

КАРИН СЛОТЪР КРАСИВИ МОМИЧЕТА

Превод от английски: Коста Сивов, 2017

chitanka.info

*Изключително красивата жена е източник
на ужас.*

Карл Густав Юнг

I

Първия път, когато изчезна, майка ти ме предупреди, че ще е много по-лошо да разберем какво се е случило с теб, отколкото да останем в неведение. Постоянно спорехме за това, защото споровете бяха единственото, което ни крепеше.

— Подробностите около случилото се няма да те накарат да се почувстваш по-добре — предупреждаваше ме тя. — Подробностите ще те сломят.

Бях човек на науката. Нуждаех се от факти. Независимо дали го желаех, или не, умът ми постоянно си създаваше хипотези. Отвлечена. Изнасилена. Осквернена.

Разбунтувала се.

Такава беше теорията на шерифа или по-скоро оправданието му, когато искахме отговори, които той не можеше да ни даде. Майка ти и аз винаги сме се радвали тайно, че си толкова своеволна и пламенно отстояваш принципите си. След като изчезна, осъзнахме, че това са качества, които определят младите мъже като умни и амбициозни, а младите жени като проблемни.

— Момичетата постоянно бягат. — Шерифът свиваше рамене, все едно ти беше кое да е момиче, все едно щеше да мине седмица, месец, може би дори година — и просто щеше да се върнеш при нас с вяло извинение, че си заминала с някое момче или си поела на презокеанско пътешествие с някоя приятелка.

Ти беше на деветнайсет. Според закона вече не ни принадлежеше. Можеше сама да се оправяш. Светът беше твой.

Въпреки това те издирвахме. Непрестанно се обаждахме в болници, в полицейски участъци и в приюти за бездомни. Разлепахме флаери. Обикаляхме къщи. Говорехме с приятелите ти. Проверяхме изоставени сгради и изгорели постройки в западната част на града. Наехме частен детектив, който ни костваше половината ни спестявания, и екстрасенс, който прибра почти цялата останала

половина. Обърнахме се към медиите, но те изгубиха интерес, щом осъзнаха, че няма да излезе нищо пикантно от цялата работа.

Ето какво знаехме: била си в някакъв бар. Не си пила повече от обикновено. Казала си на приятелите си, че не се чувстваш добре и че ще се прибереш у дома. Това е последният път, в който някой те е виждал.

През годините имаше много фалшиви признания. Редица садисти се възползваха от мистерията около изчезването ти. Предоставяха информация, която не можеше да бъде потвърдена, и улики, които нямаше как да бъдат проследени. Поне си признаваха, когато биваха хващани в крачка. Екстрасенсите непрекъснато ме обвиняваха, че не търся достатъчно усърдно.

Но аз не се отказах да го правя.

Разбирам защо майка ти се предаде. Или поне трябваше да изглежда, че е така. Налагаше се да започне живота си отначало — ако не заради себе си, то заради онова, което бе останало от семейството ѝ. Малката ти сестра все още си беше у дома. Тя бе тиха и потайна и дружеше с онзи тип момичета, каращи я да върши неща, които принципно не биваше да прави. Като да влезе в бар, за да послуша музика, и никога да не се прибере.

В деня, в който подписахме документите за развода, майка ти ми каза, че единствената ѝ надежда е някой ден да намерим тялото ти. Това я крепеше, идеята, че някога ще имаме възможност да положим останките ти в гроб.

Отвърнах ѝ, че вероятно ще те открием в Чикаго, Санта Фе, Портланд или в някоя артистична комуна, в която си избягала, защото винаги си била със свободен дух.

Майка ти не беше изненадана от думите ми. Бяха времена, когато махалото на надеждата все още се люлееше между нас. В някои дни тя си лягаше изпълнена с мъка, а в други се прибираше от магазина с нова тениска, пуловер или чифт дънки, които да ти подари, като се прибереш у дома.

Ясно помня деня, в който изгубих надеждата си. Работех във ветеринарния кабинет в центъра. Някой доведе изоставено куче. Животното изглеждаше жалко, очевидно беше тормозено. В по-голямата си част бе жълт лабрадор, макар козината му да беше сплъстена и пепелява от атмосферните условия. По кожата му имаше

рани от прекалено чесане или близане, или правене на неща, с които кучетата се опитват да се успокоят, когато биват зарязвани.

Прекарах известно време с животното, докато се почувства в безопасност. Позволих му да оближе opakото на ръката ми. Оставих го да свикне с миризмата ми. След като се успокои, го прегледах. То беше старо, но съвсем доскоро бе имало здрави зъби. Един хирургичен белег подсказваше, че е било подложено на операция на коляното, която не струваше евтино. Видимото малтретиране, което бе преживяло, все още не беше повлияло на мускулната му памет. Когато поставях ръка на муцуната му, то отпускаше главата си в дланта ми.

Печалният поглед ми помогна да разбера какво се бе случило в нещастния живот на това същество. Нямахме откъде да знам истината, но сърцето ми беше сигурно, че точно така е било: кучето не беше изоставено. То бе избягало или се бе откъснало от каишката си. Може би собствениците му бяха отишли до магазина или бяха отпътували на почивка и някак си — случайно забравена отворена порта, прескочена ограда или откряната врата, оставена от добронамерена детегледачка — животното се беше озовало на улицата, без никаква представа накъде да поеме, за да се прибере у дома.

Вероятно група хлапета, някое ужасно чудовище или комбинация от двете бяха открили това куче и от обичен домашен любимец то се бе превърнало в жертва.

Също като баща си и аз бях посветил живота си на грижата за животните, но за първи път направих връзка между ужасните неща, които хората причиняваха на тези беззащитни създания, и дори още по-ужасните злини, които нанасяха на другите човешки същества.

На едно място верига бе разкъсала кожата. Някъде личаха нараняванията от ритници и юмурици. Точно така изглеждаше човек, изгубил се в свят, който не го ценеше, не го обичаше, не желаше той да се прибере у дома.

Майка ти беше права.

Подробностите ме сломиха.

ПЪРВА ГЛАВА

Ресторантът в центъра на Атланта беше празен, с изключение на самотния бизнесмен в сепарето в ъгъла и бармана, който си мислеше, че владее до съвършенство изкуството на флирта. Подготовката за сервиране на вечеря бавно бе започнала да се усеща. В кухнята дрънчаха чинии и прибори за хранене. Шеф готвачът крещеше. Един сервитьор изсумтя насмешливо. Телевизорът над бара предлагаше тих, но постоянен поток от лоши новини.

Клеър Скот се опита да игнорира безспирната шумотевица, докато стоеше на бара и пиеше втората си сода. Пол закъсняваше с десет минути. Никога не се бе случвало. Обикновено подраняваше с десет минути. Това бе от нещата, за които постоянно го дразнеше, но то бе важно за нея.

— Още едно?

— Разбира се. — Клеър се усмихна любезно на бармана. Мъжът се мъчеше да я заговори от момента, в който влезе. Той бе млад и красив, което трябваше да я поласкае, ала вместо това я накара да се чувства стара — не че наистина беше стара, но забелязваше, че колкото повече приближава четирийсетте, толкова по-силно започваха да я дразнят онези, едва прехвърлили двайсетте. Постоянно я заставяха да се сеца за изречения с увертюра от типа на „когато бях на твоята възраст“.

— Трето питие. — Гласът на мъжа бе придобил подигравателен тон, докато пълнеше чашата ѝ със сода. — Не си поплюваш.

— Мислиш ли?

Барманът ѝ намигна.

— Само ми кажи, ако се нуждаеш някой да те закара до вас.

Клеър се засмя, защото ѝ беше по-лесно да направи това, отколкото да му каже да си срещи косата и да се върне в колежа. Отново погледна телефона си, за да провери колко е часът. Пол закъсняваше с дванайсет минути. В главата ѝ изникнаха редица злополуки: бяха откраднали колата му, беше го ударил автобус, бе

покосен от отломка от падащ самолет, бе отвлечен от някой откачалник.

Вратата на ресторанта се отвори, но не беше Пол, а някаква компания. Бяха облечени в стил „бизнес кежуъл“, най-вероятно служители от близките офис сгради, които искаха да пийнат по нещо, преди да се отправят към домовете си в мазетата на родителите си в покрайнините на града.

— Следиш ли този случай? — Барманът кимна към телевизора.

— Не — отвърна Клеър, макар в действителност да беше запозната с историята. Нямаше как да изключи телевизора, когато съобщаваха за изчезнала тийнейджърка. На шестнайсет години. Бяла. От средната класа. Много красива. Хората не изглеждаха така разгневени, ако някоя грозна жена изчезнеше.

— Трагедия — каза мъжът. — Толкова е красива.

Клеър отново погледна телефона си. Пол закъсняваше с тринайсет минути. Тъкмо днес. Все пак беше архитект, а не мозъчен хирург. Не можеше да изникне прекалено спешен случай, та да не успее да отдели две секунди, за да ѝ прати съобщение или да ѝ се обади.

Започна да върти венчалната халка около пръста си, нервен навик, за чието съществуване не подозираше, докато Пол не ѝ обърна внимание. Тогава спореха за нещо, което беше от изключителна важност за Клеър, ала вече не помнеше какво бе то, нито пък кога точно се бе случило. Миналата седмица? Миналия месец? Познаваше Пол от осемнайсет години и беше омъжена за него от почти толкова. Не бяха останали много теми, по които можеха да спорят с дълбока увереност.

— Сигурна ли си, че не мога да ти предложа нещо по-твърдо? — Барманът държеше бутилка „Столичная“, но беше ясно какво всъщност има предвид.

Клеър се насили да се засмее отново. Много добре познаваше този тип мъже. Високи, мургави и красиви, със светнали очи и уста, от която като че ли капе мед. Ако беше на дванайсет, щеше да изпише името му по цялата си тетрадка по математика. На шестнайсет щеше да му позволи да сложи ръката си на пуловера ѝ. На двайсет щеше да му позволи да я сложи където пожелае. Сега, на трийсет и осем, просто искаше да го разкара.

— Не, благодаря ти — отвърна тя. — Пробационният ми инспектор ме посъветва да не пия, когато съм навън.

Мъжът я дари с усмивка, която да ѝ покаже, че не е схванал шегата.

— Лошо момиче. Харесва ми.

— Трябваше да ме видиш с монитора на глезена ми. — Клеър му намигна. — Черното е новото оранжево.^[1]

Вратата на ресторанта се отвори. Този път беше Пол. Клеър изпита облекчение, щом съпругът ѝ се насочи към нея.

— Закъсня — каза му тя.

Той я целуна по бузата.

— Съжалявам. Нямам извинение. Трябваше да се обадя. Или да ти пратя съобщение.

— Да, трябваше да го направиш.

— Гленфидич: малцово, чисто.

Клеър наблюдаваше как младият мъж налива уискито на Пол с невиджан до този момент професионализъм. Венчалната ѝ халка, любезните ѝ намеци и явната ѝ незаинтересованост бяха незначителни препятствия в сравнение с голямото „не“, каквото представляваше целувката на друг мъж.

— Сър. — Барманът постави питието пред Пол, след което се отправи към далечния край на бара.

Клеър снижи глас:

— Предложи ми да ме закара до нас.

За първи път, откакто бе влязъл, Пол погледна мъжа.

— Да отида ли да го фрасна по носа?

— Да.

— Ще ме откараш ли в болницата, когато ми отвърне?

— Да.

Пол се усмихна, но само защото и тя се усмихваше.

— Какво е чувството да си развързана?

Клеър погледна надолу към голия си глезен и в първия момент очакваше да види натъртване или някаква следа на мястото, където се намираше масивната черна гривна. Бяха минали шест месеца от последния път, в който бе облякла пола на публично място, тъй като през това време, по нареждане на съда, носеше проследяващо устройство.

— Чувствам се свободна.

Пол остави сламката на салфетката до нейното безалкохолно.

— Постоянно те следят чрез телефона и джиписеса в колата ти.

— Не могат да ме изпращат в затвора всеки път, когато оставя телефона си или изляза от колата.

Пол заряза темата, която според Клеър беше доста добра.

— Вечерният час?

— Отменен е. Стига да стоя далеч от неприятности през следващата година, досието ми ще бъде изчистено и все едно нищо не се е случвало.

— Магия.

— По-скоро много скъп адвокат.

Съпругът ѝ се ухили.

— По-евтино ни излезе от онази гривна на „Картие“, която си беше харесала.

— Не и ако добавиш обещите. — Не биваше да се шегуват с това, но алтернативата беше да говорят сериозно по темата. — Странно е. Знаем, че мониторинговата гривна вече не е там, а все още я усещам.

— Теорията за откриване на сигнала^[2]. — Пол отново си взе сламката. — Възприятията ти са свикнали с допира на монитора. Много често хората изпитват подобно нещо с телефоните си. Усещат ги да вибрират дори когато не го правят.

Ето какво получаващ, като се омъжиш за зубър.

Пол се обърна към телевизора.

— Мислиш ли, че ще я открият?

Клеър не отговори. Погледна към питието в ръката на съпруга си. Така и не беше свикнала с вкуса на уискито, но след като ѝ заявиха, че не трябва да пие, ѝ идеше да се отдаде на едноседмичен запой.

Този следобед, в отчаяна нужда да каже нещо, тя обяви пред назначената ѝ от съда психиатърка, че съвсем не обича някой да ѝ нарежда какво да прави.

— Кой, по дяволите, обича? — беше отвърнала леко недоверчиво едрата жена.

Клеър бе усетила как бузите ѝ се зачервяват, ала знаеше, че не бива да разкрива истинските си чувства, тъй като тъкмо поради това ѝ бяха натресли тази терапия. Нямаше да достави удоволствие на психиатърката си, като ѝ позволи да постигне напредък.

Освен това Клеър си бе направила някои заключения още в момента, в който белезниците щракнаха около китките ѝ.

— Идиотка — беше си измърморила под носа, докато полицайката я водеше към патрулката.

— Това ще влезе в доклада ми — бързо я бе уведомила жената.

В този ден всички бяха жени, полицайки с различни размери и форми, с дебели кожени колани около тънките си талии, на които висяха всякакви смъртоносни устройства. Клеър смяташе, че нещата щяха да се развият доста по-добре, ако поне един от присъстващите беше мъж, ала, за съжаление, такъв нямаше. Ето докъде я бе докарал феминизмът: беше се озовала заключена в спарена патрулна кола, а полата на тенис екипа ѝ се бе вдигнала нагоре по бедрата.

В затвора огромна жена с брадавица между рошавите вежди, която по външен вид напомняше на Клеър за миризлива буболечка, ѝ отне венчалната халка, часовника и връзките на обувките. От брадавицата не растяха косъмчета и на задържаната ѝ се прииска да попита полицайката защо си прави труда да я оскубва, след като не пипва веждите си, но нямаше тази възможност, понеже друга жена, висока и мършава като богомолка, я отведе в друго помещение.

Снемането на отпечатъците въобще не беше като по телевизията. Вместо в мастило Клеър трябваше да притисне пръстите си в мръсна стъклена повърхност, от която те да се запишат в компютър. Явно отпечатъците ѝ не бяха добре изразени, защото бяха необходими няколко опита, за да бъдат свалени.

— Хубаво, че не ограбих банка — подхвърли тя, след което добави едно „ха-ха“, да подчертае хумора си.

— Натиснете равномерно — нареди Богомолката, звукът приличаше на късането на крилата на муха.

Снимаха Клеър на бял фон, върху който беше разграфена линия в инчове. Зачуди се на глас защо не се налага да държи табелка с името и затворническия си номер.

— Ползваме шаблон на фотошоп — изрече отегчено Богомолката, което подсказваше, че въпросът не е нов за нея.

Това беше единствената снимка на Клеър, за която никой не ѝ беше казал да се усмихне.

Накрая трета полицайка — със своя патешки нос тази не се вписваше в досегашната тенденция — отведе задържаната до килията,

където, изненадващо, тя не бе единствената в тенис екип.

— За какво си вътре? — попита другата тенисистка. Изглеждаше корава мадама, леко надрусана, която в момента на ареста явно си беше играла с различен тип топки.

— Убийство — отвърна така Клеър, защото вече бе решила, че няма да приема всичко това на сериозно.

— Хей. — Пол беше изпил уискито си и махаше на бармана да му сипе ново. — За какво си мислиш?

Съпругата му изпусна дълга въздишка.

— Мисля си, че вероятно денят ти е бил по-лош от моя, щом си поръчваш второ питие. — Пол не пиеше често. По това си приличаха с него. Никой от двамата не обичаше да губи контрол и затова затворът беше истински ад, ха-ха.

— Всичко наред ли е? — попита Клеър.

— Сега е наред. — Мъжът ѝ я погали по гърба. — Какво каза психиатърката?

Клеър изчака барманът да се върне в ъгъла си.

— Каза, че не показвам емоциите си.

— Въобще не ми мирише на теб.

Двамата се усмихнаха един на друг. Поредният стар спор, който вече нямаше нужда да водят.

— Не обичам да ме анализират — заяви Клеър и си представи психиатърката, която свиваше артистично рамене и казваше: „Кой, по дяволите, обича?“.

— Знаеш ли за какво си мислех днес? — Пол взе ръката ѝ. Дланта му беше груба. Целия уикенд бе работил в гаража. — Мислех си колко много те обичам.

— Странно е един съпруг да казва подобно нещо на съпругата си.

— Това е самата истина. — Пол притисна ръката ѝ до устните си. — Не мога да си представя какъв би бил животът ми без теб.

— Подреден — отвърна тя, защото съпругът ѝ беше този, който постоянно подреждаше захвърлените обувки и прибираше в коша за пране дрехите, които по чудодееен начин се бяха озовали до мивката в банята.

— Разбирам, че нещата са трудни точно сега. Особено с... — Пол наклони глава към телевизора, на който показваха нова снимка на

изчезналото шестнайсетгодишно момиче.

Клеър погледна към екрана. Действително беше красиво. Атлетично и слабо, с тъмна, чуплива коса.

— Просто искам да знаеш, че винаги ще бъда тук за теб — прошепна Пол. — Независимо от обстоятелствата.

Клеър усети как гърлото ѝ се стяга. Понякога приемаше съпруга си за даденост. Луксът да си омъжена от толкова дълго време. Но нямаше никакви съмнения, че го обича. Нуждаеше се от него. Той беше котвата, която не ѝ позволяваше да отплава.

— Знаеш, че си единствената жена, дето някога съм обичал — додаде мъжът ѝ.

Клеър си спомни предшественичката си от колежа.

— Ава Гилфорд ще е шокирана да чуе това.

— Не се шегувай. Напълно съм сериозен. — Пол се наведе толкова напред, че челото му почти докосна нейното. — Ти си любовта на живота ми, Клеър Скот. Ти си всичко за мен.

— Въпреки криминалното ми досие?

Пол я целуна. Наистина я целуна. Тя усети вкуса на уиски, намек за ментов бонбон, както и прилив на възбуда, когато пръстите на съпруга ѝ погалиха вътрешната страна на бедрото ѝ.

Спряха, за да си поемат дъх, и Клеър предложи:

— Да се прибираме у дома.

Пол допи питието си на една глътка. Хвърли няколко банкноти на бара. Ръката му не се отдръпна от гърба ѝ, докато не си тръгнаха от ресторанта. Навън студеният порив на вятъра се опита да надигне полата ѝ. Пол търкаше ръката ѝ, за да я стопли. Крачеше толкова близо до нея, че можеше да усети дъха му върху врата си.

— Къде си спряла?

— На паркинга — отвърна му тя.

— А аз на улицата. — Подаде ѝ ключовете си. — Вземи моята кола.

— Хайде да се приберем заедно.

— Ела насам. — Дръпна я в една уличка и опря гърба ѝ в стената.

Клеър отвори уста, за да го пита какво му става, ала не успя, защото той вече я целуваше. Ръката му се плъзна под полата ѝ. Тя изпъшка, но не особено звучно, понеже съпругът ѝ я бе оставил без

дъх, а и наоколо не беше тъмно и безлюдно. Виждаше мъже в костюми, които минаваха покрай тях, обръщаха глави и проследяваха с очи сцената, докато не се изгубеше от погледа им. Така хората се озоваваха в интернет.

— Пол. — Клеър сложи ръката си на гърдите му и се зачуди какво се бе случило със скучния ѝ съпруг, който смяташе, че е извратено да правят секс в гостната. — Всички ни гледат.

— Ела тук. — Той я хвана за ръката и я поведе още по-навътре в уличката.

Клеър прескочи гробище от фасове, следвайки го. Уличката беше във формата на буквата „Г“ и се пресичаше с друга, на която имаше ресторанти и магазини. Не можеше да се каже, че положението на нея беше по-добро. Представи си излезли навън готвачи с цигара в уста и айфон в ръка. Но дори да нямаше зрители, съществуваха различни причини, поради които не биваше да вършат това тук.

Кой обичаше да му казват какво да прави?

Пол я притегли зад ъгъла. Клеър разполагаше с един кратък момент, за да види, че няма никой наоколо, докато гърбът ѝ не беше притиснат в друга стена. Устните на съпруга ѝ покриха нейните. Ръцете му обгърнаха дупето ѝ. Желаше я толкова много, че и тя бе започнала да го желае. Клеър затвори очи и се остави Пол да я води. Целувките им се задълбочиха. Той дръпна надолу бельото ѝ. Тя му помогна. Потрепери, защото бе студено и опасно, но беше толкова възбудена, че вече нямаше значение.

— Клеър... — прошепна ѝ в ухото. — Каж ми, че го искаш.

— Искам го.

— Каж ми го пак.

— Искам го.

Без предупреждение я завъртя. Бузата ѝ се ожули в тухлената стена. Притисна я в нея. Клеър се опита да се обърне отново към него. Той изпъшка, неправилно изтълкувал движението ѝ като знак за възбуда, ала тя едва можеше да диша.

— Пол...

— Не мърдай.

Клеър разбра думите, но на мозъка ѝ му бяха необходими няколко секунди, за да асимилира факта, че те не бяха излезли от устата на съпруга ѝ.

— Обърни се.

Пол започна да се завърта.

— Не ти, задник.

Тя. Той имаше предвид нея. Клеър не можеше да се помръдне. Краката ѝ трепереха. Едва се държеше.

— Казах ти да се обърнеш, мамка ти.

Ръцете на Пол нежно се увиха около нейните. Тя се спъна, докато бавно ѝ помагаше да изпълни заповедта.

Точно зад съпруга ѝ стоеше някакъв мъж. Беше облечен в черен суичър, закопчан до дебелия му, татуиран врат. Зловеща гърмяща змия се виеше на адамовата му ябълка, зъбите ѝ очертаваха лукава усмивка.

— Горے ръцете. — Змийската уста подскочи, когато мъжът заговори.

— Не искаме неприятности. — Пол вдигна ръцете си. Тялото му беше напълно неподвижно. Клеър го погледна. Той ѝ кимна веднъж, като по този начин искаше да ѝ каже, че всичко ще е наред, макар да не беше. — Портфейлът ми е в задния джоб.

Мъжът го извади с една ръка. Клеър предполагаше, че в другата държи пистолет. Видя го в съзнанието си: черен и лъскав, опрян в гърба на Пол.

— Ето. — Съпругът ѝ свали венчалната си халка, пръстена от гимназията, часовника „Патек Филип“. Купи му го преди пет години. Инициалите му бяха от вътрешната страна.

— Клеър — гласът на Пол беше изпълнен с напрежение, — дай ми портмонето си.

Тя се втренчи в съпруга си. Усещаше настоящето туптене в сънната си артерия. Онзи бе опрял пистолет в гърба му. Обираха ги. Случваше се в момента. Наистина. В истинския живот. Погледна надолу към ръката си, това като че ли ѝ отне цяла вечност, защото беше шокирана и ужасена и не знаеше какво да стори. Пръстите ѝ все още стискаха ключовете на Пол. През цялото време бяха в ръката ѝ. Как щеше да прави секс с него, ако държеше ключовете му?

— Клеър — повтори съпругът ѝ, — извади си портмонето.

Тя пусна ключовете в дамската си чанта. Измъкна портмонето и го подаде на мъжа.

Той го прибра в джоба си, след което отново протегна ръка.

— Телефона.

Клеър бръкна за айфона си. Всичките ѝ контакти бяха в него. Снимките от ваканциите през последните няколко години. Свети Мартин. Лондон. Париж. Мюнхен.

— Пръстена също. — Мъжът огледа уличката. Клеър стори същото. Нямаше никой. Даже страничните улици бяха празни. Гърбът ѝ все още бе прилепен до стената. Главният път беше на една ръка разстояние. По него минаваха хора. Много хора.

Мъжът прочете мислите ѝ.

— Не ставай глупава. Сваляй пръстена.

Клеър свали венчалната си халка. Нямаше нищо против да я изгуби. Имаше застраховка. Дори не беше оригиналната. Бяха я купили преди години, когато Пол най-накрая завърши стажа си и си взе изпита.

— Обещите — нареди мъжът. — Хайде, кучко, размърдай се.

Клеър посегна към тях. Ръцете ѝ трепереха. Не помнеше, че си е сложила диамантените тази сутрин, но сега можеше да се види как стои пред кутията си с бижута.

Нима по този начин ти минава животът пред очите в подобни моменти — като блуждаещи *откъслечни* спомени?

— Побързай. — Мъжът размаха свободната си ръка, за да я накара да действа по-живо.

Клеър се мъчеше със закопчалките на диамантените си обеци. Треперенето не ѝ помагаше, чувстваше пръстите си дебели и безполезни. Спомените я пренесоха в „Тифани“, когато ги избираше. Поводът бе трийсет и вторият ѝ рожден ден. Пол я дари с поглед, казващ сякаш „можеш ли да повярваш?“, докато продавачката ги водеше към специалния салон, където се осъществяваха скъпите продажби.

Клеър пусна обеците в отворената длан на мъжа. Цялата се тресеше. Сърцето ѝ биеше като барабан.

— Това е всичко. — Пол се обърна. Гърбът му беше опрян в съпругата му. Прикриваше я. Предпазваше я. Ръцете му все още бяха вдигнати. — Нямаме нищо друго.

Клеър можеше да види мъжа иззад рамото на Пол. Той не държеше пистолет. Държеше нож. Дълъг, остър нож с назъбен ръб и кука на върха, какъвто би използвал ловец, за да изкорми някое животно.

— Нямаме нищо друго — повтори Пол. — Просто си върви.

Мъжът не си тръгна. Гледаше към Клеър като към нещо много по-ценно за крадене от обещаните ѝ за трийсет и шест хиляди долара. Устните му се изкривиха в усмивка. Един от предните му зъби беше златен. Едва сега тя осъзна, че татуираната гърмяща змия също е с такъв зъб.

Стана ѝ ясно, че това не е обикновен обир.

Както и на Пол.

— Имам пари — каза той.

— Без майтапи. — Змията го блъсна с юмрук в гърдите. Клеър усети удара в собствените си гърди, плешките на съпруга ѝ се забиха в ключицата ѝ. Главата му се връза в лицето ѝ, а нейната се тресна в тухлената стена.

За момент ѝ се зави свят. Пред очите ѝ се появиха звезди. Усети кръв в устата си. Премига. Погледна надолу. Съпругът ѝ се беше свил на земята.

— Пол... — Тя понечи да му помогне, но скалпът ѝ припари от гореща болка. Крадецът я беше хванал за косата. Затътри я по уличката. Клеър се спъна. Коляното ѝ се ожули в тротоара. Мъжът продължи да върви, почти тичаше. Наложил ѝ се да се сгъне в талията, за да облекчи част от болката. Едното от токчетата на обувките ѝ се счупи. Опита се да погледне назад. Пол стискаше ръката си, все едно получаваше сърдечен удар.

— Не — прошепна Клеър и в същия момент се запита защо не изкрещи. — Не, не, не.

Мъжът продължаваше да я тегли. Тя хриптеше. Дробовете ѝ се бяха напълнили с пясък. Крадецът я влачеше към страничната улица. На нея имаше черен ван, който не беше забелязала по-рано. Клеър заби ноктите си в китката му. Той дръпна рязко главата ѝ. Тя се спъна. Онзи я дръпна отново. Болката беше изключителна, но не можеше да се сравни с ужаса ѝ. Искаше ѝ се да изпищи. Имаше нужда да изпищи. За съжаление, гърлото ѝ бе запушено от онова, дето ѝ предстоеше. Змията щеше да я отведе някъде другаде с вана си. Някъде на спокойствие. На ужасно място, от което вероятно никога вече нямаше да си тръгне.

— Не... — замоли го Клеър. — Моля те... недей... недей...

Похитителят я пусна, ала не защото го бе помолила. Завъртя се с насочен напред нож. Пол се беше изправил. Бягаше срещу тях. Издаде

гърлен звук и се хвърли към крадеца.

Всичко се случи много бързо. Прекалено бързо. Нямаше повторения, на които Клеър да проследи всяка милисекунда от нападението на съпруга си.

Пол Скот можеше да надбяга мъжа без никакъв проблем или да реши уравнение, преди онзи да е успял да подстри молива си, но противникът му знаеше нещо, което той не беше учил в университета: как да се бие с нож.

Разнесе се свистене, когато острието проряза въздуха. Клеър очакваше да чуе много повече звуци: мляскащ звук, когато изкривеният като кука връх прободне кожата на Пол. Скърцащ звук, когато назъбеният ръб среже ребрата му. Стържещ звук, когато острието отдели сухожилия и хрущяли.

Пол сложи ръце на стомаха си. Седефената дръжка на ножа стърчеше между пръстите му. Той залитна към стената, устата му беше отворена, а очите му се бяха разширили почти комично. Носеше тъмносиния си костюм на „Том Форд“, който му беше тесен в раменете. Клеър имаше намерение да отпусне малко шева, но вече бе прекалено късно, защото сакото беше пропито с кръв.

Пол погледна към ръцете си. Острието бе потънало чак до дръжката, точно между пъпа и сърцето. Синята му риза се напои с кръв. Изглеждаше шокиран. Двамата бяха шокирани. Планираха да си устроят ранна вечеря, за да отпразнуват успешното избавление на Клеър от наказателноправната система, а не да кървят до смърт в студена, влажна уличка.

Тя долови стъпки. Змията бягаше. Пръстените и бижутата им дрънकाха в джоба му.

— Помощ — опита се да извика Клеър, ала думите ѝ излязоха като шепот, бяха толкова тихи, че едва успя да чуе гласа си. — Помощ — запелтечи. Кой ли можеше да им помогне? Пол бе този, който винаги осигуряваше помощта. Пол се грижеше за всичко.

Досега.

Съпругът ѝ се плъзна по тухлената стена и падна тежко на земята. Клеър коленичи до него. Ръцете ѝ се движеха трескаво, но не знаеше къде да го докосне. Обичаше го вече осемнайсет години. Осемнайсет години споделяше леглото му. Полагаше длан на челото му, за да проверява дали има температура, попиваше лицето му, когато

беше болен, целуваше устните, бузите, клепачите му, дори веднъж го зашлеви от яд, а сега нямаше представа къде да го докосне.

— Клеър.

Гласът на Пол. Познаваше гласа му. Тя се приближи. Уви ръце и крака около него. Придърпа го до гърдите си. Притисна устните си от едната страна на главата му. Усети как топлината напуска тялото му.

— Пол, моля те. Оправи се. Трябва да се справиш.

— Добре съм — отвърна съпругът ѝ и като че ли наистина беше така за момент. Започна да трепери от краката нагоре и само след миг вече се тресеше целият. Зъбите му тракаха. Клепачите му потрепваха.

— Обичам те — каза Пол.

— Моля те — прошепна Клеър и зарови лице във врата му. Помириса афтършейва му. Усети малко брада, която бе пропуснал със самобръсначката си тази сутрин. Където и да го докоснеше, кожата му беше много, много студена. — Моля те, не ме оставяй, Пол. Моля те.

— Няма — обеща ѝ той.

Но въпреки това я напусна.

[1] Заигравка с нашумелия американски сериал „Оранжевото е новото черно“. — Б.пр. ↑

[2] Теорията за откриване на сигнала отделя чувствителността от другите фактори, които играят роля при преценяването и вземането на решения. Според тази теория всеки стимул, колкото и слаб да е той, предизвиква ефект. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Лидия Делгадо се загледа в морето от мажоретки в салона и изрече мълчалива благодарствена молитва, че дъщеря ѝ не беше една от тях. Не че имаше нещо против мажоретките. Все пак беше на четиридесет и една. Дните, когато ги мразеше, отдавна бяха минали. Сега мразеше майките им.

— Лидия Делгадо! — Минди Паркър винаги поздравяваше, като използваше първото име и фамилията и победоносно натъртваше в края, сякаш казваше: „Вижте ме колко съм умна, знам целите имена на всички ви!“.

— Минди Паркър — отвърна Лидия с няколко октави по-ниско. Не можеше да се промени. Винаги беше контра.

— Първият мач за сезона! Мисля, че момичетата ни наистина имат шанс тази година!

— Абсолютно — съгласи се Лидия, макар на всички да им беше ясно, че щеше да е касапница.

— Както и да е. — Минди изнесе напред левия си крак, вдигна ръце над главата, след което се наведе към пръстите на краката си. — Трябва да получа разрешението за Дий подписано.

Лидия се възпря точно преди да попита какво разрешение.

— Ще ти го донеса утре.

— Фантастично! — Минди изпусна огромно количество въздух, докато се изправяше. С нейните свити устни и обратна ухапка, приличаше на разгневен френски булдог. — Не искаме Дий да се чувства пренебрегната. Гордеем се изключително много с нашите стипендианти.

— Благодаря ти, Минди. — Лидия лепна изкуствена усмивка на лицето си. — Жалко е, че се налага да е умна, за да влезе в „Уестърли“, вместо да има много пари.

Минди лепна собствена изкуствена усмивка на своето.

— Добре, сладка моя. Ще чакам разрешението утре сутринта. — Тя стисна рамото на Лидия и подскочи към пейките, където се

намираха другите майки. Или Майките, както ги наричаше в себе си, защото наистина се опитваше да не използва думата „кучки“.

Лидия обходи с очи баскетболния терен, търсеше дъщеря си. В миг я обзе паника, която едва не накара сърцето ѝ да спре, но после забеляза Дий в един ъгъл. Говореха си с Бела Уилсън, най-добрата ѝ приятелка, и си подаваха баскетболна топка.

Нима тази млада жена действително беше дъщеря ѝ? Преди две секунди Лидия ѝ сменяше памперса, обърна главата си за момент и когато погледна отново, Дий бе станала на седемнайсет. След по-малко от десет месеца щеше да отиде в колеж. За неин ужас, вече бе започнала да опакова багажа си. Куфарът в килера на дъщеря ѝ беше толкова претъпкан, че ципът не можеше да се затвори до края.

Лидия бе пропъдила сълзите си, защото не беше нормално за зряла жена да плаче за един куфар. Вместо това си помисли за разрешението, което Дий не ѝ бе дала да подпише. Вероятно отборът щеше да ходи на специална вечеря и дъщеря ѝ се притесняваше, че майка ѝ няма да може да поеме разноските. Тя не разбираше, че не бяха бедни. Да, в началото имаха проблеми, докато Лидия се опитваше да развие бизнеса си с кучета, но вече принадлежаха към типа солидна средна класа, с което мнозина не биха могли да се похвалят.

Просто не бяха толкова богати, колкото семействата на децата в „Уестърли“. Повечето родители от този сой лесно можеха да си позволят трийсет хилядарки на година, за да изпратят хлапето си в частно училище. Можеха да отидат да карат ски в Тахо за Коледа или да си наемат чартърни полети до Карибите. Въпреки че Лидия не бе в състояние да осигури тези неща на Дий, би могла да ѝ плати ходенето в „Чопс“ и шибаната пържола.

Разбира се, щеше да намери не толкова враждебен начин, за да обясни това на дъщеря си.

Лидия бръкна в дамската си чанта и извади пакет картофен чипс. Солта и мазнината ѝ даряваха моментален прилив на спокойствие, все едно слагаше два ксанакса под езика си. Тази сутрин, докато си обличаше анцуга, си обеща, че ще отиде във фитнеса, и наистина бе отишла близо до него, тъй като имаше „Старбъкс“ на паркинга. Денят на благодарността приближаваше. Времето беше смразяващо студено. Днес Лидия си бе дала почивка. Заслужаваше да започне деня си с тиквено-карамелено лате. А и кофеинът щеше да ѝ е от полза. Чакаха я

толкова много неща, с които трябваше да се занимае преди мача на Дий. Да напазарува от хранителния магазин, от магазина за храна за домашни любимци, да се отбие в аптеката, в банката, да се прибере и да остави всички покупки, да излезе отново по обяд, за да посети фризьорката си — тъй като беше прекалено стара за обикновено подстригване, се налагаше да премине през досадния процес на боядисване на сивите косми в русата ѝ коса, та да не прилича на помалката братовчедка на Круела Девил. А имаше и други косми, които изискваха обслужване.

Пръстите на Лидия се допряха до горната устна. Кожата ѝ започна да пари от солта.

— Исусе Христе — измърмори тя, защото бе забравила, че днес ѝ махаха мустака и момичето беше използвало някакъв нов аstringent, предизвикал сериозен обрив на устната ѝ, така че вместо с един-два останали косъма сега разполагаше с цял червен мустак.

Можеше да си представи как Минди Паркър съобщава това на другите Майки: „Лидия Делгадо! Мустаков обрив!“.

Тя натъпка нова шепа чипс в устата си. Задъвка звучно, без да се тревожи за трохите по блузата си. Не ѝ пукаше, че Майките можеха да я видят как нагъва въглехидрати. Имаше времена, когато се стараше доста повече. Това беше, преди да чукне четирийсетте.

Диета със сокове. Постене. Диета без сокове. Плодова диета. Яйчена диета. Диетата на Кървс. Физическо натоварване. Пет минути кардио. Три минути кардио. Диета „Южен бряг“. Диетата на Аткинс. Палео диета. Фитнес и танци. Килерът на Лидия съдържаше същински иБей от провали: зумба обувки, маратонки, туристически обувки, цимбали за танцуване и прашки, които така и не стигнаха до курса по танци на пилон, на който обеща да я заведе една от клиентките ѝ.

Лидия знаеше, че е с наднормено тегло, но действително ли беше дебела? Или просто бе нормално дебела за „Уестърли“? Определено не беше слаба. Освен през краткия период в края на тийнейджърските си години и малко след като навърши двайсет, през целия си живот се беше борила с пълнеенето.

Тази бе мрачната истина, стаена зад изгарящата омраза към Майките: не можеше да ги понася, защото не можеше да бъде като тях. Обичаше картофен чипс. Обичаше хляб. Живееше за едно хубаво кексче... или три. Нямаше време за тренинг, нито да посещава часове

по пилатес. Трябваше да ръководи бизнес. Беше самотна майка. Имаше приятел, който също изискваше обслужване. Не само това, ами и работеше с животни. Не беше лесно да изглеждаш бляскава, след като си се занимавала с аналните жлези на мърляв дакел.

Пръстите на Лидия опипаха празното дъно на пакета чипс. Почувства се ужасно. Не искаше да яде чипс. След първата хапка вече не усещаше вкуса в устата си.

Зад нея Майките избухнаха в овации. Едно от момичетата правеше поредица от предни кълба по пода на салона. Движенията му бяха грациозни, перфектни и много впечатляващи, докато не вдигна ръце на финала и Лидия не осъзна, че тя не беше мажоретка, а майка на мажоретка.

Майка на мажоретка.

— Пенелопи Уорд! — изрева Минди Паркър. — Покажи им, момиче!

Лидия простена, търсейки нещо друго за ядене в дамската си чанта. Пенелопи се беше насочила право към нея. Изтупа трохите от блузата си и се опита да измисли нещо, което да не е оцветено с ругатни.

За щастие, Пенелопи бе спряна от треньор Хенли.

Лидия изпусна дълга въздишка на облекчение. Извади телефона си от чантата. Имаше шестнайсет имейла от училищния бюлетин, повечето от тях свързани с плъзналите наскоро въшки сред началните класове. Докато ги четеше, се получи ново съобщение от директора, който обясняваше, че няма начин да се разбере от кого е тръгнала тази пандемия, и молеше родителите да престанат да питат кое дете е виновно.

Лидия изтри всички имейли. Отговори на няколко съобщения от клиенти, които искаха среща с нея. Провери спама си, за да се увери, че разрешението за Дий не е попаднало случайно там. Не беше. Написа имейл на момичето, дето нае да ѝ помага за документацията, и отново го помоли да попълни картата с отработените часове, което ѝ се струваше доста лесно за помнене, тъй като по този начин се изчисляваше заплащането му, но детето бе отгледано от обсебваща майка и забравяше дори да си завърже връзките на обувките, ако на тях не беше лепната бележка с усмихнато лице и думите: ЗАВЪРЖИ СИ

ВРЪЗКИТЕ НА ОБУВКИТЕ. С ОБИЧ, МАМА. П. П.: ГОРДЕЯ СЕ С ТЕБ!

Не беше честно да мисли така. Лепящите листчета не бяха нещо непознато при отглеждането на собствената ѝ дъщеря. В своя защита можеше да каже, че кръженето над Дий се дължеше на желанието ѝ да я свикне да се справя сама. НАУЧИ СЕ ДА ИЗХВЪРЛЯШ БОКЛУКА ИЛИ ЩЕ ТЕ УБИЯ. С ОБИЧ, МАМА. Само да имаше кой да я предупреди, че възпитанието в дух на независимост ще доведе до неподозирани набор от проблеми, като да намери претъпкан куфар в килера ѝ цели десет месеца, преди да отиде в колеж.

Лидия прибра телефона си в дамската чанта. През това време видя как Дий подава топката на Ребека Тисълуейт, бледо британче, което нямаше да успее да улучи даже някой да навреше лицето му в коша. Усмихна се на щедростта на дъщеря си. На нейната възраст Лидия оглавяваше една наистина ужасна бунтарска момичешка група и я заплашваше изключване от гимназията. Дий беше в отбора по дебати. Кандидатства в УМСА^[1]. Освен това бе добродушна, великодушна и адски интелигентна. Нюхът ѝ към детайлите беше поразителен и особено дразнещ по време на спорове. Дори в съвсем ранна възраст имаше рядката способност да имитира всичко, дете чуеше — особено ако бе произнесено от Лидия. Затова я наричаха Дий^[2], а не използваша красивото име, което майка ѝ бе написала в акта ѝ за раждане.

— Господий боже! — крещеше някога сладкото ѝ момиченце и размахваше ръчички и крачета от детското си столче. — Госпо-Дий боже! Госпо-Дий боже!

Сега, като се замислеше, май не трябваше да ѝ показва, че това е забавно.

— Лидия? — Пенелопи Уорд беше вдигнала пръст, сякаш да я накара да почака.

На мига Лидия погледна към вратите. В този момент обаче чу кикотещите се Майки зад гърба си и осъзна, че е хваната в капан.

Пенелопи бе нещо като знаменитост тук. Съпругът ѝ беше адвокат, което си бе типично за баща на възпитаник на „Уестърли“, ала също така и щатски сенатор, наскоро обявил, че ще се кандидатира за Долната камара. От всички бащи в училището Бранч Уорд навярно

беше най-красивият, но това се дължеше на факта, че още нямаше шейсет и можеше да си види краката без проблем.

Пенелопи беше перфектната съпруга на политик. Във всичките рекламни клипове на Бранч зрителите я виждаха как го наблюдава с предаността на бордър коли. Тя беше привлекателна, ала не отвличаше вниманието от него. Беше слаба, но не и анорексичка. Беше се отказала от съдружие в голяма адвокатска кантора, за да му роди пет прекрасни деца. Беше президент на РТО на „Уестърли“, което представляваше претенциозен и ненужен начин, по който да се нарече РТА^[3]. Ръководеше организацията с желязна ръка. Всичките ѝ съобщения бяха изпипани до съвършенство, толкова сбити и стегнати, че дори по-ограничените Майки нямаха проблем да ги разберат. Също така обичаше да поднася информацията под формата на подточки.

— Слушайте, дами — казваше и плясваше с ръце; Майките бяха големи клакьорки. — Закуски! Подаръци! Балони! Покривки! Прибори!

— Ето те и теб, Лидия — провикна се Пенелопи и я извади от унеса ѝ. Движеше коленете и лактите си като бутала, докато вървеше покрай пейките, и накрая се плъосна до нея. — Вкуснотийка! — Посочи към празния пакет от чипс. — Ще ми се да можех да си хапвам от това!

— Обзалагам се, че мога да те накарам!

— О, Лидия, обожавам сухото ти чувство за хумор. — Пенелопи завъртя тяло към събеседничката си и я погледна право в очите като напрегната персийска котка. — Нямам представа как го постигаш. Ръководиш собствен бизнес. Справяш се с домакинската работа. Отгледала си чудесна дъщеря. — Пенелопи постави ръце на гърдите си. — Ти си моят герой.

Лидия усети, че е започнала да скърца със зъби.

— Дий е талантива млада дама. — Гласът на Пенелопи падна с цяла октава. — Тя беше в едно училище с изчезналото момиче, нали?

— Не знам — излъга Лидия.

Ана Килпатрик бе с една година по-малка от Дий. Посещаваха заедно часовете по физкултура, макар социалните им кръгове никога да не се пресичаха.

— Каква трагедия — каза Пенелопи.

— Ще я намерят. Минала е само седмица.

— Знаеш ли колко много неща могат да се случат за една седмица? — Сенаторската съпруга се насили да потрепери. — Не ми се мисли.

— Тогава не го мисли.

— Чудесен съвет — отвърна тя, едновременно с облекчение и снизхождание. — Къде е Рик? Имаме нужда от него. Той е нашето малко тестостероново присъствие.

— На паркинга е. — Лидия нямаше идея къде е Рик. Скараха се жестоко тази сутрин. Със сигурност приятелят ѝ не искаше да я вижда повече.

Не, не беше точно така. Рик щеше да дойде заради Дий. Въпреки че вероятно щеше да седне в другата част на салона заради Лидия.

— Давайте! Давайте! — разпищя се Пенелопи, нищо че момичетата все още загряваха. — Господи, досега не бях забелязала, но Дий много прилича на теб.

Лидия усети как се усмихва. Не за първи път някой посочваше приликата между тях. Дий имаше бледата ѝ кожа и виолетово-сините ѝ очи. Лицата им бяха с еднакъв овал. Усмихваха се по един и същи начин. Бяха естествени блондинки, нещо, с което другите блондинки тук не можеха да се похвалят. Фигурата на Дий напомняше пясъчен часовник и подсказваше какво би ѝ се случило в живота, ако само мързелуваше и се тъпчеше с картофен чипс. На нейната възраст Лидия също бе толкова красива и толкова слаба. За съжаление, беше необходим адски много кокаин, за да я поддържа все така стройна.

— Виж сега. — Пенелопи плесна с длани по бедрата си и се обърна към събеседничката си. — Чудех се дали можеш да ми помогнеш.

— Дообре. — Лидия повлече думата, за да покаже безпокойството си. Точно така Пенелопи те засмукваше. Тя не те караше да направиш това или онова, казваше ти, че има нужда от твоята помощ. — Става въпрос за Международния фестивал следващия месец.

— Международния фестивал? — повтори Лидия, все едно никога не беше чувала за продължаващото цяла седмица събитие за набиране на средства, по време на което най-белите мъже и жени от Северна Атланта се навъртаха наоколо в своите костюми „Долче & Габана“ и

ядяха пирожки и шведски кюфтенца, направени от бавачките на децата им.

— Ще ти препратя всички имейли — подхвърли Пенелопи. — Чудех се дали не можеш да донесеш някои испански ястия. *Арос негре. Тортиля де пататас. Кучифритос.* — Изговаряше всяка дума с увереност в испанския си акцент, навярно прихванат от момчето, което ѝ почистваше басейна. — Съпругът ми и аз ядохме *ескаливада*, докато бяхме в *Каталуния* миналата година. Вкуснотия.

Лидия бе чакала четири години, за да каже:

— Не съм испанка.

— Наистина ли? — Пенелопи беше непоколебима. — *Такос* тогава. *Буритос*. Може би малко *арос кон пойо* или *барбакоа*?

— Не съм и от *Ме-хи-ко*.

— О, ами виж, очевидно Рик не ти е съпруг, но си мислех, че тъй като фамилията ти е *Делгадо*, бащата на *Дий*...

— Пенелопи, *Дий* прилича ли ти на латиноамериканка?

Пискливият ѝ смях можеше да счупи кристал.

— Какво означава това? „Прилича ли ти на латиноамериканка?“ Толкова си забавна, Лидия.

Двете се смееха, ала по коренно различни причини.

— Господи. — Пенелопи внимателно избърса невидимите сълзи от очите си. — Разкажи ми, каква е историята?

— Историята?

— О, стига де! Винаги си толкова потайна относно бащата на *Дий*. И относно себе си. Почти не знаем нищо за теб. — Беше се навела прекалено близо. — Изплюй камъчето. Няма да кажа на никого.

Лидия прехвърли набързо наум ползата и загубата: ползата от неясното потекло на *Дий*, каращо Майките да се чувстват неудобно всеки път, щом изтърсят нещо расистко, срещу загубата да трябва да участва в събитието за набиране на средства.

Изборът бе труден. Умереният им расизъм беше легендарен.

— Хайде де — настъпи Пенелопи, усетила моментната слабост.

— Добре. — Лидия си пое дълбоко въздух, преди да стотви една нова версия на живота си, в която щеше да сложи малко истина, малко лъжа, малко подправки и да разбърка.

— Аз съм от *Атънс*, *Джорджия*. — *Макар че моят мустак а ла Хуан Валдес може да те е заблудил.* — Бащата на *Дий*, *Лойд*, е от

Южна Дакота. — По-точно Южен Мисисипи, но Дакота звучи по-представително. — Той бил осиновен от пастрока си. — Който се оженил за майка му, та да не може да свидетелства срещу него. — Бащата на Лойд умрял. — В затвора. — Лойд отпътувал за Мексико, за да съобщи новината на баба си и дядо си. — За да вземе двацет кила кокаин. — Колата му била ударена от камион. — Бил намерен мъртъв в един ресторант на магистралата, където се опитал да изсмърка половин пакет кока. — Случило се бързо. — Задушил се от собственото си повръщане. — Дий никога не го е виждала. — Кое е най-хубавото нещо, дето някога съм правила за дъщеря си. — Край.

— Лидия. — Пенелопи беше закрила устата си с ръка. — Нямах представа.

Лидия се зачуди колко ли време ще е необходимо, за да може историята ѝ да обиколи наоколо: „Лидия Делгадо! Трагичната вдовица!“.

— Какво се случи с майката на Лойд?

— Рак. — Гръмната в главата от сутенъора си. — Никой от тях не остана. — Който да не е в затвора.

— Бедничките. — Пенелопи потупа с ръка сърцето си. — Дий никога не е казвала нищо.

— Наясно е с всички подробности. — Освен с онези, които биха ѝ докарали кошмари.

Пенелопи погледна към баскетболното игрище.

— Вече разбирам защо толкова ѝ трепериш. Дий е единственото, което ти е останало от баща ѝ.

— Така е. — Ако не броиш херпеса. — Бях бременна с нея, когато умря. — Наложих си въздържание, понеже знаех, че ще ми я отнемат, открият ли наркотици в тялото ми. — Бях щастливка, че я имах. — Дий спаси живота ми.

— О, скъпа. — Пенелопи сграбчи ръката ѝ и сърцето на Лидия се сви, щом осъзна, че всичко е било напразно. Историята ѝ очевидно беше трогнала събеседничката ѝ или поне я беше заинтересувала, ала тя бе дошла тук със задача и тази задача бе на път да бъде изместена. — В крайна сметка всичко е част от наследството на Дий, нали така? Искам да кажа, че и доведените родители са родители. Трийсет и едно деца от това училище са осиновени, но все пак принадлежат към семействата си!

На Лидия ѝ бе необходима милисекунда, за да асимилира казаното.

— Трийсет и едно? Точно трийсет и едно?

— Знам. — Пенелопи се заблуди от шокираното изражение на лицето ѝ. — Близнаците Харис тъкмо започнаха предучилищна. Те са наследници. — Тя снижи гласа си. — Пълни с въшки наследници, ако може да се вярва на слуховете.

Лидия отвори уста, но бързо я затвори.

— Както и да е. — Пенелопи изригна в нова усмивка, докато се изправяше. — Просто ми прати рецептите първо, става ли? Знам, че ти харесва Дий да участва в проекти за придобиване на специални умения. Такава си късметлийка. Майка и дъщеря готвят заедно в кухнята. Забавно и още как!

Лидия си сдържа езика. Единственото, което тя и Дий правеха заедно в кухнята, беше да спорят кога един буркан от майонеза е достатъчно празен, за да бъде изхвърлен.

— Благодаря ти, че предложи помощта си! — Пенелопи тръгна покрай пейките, движейки ръцете си с олимпийски хъс.

Лидия се зачуди колко ли време щеше да е необходимо на сенаторската съпруга, за да разкаже на останалите Майки за трагичната смърт на Лойд Делгадо. Баща ѝ обичаше да казва, че цената да научиш някоя клюка, е да позволиш някой друг да научи клюка за теб. Щеше ѝ се да беше жив, та да може да му разправи за Майките. Би се подмокрил от смях.

Треньор Хенли наду свирката, за да покаже на момичетата, че вече са загрели. В главата на Лидия се въртяха думите „проекти за придобиване на специални умения“. Майките бяха забелязали.

Лидия не съжеляваше, че беше накарала Дий да завърши общ курс по поддръжка на колата, на който се бе научила как да си смени спуканата гума. Нито пък че я подтикна да се запише в курс по самоотбрана през лятото, макар заради това да пропусна баскетболен лагер. Или че бе настояла да се упражнява да пици, когато е изплашена, защото тя имаше навик да замръзва и онемява в такива случаи, а това не беше никак хубаво, ако някой мъж ти мисли лошото.

Лидия беше сигурна, че майката на Ана Килпатрик съжеляваше, че не бе научила дъщеря си как да сменя спукана гума. Колата на момичето бе намерена на паркинга на мола с пирон в предната гума.

Не беше голямо прозрение да ти хрумне, че човекът, забил пирона, е същият, дето я е похитил.

Треньор Хенли изсвири два пъти, за да накара състезателките да се размърдат. Женският отбор на „Уестърли“ се събра и образува полукръг. Майките започнаха да тропат с крака по пейките в опит да привлекат интереса към един мач, който щеше да представлява същата драма като съхненето на блажна боя. Противниковият тим дори не си бе направил труда да загрее. Най-ниската им баскетболистка беше над метър и осемдесет, а дланите ѝ бяха като разлати чинии.

Вратите на салона се отвориха. Рик влезе и заоглежда тълпата. Забеляза я. Взря се в празните места отсреща. Лидия задържа дъха си, докато приятелят ѝ обмисляше вариантите. Въздъхна, когато той тръгна към нея. Рик бавно изкачи редовете. Хората, които си изкарваха прехраната с труд, не спринтираха покрай пейките.

Седна до Лидия и изпъшка.

— Здравсти — каза му тя.

Рик вдигна празната опаковка от чипс, наклони глава назад и изсипа трохите в устата си. Повечето от тях отидоха на ризата и яката му.

Лидия се засмя, защото е трудно да мразиш някой, който се смее. Той я погледна предпазливо. Познаваше добре тактиките ѝ.

Рик Бътлър не приличаше на никой от бащите на питомците на „Уестърли“. За разлика от тях, той работеше с ръцете си. Беше механик на бензиностанция, където все още пълнеше резервоарите на някои от по-старите си клиенти. Мускулите на ръцете и гърдите му бяха от вдигане на гуми върху джантите. Конската опашка на гърба му съществуваше благодарение на игнорирането на двете жени в живота му, които отчаяно желяеха да я разкара. Оприличаваше се на наемник или хипи, в зависимост от настроението си. Лидия Делгадо го обичаше и в двете му превъплъщения, което беше най-голямата изненада в живота ѝ.

Рик ѝ подаде празния пакет. В брадата му имаше трохи от чипса.

— Готин мустак.

Тя докосна разранената си горна устна.

— Все още ли сме в обтегнати отношения?

— Все още ли се цупиш?

— Инстинктът ми крещи „да“ — призна си Лидия, — но мразя, когато се караме. Чувствам се отвратително.

Прозвуча сигналът за започване на мача и двамата се стреснаха. Искрено се молеха унижението да не бъде особено продължително. По чудодееен начин отборът на „Уестърли“ хвана първата топка. По още по-чудодееен начин Дий дриблираше с нея.

— Давай, Делгадо! — провикна се Рик.

Дий явно забеляза надвисващите сенки на три грамади зад себе си. Нямаше на кого да подаде. На сляпо метна топката към коша само за да я съзре как отскача от таблото и пада при празните пейки отсреща.

Лидия почувства допира на кутрето на Рик, което погали нейното.

— Как стана толкова невероятна? — попита той.

— От зърнените закуски. — Едва успя да произнесе думите. Сърцето ѝ се сгръваше, когато виждаше колко много Рик обича дъщеря ѝ. В тези мигове можеше да преглътне конската опашка. — Съжалявам, че съм такава кучка напоследък. — Веднага се поправи: — Исках да кажа, през последното десетилетие.

— Сигурен съм, че и по-рано си се държала така.

— Тогава бях много по-забавна.

Той повдигна едната си вежда. Бяха се запознали преди тринайсет години на сеанс за преодоляване на зависимостите. Нито един от двамата не беше особено забавен по онова време.

— Бях по-слаба — подметна тя.

— Да, това е много важно. — Рик не отлепяше очи от играта. — Какво ти става, захарче? Напоследък всеки път, когато си отворя устата, надигаш вой като попарено куче.

— Не се ли радваш, че не живеем заедно?

— Пак ли ще се караме за това?

Лидия едва не подхвана темата. Думите „Но защо трябва да живеем заедно, щом живеем врата до врата?“ бяха на върха на езика ѝ.

Усилието ѝ не остана незабелязано.

— Хубаво е да видя, че можеш да си държиш устата затворена, стига наистина да го искаш. — Рик изсвири, когато Дий се опита да вкара за трите точки. Не уцели, но въпреки това той вдигна палци към нея в мига, в който тя го погледна.

Лидия се изкушаваше да му каже, че на Дий нямаше да ѝ дреме въобще за неговото одобрение, ако живееха заедно, ала реши да си запази този коз за следващия път, когато щяха да си крещят един на друг.

Рик въздъхна, противниковият отбор бе отнел топката.

— О, боже, почва се.

Момичето с длани като разлати чинии блокираше Дий. Даже не си бе направила труда да ги вдигне високо.

Рик се бе облегнал назад. Ботушите му бяха опрени на предната пейка. Върху напуканата кафява кожа имаше маслени петна. По дънките му се забелязваха мазни кръгчета. Миришеше слабо на изгорели газове. Очите му бяха мили и добродушни. Обичаше дъщеря ѝ. Обичаше животни. Дори катерици. Бе прочел всички книги на Даниел Стийл, тъй като прекара доста време в клиника за отказване от наркотиците. Нямаше нищо против, че повечето дрехи на Лидия бяха целите в кучешки косми или че единственото ѝ оплакване от сексуалния им живот бе, че не може да го направи с бурка.

— Какво се иска от мен? — попита тя.

— Каж ми какво се случва в тази твоя луда глава.

— Ще ти кажа, но после трябва да те убия.

Рик помисли за миг.

— Добре. Само не ми съсипвай лицето.

Лидия погледна към таблото с резултата. 10:0. Премига. 12:0.

— Аз просто... — Не знаеше как да каже онова, което трябваше да каже. — Просто цялата история се завръща отново при мен.

— Това ми звучи като цитат от кънтри песен. — Взря се в очите ѝ. — Ана Килпатрик.

Лидия прехапа устната си. Рик не задаваше въпрос. Той отговаряше. Не му бяха убягнали изрезките за изчезването на Ана Килпатрик, които тя пазеше, както и сълзите в очите ѝ, когато родителите на момичето се появяваха по новините.

— Чух, че полицията е намерила нова следа — каза Рик.

— Единственото, на което могат да се надяват, е да открият тялото.

— Може все още да е жива.

— Оптимизмът е парче стъкло, забито в сърцето ти.

— Това от друга песен ли е?

— От баща ми е.

Рик ѝ се усмихна. Обожаваше начина, по който се набръчкваше кожата около очите му.

— Захарче, знам, че ти казах да не следиш новините, но мисля, че трябва да научиш нещо.

Приятелят ѝ не се усмихваше вече. Лидия усети как сърцето ѝ подскочи.

— Мъртва ли е? — Сложи ръка на гърлото си. — Намерили ли са Ана?

— Не, щях да ти кажа направо, ако беше така. Знаеш го.

Да, знаеше, ала сърцето ѝ не спираше да подскача.

— Видях го в криминалната хроника тази сутрин. — Рик не изгаряше от желание да сподели с нея, ала въпреки това продължи: — Случило се е преди три дни. Пол Скот, архитект, женен за Клеър Скот. Били са в центъра. Ограбили са ги. Пол се озовал от погрешната страна на ножа. Умрял, преди да го откарат в болницата. Погребението е утре.

Майките избухнаха в нова поредица от възгласи и аплодисменти. Някак си Дий бе успяла да вземе пак топката. Лидия наблюдаваше как дъщеря ѝ спринтира по игрището. Разлати длани и я отне. Дий не се отказа. Хукна след момичето. Беше безстрашна. Беше безстрашна във всяко едно отношение в живота си. Защо да не бъде? Никой не я бе повалял. Животът не бе имал шанс да я нарани. Не бе губила никого. Не познаваше болката да ти отнемат някого.

— Ще кажеш ли нещо? — попита Рик.

Лидия имаше много неща за казване, но не искаше приятелят ѝ да вижда тази страна от характера ѝ, тази гневна, брутална страна, която упойваше с кокаин, а когато кокаинът ѝ идваше в повече — с храна.

— Лиди?

Тя поклати глава. Сълзите ѝ потекоха.

— Надявам се да е страдал.

[1] YMCA (Young Men's Christian Association) — Християнска асоциация на младите хора. — Б.пр. ↑

[2] Дий — на английски „dee“, често се използва за умен, дружелюбен, забавен човек. — Б.пр. ↑

[3] РТО и РТА (Parent-Teacher Organization и Parent-Teacher Association) — Родителско-учителска организация и Родителско-учителска асоциация; двете са насочени към участието на родителите в дейността на учебните заведения, но се различават по статута си. — Б.пр. ↑

II

Днес е рожденият ти ден, четвъртият рожден ден без теб. Както обикновено, отделих известно време, за да прегледам семейните ни снимки и да се оставя спомените да ме залаят. Позволявам си това удоволствие само веднъж годишно, тъй като именно подобно дребно подаяние от безценни спомени ми помага да преживея безбройните, безкрайни дни без теб.

Любимата ми снимка е от първия ти рожден ден. Майка ти и аз бяхме много по-развълнувани от самата теб, макар ти принципно да беше щастливо бебе. За теб този рожден ден бе просто поредният ден. Нямах нищо по-различно освен тортата, която мигновено съсипа с юмручетата си. В списъка на гостите присъствахме само ние двамата. Майка ти каза, че е глупаво да отбелязваме публично събитието, защото, така или иначе, няма да го запомниш. Съгласих се охотно, понеже бях егоист и се чувствах най-щастлив, когато имах своите момичета единствено за себе си.

Отпусках си точно определено време, през което оставях спомените да идват и да си отиват. Два часа. Не повече. Не по-малко. Изтечаха ли, внимателно прибирах снимките обратно в кутията, затварях капака и ги качвах на рафта за следващата година.

После, както винаги, тръгнах към кабинета на шерифа. Той спря да отговаря на обажданията ми преди доста време. Можех да видя ужаса в очите му, щом ме зърнеше през стъклената преграда.

Аз съм неговият кошмар. Аз съм неговият провал. Аз съм неговият жалък трън в задника, който няма да приеме, че дъщеря му просто си е тръгнала.

На първия рожден ден без теб отидох при шерифа и спокойно го помолих да ми даде да прочета всички материали по случая ти. Отказа. Заплаших, че ще се обадя във вестника. Той ми рече да го сторя. Отправих се към платения телефон във фоайето. Пуснах двайсет и пет цента. Шерифът дойде при мен, затръшна слушалката и ми каза да го последвам в кабинета му.

Разигравахме този театър в стил Кабуки^[1] година подир година, докато накрая, тази година, той се даде без бой. Един от заместниците му ме заведе в малка стая за разпити, където бяха пръснати екземпляри от всички материали по случая ти. Човекът ми предложи чаша вода, но аз му посочих кутията с обяда и термоса си и му казах, че съм си добре.

На полицейския доклад му липсва последователност. Досието ти няма начало, среда и край. Представлява поредица от показания на свидетели (имената на повечето са размазани), писани на ръка бележки на детективи, използвали език, който все още ми е трудно да овладея, признания, които са доказано фалшиви, и други, за които се предполага, че са фалшиви (и отново размазани), показания, доказано достоверни (всеки лъже в някаква степен, когато бъде изправен пред полицията), както и бележки от разпити, придружени с нищожен списък от заподозрени (да, имената им също са размазани).

Някой е залепил с помощта на тиксо два различни вида карти — едната на центъра на града, другата на кампуса^[2] — за да могат да бъдат проследени последните ти известни местонахождения.

Има и снимки: на стаята ти в общежитието, от която липсват любимите ти дрехи, на тоалетните ти принадлежности, тях също ги няма, на изоставените ти учебници, на недовършените ти реферати, на липсващия велосипед (макар че той беше намерен по-късно).

Първият лист в досието ти е същият, който видях на първия рожден ден без теб, после на втория, на третия и сега на четвъртия.

СЛУЧАЯТ Е ВИСЯЩ ДО СЪБИРАНЕ НА НОВИ ДУКАЗАТЕЛСТВА.

Майка ти би използвала червен химикал, за да поправи думата **ДОКАЗАТЕЛСТВА**, но аз изпитвам перверзно удоволствие от факта, че още от първата страница грешат.

Ето какво беше времето в понеделник, 4 март 1991-ва:

Максимална температура — 10 градуса по Целзий. Минимална — 3. Небето беше безоблачно. Нямаше превалявания. Точка на оросяване — 1 градус. Вятърът духаше от северозапад със скорост двайсет и пет километра в час. Продължителността на деня бе дванайсет часа и двайсет и три минути.

Ето някои от новините на седмицата:

Започна делото за убийство срещу Памела Сمارт.

Родни Кинг беше пребит от представители на лосанджелиската полиция.

Самолет на „Юнайтед Еърлайнс“ падна близо до Колорадо Спрингс.

Президентът Буш обяви, че войната в Ирак е приключила.

Ти изчезна.

Ето ги причините, поради които шерифът смяташе, че си ни напуснала:

Била си ни ядосана, че не сме ти позволили да живееш извън кампуса.

Била си бясна, че не сме ти разрешили да шофираш до Атланта, за да отидеш на концерт.

Скарала си се със сестра си за сламената шапка.

Престанала си да говориш с баба си, защото ти е казала, че си наддала.

Шерифът няма деца. Той не проумява, че подобни разгорещени емоции са породени от деветнайсетгодишната ти възраст. Тези неразбирателства бяха толкова малки бури в нашата семейна екосистема, та в началото на разследването не сметнахме за необходимо изобщо да ги споменаваме.

Според него по този начин се опитвахме да скрием нещо.

Честно казано, ти не беше непозната за полицията. Вече те бяха арестували два пъти. Първия път бе заловена в лаборатория в университета, където си протестираше срещу изследванията на генномодифицирани организми. Втория път беше хваната да пушиш трева зад „Укстри“, музикалния магазин, в който работеше приятелката ти Сали.

Ето ги и така наречените „улики“, които шерифът цитира, за да подкрепи своята теория за бягство:

Четката ти за зъби и четката за коса бяха изчезнали (или може би случайно ги беше забравила в общата баня).

От шкафа на съквартирантката ти липсваше малка кожена чанта (или може би тя я бе дала на своя приятелка, за да я използва през пролетната ваканция).

Изглежда, някои от дрехите ти липсваха (или бяха взети назаем без позволение от те).

Най-изобличителната улика беше незавършеното любовно писмо на бюрото ти: *Искам да те целуна в Париж. Искам да държа ръката ти в Рим. Искам да бягам гола в дъждовна буря. Да правя любов във влак, прекосяващ страната.*^[3]

Ето това е, каза Хъкълбери, доказателство, че си планирала да избягаш.

Ето това е, каза сестра ти, доказателство, че си започнала да пишеш ревю за песента на Мадона „Justify My Love“.

Имало е момче, макар всеки баща на тийнейджърка може да ви каже, че винаги има момче. Бил е с рошава коса, свивал си е сам цигарите и е говорел за чувствата си много повече, отколкото на мен ми е по вкуса. Интересувала си се от него, което значи, че все още между вас не е съществувало нищо сериозно. Разменяли сте си бележки. Водели сте късни вечерни разговори по телефона. Подарявали сте си касетки с прочувствена музика. Двамата сте били толкова млади. Това е било началото на нещо, дето е можело да доведе до всичко и до нищо.

За да дам отговор на очевидния въпрос, ще кажа, че момчето е било на къмпинг с родителите си, когато си била отвлечена. Алибито му е желязно. Един рейнджър го видял със семейството му. Мъжът спрял, за да ги предупреди, че в района е забелязан койот. Седнал с тях край огъня и обсъждал футболни теми с бащата, понеже момчето не било фен.

Приносът на рейнджъра за делото не се изчерпи с това. Той предложи на шерифа възможно обяснение, което онзи по-късно представи като факт.

През същата седмица рейнджърът се натъкнал на скитници, които си направили лагер в гората. Били бездомни и обикаляли щата от известно време. Обличали се в тъмни дрехи. Приготвяли храната си на огън. Кръстосвали пътищата с ръце зад гърба и наведени глави. Със сигурност били намесени и наркотици, защото при подобни образи винаги са намесени наркотици.

Някои смятали, че принадлежат към някакъв култ. Други казвали, че са най-обикновени бездомници. Трети твърдели, че са бегълци. За повечето обаче били направо напаст. Ти, мое мило момиче, си ги наричала пред мнозина от приятелите си съчувствено и с нотка на симпатия „свободни духове“, поради което шерифът предположи,

че — при липсата на други доказателства — просто си избягала, за да се присъединиш към тях.

Била си доброволка в приют за бездомни, пила си алкохол, макар и непълнолетна, и си пушила трева, така че това е най-логичното обяснение.

По времето, когато теорията за бягството ти бе взела връх в ума на шерифа, скитническата група, култът, свободните духове — както и да са били назовавани — се бяха преместили. В крайна сметка се установили в Северна Каролина, били обаче прекалено дрогирани и разпръснати, за да могат да кажат кой ги е последвал.

— Струва ми се много позната — бе написал един от малкото останали автентични членове на групата в своите показания. — Но всички ние имаме очи, носове и зъби, тъй че не означава ли това, че изглеждаме по подобен начин?

Ето защо смятаме, че си била отвлечена:

Ти беше разгневена на майка си, ала все пак си дойде у дома предния ден и разговаря с нея в кухнята, докато си переше дрехите.

Беше бясна на сестра си, ала ѝ позволи да вземе жълтия ти шал.

Ненавиждаше баба си, ала остави картичка, която да ѝ изпратим следващата седмица за рождения ѝ ден.

Макар да не е съвсем извън царството на възможното да побегнеш в гората и да станеш част от група безцелно скитащи се лентяи, напълно невъзможно е да сториш подобно нещо, без да ни кажеш.

Ето какво знаем, че си правила в деня, в който бе отвлечена:

В 7:30 сутринта в понеделник, 4 март, се присъединяваш към някои свои приятели от приюта за бездомни, след което отивате на „Хот Корнър“, за да раздавате храна и одеяла. В 9:48 Карлийн Лопър, която е на смяна на рецепцията в „Липскъм Хол“, отбелязва завръщането ти в общежитието. Съквартирантката ти Нанси Григс тръгва за ателието по керамика в 10:15. Тя е казала, че си била изморена и си си легнала. Професорът ти по английски си спомня, че си посетила часа му по обяд. Предложил ти е да направиш някои поправки в съчинението си. Последвал е оживен спор. (По-късно той беше изключен от списъка със заподозрените, защото същата вечер е имал час в другия край на кампуса.)

Около 13:00 часа отиваш в студентския център „Тейт“, където си вземаш сандвич със сирене и салата, която споделяш с Вероника Ворхийс.

Останалата част от деня не е толкова подробно проследена, описанието се основава на разпити, благодарение на които шерифът е успял да състави вероятен списък на заниманията ти. В някакъв момент се отбиваш в редакцията на „Ред & Блак“^[4], за да им предоставиш материала си за опита на Джорджийския университет да приватизира студентските столове. Връщаш се в студентския център, където играеш бiliarд с момче на име Изикиъл Ман. Седиш известно време на диваните с туид във фоайето с друго момче, Дейвид Конфърд. Той ти казва, че е чул, че Майкъл Стайп, вокалистът на R. E. M., ще бъде в Манхатън Кафе тази вечер. Младежи, които са били там, твърдят, че Конфърд ти е предложил да отидеш с него, но е настоял, че това не е покана за среща.

— Бяхме просто приятели — заявява в показанията си той. Заместникът на шерифа, който го е разпитал, си е отбелязал, че момчето очевидно е желало да бъдете нещо повече. (Свидетели са видели и Ман, и Конфърд в студентския център по-късно същата вечер.)

Около 16:30 напускаш „Тейт“. Тръгваш към общежитието, като оставяш велосипеда си отпред, вероятно защото е започнало да става студено и не си искала да замръзнеш, докато караш по „Бакстър Хил“. (Две седмици след изчезването ти велосипедът беше намерен, вързан с верига пред студентския център.)

Според жената на рецепцията в общежитието в 17:00 часа вече си била в стаята си. Съквартирантката ти си спомня вълнението ти, когато ѝ съобщаваш, че Майкъл Стайп ще бъде в „Манхатън“. Решавате да съберете тайфата и да отидете и вие. Всички сте непълнолетни, но познавате Джон Маккалистър, съученик от гимназията, който ще е на пропуски. Нанси се обажда на неколцина приятели. Уговорена е среща в 21:30.

Тъй като професорът по психология е насрочил контролно преди пролетната ваканция, двете с Нанси отивате в библиотеката, за да се подготвите. Около 20:30 сте забелязани в „Тако Стенд“, ресторант близо до главния вход на кампуса. Вземате храна за вкъщи и се

връщате в „Липскъм Хол“. Влизате през задния вход, който е отворен, та да не може жената на рецепцията, Бет Тиндъл, да ви запише.

После се къпете и се обличате за вечерта. Ти си слагаш мокасини, черни дънки, бяла мъжка риза и жилетка със златни и сребърни нишки. Също и сребърни гривни и медальон, който е на сестра ти.

По-късно Нанси не може да си спомни дали след душа си прибрала телената кошница, в която си държиш тоалетните принадлежности (не са открити в стаята ти). Съквартирантката ти обяснява в показанията си, че забравените вещи в общата баня обикновено се крадат или изхвърлят.

В 21:30 се срещаш с приятелите си в Манхатън Кафе. Джон те пуска в клуба, но ти разбираш, че слухът за Майкъл Стайп е фалшив. Някой споменава, че групата е на турне в Азия. Друг казва, че са в Калифорния.

Всички сте разочаровани, ала решавате, че можете да изпиете по едно питие. Понеделник вечер е. С изключение на теб, останалите имат часове на следващия ден, факт, който по-късно не работи в твоя полза, защото Нанси предполага, че си се прибрала у дома, за да довършиш прането си, а ние сме смятали, че си в училището.

Първият рунд е „Пабст Блу Рибън“, бира, която се сервира за долар в „Манхатън“. По някое време после са те видели да държиш „Московско муле“, коктейл, който се предлага за 4,50 долара и съдържа водка, джинджифилова бира „Бленъм“ и лайм. Нанси Григс отбелязва, че вероятно някой мъж те е почерпил, понеже всички момичета имали навика да искат скъпи коктейли, когато друг плаща.

На джубокса пускат песен, която харесваш. Започваш да танцуваш. Някой е казал, че песента била на „С+С Мюзик Фактъри“. Друг, че я изпълнявала бандата на Лиза Лиза. Независимо кой е прав, ентусиазмът ти бил заразен. Съвсем скоро малкото пространство, отредено за дансинг, се изпълнило с танцуващи.

Тази вечер като че ли нямало определено момче, към което да проявяваш предпочитание. Всичките ти приятели са заявили на шерифа, че си танцувала, защото си обичала танците, а не защото си се опитвала да привличаш мъже. (Значи не си била зла изкусителка, макар че шерифът доста се постара, за да ти създаде подобен образ.)

В 22:38 казваш на Нанси, че имаш главоболие и ще се прибереш в общежитието. Тя е сигурна, че това е точният час, тъй като е погледнала часовника си. Предлага ти да останеш до единайсет, след което да си тръгнете заедно. Обясняваш ѝ, че не можеш да чакаш толкова дълго, и я молиш да бъде тиха, когато влиза в стаята.

Вероятно шерифът я е питал колко пияна си била, понеже в бележките му пише, че тя е отговорила, че не си била много замаяна, но че си се прозявала постоянно и си изглеждала разсеяна.

Последното изречение от писмените показания на съквартирантката ти гласи: „В 22:38 я видях за последен път“.

Никой не те е видял след това. Поне никой, който не ти е мислил лошото.

Последното изречение на Нанси е на последната страница от досието ти. Не знаем нищо повече. Както би казал шерифът, нямаме никакви нови доказателства.

Ето нещо, което служителят на реда не знае, а майка ти отказва да повярва: помня, че в онази вечер погледнах часовника си няколко минути по-късно, почти в единайсет, навярно по времето, когато си била отвлечена.

Бяхме отишли на вечеря в „Хари Бисетс Грил“ на Брод стрийт, на около пет пресечки от „Манхатън“. Майка ти бе слязла долу до тоалетната. Сервитьорът предложи да донесе сметката. Хвърлих поглед на часовника си — тогава забелязах колко е часът. Малката ти сестра беше у дома и учеше със своя приятелка, бе достатъчно голяма, за да може да си легне сама, затова реших да поръчам любимия десерт на майка ти.

Помня как я гледах, докато се качваше по стълбите. Не можех да спра да се усмихвам, защото беше невероятно красива тази вечер. Косата ѝ бе сресана назад. Носеше бяла памучна рокля, която се увиваше и очертаваше хълбоците ѝ. Кожата ѝ сияеше. Очите ѝ бяха изпълнени с живот. Когато ми се усмихна, усетих нещо подобно на експлозия в сърцето си. Не беше възможно да я обичам повече, отколкото в този момент: моята съпруга, моята приятелка, жената, дарила ме с тези мили, внимателни, красиви деца.

Тя седна срещу мен на масата. Взех двете ѝ ръце в своите.

— Защо се усмихваш? — попита ме.

Целунах вътрешната страна на китките ѝ и отвърнах онова, което тогава смятах за абсолютната истина:

— Защото всичко е перфектно.

Ето какво знам за себе си:

Аз съм глупак.

[1] Кабуки — една от четирите класически форми на японски театър. — Б.пр. ↑

[2] Кампус — земята, върху която е разположен колеж или университет, заедно с принадлежащите към тях институционални сгради. — Б.пр. ↑

[3] Началото на песента на Мадона „Justify My Love“ (1990) — „Оправдай любовта ми“. — Б.р. ↑

[4] „Ред & Блак“ — студентският вестник на Джорджийския университет. — Б.р. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Току-що бе погребала съпруга си.

Клеър продължаваше да си повтаря тези думи, все едно разказваше история, а не преживяваше всичко в истинския живот.

Клеър Скот току-що бе погребала съпруга си.

Имаше и още, тъй като службата беше дълга и съставена от много части, които тя си спомняше с хладния поглед на разказвач.

Ковчегът бе с цвят на сив пистолет, над затворения капак се стелеше покривало от бели лилии. Мирисът на мокра земя беше остър, докато машината спускаше тялото му в гроба. Коленете на Клеър омекнаха. Баба ѝ я погали по гърба. Майка ѝ предложи да се облегне на ръката ѝ. Тя поклати глава. Започна да мисли за силни неща: желязо, стомана, Пол. Едва когато се качиха в лимузината, осъзна, че повече никога няма да види съпруга си.

Прибираше се у дома — в техния дом, дома, който бяха делили. Щяха да дойдат хора, да паркират колите си на извитата алея и да плъпнат навсякъде. Щяха да вдигат тостове. Да разказват истории. Волята на Пол беше да има бдение и траурна трапеза, макар че Клеър не смееше да го нарича така заради произхода на думата. Да бдиш, сякаш Пол щеше да се събуди^[1]? Да бдиш да не бъде нарушена дирята във водата, оставена от лодка?

Клеър почувства, че във второто бдение има повече смисъл. Спокойствието беше нарушено. Попаднала бе в бурни води. Плуваше срещу мъката. Давеше се в съчувствие.

Бяха завалели телефонни обаждания, картички, цветя и дарения в памет на Пол. „Архитектура за човечеството“. „Хабитат за човечеството“^[2]. Американското антираково общество, въпреки че той не беше умрял от рак.

Имаше ли благотворителна фондация за жертвите на убийства? Клеър определено щеше да се интересува. Прекалено късно ли беше? Бяха изтекли четири дни от онази ужасна нощ. Погребението бе минало. Хора, които не беше виждала или чувала от години, ѝ изпратиха съболезнованията си. Постоянно ѝ повтаряха, че е в мислите

им, че Пол е бил добър човек и че може да разчита на тях, ако се нуждае от нещо.

Клеър кимаше, докато ѝ говореха всичко това — в полицейския участък, в болницата, в погребалната агенция, на службата на гробището — макар че не беше много сигурна как точно би могла да разчита.

— Как се справяш? — питаха я. — Как се чувстваш?

Обезпътена.

Това беше думата, която най-добре описваше състоянието ѝ в момента. Провери значението ѝ на айпада си миналата вечер, за да се увери, че е правилната.

Да съществуваш без или отделен от тялото си.

Да нямаш никакъв видим физически източник.

Отново второто определение беше по-подходящо, тъй като Пол бе нейният физически източник. Той бе придал тежест на живота ѝ, беше я вклинил здраво в света, докато естествената ѝ склонност бе да се носи по течението, все едно всичко се случваше на някой друг.

Клеър чувстваше това обезпътяване през последните четири дни, от момента, в който Змията им бе казал да се обърнат. После полицаите и погребалният агент я бяха попитали дали иска да види тялото и тя беше пребледняла при произнасянето на думата „тяло“ и бе заплакала като дете, защото във всяка една секунда, откакто отнеха Пол от ръцете ѝ, се опитваше да изтрие образа на безжизнения си, мъртъв съпруг от съзнанието си.

Клеър Скот искаше да види съпруга си отново.

Не искаше да види тялото му.

Погледна през прозореца. Лимузината се провираше в натоварения трафик на Атланта. Траурната процесия се бе разкъсала. Само тяхната лимузина беше успяла да се промъкне. В тази страна никой не отбиваше встрани, за да позволи на опечалените да минат. Не обръщаха внимание на мотоциклетите на полицаите, които караха най-отпред. Нито на жълтите флагчета, поставени на автомобилите, с надпис ПОГРЕБЕНИЕ. Не обръщаха внимание на нищо друго освен на Клеър, която се чувстваше, все едно светът се взираше в задницата на колата ѝ, за да зърне мъката ѝ.

Опита се да си спомни последния път, когато се беше качвала в лимузина. Определено обаче бяха минали десетилетия, откакто се бе

возила в каква да е кола с майка си и баба си. Вероятно последното пътуване с лимузина беше до летището заедно с Пол — автомобилната служба им бе дала бонус вместо обичайния седан.

— На бал ли отиваме? — беше попитал съпругът ѝ.

Бяха тръгнали за Мюнхен за архитектурна конференция. Пол бе резервирал стая в „Кемпински“. Клеър прекара шест блажени дни, в които плува в басейна, правиха ѝ масажи на тялото и лицето, поръчва си румсървис и пазарува рамо до рамо с богати съпруги от Близкия изток, чиито съпрузи бяха в Германия, за да се лекуват. Вечер отиваха с Пол да хапнат нещо и да се разходят по Максимилианщрасе.

Ако се напрегнеше малко повече, можеше да си спомни какво бе чувството да го държи за ръка, докато вървяха покрай тъмните витрини на затворените магазини.

Никога вече нямаше да го държи за ръка. Никога вече нямаше да се завърта в леглото и да полага глава на гърдите му. Никога вече нямаше да го вижда да слиза за закуска с онези ужасни велурени шорти, които ненавиждаше. Никога вече нямаше да прекарва съботите на дивана с него, да чете, докато той играе на някоя футболна игра, да ходят на поредното корпоративно парти, дегустация на вино или голф турнир, а дори да стореше някое от тези неща, какъв щеше да е смисълът, щом Пол не беше с нея, за да се смеят заедно?

Клеър отвори уста, въздух не ѝ достигаше. Като че ли се задушаваше в затворената лимузина. Свали прозореца си и започна да поема дълбоки глътки въздух.

— Скоро ще стигнем — успокой я майка ѝ.

Тя седеше срещу нея. Ръката ѝ бе положена върху гарафите с алкохол, защото дрънченето на стъклото беше като пословичното скърцане с нокти по черна дъска.

Баба ѝ, Джини, закопча палтото си, но не каза нищо за студа.

Клеър вдигна прозореца. Потеше се. Чувстваше дробовете си раздрусани. Не можеше да мисли за повече от няколко часа напред. В къщата щяха да дойдат над сто души. Партньорът на Пол във фирмата, Адам Куин, бе превърнал погребението в корпоративно събитие на „Куин + Скот“. Един американски конгресмен, няколко индустриални магнати и техните съпруги трофеи, неколцина мениджъри на хедж фондове, банкери, ресторантьори и предприемачи, както и безброй надувки, които Клеър не беше срещала досега и, честно казано, не

искаше и да среща, но, за съжаление, скоро всички щяха да се прескачат в къщата.

Тяхната къща.

Живееха в Дънуди, предградие на Атланта. Имотът, който купиха, бе с лек наклон; на върха му бе кацнала малка къщичка, пред която имаше завързана автомобилна гума за люлка. Булдозерите я бяха сринали още първия ден, щом започна строежът. Пол бе съградил дома им от нулата. Знаеше къде трябваше да бъде всеки пирон и всеки винт. Можеше да каже накъде води всеки един кабел и за какво е предназначен.

Приносът на Клеър към инфраструктурата беше да даде на Пол машинка за етикети, тъй като той обичаше да слага етикети на всичко. Приличаше на Харолд с неговия лилав молив^[3]. На модема пишеше МОДЕМ, на рутера — РУТЕР. На крана за водата бе окачил огромен, висящ етикет. Всяко нещо имаше етикет, на който бе посочена датата на поставянето му. Съществуваха ламинирани контролни листове за всичко, от спирането на външните кранове през зимата до отстраняването на проблемите от аудио-видео системата, която наподобяваше по-скоро контролно табло на НАСА.

Управлението на къщата можеше да се приеме като работа на непълнен работен ден. Всеки януари Пол даваше на Клеър списък с доставчиците, за да насрочи ежегодните проверки на генератора, на геотермалната система, на гаражните врати, на медните улуци, на покрива, на напоителната система, на кладенеца за напоителната система, на външното осветление, на асансьора, на фитнес оборудването, на басейна и на охранителната система.

Това бяха само задачите, които изникваха в ума ѝ на прима виста. Оставаха по-малко от два месеца до януари. На кого трябваше да се обади? Клеър винаги изхвърляше списъка, когато последният работник си тръгнеше. Дали Пол пазеше файла някъде? Знаеше ли въобще как да го открие?

Ръцете ѝ започнаха да треперят. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Беше затрупана от всички онези неща, които не знаеше, че трябва да свърши.

— Добре ли си, мила? — обърна се към нея майка ѝ.

Клеър избърса очите си. Опита се да пребори паниката с логика. Януари беше следващата година. Траурната трапеза предстоеше сега.

Не беше необходимо някой да ѝ казва как да се справи. Кетърингът трябваше да е пристигнал преди час. Виното и останалият алкохол бяха доставени тази сутрин. Докато се обличаше за погребението, градинарите вече работеха в двора. Басейнът бе изчистен снощи, масите и столовете — разтоварени. Щеше да има двама бармани и шест сервитьори. Бобени кюфтета и скариди. Тиквички и царевични бухтички, както и бухтички от говеждо с кориандър. Ризото с червено цвекло. Пиле с лимон, копър и краставици. Кренвиршки с горчица, които Клеър винаги бе приемала като някаква шега, но те бяха неизменна част от кетъринга на всяка фирма, защото кой не обичаше малки хотдози.

Празният ѝ стомах изръмжа при мисълта за всичката тази храна. Вторачи се с безизразен поглед в гарафите с алкохол в лимузината. Ръката на майка ѝ лежеше върху тапите. Жълтият ѝ сапфирен пръстен беше подарък от втория ѝ съпруг, приветлив мъж, който се бе споминал от сърдечен удар, два дни след като прекрати зъболекарската си практика. Хелън Рийд беше на шейсет и две, но изглеждаше на възрастта на дъщеря си. Твърдеше, че хубавата ѝ кожа се дължи на четиридесетгодишната ѝ работа като библиотекарка, която я бе държала далеч от слънцето. Фактът, че често ги смятаха за сестри, беше истинско проклятие за Клеър.

— Искаш ли питие? — попита дъщеря си Хелън.

Устата на Клеър оформи машинално „не“, ала в крайна сметка отговори:

— Да.

Хелън взе уискито.

— Ти, Джини?

Бабата се усмихна.

— Не, благодаря ти, скъпа.

Хелън наля щедро в чашата. Ръката на Клеър трепереше, докато поемаше напитката. Тази сутрин бе изпила един валиум и щом установи, че той не действа особено, взе трамадол, останал ѝ от времето, когато имаше проблеми със зъб. Вероятно не трябваше да пие алкохол с тези хапчета, но вероятно не трябваше да прави и доста други неща тази седмица.

Погълна питието. Спомни си Пол, който пиеше уискито си в онзи ресторант преди четири нощи. Задави се, когато течността стигна

до стомаха ѝ, върна се обратно и изгори гърлото ѝ.

— Господи. — Джини потупа внучката си по гърба. — Добре ли си, скъпа?

Клеър потръпна, преглъщайки. Усети остра болка в бузата. Имаше малка рана от ожулено, където лицето ѝ се бе отъркало о тухлената стена в уличката. Всички бяха предположили, че нараняването е станало по време на обира, а не преди това.

— Като беше малко момиче — подхвърли Джини, — ти давах уиски със захар за кашлицата. Помниш ли?

— Да.

Старицата се усмихна на Клеър с искрена обич, нещо, с което внучката ѝ така и не успя да свикне. Миналата година баба ѝ беше диагностицирана с някаква благовидна деменция, а това означаваше, че се бе отърсила от пренебрежителното си отношение и невротичните мании, които я правеха истинска кучка през първите осем десетилетия от живота ѝ. Трансформацията караше хората около нея да бъдат крайно внимателни. Постоянно очакваха старата Джини да възкръсне като феникс и да им вгорчи живота отново.

— Много мило от страна на тенис отбора ти, че се появи — каза Хелън на дъщеря си.

— Така е. — Клеър остана шокирана, че го сториха. Последния път, когато беше с тях, бе натикана в полицейска кола.

— Бяха облечени безупречно — намеси се Джини. — Имаш такива прекрасни приятелки.

— Благодаря — отвърна Клеър, макар да не беше сигурна дали дойдоха на погребението на Пол, защото все още ѝ бяха приятелки, или просто не можеха да пропуснат подобно пикантно социално събитие. Поведението им на гробището не предложи никакви улики, за да се разбере каква е истината. Те целунаха Клеър по бузата, прегърнаха я и ѝ казаха, че съжаляват, след което изчезнаха, докато останалите опечалени поднасяха съболезнованията си. Не можеше да ги чуе, но знаеше какво правят: обсъждаха облеклото на всеки присъстващ, клюкарстваха кой с кого е спал, кой е бил хванат на калъп и колко ще струва разводът.

Клеър сякаш беше напуснала тялото си и се бе понесла като дух над главите им, за да долови шушуканията им:

— Чух, че Пол пиел. Защо са отишли в онази уличка? Какво са очаквали от тази част на града?

Някоя от тях несъмнено щеше да си направи старата шега:

— Как се нарича жена в черна тенис рокличка? Дънудишка вдовица.

Клеър беше приятелка с този тип подли момичета през целия си живот. Тя бе достатъчно красива да бъде лидерка, ала така и не беше успяла да се сдобие с онази безстрашна лоялност, необходима, за да се ръководи глутница от вълчици. Вместо това бе тихото момиче, което се смееше на всички шеги, тътреше се след тях в мола, сядаше на гърбицата на задната седалка в колата и никога — абсолютно никога — не позволи да научат, че тайно чука приятелите им.

— Заради коя те обвиниха в нападение? — попита Джини.

Клеър поклати глава, за да я прочисти.

— Тя не беше там. Пък и не беше нападение, а непристойно поведение. Разликата е важна от правна гледна точка.

Джини се усмихна любезно.

— Сигурна съм, че ще ти изпрати картичка. Всички обичаха Пол. Клеър и майка ѝ си размениха погледи.

Джини мразеше Пол. А още повече мразеше Клеър на Пол. Бе останала млада вдовица, отгледала бащата на Клеър с нищожната си заплата на секретарка. Тя се гордееше с тегобите си и ги излагаше на показ подобно почетен медал. Дизайнерските дрехи на Клеър, бижутата ѝ, внушителната къща, скъпите коли и луксозните ваканции бяха като лична обида за жена, която бе преживяла Голямата депресия, една световна война, смъртта на съпруг, загубата на две деца и безброй други страдания.

Клеър ясно си спомняше времето, когато посещаваше баба си със своите скъпи „Лубутен“.

— Червените обувки са за малки деца и курви — остроумничеше Джини.

По-късно Клеър предаде на Пол това изявление и съпругът ѝ се пошегува:

— Странно ли е, че нямам нищо против и едните, и другите?

Клеър остави празната си чаша на поставката за алкохол. Погледна през прозореца. Чувстваше се толкова откъсната от времето

и пространството, че в първия момент не разпозна пейзажа навън. После в миг осъзна, че са почти у дома.

Дом.

Думата като че ли не беше подходяща вече. Какво бе домът без Пол? През първата нощ, в която се прибра от полицейския участък, къщата ѝ се стори прекалено голяма и прекалено празна за сам човек.

Пол искаше да станат повече. Говореше за деца на втората им среща, на третата и на безброй срещи след това. Разказа на Клеър за родителите си, колко чудесни били, колко покрусен се почувствал, като починали. Бил на шестнайсет, когато майка му и баща му загинали в катастрофа по време на жестока ледена буря. Той бил единствено дете. Единственият роднина, който му останал, бил вуйчо му, споминал се, когато Пол бил в гимназията.

Съпругът ѝ бе заявил, че желае голямо семейство. Искане много деца, за да се предпази от загуби, и Клеър беше опитвала и опитвала, докато най-накрая не реши да отиде на лекар, който я информира, че не може да роди деца, понеже има спирала и взема противозачатъчни.

Разбира се, тя не сподели това с Пол. Каза на съпруга си, че докторът ѝ е поставил някаква диагноза от рода на „негостоприемна матка“, което не беше лъжа, тъй като нямаше по-негостоприемно нещо от спирала, пъхната в матката.

— Почти стигнахме — съобщи Хелън. Пресегна се и сложи ръка върху коляното на дъщеря си. — Ще се справим с това, миличка.

Клеър сграбчи ръката на майка си. Сълзи блестяха в очите и на двете. Извърнаха се, за да ги прикрият.

— Хубаво е, че има гроб, който да посещаваш. — Джини погледна през прозореца с любезна усмивка на лицето. Никой не можеше да разбере накъде беше отлетял умът ѝ. — Когато баща ти умря, помня, че стоях на гроба му и си мислех: „Това е мястото, на което мога да оставя мъката си“. Не се случи веднага, естествено, но имах къде да отида и всеки път, като ходех на гробището, оставях частица от скръбта си там.

Хелън махна невидимо мъхче от полата си.

Клеър се опита да си спомни нещо хубаво за баща си. Беше в колежа, когато майка ѝ звънна, за да ѝ каже, че е мъртъв. Накрая бе станал много тъжен, пречупен човек. Никой не се изненада, като посегна на живота си.

— Как беше името на изчезналото момиче? — попита Джини.

— Ана Килпатрик.

Лимузината намали, за да завие към алеята пред къщата. Хелън се надигна да погледне през предния прозорец.

— Портата трябва ли да е отворена?

— Предполагам, че от кетъринга... — Клеър не довърши изречението. Три полицейски коли бяха паркирани зад вана на кетъринговата фирма. — О, боже. Сега пък какво може да е?

Една полицайка даде знак на лимузината да спре на малкия паркинг по-надолу от къщата.

Хелън се обърна към Клеър:

— Направила ли си нещо?

— Какво? — Не можеше да повярва, че майка ѝ задава подобен въпрос, но после се сети за валиума, трамадола, уискито и за безсърдечния си пробационен инспектор, който ѝ каза, че голямата ѝ уста ще я вкара в неприятности някой ден, при което тя му отвърна, че този ден е дошъл и си е отишъл, иначе нямаше да има пробационен инспектор.

Наистина ли щеше да я проверява за наркотици на погребението на съпруга ѝ?

— За бога. — Хелън се плъзна към вратата. — Клеър, направи нещо с изражението си. Вината е изписана на лицето ти.

— Не съм сторила нищо — отвърна дъщеря ѝ с онзи хленчещ тон, към който не беше прибягвала от девети клас.

— Остави ме да се оправя с това. — Хелън отвори вратата. — Има ли някакъв проблем, полицай? — Използва библиотекарския си глас — нисък, изразителен и много изнервящ.

Полицайката вдигна ръка.

— Моля, отдръпнете се, госпожо.

— Това е частна собственост. Наясно съм с правата си.

— Съжалявам. — Клеър се промъкна пред майка си. Нищо чудно, че имаше проблеми с властите. — Аз съм Клеър Скот. Това е моята къща.

— Може ли да видя документите ви за самоличност?

Хелън тропна с крак.

— О, за бога. Сериозно ли сте дошли тук с три полицейски коли, за да арестувате дъщеря ми в деня, в който полага съпруга си в земята?

— Посочи с ръка към Клеър. — Прилича ли ви на престъпничка?

— Майко, всичко е наред. — Клеър не ѝ напомни, че в известен смисъл тя наистина беше престъпничка. Едно от условията при освобождаването ѝ гласеше, че полицията може да я проверява когато си пожелае. Отвори дамската си чанта, за да потърси портмонето. Тогава се сети, че Змията ѝ го бе отнел.

Клеър си спомни също татуировката и златния му зъб. Кожата на Змията беше бяла, подробност, която я бе изумила, докато я изтъкваше пред детектива в полицейския участък. Расистко ли беше да се предполага, че богатите бели хора биваха обирани само от черни или латиноси, или бе слушала прекалено много рап музика в часовете по аеробика? Същият начин на мислене я беше накарал да си представи, че онзи държи лъскав черен пистолет, а той всъщност бе опрял нож в гърба на Пол. Нож, който дори не изглеждаше истински, но все пак беше успял да убие съпруга ѝ.

Земята започна да се тресе. Клеър усети как вибрациите тръгват от ходилата и пълзят нагоре по краката ѝ.

— Клеър? — обърна се към нея Хелън.

Преди няколко години в Напа преживяха земетресение. Клеър беше съборена от леглото, а Пол се стовари отгоре ѝ. Грабнаха обувките си и почти нищо друго и хукнаха покрай счупени водопроводни тръби и натрошени стъкла.

— Сградата не е достатъчно подсилена — каза Пол, само по боксерки и тениска, докато стояха в средата на претъпканата с хора и отломки улица. — Една по-нова постройка би имала подпори, които да абсорбират вибрациите, или устойчива на земетресения конструкция, която би намалила доста щетите.

Слушаше го как говори, напевно и монотонно, за сеизмичното натоварване и това бе единственото, което я успокои.

— Клеър?

Тя премига. Погледна към майка си и се зачуди защо лицата им са толкова близо едно до друго.

— Припадна.

— Не съм — възрази дъщеря ѝ, макар фактите да сочеха обратното. Лежеше по гръб на собствената си алея. Полицайката стоеше отстрани. Клеър се опита напразно да измисли на какво

насекомо ѝ приличаше, но, честно казано, жената просто изглеждаше претоварена с работа и изморена.

— Госпожо, останете така, не мърдайте — каза ѝ служителката на реда. — До десетина минути ще дойде линейка.

Клеър се помъчи да пропъди спомена за парамедиците, които бягаха по улицката с носилката, за по-малко от минута бяха проверили състоянието на Пол и поклатиха глави.

Наистина ли някой каза „Отишъл си е“, или Клеър бе изрекла думите сама? Беше ги чула. Беше ги почувствала. Беше видяла как съпругът ѝ се превръща от човек в тяло.

— Можеш ли да ми помогнеш да се надигна? — обърна се към майка си.

— Госпожо, недейте — нареди полицайката.

Хелън я подхвана за раменете.

— Чу ли какво каза полицайката?

— Ти си тази, която ми помогна да седна.

— Не това. Някой се е опитал да ограби къщата.

— Да ограби къщата? — Клеър повтори, без да долавя смисъла на произнесеното. — Защо?

— Предполагам, че са искали да откраднат някои неща. — Тонът на Хелън беше търпелив, но дъщеря ѝ видя, че е притеснена от новината. — Хората от фирмата за кетъринг са се натъкнали на крадците.

Крадци. Думата звучеше като отживелица в устата на майка ѝ.

Хелън продължи:

— Имало е борба. Барманът е лошо ранен.

— Тим? — попита Клеър, защото си помисли, че подробностите могат да я накарат да осъзнае, че това наистина се е случило.

Хелън поклати глава.

— Не му знам името.

Клеър погледна към къщата. Отново се чувстваше обезпльтена, носеше се насам-натам в дирята от отсъствието на Пол.

Спомни си Змията и се върна в настоящето.

— Не е бил само един крадец, така ли? — обърна се към полицайката.

— Били са трима, афроамериканци, средни на ръст, на по двайсет и няколко години — отговори жената. — Всички са носили

маски и ръкавици.

Хелън никога не беше имала доверие на полицаите.

— Сигурна съм, че с подобно описание ще ги намерите за нула време.

— Майко — опита се да я озапти Клеър, с такова държание изобщо не ѝ помагаше.

— Били са със сребриста кола с четири врати. — Полицайката хвана дръжката на палката на колана си, вероятно защото ѝ се щеше да я използва. — Издали сме БОЛО^[4] за превозното средство.

— Млада госпожице, единственото „боло“, което съм чувала, е сос „Болонезе“. — Хелън отново бе извадила библиотекарския си глас, изкарвайки от себе си всичката тревога, която не можеше да насочи към Клеър. — Бихте ли превели на разбираем език?

Джини стори това вместо нея:

— Означава, че издирват колата. Права ли съм? — Тя се усмихна любезно на служителката на реда. — Имам цветен телевизор в дневната си.

— Не мога да остана така на алеята — каза Клеър. Хелън я хвана за ръката и ѝ помогна да се изправи. Как щеше да постъпи Пол, ако беше тук? Щеше да поеме контрола. Клеър не бе в състояние. Едва смогваше да се държи на краката си. — Крадците взели ли са нещо?

— Не мислим, че са успели, госпожо, но се налага да огледате с детективите и да прецените — отвърна жената и посочи група мъже, които стояха до задния вход. Всички носеха шлифери като на Коломбо. Един от тях дори имаше пура между зъбите. — Ще ви дадат контролен списък, за да направите проверка. Ще ви е нужен подробен доклад, който да представите на застрахователната си компания.

Клеър се почувства толкова претоварена, че едва не се изсмя. Все едно полицайката я беше накарала да направи опис на експонатите в музея „Смитсоуиън“.

— Очаквам гости. Трябва да се уверя, че масите са наредени. Кетърингът...

— Госпожо — прекъсна я служителката на реда, — няма да пуснем никого в къщата, докато не приключим.

Клеър притисна устата си с юмрук, за да не може да каже на полицайката да престане да се обръща към нея с това шибано „госпожо“.

— Госпожо? — погледна я въпросително жената.

Клеър махна юмрука си. В края на алеята спря кола. Сив мерцедес. С включени фарове. Жълтото флагче, на което пишеше ПОГРЕБЕНИЕ, се подаваше от прозореца. Друг мерцедес се показа зад него. Погребалната процесия пристигаше. Какво щеше да прави сега? Да се строполи отново ѝ се струваше най-лесното решение. После какво? Линейка. Болница. Успокоителни. В крайна сметка щяха да я върнат у дома. И щеше да се озове на същото това място, с детективите и описа, и застраховката, и всевъзможните глупости. Всичко беше по вина на Пол. Той трябваше да е тук. Трябваше да се погрижи за всичко. Това бе негова работа.

Клеър Скот беше бясна на мъртвия си съпруг, че не бе тук, за да реши проблемите ѝ.

— Скъпа? — взря се в нея Хелън.

— Добре съм. — Отдавна беше осъзнала, че ако лъжеш достатъчно убедително, можеш да заблудиш и самата себе си. Единственото, с което се налагаше да се заеме сега, беше да състави списък със задачите. Така щеше да постъпи Пол. Съпругът ѝ винаги казваше, че няма нещо, дето да не може да се реши, щом е направен списък. Овладей подробностите и ще овладееш проблема. — Ще разведа детективите в къщата. Трябва да отложим ритуала. — Обърна се към шофьора на лимузината, който дискретно стоеше встрани. — Бихте ли върнали баба ми в дома ѝ, ако обичате? — Каза на полицайката: — Моля ви, обадете се на линейката да не идва. Добре съм. Над сто души са се запътили насам. Ако не искате да влизат в къщата, трябва да наредите някой да застане на входа и да ги спира.

— Смятайте го за свършено. — Полицайката изглеждаше щастлива да се отърве от компанията им. Почти побягна по алеята.

Клеър се почувства малко по-спокойна. Погледна към майка си.

— Не съм сигурна, че мога да се справя с това.

— Вече го правиш. — Хелън хвана дъщеря си под ръка и двете тръгнаха към мъжете с шлиферите. — Нарани ли се, когато припадна?

— Не. — Опипа тила си. Натъртванията все още я боляха. Още една цицина нямаше да промени нищо. — Припадала ли съм и преди?

— Поне аз не помня. Следващия път гледай да се строполиш на трева. Помислих, че ще си разцепиш тиквата.

Тя стисна ръката на майка си.

— Не е нужно да оставаш.

— Няма да си тръгна, докато не се уверя, че всичко е наред.

Клеър сви устни. Имаше времена, когато майка ѝ не беше на разположение за нищо.

— Виж, знам какво мислиш за полицията, но трябва да поохладиш емоциите си.

— Хъкълберита — промърмори Хелън. Така наричаше некомпетентните полицаи. — Току-що ми хрумна, че аз съм единственият член на нашето семейство, който не е бил в затвора.

— Бях в ареста, майко. Отиваш в затвора, след като те осъдят.

— Благодаря на Бога, че не съм използвала погрешната дума в литературния клуб.

— Госпожо Скот? — Единият от мъжете с шлифери се приближи към тях, държеше значката си в ръка. Вонеше на цигарен дим, сякаш не беше достатъчно клише, че носеше шлифер. — Аз съм капитан Мейхю от полицейския участък на Дънуди.

— Капитан? — учуди се Клеър. Мъжът, с когото разговаря след убийството на Пол, беше просто детектив. Нима обирите бяха по-важни от убийствата или пък убийствата бяха толкова често явление в Атланта, та ги поверяваха на редови детективи?

— Искрено съжалявам за загубата ви. — Мейхю прибра значката в джоба на шлифера си. Мустакът му беше буен и неподдържан. От носа му се подаваха косъмчета. — Конгресменът ме помоли да се заема лично със случая.

Клеър бе наясно за кой конгресмен ставаше въпрос. Джони Джаксън беше благодетелят на Пол от самото начало, той му възлагаше държавни поръчки, които трябваше да отидат при доста поопитни от него архитекти. Ранните му инвестиции бяха възнаградени през годините. Всеки път, когато „Куин + Скот“ получише нова държавна поръчка, личната сметка на Пол биваше таксувана яко за чартърни полети, с които не беше летял, и петзвездни хотели, където никога не бе отсядал.

Клеър си пое дълбоко въздух и попита:

— Съжалявам, капитане. Чувствам се малко замаяна. Бихте ли ми обяснили, какво точно се е случило?

— Предполагам, че около погребението и всичко останало това е последното, с което желаете да се занимавате тъкмо сега. Както казах,

моите съболезнования. — Мейхю също си пое дълбоко въздух, много по-дрезгаво и хриптящо. — Случаят е класически, но все още попълваме някои празноти. Не сте първата в страната, на която ѝ се случва подобно нещо. Подозираме, че става въпрос за банда млади мъже, които четат некролозите, разбират кога ще бъдат погребенията, установяват местоположението на съответната къща с Гугъл Ърт и преценяват дали си заслужава да бъде ограбена.

— Мили боже — възкликна Хелън, — това е доста извън шаблона.

Мейхю също изглеждаше възмутен.

— Смятаме, че крадците са имали само минута, преди ванът на фирмата за кетъринг да пристигне. Служителите са видели счупеното стъкло на задната врата. — Мъжът посочи парчетата върху каменните стълби. — Барманът е влязъл вътре... което вероятно не е било най-добрата идея. Пребили са го, но е успял да предотврати обира.

Клеър отново погледна към къщата. Пол чертаеше най-различни варианти на архитектурния план още като студент. Единственото, което се беше променило, бе сумата пари, които можеха да изхарчат. Никой от двамата не се бе родил богат. Бащата на Клеър беше професор в колеж. Родителите на Пол притежаваха ферма. Съпругът ѝ обичаше да има пари, защото така се чувстваше подсигурен. Клеър обичаше да има пари, защото, щом веднъж бе платила за нещо, никой не можеше да ѝ го отнеме.

Нима не беше платила достатъчно за Пол? Нима не бе работила достатъчно, не го бе обичала достатъчно, не му се бе отдала достатъчно? Затова ли го изгуби?

— Госпожо Скот?

— Съжалявам. — Клеър не знаеше защо продължава да се извинява. Пол щеше да се отнесе по-сериозно към случилото се. Щеше да е разгневен от това посегателство. Стъклото на вратата им беше счупено! Крадци бяха ровили в нещата им! Един от служителите им бе нападнал! Клеър щеше да бъде до него, щеше да е разгневена също колкото него, но без Пол едва успяваше да се насили да действа.

Хелън попита:

— Можете ли да ни кажете дали барманът е добре? Тим беше, нали?

— Да, Тим. — Мейхю кимна и сви рамене в същото време. — Повечето от раните му са повърхностни. Отведоха го в болницата, за да го зашият.

Клеър усети как ужасът започва да я поглъща. Наемаха Тим от години. Той имаше син, който страдаше от аутизъм, и бивша съпруга, която се опитваше да спечели отново, а сега го шиеха в болницата, защото нещо ужасно се беше случило в дома ѝ.

— Нуждаете се от Клеър, за да огледа къщата и да види дали крадците не са взели нещо ли?

— Да, точно така. Знам, че наистина моментът не е подходящ, но госпожа Скот трябва да ни каже какво е разположението на охранителните камери. — Мъжът посочи към черния глобус на единия ъгъл на къщата. — Сигурни сме, че някоя от тях е записала извършителите, като влизат и излизат.

— Ще ви покажа. — Клеър не се помръдна. Всички се вторачиха в нея и зачакаха. Имаше нещо друго, което трябваше да направи. Много други неща.

Списъкът. Усети как мозъкът ѝ прищрака като ключ за осветление.

Тя се обърна към майка си.

— Би ли помолила хората от кетъринговата фирма да дарят храната на някой приют? Обади се на Тим и му кажи, че ще поемем разходите за лечението му. Сигурна съм, че застраховката ни ще ги покрие. — Къде пазеха документите? Клеър дори не знаеше кой е агентът им.

— Госпожо Скот? — До капитан Мейхю беше застанал някакъв друг мъж. Той бе с няколко сантиметра по-висок и малко по-добре облечен от останалите. Шлиферът му беше по-хубав, костюмът по-качествено ушит, а лицето гладко избръснато. Непринудеността, която излъчваше, би трябвало да успокои Клеър, но имаше нещо в него, което я караше да се чувства неспокойна, насиненото му око правеше погледа му да изглежда неприятен.

Мъжът посочи нараненото място с усмивка.

— Жена ми не обича да ѝ противореча.

— Домашното насилие е доста забавно нещо — намеси се Хелън. Тя забеляза притеснения вид на дъщеря си. — Ще бъда в кухнята, ако се нуждаеш от мен.

Мъжът с насиненото око предприе нов подход:

— Извинете ме, госпожо Скот. Казвам се Фред Нолан. Можем ли да поговорим, докато ни водите към охранителната система?

Стоеше прекалено близо до Клеър и тя почувства нужда да отстъпи крачка назад.

— От тук. — И тръгна към гаража.

— Чакайте. — Нолан постави длан върху ръката ѝ. Палецът му притисна меката вътрешна страна на китката ѝ. — Значи контролното табло за охранителната ви система е в гаража?

Клеър никога не беше изпитвала подобна мигновена, интуитивна неприязън към друго човешко същество. Погледна надолу към ръката му и ѝ се прииска кожата му да се вледени.

Нолан схвана намека и пусна китката ѝ.

— Както казах, от тук.

Едва се сдържа да не потрепери, когато продължи към гаража. Мейхю вървеше до нея. Нолан ги следваше по петите. Прекалено отблизо. Беше не просто неприятен, бе някак си противен. Приличаше повече на гангстер, отколкото на полицаи, ала очевидно бе добър в работата си. Клеър не беше извършила никакво престъпление — поне напоследък — но той бе успял да я накара да се чувства виновна.

— Обикновено охранителните системи се намират в същинската част на къщата — подхвърли Нолан.

— Невероятно — измърмори Клеър. Усети пулсиране в слепоочията. Може би обирът беше истински божи дар. Вместо да прекара следващите четири часа, забавлявайки опечалените от загубата на Пол, щеше да изтърпи половин час с този задник, преди да изрита всички от къщата си, да вземе няколко валиума и да си легне.

Поради някакви сложни причини, беше се опитал да ѝ обясни Пол, охранителните компютърни устройства бяха в гаража, който представляваше самостоятелна двуетажна постройка, в същия стил като къщата. Кабинетът на Пол на втория етаж бе снабден с малка кухня, два килера и баня. Шегуваха се, че мястото е по-приемливо от хотелска стая, ако някога Клеър го изпъдеше от къщата.

— Госпожо Скот, имате ли нещо против да ви попитам, защо алармата е била изключена? — Въпросът дойде от Мейхю. Той беше извадил бележник и химикал. Раменете му бяха увиснали, сякаш някой го бе накарал да имитира герой от роман на Реймънд Чандлър.

— Винаги изключвам алармата, когато идва фирмата за кетъринг — отвърна Клеър. — Портата беше затворена.

Мустакът на капитана потрепна.

— Хората от фирмата разполагат ли с кода за нея?

— И с ключ за къщата.

— Някой друг има ли ключ?

Въпросът ѝ се стори доста странен или може би беше раздразнена, че Фред Нолан продължаваше да ѝ диша във врата.

— Защо им е на крадците да чупят стъклото на вратата, ако притежават ключ?

Мейхю вдигна поглед от бележника си.

— Въпросът е рутинен. Ще се наложи да разпитаме всички, които имат достъп до къщата.

Клеър усети гъделичкане в гърлото. Отново започна да се чувства като премазана. Това бе едно от нещата, дето Пол със сигурност знаеше. Все пак се опита да отговори:

— Домашните прислужници, хората от поддръжката, асистентът на Пол, партньорът му, майка ми. Мога да потърся имената и телефоните.

— Майка ви — обади се Нолан — е доста своенравна.

Клеър въведе кода на малката клавиатура на алармата на гаража с четири клетки. Тежката дървена врата се плъзна тихо на релсите си. Тя забеляза как очите на мъжете се впиха в бляскавата ламперия. Подът беше от искрящо бели и черни гумени плочи. Бяха монтирани рафтове за всичко — ръчни инструменти, удължителни кабели, тенис ракети, стикове за голф, баскетболни топки, слънчеви очила, обувки. Работната маса на Пол заемаше едната част на помещението. Имаше уред за зареждане на различни устройства, минихладилник, плосък телевизор и климатик за горещите летни дни.

Вътре бяха, разбира се, и беемвето на Клеър и колите на Пол — Порше Карера и Тесла Модел S.

— Майка му стара. — Тонът на Нолан беше благоговееен. Клеър бе виждала мъже да се надървят повече на гаража на Пол, отколкото на жена.

— Ето от тук. — Тя набра четирицифрен код на друга малка клавиатура и ги поведе надолу към мазето. Обожаваше факта, че Пол обичаше гаража си. Прекарваше часове в него, работейки върху

моделите си. Клеър го подкачаше, че единствената причина да ги конструира у дома, а не в службата, е, че после трябваше да чисти сам.

— Един вид маниак на тема чистота — каза Нолан, сякаш прочел мислите ѝ.

— Извадих късмет с него — отвърна тя. Безобидното обесивно-компулсивно разстройство на Пол не беше попречило на съвместния им живот, нито бе подтикнало съпруга ѝ към странности, като да докосне дванайсет пъти дръжката на вратата. Даже напротив, то се изразяваше в неща, които биха се понаравали на всяка жена: Пол сваляше седалката на тоалетната чиния, сгъваше всички дрехи, чистеше кухнята всяка вечер.

В дъното на стълбището Клеър въведе на малката клавиатура на вратата друг четирицифрен код. Ключалката изщрака.

— Никога не съм виждал мазе под гараж — призна си Мейхю.

— Малко като в „Мълчанието на агнетата“ — добави Нолан.

Клеър включи осветлението и пред очите им се разкри бетонена стаичка. Пол беше проектирал помещението и с друга цел — да служи като убежище от торнада. Върху метални рафтове бяха наредени провизии. Имаше малък телевизор, радио, две походни легла и купища вредна храна, защото Клеър му бе казала, че по време на апокалипсиса ще се нуждае от много шоколад и царевични пръчки.

Добре че все още беше с палто. Температурата долу постоянно бе ниска заради компютрите. Всичко се контролираше от тук, не само охранителните камери, но и аудио-видеосистемите, автоматиката на щорите и оборудването, както и всяко нещо, което караше къщата да съществува като по магия. Имаше няколко метални кутии с премигващи светлини и малко бюро с четири плоски монитора, монтирани на подвижни поставки.

— Случайно съпругът ви тайно да е работил за АНС^[5]? — попита Нолан.

— Да. — Клеър се измори от въпросите на полицаия, които бяха още по-дразнещи заради равния му, среднозападен акцент. Най-бързо щеше да ги разкара, ако просто им дадеше онова, което искаха.

Отвори едно чекмедже на бюрото и извади ламиниран контролен списък, от който ставаше ясно как работят охранителните камери. Пол се беше опитал да ѝ обясни, но тя само се бе изцъклила насреща му и се бе притеснила, че ще получи припадък.

Клеър придърпа компютърната клавиатура и набра кода за достъп до системата.

— Доста пароли за помнене. — Нолан стоеше толкова близо до нея, че можеше да усети топлината на тялото му.

Тя се отдръпна. Подаде листа на Мейхю.

— От тук насетне сте вие.

— Всичките ви къщи ли са такива? — попита Нолан.

— Имаме само една.

— Само. — Полицаят се засмя.

Търпението на Клеър се изчерпа.

— Съпругът ми е мъртъв, в дома ми са влезли крадци. Намирате ли нещо забавно в тази ситуация?

— Не. — Нолан вдигна ръце, сякаш да се предпази да не му издере очите. — Не съм искал да ви обидя, госпожо.

Мустакът на Мейхю потрепна отново.

— Трудно е да обидиш някого, ако си държиш шибаната уста затворена.

Клеър изгледа Нолан, преди да се извърне. Наясно беше как да накара един мъж да млъкне. Полицаят не се оттегли, но направи няколко крачки назад, за да ѝ даде да разбере, че намекът е схванат.

Тя наблюдаваше мониторите, докато Мейхю проверяваше списъка на Пол. Екраните бяха разделени, така че всеки да показва четири различни картини от шестнайсет камери. Всеки вход, всяка поредица от прозорци, басейнът и няколко участъка от алеята се следяха. Клеър видя, че хората от фирмата за кетъринг са се качили във вана си. Сребристият форд на Хелън беше паркиран от другата страна на гаража. Майка ѝ разговаряше с един от детективите пред задния вход. Ръцете ѝ бяха на хълбоците. Клеър се радваше, че няма звук.

Мейхю прелистваше бележника си.

— Така. Разполагаме с приблизителния час на нахлуването, базиран на обаждането на служителите от фирмата на 911. — Той натисна някакви бутони и Хелън изчезна от екрана. Ванът направи рязък завой. Мейхю превърташе назад записите, докато не намери онова, което търсеше. Трина души стояха в началото на алеята. Бяха прекалено далеч, за да бъдат разпознати, представляваха тъмни, заплашителни петна, устремени към къщата.

Клеър усети как настръхва. Това наистина се беше случило. Наистина се беше случило в къщата ѝ.

Забеляза часа на таймера на видеото. Докато крадците прекосяваха паркинга пред дома ѝ, бе стояла в малкия, отворен за всички, независимо от вероизповеданието, параклис на гробището и се беше питала защо и тя не умря в онази уличка заедно със съпруга си.

— Ето — каза Мейхю.

Клеър почувства остра болка в гърдите, когато петната се превърнаха в мъже. Самата гледка правеше всичко това реално, нещо, срещу което трябваше да се изправи лице в лице. Точно както полицайката бе казала, трима афроамериканци със ски маски и ръкавици бягаха нагоре по алеята. Бяха облечени в черно. Главите им се мърдаха в пълен синхрон, докато се озъртаха наляво и надясно. Един от тях държеше кози крак. Друг имаше оръжие.

— Приличат ми на професионалисти — отбеляза Нолан.

— Това определено не е първото им родео — съгласи се Мейхю.

Клеър огледа мъжа, който уверено вървеше към задния вход на къщата. Пол беше поръчал всички врати и прозорци от Белгия. Те бяха от солиден махагон с четворно заключване, което бе преодоляно лесно, след като лостът разби оловното стъкло, един от крадците пхна ръката си в дупката и дръпна резето.

Устата на Клеър пресъхна. Усети как очите ѝ се пълнят със сълзи. Това беше нейната къща. Това беше нейната задна врата, същата, която използваше безброй пъти всеки ден. Онази, през която Пол влизаше, когато се прибираще от работа.

През която беше влизал.

— Ще съм горе, ако ви трябвам — каза Клеър.

Тя се качи по стълбите. Избърса очите си. Отвори уста. Направи усилие да поеме въздух, да го изпусне, да пребори истерията, зародила се в дълбините на стомаха ѝ.

Стълбите на Пол. Работната маса на Пол. Колите на Пол.

Мина през гаража. Стигна до стълбите в дъното и ги изкачи толкова бързо, колкото ѝ позволяваха краката. Не съзнаваше къде отива, докато не се озова в средата на кабинета на Пол.

Тук беше канапето, на което обичаше да си подремва. Също и креслото, на което седаше, за да чете или да гледа телевизия. Тук беше картината, която му бе подарила за третата годишнина от сватбата им.

Както и чертожната маса, на която работеше. И бюрото, което бе проектирал така, че да няма никакви видими кабели. Пресата за попиване беше чиста. В тавичката за документи имаше подредени листове с кривия почерк на Пол. Тук беше компютърът му. И комплектът моливи. Тук беше и снимката в рамка на Клеър, която бе отпреди повече години, отколкото можеше да преброи. Пол я беше направил с фотоапарат „Никон“, принадлежал на майка му.

Тя вдигна снимката. Бяха на футболен мач. Якето му беше наметнато на раменете ѝ. Спомни си колко топло ѝ бе с него, колко уверена се чувстваше в онзи момент. Обективът я бе хванал как се смее с отворена уста и глава, отметната назад. Екстатично, неотменимо щастлива.

Двамата отидоха да учат в Обърнския университет в Алабама, защото за Пол той предлагаше една от най-добрите учебни програми по архитектура в страната, а за Клеър достатъчно голямо разстояние от дома ѝ. Фактът, че се бе омъжила за момче, израснало на по-малко от трийсет километра от родния ѝ дом, беше поредното доказателство, че независимо колко надалеч избягаш, винаги се озоваваш обратно там, откъдето си тръгнал.

Пол беше глътка свеж въздух в сравнение с останалите момчета, с които се срещаше в колежа. Той бе толкова уверен в себе си, в онова, което искаше да прави. Знаеше накъде се беше насочил. Бакалавърската му степен бе покрита от стипендията, която беше спечелил, а магистърската — от парите, които бе наследил след смъртта на родителите си. Благодарение на малката застраховка „Живот“, на постъпленията от продажбата на фермата и на договорката извън съдебната зала между него и транспортната компания, собственик на тира, убил родителите му, се бе сдобил с достатъчно пари за обучението и за ежедневните си разходи.

Въпреки това Пол се беше трудил през цялото време. Бе отраснал във ферма, където работата започваше с пукването на зората. В девети клас бе спечелил стипендия за военно училище интернат в Югоизточна Алабама. Беше научен на дисциплина, станала част от характера му. Той просто не можеше да стои бездеен. През годините в колежа бе работил най-напред в „Тайгър Рагс“, университетска книжарница. А после като преподавател по математика по програмата „Мат Лаб“^[6].

Специалността на Клеър беше история на изкуството. Математиката не ѝ се удаваше. Или поне никога не се беше старала особено, което си бе същото. Ясно си спомняше първия път, когато бе седнала заедно с Пол, за да ѝ помогне за домашното ѝ.

— Всички знаят, че си красива — беше ѝ казал той, — но никой не знае, че си интелигентна.

Интелигентна.

Всеки можеше да е умен. Ала не всеки можеше да е интелигентен.

Клеър върна снимката на мястото ѝ. Седна на бюрото на Пол. Отпусна ръцете си там, където и съпругът ѝ бе отпуснал своите. Затвори очи и се опита да улови неговия аромат. Пое си дълбоко въздух, докато дробовете не започнаха да я болят, след което бавно го издиша. Клеър беше на почти четиридесет години. Нямаше деца. Съпругът ѝ бе мъртъв. Най-добрите ѝ приятелки навярно пиеха маргарити в близкия бар и клюкареха колко зле е изглеждала на погребението.

Тя поклати глава. Имаше цял живот на разположение, за да се самосъжалява колко е самотна. Сега просто трябваше да успее да преживее деня. Или поне следващия час.

Вдигна слушалката и набра номера на мобилния на Адам Куин. Пол познаваше Адам от по-отдавна, отколкото нея. Бяха съквартиранти през първата година в Обърн. Завършиха архитектура заедно. Адам беше кум на сватбата им. По-важното бе, че двамата използваха едни и същи хора, за да осъществяват планове в живота си.

Куин отговори при първото позвъняване.

— Клеър? Добре ли си?

— Добре съм — отвърна му тя, ала наистина ли беше така, или се дължеше просто на факта, че имаше да прави нещо? — Виж, съжалявам, че те безпокоя, но знаеш ли кой е застрахователният ни агент?

— О, да. Ето... — Адам звучеше объркан, вероятно защото това беше последният въпрос, който очакваше Клеър да му зададе в деня на погребението на съпруга си. — Името ѝ е Пая Лорайт. — Произнесе буква по буква фамилията на застрахователката. — Мога да ти изпратя контактите ѝ с есемес.

— Нямам мобилен телефон — осъзна Клеър. — Змията го взе. Искам да кажа, мъжът, който...

— Ще ти ги пусна на имейла.

Тъкмо щеше да му отговори, че няма достъп и до електронната си поща, но се сети за своя айпад. Моделът беше стар. Пол постоянно заплашваше, че ще го смени с лаптоп, а тя продължаваше да го уверява, че за нея си е добре, и сега вероятно щеше да го опакова, за да го вземе след трийсет години със себе си, когато отидеше в старчески дом.

— Клеър? — Гласът на Адам беше приглушен. Вероятно бе отишъл в друга стая. По време на колко телефонни разговори между двамата бе отивал в друга стая? Пет-шест може би.

Толкова безсмислено, толкова глупаво.

— Наистина съжалявам — каза Адам.

— Благодаря ти. — Отново бе на път да се разплаче и се намрази за това, защото партньорът на съпруга ѝ бе последният човек, пред когото трябваше да го прави.

— Искам да знаеш, че ако се нуждаеш от нещо... — Той млъкна. Клеър долови дращещ звук и предположи, че Адам потърква лицето си с пръсти. Беше от онези мъже, които имаха неизменна черна брада даже и след като се обръснеха. Клеър не намираще косматите мъже за особено привлекателни, ала това не ѝ попречи да спи с него.

Не я успокояваше дори фактът, че се бе случило преди много време.

— Клеър, чуваш ли ме?

— Да.

— Съжалявам, че се налага да повдигам темата в такъв момент, но Пол трябва да има файл на компютъра си с текущите задачи. Може ли да ми го пратиш на имейла? Неудобно ми е, че те моля, само че ни предстои наистина важна презентация в понеделник рано сутринта, а ще ми отнеме часове да навляза в работата му.

— Няма проблем. Разбирам. — Клеър бръкна под бюрото и извади клавиатурата. — Ще ти го пратя от неговия имейл.

— Знаеш ли паролата му?

— Да. Пол ми имаше пълно доверие. — В миг осъзна, че и двамата бяха наясно, че не би следвало да е така.

Каква глупава, безсмислена грешка.

— Ще го получиш след няколко минути — обеща тя.

Затвори телефона. Спомни си часовете, прекарани с Адам Куин. Часове, които трябваше да прекара със съпруга си. Часове, за които би убила, за да ги върне отново.

Нямаше връщане назад. Оставаше ѝ единствено да продължава напред.

Десктопът на аймака на Пол представляваше празен син екран, в чиято долна част се намираха иконите с приложения. До тях имаше три папки: „Работа“, „Лично“, „Къща“. Клеър кликна върху третата и в нея откри списъка със задачите за януари. Също така видя файл, озаглавен „Застраховка“, който съдържаше не само информация за застрахователната им агентка, но и PDF с описания, снимки и серийни номера на де що имаше в къщата. Пусна за принтиране всичките 508 страници.

После отвори папка „Работа“. Тя беше много по-сложна и объркана. Нямаше файл „Текущи задачи“, само множество файлове с номера вместо имена. Клеър предположи, че това са номера на проектите, ала нямаше как да е сигурна. Кликна върху полето с датите, за да ги подреди хронологично. Имаше петнайсет наскорошни файла, върху които Пол беше работил през последните две седмици. Единият бе отварян вечерта, преди да умре.

Клеър кликна върху него. Очакваше да намери схеми и чертежи, но изведнъж малката иконка iMovie започна да подскача.

— Ау — възкликна тя, защото първоначално не разбра какво точно вижда. След това се усмихна за първи път, откакто Змията им нареди да не мърдат.

Пол бе гледал порно на компютъра си.

Не просто порно.

Извратено порно.

Млада жена с кожено бюстие беше прикована с вериги към бетонена стена. Около врата си имаше кучешка яка с шипове. Ръцете и краката ѝ бяха разпънати като на кръст с формата на буквата „X“, а кожените ѝ панталони без дъно се впибах в кожата ѝ. Тя издаваше пискливи, плашливи звуци, по-характерни за възбудена еротична актриса от 70-те години на миналия век, отколкото за уплашена жена от настоящето.

Клеър погледна с виновно изражение към отворената врата на кабинета на Пол. Спря звука, ала остави филма да върви.

Жената се намираще в мръсна стая и Клеър се смути още повече от това, че Пол е проявил интерес към подобно нещо. Очевидно беше млада, но не и шокиращо млада. Кестенявата ѝ коса бе подстригана късо. Миглите ѝ бяха обилно покрити със спирала. Ярочервеното червило правеше устните ѝ да изглеждат по-големи, отколкото бяха в действителност. Имаше малки гърди, ала фантастични крака. Пол винаги бе харесвал краката на Клеър, дори когато носеше мониторинговата гривна на глезена.

Всъщност особено харесваше монитора на глезена ѝ, което беше най-ексцентричното у него, преди да се отнесе необяснимо грубо с нея в онази уличка.

А сега и този странен филм.

Изведнъж мъжка глава изпълни целия екран. Мъжът носеше кожена ски маска с отворени ципове на устата и очите. Усмихна се на камерата. Имаше нещо обезпокоително в начина, по който червените му устни контрастираха с металните зъби на ципа, макар Клеър да се съмняваше, че Пол е обръщал голямо внимание на мъжа.

Фокусът се размаза, след което картината отново се проясни. Усмивката изчезна. Мъжът тръгна към момичето. Клеър видя, че еректиралият му penis стърчи от тесните кожени панталони. Държеше мачете в ръката си. Дългото острие блестеше на светлината, която се лееше от тавана. Спря на няколко крачки от момичето.

Мачетето се изви във въздуха.

Клеър изстена.

Мачетето се стовари върху шията на жената.

Клеър изстена отново.

Мъжът издърпа острието. Пръсна кръв навсякъде — върху стените, върху мъжа, върху камерата.

Клеър се наведе напред, не можеше да отлепи поглед от екрана.

Истинско ли беше това? Наистина ли се е случило?

Тялото на жената се сгърчи, ръцете и краката ѝ изпънаха веригите, главата ѝ се килна на една страна. По гърдите ѝ потече кръв и образува локва на пода.

Мъжът започна да я чука.

— Госпожо Скот?

Клеър така се стресна, че столът ѝ се удари в стената.

— Горел ли сте? — Фред Нолан се качваше по стълбите.

Тя взе да натиска бутоните на клавиатурата в отчаян опит да спре филма.

— Ехо? — Стъпките на Нолан се приближаваха. — Госпожо Скот?

Клеър стовари пръст върху контрол бутона и бясно заблъска „Q“-то, за да излезе от програмата. Наизскачаха прозорци за грешка. Тя грабна мишката и започна да ги затваря един по един. Колелцето в цветовете на дъгата се появи на екрана.

— Мамка му! — изсъска.

— Госпожо Скот? — Фред Нолан стоеше на прага на отворената врата. — Всичко наред ли е?

Клеър погледна към компютъра. Мили боже. На десктопа отново нямаше нищо. Едва овладя гласа си да не трепери.

— Какво има?

— Просто исках да се извиня за преди малко.

Клеър кимна, боеше се да говори, нямаше си доверие.

Нолан огледа помещението.

— Хубав кабинет.

Тя се опита да не премигва, защото всеки път, щом затвореше очи, виждаше момичето от филма. Мъжа. Кръвта.

— Както и да е. — Полицаят пхна ръце в джобовете си. — Исках да ви кажа, че разговарях с детектив Реймън относно случая със съпруга ви.

Наложи се Клеър да си прочисти гърлото няколко пъти, преди да изрече:

— Какво?

— Детектив Реймън от полицията в Атланта. Говорили сте с него в нощта, когато съпругът ви е бил убит, нали?

Тя затаи дъх, мъчейки се да се успокои.

— Да.

— Държа да знаете, че проверихме всички възможни версии и не изглежда да има връзка между случилото се със съпруга ви и нахлуването в дома ви.

Клеър кимна. Испита силна болка в челюстта от стискането на зъби.

Нолан отново обходи кабинета с поглед.

— Съпругът ви е бил подреден тип.

Клеър не отговори.

— Един вид маниак на тема контрол?

Тя сви рамене. Пол никога не се беше опитвал да я контролира. Освен когато притисна лицето ѝ в онази тухлена стена в уличката.

Полицаят посочи дигиталната ключалка на вратата.

— Доста сериозна охранителна мярка.

Клеър повтори онова, което съпругът ѝ често ѝ казваше:

— Няма особена разлика, ако не пускаш алармата.

Нолан се усмихна със своята обезпокоителна усмивка. Стоеше на разстояние, но тя се чувстваше все едно се беше надвесил над нея.

— Така или иначе, ще се наложи да изпратим екип тук.

Сякаш сърцето ѝ спря. Компютърът. Файловете. Филмът.

— Не е необходимо.

— По-добре да се презастраховаме, отколкото да съжаляваме по-късно.

Клеър се помъчи да измисли добро оправдание, за да го отклони от намерението му.

— Охранителните камери заснели ли са мъжете да влизат в гаража?

— Няма как да знаем.

Тя наподобява вяло библиотекарския тон на майка си:

— Мисля, че шестнайсет камери биха могли да ви убедят в това.

Нолан сви рамене. Отново ѝ се усмихваше.

— Както и автомобили на стойност половин милион долара, които все още са в гаража.

Той не преставаше да се усмихва и Клеър осъзна, че говори прекалено много. Ръцете ѝ се потяха. Стисна подлакътниците на стола.

— Има ли нещо, което не желаете да видим? — попита Нолан.

Тя се помъчи да не поглежда към компютъра. Вместо това насочи погледа си към устните му и се опита да не мисли за червените, влажни устни зад маската с циповете.

— Любопитен съм, госпожо Скот — продължи той, — дали съпругът ви не ви е казал нещо, преди да бъде убит?

Клеър си спомни уличката, грубите тухли, горящата кожа на ожулената буза. Дали Пол внезапно не се беше вдъхновил? Затова ли

държеше този филм на компютъра си?

— Госпожо Скот? — Нолан сметна мълчанието ѝ за смущение. — Не се тревожете. Детектив Реймън ми обясни защо сте били в онази уличка със съпруга си. Не искам да ви съдя. Любопитен съм какво ви е казал.

Клеър прочисти гърлото си отново.

— Обеща ми, че няма да умре.

— Нещо друго?

— Вече разказах всичко на детектив Реймън.

— Да, но това е било преди няколко дни. Понякога е необходимо време, за да се завърнат някои спомени. — Полицаят натисна малко повече. — Обикновено сънят помага. Имал съм си работа с много жертви на тежки престъпления. Приливът на адреналин ги превежда през трудните моменти, след което се налага да разкрият историите си на стари натрапници като мен, а после се прибират у дома и остават сами, и започват да се разпадат, защото адреналинът си е отишъл, и нямат повече сили, и заспиват дълбоко, и внезапно се събуждат, облени в пот, и си спомнят нещо.

Клеър пак преглътна. Той описа в детайли първата ѝ самотна нощ, но единственото откритие, което направи в мокрите от потта завивки, бе, че Пол не е до нея, за да я утеши.

Да я утеши.

Как беше възможно мъжът, гледал подобна мръсотия, да бъде онзи нежен съпруг, утешавал я цели осемнайсет години?

— Е — прикани я Нолан, — спомнихте ли си нещо? Не е нужно да ви се струва полезно. Някакъв коментар да е изрекъл, нещо необичайно да е направил. Преди или след нападението. Всичко, за което бихте могли да се сетите. Може да не е реплика, а нещо в поведението му.

Клеър сложи ръка на бедрото си. Все още усещаше местата, където Пол си бе забивал пръстите. Никога не ѝ беше оставял такива белези преди. Дали бе искал да го стори? Дали се беше борил с импулса през всичките тези години?

— Нещо в поведението му изобщо — настоя Нолан. — Нещо, което е казал.

— Помня, че беше шокиран. И двамата бяхме. — Клеър постави ръцете си една до друга на бюрото, за да не вземе да кърши пръсти. —

Нарича се комплекс „Господари на Вселената“. — Звучеше като Пол и в интерес на истината този израз принадлежеше на съпруга ѝ. — Състои се в това, че хората започват да си мислят, че социалният статус и парите могат да ги предпазят от трагедии.

— Смятате ли, че е така? — попита Нолан. — Изглежда, сякаш сте видели много трагедии.

— Това, което вършите, е детективска работа. — Клеър се насили да остане в настоящето. — Детектив ли сте? Когато се появихте на алеята, не ми казахте длъжността си, нито ми показахте документите си.

— Права сте.

Не ѝ предостави желаната информация, затова тя додаде:

— Искам да видя документите ви.

Нолан беше невъзмутим. Бръкна в джоба на палтото си и пристъпи към нея. Портфейлът му изглеждаше евтин. Вместо детективска значка в него имаше две ламинирани карти. Всичко на горната беше отпечатано със златисто мастило — думите Федерално бюро за разследване, сляпата Лейди Правосъдие и белоглавият орел. Долната карта бе в синьо, съдържаше цветна снимка на Фред Нолан с името му и разкриваше, че той е специален агент от офиса в Атланта на „Уест Пийчтрий“.

ФБР. Какво търсеше ФБР в къщата им?

Клеър помисли за файла на компютъра на Пол. Дали от ФБР не бяха проследили свалянето му? Дали Фред Нолан не беше тук, защото съпругът ѝ се бе натъкнал на нещо, на което не трябваше? Онова, дето бе гледала, вероятно не беше истинско. Може би представляваше филм, създаден с цел да задоволява някакъв извратен фетиш.

Извратен фетиш, на който очевидно съпругът ѝ беше попаднал случайно или просто бе крил от нея цели осемнайсет години.

— Доволна ли сте? — Нолан продължаваше да държи портфейла си отворен. Все още се усмихваше. Сякаш това беше най-обикновен разговор.

Клеър погледна отново към документите му. Мъжът на снимката имаше по-малко сиви косми в косата.

— Рутинна практика ли е ФБР да разследва осуетени обири?

— На тази работа съм от достатъчно дълго време, за да си давам сметка, че нищо не е рутинно. — Той затвори портфейла си. —

Бандата, която е нахлула в къщата ви, е прекосила доста граници в страната. Помагаме за координацията между полицейските сили.

— Това не е ли задължение на Джорджийското бюро за разследване?

— Определено сте наясно с йерархията ни.

Клеър трябваше да сложи край на тази размяна на реплики, преди да си каже всичко.

— Току-що осъзнах, че вие не отговаряте на въпросите ми, агент Нолан, така че може би и аз трябва да спра да отговарям на вашите.

Той се усмихна.

— Забравих, че имате опит с правосъдната система.

— Искам да си вървите.

— Няма проблем. — Нолан посочи към вратата. — Отворена или затворена?

Клеър не му отвърна, но той я затвори на излизане.

Тя отиде на бегом в банята и повърна.

[1] На английски думата и за „бдение“, и за „събуждам се“ е „wake“. Както и за трапезата след погребението. А също и за дияра, оставена от плавателен съд. — Б.р. ↑

[2] Българският клон на организацията е регистриран като фондация „Подслон за човечеството“. — Б.р. ↑

[3] „Харолд и лилавият молив“ (1955) — първата книжка от класическата детска поредица за Харолд на Крокет Джонсън (1906–1975), литературен псевдоним на американския карикатурист, автор и илюстратор на детски книжки Дейвид Джонсън Лейск. — Б.р. ↑

[4] Полицейски сленг — означава, че превозното средство или даден човек се издирва. На английски BOLO е съкращение на „be on (the) lookout“. — Б.пр. ↑

[5] Агенция за национална сигурност — разузнавателна организация на САЩ. На английски National Security Agency (NSA). — Б.пр. ↑

[6] „Мат Лаб“ — свободна възпитателска програма към Департамента по математика. Преподават предимно асистенти. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лидия се опита да се концентрира върху пътя. Караше дъщеря си на мач на отбора ѝ, който този път щеше да е на чужд терен. Бе издържала цели двайсет и четири часа, преди новината за смъртта на Пол Скот да я удари с всички сили. Махмурлукът от последствията беше ужасен. Цял ден се чувстваше изтощена и ѝ идеше да реве постоянно. Главата ѝ туптеше в синхрон със сърцето ѝ. Кафето, което бе погълнала, за да потисне главоболието, я бе направило раздражителна. Мразеше чувството на замаяност, но още повече ненавиждаше факта, че когато се събуди тази сутрин, първата ѝ мисъл бе, че една доза кокаин ще я вдигне на крака.

Нямаше да загърби седемнайсет години и половина на въздържание заради тоя задник. Предпочиташе да се хвърли от някой мост, отколкото да стори нещо толкова глупаво.

Ала това не ѝ попречи да се мрази, задето само си бе помислила отново да започне да се друса. Нито пък да плаче като бебе цяла нощ.

Повече от един час хлипа в обятията на Рик. Той беше толкова мил с нея, галеше я по косата и ѝ обясняваше, че има право да бъде разстроена. Вместо да я кара да си каже всичко или да я заведе някъде, пусна Джон Колтрейн и изпържи малко пиле. Пилето беше хубаво. Компанията — още по-хубава. Бяха започнали да спорят кое е най-доброто соло на Колтрейн — в „Crescent“^[1] или в „Blue in Green“^[2] — и по средата на спора Дий беше излязла от стаята си и бе дала на Лидия най-големия подарък, който една тийнейджърка може да поднесе на майка си: беше се съгласила с нея.

Този стовор не бе траял дълго.

Сега дъщеря ѝ се беше свлякла в минивана в своята — както Лидия я наричаше — телефонна поза (и автомобилна в случая). Маратонките ѝ бяха върху таблото. Лактите и предмишниците ѝ, разперени на седалката, наподобяваха крака на кенгуру. Държеше айфона на пет сантиметра от носа си. Коланът ѝ вероятно щеше да я обезглави, ако станеше катастрофа.

„OMG!^[3] — би гласял есемесът на Дий, докато чакаха линейката.
— Обезгл в катастро!“

Лидия си спомни колко пъти собствената ѝ майка ѝ казваше да стои изправена, да престане да се изгърбва, да държи книгата по-далеч от очите си, да пие вода, да спи със сутиен, да не се тъпче много, за да не я заболи стомахът, и никога да не се качва на стоп. Искаше ѝ се да се зашлеви за това, че не беше спазвала всеки глуповат съвет, който жената бе изрекла.

Вече беше прекалено късно.

Започна да вали. Лидия включи чистачките. Гумените пера едва докосваха стъклото. Миналата седмица Рик ѝ напомни да мине през бензиностанцията, за да ѝ ги смени. Каза ѝ също така, че времето изглежда лошо, а тя се беше засмяла, защото никой не можеше да предвижда времето.

Метал застърга стъклото, когато разкъсаната гума се огъна под напора на вятъра.

Дий изпъшка.

— Защо не накара Рик да ги смени?

— Защото каза, че е прекалено зает.

Дъщеря ѝ я изгледа накриво.

Лидия пусна радиото. Така се справяше със странните звуци, издавани от колата, преди да започне да излиза с механик. Опита се да се намести удобно на седалката си. Коланът неумолимо я притискаше. Коремът ѝ приличаше на спукана торбичка с тесто. Тази сутрин Рик деликатно я посъветва да отиде на сеанс. Лидия се съгласи, че това е добра идея, но в крайна сметка се озова във Вафлената къща.

Каза си, че не е готова да сподели чувствата си, понеже не бе имала време да осмисли смъртта на Пол Скот. После си напомни, че един от тайните ѝ таланти беше отричането и тя бе много добра в това. Поддържането на кокаинов навик за триста долара на ден си изискваше сериозно ниво на самозаблуждаване. Накрая реши да приеме късогледото убеждение, че не бива да се вини за последствията от собствените си действия.

Кредото на наркоманите: вината винаги е нечия друга.

За известно време Пол Скот бе носител на вината за Лидия. Нейният лидийски камък. Нейната мантра.

„Само да не беше Пол...“ предхождаше всяко извинение.

Тогава се появи Дий и Лидия се зае да оправи живота си, срещна Рик и Пол Скот беше изритан в дъното на съзнанието ѝ по същия начин, по който бе избутала всички ужасни неща, станали през, както ги наричаше, Лошите години. Като многото случаи, в които се беше озовавала в ареста. Или онзи път, когато се бе събудила до двама противняци в „Мотел 8“ и се опита да се убеди, че сексът за наркотици не е като секса за пари.

Докато търсеше убежище във Вафлената къща тази сутрин, едва не игнорира обаждането на Рик по мобилния.

— Чувстваш ли нужда да се надрусаш? — беше я попитал той.

— Не — бе му отговорила, защото в този момент желанието ѝ беше потиснато от висока купчина вафли. — Искам да изровя тялото на Пол и да го убия отново.

Последния път, в който Лидия видя Пол Скот, тя на практика излезе от кожата си заради абстиненцията. Бяха в тъпата му „Мазда Миата“, която чистеше всеки уикенд с меки парцали и четка за зъби. Навън беше тъмно, почти полунощ. По радиото вървяха Хол и Оутс. „Private Eyes“^[4]. Пол пееше с тях. Гласът му беше ужасен, но по онова време всеки звук ѝ се струваше като шило за лед в ушите ѝ. Той усети раздражението ѝ. Усмихна ѝ се. Пресегна се и спря радиото. Сложи ръка на коляното ѝ.

— Мамо?

Лидия се обърна към дъщеря си. Престори се на учудена.

— Извинявай. Ти Дий ли си? Не те разпознах без телефона пред носа ти.

Дъщеря ѝ завъртя очи.

— Не искаш да ни гледаш, защото не струваме, а не защото още си ядосана заради разрешението, нали?

Лидия се почувства зле, че детето ѝ е могло да си помисли подобно нещо.

— Скъпа, всичко е заради ужасната ти игра. Прекалено е болезнено да те гледа човек.

— Добре, щом така смяташ.

— Така смятам. Ужасна си.

— Хубаво, отговор даден — рече Дий. — Но тъй като ще бъдем брутално честни, аз също имам да ти казвам нещо.

Лидия нямаше да може да понесе още една лоша новина. Какво ли не ѝ мина през ума — *бременна е, скъсали са я по биология, има дългове от хазарт, взема метамфетамини, излезли са ѝ генитални брадавици.*

— Вече не искам да съм лекарка — заяви Дий.

Лидия изстина, сякаш сърцето ѝ спря. Лекарите имаха пари. Също и сигурност. Допълнително пенсионно осигуряване и здравна застраховка.

— Не е нужно да решаващ нищо сега.

— Да, но един вид съм го направила. — Дий прибра телефона в джоба си. Нещата наистина бяха сериозни. — Не искам да полудяваш или...

Лидия започна да полудява. *Овчарка, фермерка, актриса, екзотична танцьорка.*

— Мисля, че искам да съм ветеринарка.

Очите на Лидия се напълниха със сълзи.

— Господий боже — измърмори дъщеря ѝ.

Лидия се извърна към страничния прозорец. Бореше се със сълзите през целия ден, ала този път не бе разстроена.

— Баща ми беше ветеринар. Аз също имах желание, но... — млъкна, защото не можеше да каже на дъщеря си, че нямаше как да получи лиценз в който и да е щат в страната, след като бе осъдена за наркотици. — Гордея се с теб, Дий. Ще станеш чудесна ветеринарка. Толкова си добра с животните.

— Благодаря. — Дъщеря ѝ я изчака да си издуха носа. — Също така, когато отида в колежа, искам да започна да използвам истинското си име.

Лидия очакваше това да се случи, но все още се чувстваше тъжна. Дий беше на прага на ново начало. Искаше и ново име заедно с него.

— На мен ми викаха Пепър^[5], докато сменях гимназиите.

— Пепър? — Дъщеря ѝ се засмя. — Като „Солт-ен-Пепа“?

— Де да беше. Баща ми казваше, че идва от баба ми. Когато за първи път ме взела да ме гледа, рекла: „Това дете има огън и пипер в косата си“. — Забеляза, че ще е необходимо обяснение. — Бях доста буйно дете.

— Еха, наистина си се променила много.

Лидия я сръга в ребрата.

— Джулия беше тази, която започна да ме нарича Пепър.

— Сестра ти? — Главата на Дий се прибра във врата ѝ като на костенурка. Гласът ѝ беше колеблив.

— Няма проблем да говориш за нея. — Лидия се насили да се усмихне, защото винаги ѝ беше трудно да подхване темата за Джулия. — Има ли нещо, което желаш да знаеш?

Очевидно Дий искаше да знае повече, отколкото майка ѝ можеше да ѝ каже, но все пак попита:

— Мислиш ли, че някога ще я намериш?

— Не знам, миличка. Мина много време оттогава. — Постави ръка на главата си. — В ония години нямаше ДНК, двацет и четири часа новини или интернет. Едно от нещата, които така и не откриха, беше пейджърът ѝ.

— Какво е пейджър?

— Устройство за съобщения, но можеш да изпратиш само кратък текст.

— Това ми звучи глупаво.

— Е... — Може би действително звучеше глупаво за някой, който държеше в ръката си малък компютър с достъп до знанията на целия свят. — Приличаш на нея, знаеш ли?

— Джулия е била красива — каза с нотка на съмнение Дий. — Наистина е била много красива.

— Ти също си много красива, миличка.

— Както и да е. — Момичето извади телефона си, което показваше, че разговорът е приключил. И пак потъна в онази поза (автомобилната).

Лидия наблюдаваше чистачките, които храбро се бореха с дъжда. Отново плачеше, ала това не бяха унижителните, сподавени хлипове, тормозили я цяла сутрин. Първо Пол Скот, а сега и Джулия. Явно днес беше ден, в който да ѝ се стоварят всички стари спомени. Макар че несъмнено сестра ѝ никога не беше напускала напълно ума ѝ.

Преди двацет и четири години Джулия Каръл бе деветнайсетгодишна първокурсничка в Джорджийския университет. Учеше журналистика, понеже през 1991-ва все още съществуваше такова нещо като журналистическа кариера. Беше отишла в някакъв бар с група приятели. Никой не помнеше определен мъж да е проявил

по-специално внимание към нея, но трябва да е имало поне един, защото онази нощ беше последната, в която някой бе видял Джулия Каръл.

Последната. Така и не откриха тялото ѝ.

Затова Лидия отгледа дете, което умееше да сменя спукана гума за три минути и което знаеше, че никога не бива да позволяваш на похитител да те отведе някъде. Уверила се бе от първа ръка какво би могло да се случи на момиче, възпитано да мисли, че най-лошото, с което може да се сблъска, е да остане без кавалер за бала.

— Мамо, пропусна завоя.

Лидия скочи върху спирачките. Провери в огледалата и подкара на заден ход. Една кола я заобиколи и наду клаксона.

Палците на Дий се движеха бързо по екрана на телефона ѝ.

— Ще се утрепеш в някоя катастрофа и аз ще остана сираче.

Лидия можеше да вини само себе си за тази хипербола.

Тя мина покрай училището и спря на паркинга отзад. За разлика от спортния комплекс на „Уестърли“, „Валхала“, който се намираще в сградата на учебното заведение, салонът зад гимназия „Букър Т. Уошингтън“ в центъра на Атланта представляваше тухлена постройка от 20-те години на миналия век, която наподобяваше Трайенгъл Шъртуейст Фактъри.

Лидия огледа паркинга, това правеше всеки път, преди да отключи вратите.

— Бела ще ме докара до нас. — Дий грабна сака от задната седалка. — Ще се видим довечера.

— Трябва да дойда с теб.

Дъщеря ѝ се ужаси.

— Мамо, каза, че...

— Налага се да отида до тоалетната.

Дий слезе от колата.

— Постоянно плакаеш.

— Благодаря ти за забележката. — При трийсет и двата часа родилни мъки и предстоящата менопауза, Лидия беше истинска щастливка, че пикочният ѝ мехур не висеше до коленете ѝ като вимето на крава.

Обърна се да си вземе дамската чанта от задната седалка. Изчака, за да се увери, че Дий ще влезе в сградата. Чу звук от отварянето на

шофьорската врата. Инстинктивно се завъртя със стиснати юмруци и изпищя:

— Не!

— Лидия! — Пенелопи Уорд сложи ръце на главата си, за да се предпази. — Аз съм!

Лидия се зачуди дали е прекалено късно да я удари.

— Господи, не исках да те изплаша — каза Пенелопи.

— Добре съм — излъга Лидия. Сърцето ѝ бе слязло при пикочния ѝ мехур. — Тъкмо оставих Дий. Не мога да говоря сега. Трябва да отивам на погребение.

— О, не. Чие?

Лидия не беше обмислила нещата чак дотам.

— Приятелка. Стара учителка. Госпожица Клавел. — Действително приказваше прекалено много. — Това е всичко. Няма друго.

— Добре, ще съм бърза, само няколко думи. — Пенелопи се бе опряла на отворената врата. — Помниш ли, че ти казах за Международния фестивал?

Лидия включи на задна.

— Просто ми пиши каква рецепта искаш и аз...

— Супер! Ще го направя до три часа днес. — Тя беше изключително добра в определянето на собствените си срокове. — Слушай, поддържаш ли все още връзка с бандата си?

Лидия сложи крак на газта.

— Мина ми през ума, когато каза, че си израснала в Атънс. Аз учих в Джорджийския университет.

Трябваше да се сети, пастелните пуловери на Пенелопи и свиркаджийското свиване на устните бяха достатъчно красноречиви.

— Гледала съм ви безброй пъти. Лиди и Лъжиците, нали така беше? Господи, какви времена бяха. Какво се случи с тези момичета? Вероятно са се омъжили и имат един тон деца...

— Аха. — *Само дете са в затвора, всяка разведена по четири пъти и носи перфокарта от Женския здравен център в портмонето си, за да направи десетия аборт безплатно.* — Вече сме просто група стари дами.

Пенелопи продължаваше да блокира вратата.

— Ще ги попиташ, нали? Дий ще е много развълнувана да види майка си на сцената.

— О, ще бъде страшно развълнувана. Ще ти пратя имейл, става ли? — Трябваше да се разкара от тук, независимо дали със здрава врата, или не. Махна си крака от спирачката. Пенелопи понечи да тръгне успоредно с нея. — Време е да потеглям. — Направи ѝ знак да се пази. — Трябва да затворя вратата. — Сложи крак на газта.

Най-накрая Пенелопи се отдръпна, за да не бъде съборена.

— Ще чакам имейла ти!

Лидия настъпи газта толкова силно, че миниванът кривна на една страна. Господи, днес наистина ѝ беше ден за припомняне на лайняното минало, което се бе изсипало в краката ѝ като топъл кравешки тор. Щеше да е забавно да срещне Пенелопи Уорд с бандата. Щяха да я изядат жива. Буквално. Последния път, когато Лъжиците бяха заедно в една стая, две от тях се озоваха в болницата с тежки наранявания от ухапване.

Това ли беше първият път, в който Лидия бе арестувана? Със сигурност първият, в който баща ѝ плати гаранцията, за да я измъкне от ареста. Сам Каръл беше огорчен и съкрушен. Естествено, на този етап от живота бяха останали много малко парчета от сърцето му, дето можеха да бъдат разбити. Джулия беше изчезнала преди пет години. Баща ѝ бе прекарал пет години, изтъкани от безсънни нощи. Пет години постоянна мъка. Пет години, в които си представяше какви ужасни неща могат да се случат с най-голямата му дъщеря.

— Татко — въздъхна Лидия. Искаше ѝ се да беше живял достатъчно дълго, за да я види как влиза в правия път. Наистина ѝ се искаше да бе дочакал Дий. Щеше да се влюби в сухото ѝ чувство за хумор. Може би мисълта за внучката, усещането да я държи в ръцете си биха накарали слабото му, разбито сърце да бие още няколко години.

Лидия спря на червен светофар. Вдясно имаше „Макдоналдс“. Така и не бе отишла до тоалетната, но знаеше, че ако влезе вътре, ще поръча цялото меню. Вторачи се в червеното, докато се смени. И натисна газта.

След петнайсет минути зави към „Магнолия Хилс Мемориал Гардънс“. Каза на Пенелопи Уорд, че отива на погребение, а по-скоро се чувстваше все едно щеше да ходи на парти за рожден ден. За нейния

рожден ден. Лидия, която вече не се налагаше да се притеснява от Пол Скот, беше на четири дни.

Трябваше да си вземе шапка.

Дъждът се усили веднага щом излезе от минивана. Отвори багажника и намери чадър, който все още бе здрав. Ръбът на роклята ѝ се намокри. Огледа гробището, приличащо на градина, хълмисто и осеяно с магнолии, точно както го рекламираха. Измъкна лист хартия от чантата си. Лидия обожаваше интернет. С Гугъл Ърт можеше да открие къщите на Майките, да види колко бяха платили за идиотските си дизайнерски градини и което беше най-важното днес, да си разпечата карта, за да я отведе до гроба на Пол Скот.

Пътят бе доста по-дълъг, отколкото очакваше, и естествено, дъждът продължаваше да се усилва. Подир десетминутно следване на картата, която се оказа неточна, Лидия осъзна, че се е изгубила. Извади телефона си и провери отново информацията в Гугъл. После опита да намери местоположението си на картата. Според мигащата синя точка трябваше да върви на север. Тя зави натам. Направи няколко крачки и точката ѝ показа да тръгне на юг.

— Майка му стара — измърмори, ала в миг погледът ѝ се натъкна на един гроб два реда по-нагоре.

СКОТ.

Пол беше израснал в предградията на Атънс, но роднините на баща му произхождаха от Атланта. Родителите му бяха погребани редом с поколения членове на семейство Скот. Веднъж бе казал на Лидия, че те дори са се били от двете страни по време на Гражданската война.

Пол просто беше получил своето двуличие по честен начин.

На гроба му имаше малък мемориален маркер, който приличаше повече на табела, каквато човек можеше да види забита в зеленчукова градина. Зелен боб. Зеле. Садистично копеле.

Лидия предположи, че надгробната му плоча все още се изработва. Нещо огромно и крещящо, направено от най-скъпия мрамор, във фалическа форма, защото това, че си мъртъв, не означава, че преставаш да бъдеш кур.

Докато двамата с Рик гледаха телевизия миналата вечер, тя се беше отнесла. Видя се как стои на гроба на Пол. Не очакваше да вали, представяше си, че грее слънце, а на рамото ѝ бяха кацнали пойни

птички. Също така не бе допускала, че прясно изровената джорджийска пръст ще бъде покрита с изкуствена трева. Това бе характерно за детска площадка или за балкон на евтин мотел. Пол щеше да побеснее, ако я видеше, затова усмивката не можеше да слезе от лицето ѝ.

— Добре — каза си Лидия, не беше дошла тук да се усмихва. Пое дълбоко въздух и бавно го изпусна. Притисна ръка към гърдите си, за да успокои сърдечния си ритъм, след което започна да говори:

— Сгреси — обърна се към Пол, защото беше педантичен задник, който смяташе, че е прав за всичко. — Според теб отдавна да съм умряла в някоя канавка. Каза, че съм безполезна. Каза, че никой няма да ми повярва, тъй като нищо не струвам.

Лидия погледна към мрачното небе. Тежки капки дъжд трополяха безспир върху чадъра ѝ.

— Дълги години ти вярвах, че наистина е така, понеже мислех, че съм направила нещо грешно.

Мислех, повтори тихо, тъй като знаеше, че никой не можеше да я накаже толкова жестоко, колкото самата тя се бе наказала.

— Не излъгах. Не си го съчиних. Но смятах, че си го сторил, защото аз съм си го изпросила. Смятах, че съм изпратила погрешните сигнали. Смятах, че си ме нападнал, мислейки, че съм го искала. — Лидия избърса сълзите от очите си. През целия си живот бе мечтала Пол да я удостои с вниманието си. — Най-накрая осъзнах, че стореното от теб не е по моя вина. Ти беше един студен психар шибаняк, който намери перфектния начин да ме отдели от семейството ми. — Изтри носа си с опакото на ръката. — Знаеш ли какво? Да ти го начукам, Пол. Да го начукам на теб и на тъпата ти миата, и на шибаната ти магистърска степен, и на кървавите пари от катастрофата на родителите ти, и виж кой стои тук сега, задник такъв. Виж кой беше изкормен в някаква уличка като прасе и кой танцува на шибания ти гроб!

Беше останала без дъх от желанието да си излее всичко. Сърцето ѝ блъскаше лудо в гърдите. Чувстваше се празна, но не заради изблика си. Трябваше да има още нещо. Дълги години си мечтаеше да се изправи срещу Пол, да го повали, да го удря с юмруци, да го рита с крака или да го наръга с ръждясал нож. Думите не бяха достатъчни. Трябваше да направи нещо повече, не само да крещи на гроба му.

Огледа се наоколо, една идея я осени като мълния. Дъждът се сипеше толкова силно, че въздухът се бе превърнал в бяла мъгла. Земята беше подгизнала.

Лидия свали чадъра си.

Вероятно почвата можеше да поеме още малко влага.

Пикочният ѝ мехур все още беше пълен. Нищо нямаше да ѝ достави такова удоволствие, като да се изпикае на гроба на Пол. Дръпна зеления килим. Вдигна роклята си и се наведе, за да си свали бельото.

Спря се, защото осъзна, че не е сама.

Първо забеляза обувките. Черни „Лубутен“, които струваха приблизително пет хиляди долара. Чорапогащник, макар че кой, по дяволите, сега носеше чорапогащник? Черна рокля, навярно „Армани“ или „Готие“, за най-малко шест хилядарки. На изящните пръсти на жената нямаше никакви пръстени, нито изискани гривни на тънките момичешки китки. Раменете ѝ бяха наперени, а стойката ѝ изправена, като да бе глътнала бастун, което подсказа на Лидия, че съветите на Хелън бяха последвани поне от едната ѝ дъщеря.

— Е... — Клеър скръсти ръце. — Това е конфузно.

— Определено е. — Лидия не беше виждала малката си сестра от осемнайсет години, въпреки че и в най-смелите си представи не бе очаквала Клеър да се превърне в Майка.

— Ето. — Сестра ѝ отвори своята „Прада“ за две хиляди долара и извади няколко мокри кърпички. Хвърли ги право към нея.

Нямаше как по-грациозно да го стори. Бельото на Лидия беше смъкнато до коленете.

— Би ли се обърнала?

— Разбира се. Къде се дянаха обноските ми? — Клеър се обърна. Черната рокля беше специално ушита за перфектната ѝ фигура. Раменете ѝ изпъкваха като шлифовани кристали. Ръцете ѝ бяха две симетрични тънки клонки. Вероятно всяка сутрин бягаше с инструктора си, следобед играеше тенис, а след това се къпеше в розова вода, издоена от вълшебен единорог, преди съпругът ѝ да се върне у дома вечерта.

Не че Пол Скот някога щеше да се прибере отново.

Лидия вдигна бельото си, изправяйки се. Издуха си носа в една от кърпичките и я хвърли на гроба. Срита изкуствената трева на

мястото ѝ, както котка пясък в котешка тоалетна.

— Това беше забавно. — Лидия вдигна чадъра си и понечи да си тръгне. — Нека повече не го правим.

Клеър се завъртя.

— Да не си *посмяла* да ми се изплъзнеш.

— Да ти се *изплъзна*? — Думата ѝ подейства възпламеняващо. — Смяташ, че аз ти се *изплъзвам*?

— *Буквално* те спрях да се изпикаеш на гроба на съпруга ми.

Лидия не можеше да говори повече в курсив.

— Трябва да се радваш, че не се изсрах на него.

— Господи, толкова си тъпа.

— А ти си шибана кучка. — Лидия се въртна и се отправи към минивана си.

— Чакай, не си тръгвай.

Тя запраши напърно през гробовете, защото знаеше, че токчетата на сестра ѝ ще затънат в мократа трева.

— Върни се. — Клеър я настигаше. Бе свалила обувките си. — Лидия. За бога, спри.

— Какво? — Обърна се толкова рязко, че чадърът ѝ удари главата на сестра ѝ. — Какво искаш от мен, Клеър? Ти направи своя избор — двете с мама го направихте. Не можеш да очакваш да ти простя сега, след като той е мъртъв. Това не променя нищо.

— Да ми простиш на мен? — Клеър беше толкова разгневена, че гласът ѝ се разтрепери. — Смяташ, че аз съм тази, която има нужда от прошка?

— Казах ти, че съпругът ти се опита да ме изнасили, а твоят отговор беше да се разкарам от къщата ти, преди да си се обадила на ченгетата.

— Мама също не ти повярва.

— *Мама също не ти повярва* — повтори подигравателно Лидия. — Мама мислеше, че си девствена в осми клас.

— Не знаеш абсолютно нищо за мен.

— Знам, че избра мъж, когото чукаше от няма и две секунди, пред собствената си сестра.

— Това кога беше, преди или след като открадна парите от портмонето ми? Или от под матрака ми? Или от кутията ми за бижута? Преди или след като ме излъга, че си „заела“ колата ми? Преди или

след като ми каза, че не си заложила стетоскопа на татко, но на мама ѝ се обадиха от заложната къща, защото разпознали името му? — Клеър избърса дъжда от очите си. — Знам, че беше преди да ми откраднеш кредитната карта и да натрупаш дългове за тринайсет хилядарки. Как беше в Амстердам, Лидия? Наслади ли се на всички кафенета?

— В интерес на истината се насладих. — Тя все още пазеше сувенира във формата на малка къща край канала, който стюардесата в първа класа ѝ бе дала. — Забавляваше ли се, обръщайки гръб на единствената сестра, която ти беше останала?

Клеър стисна силно устни. Очите ѝ хвърляха огън и жупел.

— Боже, с тази физиономия си досуц като мама.

— Млъквай.

— Това е доста зряло. — Лидия можеше да усети незрелостта в собствения си глас. — Цялата тая работа е една идиотщина. Водим същия спор, както преди осемнайсет години, само дето сега стоим под дъжда.

Клеър заби поглед в земята. За първи път не беше сигурна в себе си.

— Лъга ме през цялото време, за всичко.

— Смяташ, че бих излъгала за *това*?

— Била си надрусана, когато те е карал у дома.

— Така ли ти каза Пол? Защото той ме взе от ареста. Там няма как да се надрусаш. Не е възможно.

— Била съм в ареста, Лидия. Хората, които искат да се дрогират, намират начин да го сторят.

Сестра ѝ изпръхтя от смях. Превзетата Клеър с нейните скъпи обувки беше ходила в ареста, колкото тя бе ходила на Луната.

— Той дори не беше привлечен от теб — изсъска вдовицата.

Лидия се вгледа внимателно в лицето ѝ. Вече бяха обсъждали тази тема, ала тоя път думите не звучаха толкова уверено.

— Съмняваш се в него.

— Не е така. — Клеър отмахна кичур мокра коса от лицето си. — Просто чуваш онова, което искаш да чуеш. Както винаги.

Сестра ѝ лъжеше. Лидия можеше да го почувства до мозъка на костите си. Стоеше тук, подгизнала от дъжда, и лъжеше.

— Пол нарани ли те? Затова ли е всичко? Не си могла да го кажеш, докато беше жив, но сега...

— Никога не ме е наранявал. Той беше добър съпруг. Добър човек. Грижеше се за мен. Караше ме да се чувствам сигурна. Обичаше ме.

Лидия не отговори. Остави тишината да се наслои. Продължаваше да не вярва на сестра си. Клеър беше също толкова лесна за разчитане на тия години, колкото и като дете. Нещо я тревожеше и то явно бе свързано с Пол. Веждите ѝ се извиваха по странен начин, точно както на Хелън, когато беше разстроена.

Не бяха говорили от близо две десетилетия, но Лидия беше наясно, че сестра ѝ е доста твърдоглава при подобни спорове. Опита се да смени темата.

— Следиш ли случая с Ана Килпатрик?

Клеър изпръхтя, все едно отговорът бе очевиден.

— Разбира се, че да. Както и мама.

— И мама? — Лидия наистина беше изненадана. — Тя ли ти каза?

— Не, но знам, че го следи. — Клеър пое дълбоко въздух, след което го изпусна. Погледна към небето. Дъждът беше спрял. — Мама не е безсърдечна, Лидия. Справя се с проблемите по свой си начин. — Тя не продължи. *Татко също се справяше по свой си начин с тях.*

Лидия бавно затвори чадъра си. Беше бял с различни породи кучета, които подскачаха в кръг. Баща ѝ носеше подобен, докато още успяваше да запази работата си на преподавател по ветеринарство в Джорджийския университет.

— Сега съм на възрастта на мама — каза Клеър.

Лидия я погледна.

— Трийсет и осем. Същата, на която беше тя, когато Джулия изчезна. Джулия щеше да е на...

— Четирийсет и три. — Всяка година Лидия отбелязваше рождения ден на изгубената си сестра. Както и на Хелън. И на Клеър. И деня, в който Джулия изчезна.

Сестра ѝ въздъхна отново. Лидия не се поддаде на изкушението да стори същото. Пол не просто ѝ беше отнел Клеър през всичките тези години. Той ѝ бе отнел връзката, която се създава, когато погледнеш в нечии очи и видиш, че те разбират как се чувстваш ти.

— Имаш ли деца? — попита Клеър.

— Не — излъга Лидия. — Ти?

— Пол искаше, но аз бях ужасена от...

Нямаше нужда да назовава ужаса. Ако семейното планиране бе едно от нещата, на които Лидия беше способна, едва навършила двайсет, в никакъв случай нямаше да има Дий. Да станеш свидетел как загубата на дете разделя родителите ти — не просто ги разделя, а направо ги унищожават — си беше достатъчно предупреждение.

— Баба Джини страда от деменция — подхвърли Клеър. — Забравила е как да бъде зла.

— Помниш ли какво ми каза на погребението на татко?

Сестра ѝ поклати глава.

— Пак си надебеляла. Сигурно това означава, че си спряла наркотиците.

Клеър последва примера ѝ и не изрече очевидния въпрос.

— От седемнайсет години и половина съм чиста.

— Браво на теб. — Нещо се долавяше в гласа ѝ. Плачеше. Лидия осъзна, че въпреки дизайнерските си дрехи сестра ѝ изглеждаше ужасно. Явно бе спала с роклята. Имаше ожулено на бузата. Под ухото беше подута. Носът ѝ бе яркочервен. Дъждът я бе намокрил цялата. Трепереше от студ.

— Клеър...

— Трябва да вървя. — Тя тръгна към колата си. — Грижи се за себе си, Пепър.

Отиде си, преди Лидия да измисли причина да я спре.

[1] „Лунен сърп“ — първото парче от едноименния албум (1964) на Джон Колтрейн. — Б.р. ↑

[2] „Тъга в зелено“ — композиция от албума на Майлс Дейвис „Kind of Blue“ („Малко тъжно“, 1959), в който участва и саксофонистът Джон Колтрейн. — Б.р. ↑

[3] OMG — Oh My God! (О, боже мой!). — Б.р. ↑

[4] „Частни детективи“ — първата песен от едноименния студийен албум (1981) на дуета „Хол и Оутс“. — Б.р. ↑

[5] Пепър, на английски „pepper“ — пипер. — Б.пр. ↑

III

Шерифът ме арестува днес. Каза, че преча на разследването му. Моята защита — че не мога да преча на нещо, което не съществува — го остави равнодушен.

Преди години, за да помогна да се съберат пари за местния приют за бедни, демонстративно позволих да ме арестуват на панаира. Докато ти и малката ти сестра играехте на скибол (Пепър беше наказана, защото отговаряла на учителка), всички ние — злодеите — бяхме държани в оградено с въже място, чакайки близките ни да дойдат, та да бъдем пуснати под гаранция.

Този път, също както при онази демонстрация, майка ти ми плати гаранцията.

— Сам — рече ми, — не може да продължаваш така.

Когато е угрижена, си върти новата халка около пръста и всеки път, щом я видя да го прави, си мисля, че ще го изкълчи.

Някога казвал ли съм ти колко много обичам майка ти? Тя е най-забележителната жена, която познавам. Баба ти я мислеше за златотърсачка, макар че нямах пукната пара в джоба си, когато се запознахме. Обожавах всичко, което казваше и вършеше. Обичах книгите, които четеше. Обичах начина, по който работеше умът ѝ. Обичах това, че ме поглеждаше и виждаше нещо, дето никога не бях забелязвал.

Щях да се откажа без нея — не от теб, никога не бих се отказал от теб, а от себе си. Предполагам, вече мога да ти разкрия, че не се откроявах като особено добър студент. Не бях достатъчно умен, за да се справя. Не бях достатъчно съсредоточен на лекции. Рядко си вземах изпитите. Не изпълнявах заданията. Постоянно бях на академична пробация. Не че баба ти някога би научила за това, но тогава смятах да сторя именно онова, в което по-късно те обвиняваха: да продам каквото имам, да вдигна палец и да стигна на автостоп до Калифорния, за да се присъединя към хипитата, също като мен отхвърлени.

Всичко се промени, щом се запознах с майка ти. Тя ме накара да желая неща, за които дори не си бях мечтал: стабилна работа, хубава кола, ипотека, семейство. Ти отдавна осъзна, че си наследила страстта си към пътешествията от мен. Искам да знаеш, че точно това се случва, когато срещнеш човека, с който ти е писано да прекараш остатъка от живота си: неспокойствието ти просто се разтапя като масло.

Сърцето ми се къса, че никога не ще изпиташ това чувство.

Искам да знаеш, че майка ти не те е забравила. Няма сутрин, в която да не се събуди с мисълта за теб. Отбелязва рождените ти дни по свой си начин. На всеки 4 март, датата на изчезването ти, поема по същия път, по който вероятно си вървяла и ти, след като си излязла от Манхатън Кафе в онази нощ. Оставя нощната лампа в стаята ти светната. Отказва да продаде къщата на „Булевард“, защото, макар да не го показва, все още таи надежда, че един ден може да се върнеш и да се прибереш у дома.

— Искам отново да се чувствам нормална — призна ми веднъж. — Може би ако съм достатъчно силна, наистина ще се случи.

Майка ти е една от най-силните и най-умни жени, които някога съм срещал, но загубата я съкруши. Жизнената, хаплива, остроумна, противоречива личност, за която се ожених, потъна в мълчание. Тя би ти казала, че е тъгувала прекалено дълго за теб, че е позволила на страданието и себеомразата да я завлекат в онази черна яма, около която продължавам да кръжа. Ако действително се е озовала там, то е било временно. Някак си майка ти успя да откъсне парче от някогашната си същност и да го захвърли. Тя твърди, че тази изтръгната, окаяна половина все още я следва на почетно разстояние, готова да поеме контрола в момента, в който се препъне.

Само благодарение на силата на волята си съумява да не го стори.

Когато сподели с мен, че ще се омъжва за друг, думите ѝ бяха:

— Не мога да жертвам двете дъщери, които ми останаха, заради онази, която никога вече няма да видя.

Тя не ми каза, че обича този мъж. Не ми каза, че той я вълнува или че се нуждае от него. Заяви ми, че се нуждае от нещата, дето може да ѝ осигури: стабилност, дружба, чаша вино вечер, без поглъщащото чувство на тъга.

Не се гневя на този мъж, че зае мястото ми. Не го мразя, защото не искам и сестрите ти да го мразят. Изключително лесно е за разведен родител да превърне повторния брак в гладък преход за своите деца. Просто си държиш устата затворена и им показваш, че всичко ще бъде наред.

Наистина чувствам, че ще е така — поне за останалата част от моето семейство.

Майка ти винаги е преценявала добре хората. Мъжът, който избра, е мил със сестрите ти. Той ходи на бунтарските, смуцаващи концерти на Пепър и обръща внимание на Клеър. Не мога да му завиждам, че посещава родителско-учителските срещи, че дълбае тикви и украсява коледната елха. Двамата пътуват до Обърн веднъж месечно, за да видят сестрите ти (знам, миличка, но не е възможно да ходят в Джорджийския университет, защото им напомня прекалено много за теб). Не мога да виня майка ти, че продължи напред, а аз пуснах корени в миналото. Аз я направих вдовица. Да я помоля да остане с мен, бе все едно да я накарам да легне с мен в гроба.

Предполагам, че шерифът ѝ се е обадил да дойде, понеже ако зависеше от мен, щях да си стоя в килията, докато не го принудех да ми повдигне обвинение или да ме пусне. Опитвах се да докажа нещо. Майка ти ми заяви, че ако съм се опитвал да докажа, че съм инат задник, определено съм успял.

Само ти от всички би прозряла, че тази реплика означава, че все още ме обича.

Ала ясно ми даде да разбере, че за нея нещата между нас са приключили. Не искаше повече да чува за напразните ми разследвания, за налудничавите ми проучвания, за срещите ми с непознати в тъмни ъгълчета и за разпитите на млади жени, принадлежали към някогашното ти обкръжение, които вече са омъжени, започнали са работа и са създали семейства.

Трябва ли да я виня за това? Трябва ли да ѝ се сърдя, че се отказа от моите вятърни мелници?

Ето защо бях арестуван:

Има един мъж, който работи в „Тако Стенд“. Сега е управител, но в деня, в който изчезна, чистел масите. Хората на шерифа провериха алибито му, ала една от твоите приятелки, Кери Ласкала, ми

каза, че го е чула да разправя на някакво парти, че те е видял на улицата в нощта на 4 март 1991 година.

Всеки баща би потърсил този мъж. Всеки баща би го проследил, би му показал какво е чувството някой по-силен, гневен и решен да те отведе на някое усамотено място да върви по петите ти.

Може би изглежда като измъчване, но по-скоро е разследване на престъпление.

Майка ти отбеляза, че този човек може да си наеме адвокат. Каза ми, че следващия път, когато се появят хъкълберитата, ще е със заповед за арест.

Хъкълберита.

Това беше една от думите на майка ти. Лепна този прякор на шериф Карл Хъкаби на третата седмица от разследването, а до третия месец започна да го използва за всички в униформа. Може би помниш шерифа от онзи ден на карнавала. Той е груба версия на Барни Файф^[1], с гъст мустак, който поддържа като по конец, и бакенбарди, които сресва толкова често, че се виждат браздите, оставени от зъбите на гребена му.

Ето какво смята Хъкълбери: в нощта, в която изчезна, Такото е бил с баба си в старческия дом.

Няма списък с влезлите и излезлите на рецепцията. Няма никакъв запис. Няма камери. Няма други свидетели освен баба му и една сестра, проверила катетъра на старицата около единайсет часа същата вечер.

За последно си видяна в 22:38.

Сестрата твърди, че Такото е спял на стола до леглото на баба си, когато си била отвлечена.

Кери Ласкала обаче настоява, че го е чула да разправя друго.

Майка ти би нарекла това измислици и може би е права. Вече не казвам на сестрите ти за следите, на които попадам. Такото, боклукчията, който беше арестуван, задето си е показвал достойнството пред ученичка от основното училище, градинарят воайор, нощният пазач в „7-Илевън“, заловен да насилва племенницата си, са все непознати за тях. Преместих колекцията си от улики в спалнята, за да не ги виждат, като ме посещават.

Не че идват често, но няма как да им се сърдя. Вече са млади жени. Градят живота си. Клеър е горе-долу на същата възраст като теб,

когато те изгубихме. Пепър е по-голяма, ала не и по-умна. Виждам, че допуска много грешки (наркотиците, несериозните и неблагонадеждни приятели, гневът, който пламти толкова ярко, та може да освети цял град), но мисля, че нямам правото да я възпирам.

Майка ти смята, че единственото, което бихме могли да направим, е да хванем Пепър, като падне. Може би е права. Може би е права и да се тревожи заради новия мъж в живота на Клеър. Прекалено напорист е. Прекалено надежден. Трябва ли да ѝ кажем? Или тя сама ще го разбере? (Или пък той? Сестра ти е наследила палавия поглед на баба ти Джини.)

Странно е, че майка ти и аз се чувстваме отново цели и ненакърнени само когато говорим за живота на сестрите ти. Дватама сме твърде наранени, за да обсъждаме своите собствени. Отворените в сърцата ни рани забират, ако сме заедно твърде дълго. Знам, че тя ме поглежда и вижда детските къщички, които съм правил, трогателните футболни мачове, в които съм играл, домашните, за които съм помагал, и милионите пъти, в които съм те вземал в ръцете си и съм те въртял като кукла.

Погледна ли към нея, аз пък виждам подутия ѝ корем, нежния ѝ поглед, докато те люлееше да заспиш, паниката в очите ѝ, като вдигнеше температура или като се наложи да ти извадим сливиците, и огорченото ѝ изражение, осъзнавайки, че си спечелила спора между вас двете.

Наясно съм, че сега принадлежи на друг, че създаде стабилен живот за децата ми, че съумя да продължи напред, но когато я целуна, не се съпротивлява. Когато я прегърна, тя също ме прегръща. Когато правим любов, шепти моето име.

В тези моменти успяваме да си спомним всички хубави неща, които сме имали заедно, а не онова, което сме изгубили.

[1] Барни Файф — герой от ситкома „Шоуто на Анди Грифит“ (1960–1968). — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Клеър все още беше подгизнала от сблъсъка със сестра си на гробището. Трепереше в средата на гаража със счупена тенис ракета в ръка. Това бе оръжието, дето си избра. За няколко минути строши четири. Не беше останал шкаф, инструмент или кола, нищо, върху което да не се бе стоварил твърдият край на графитна тенис ракета. „Босуърт Тенис Тур 96“, специална изработка, съобразена с удара на Клеър. Четиристотин кинта парчето.

Тя завъртя китката си — определено щеше да има нужда от лед. Ръката ѝ вече се беше подула. Гърлото я дереше от крещене. Погледна отражението си в страничното огледало, което висеше от поршето на Пол. Мократа ѝ коса се беше сплъстила във формата на черепа ѝ. Носеше същата рокля, с която бе на погребението вчера следобед. Водоустойчивата ѝ спирала най-накрая се беше предала. Червилото ѝ отдавна бе изядено. Кожата ѝ беше бледа.

Не помнеше кога за последно бе губила самообладание по този начин. Даже в деня, в който попадна в ареста, не беше толкова бясна.

Клеър затвори очи, задъхваше се в тишината на огромното помещение. Двигателят на беемвето изстиваше. Чуваше го как пука. Сърцето ѝ биеше по шест пъти на всяко пукане. Сложи ръка на гърдите си и се зачуди дали е възможно да експлодира.

Миналата нощ си легна с нагласата, че ще има кошмари, ала вместо да сънува, че е прикована към бетонена стена, а маскираният мъж идва за нея, умът ѝ погоди по-лоша шега: сътвори ярък низ от най-приятните мигове с Пол.

Онзи път, като си изкълчи глезена на Свети Мартин и той обиколи целия остров, за да намери доктор. Или когато реши да я вземе на ръце и да я отнесе горе, но заради болния му кръст правиха любов в подножието на стълбището. Или когато се събуди след операцията на коляното и видя усмихнатото личице, нарисувано на превръзката на крака ѝ.

Възможно ли беше мъжът, който в продължение на почти двайсет години брак не престана да ѝ оставя бележки и сърчица с

инициалите им на чашата за кафе, да е същият, свалил онзи филм на компютъра си?

Тя погледна към счупената ракета. Струваше толкова много пари, а тъжната истина бе, че предпочиташе „Уилсън“ за шейсет долара.

Докато двамата с Пол бяха студенти, винаги съставяха списъци, когато не можеха да решат как да постъпят. Той вземаше линия и разделяше листа на две. От едната страна написваха причините да направят, да купят или да опитат нещо, а от другата — причините да не го сторят.

Клеър се изправи. Хвърли ракетата върху капака на поршето. Пол държеше тетрадка и химикал на работната си маса. Прокара линия през средата на един празен лист. Съпруга ѝ щеше да го избие студена пот, ако видеше тази линия. Тя се виеше наляво към дъното. Химикалът се беше плъзнал и бе набръчкал ръба на листа.

Клеър зачука с върха му по бюрото. Вторачи се в двете празни колони. Тук нямаше да пише „За“ и „Против“. Списъкът щеше да е с въпроси и отговори.

Първият въпрос: Наистина ли Пол бе свалил този филм? Трябваше да предположи, че отговорът е положителен. Случайно изтеглените файлове с вируси и спайуеър бяха неин патент. Мъжът ѝ беше прекалено предпазлив, за да стори нещо подобно. Ако по някаква случайност бе свалил филма по погрешка, щеше да го изтрие, а не да го запази в папка „Работа“. Пък и би казал на Клеър, понеже връзката им беше такава.

Или поне тя смяташе, че имат такъв тип връзка.

Написа „Случайно?“ в едната колона и „Не“ в другата.

Започна да почуква с химикала отново. Възможно ли беше да е свалил филма, защото го смяташе за садомазохистичен, а впоследствие да е установил, че е нещо повече от това?

Клеър поклати глава. Пол беше толкова стриктен във всичко, че напъхваше тениската в боксерките, преди да си легне вечер. Ако седмица по-рано някой ѝ бе казал, че съпругът ѝ е садомазохист, след като спреше да се смее гръмко, щеше да предположи, че той е покорната страна. Не че беше пасивен в сексуалния им живот. Тя бе тази, която предпочиташе просто да си лежи. Но сексуалните фантазии бяха проекции на противоположностите. Пол контролираше всичко през цялото време, така че във въображението си щеше да позволи

друг да поеме контрола. Клеър определено имаше блянове да бъде завързана и изнасилена от непознат, ала на студената дневна светлина подобно нещо ѝ звучеше ужасяващо.

Освен това преди няколко години, когато му прочете пасажите от „Петдесет нюанса сиво“, двамата се кикотиха като тийнейджъри.

— Най-голямата фантазия в тази книга е — каза ѝ, — че накрая той се променя заради нея.

Клеър никога не се бе смятала за експерт по мъжкото поведение, но Пол имаше право, и то не само относно мъжете. Хората не променят същността си. Ценностите им си остават същите. Държанието им. Възгледите за света и политическите им убеждения. Човек просто трябва да отиде на среща на класа си, за да се увери в истинността на тази теория.

В този ред на мисли нямаше никаква логика мъжът, който бе плакал, когато се наложи да умъртвят котката им, който отказваше да гледа филми на ужасите, който се шегуваше, че Клеър следва да разчита само на себе си, ако убиец с брадва влезе в къщата им, да е същият, който изпитваше сексуално удоволствие от гледането на противни, неописуеми актове.

Тя сведе очи към тетрадката. Написа: „Още файлове?“. Тази беше мрачната мисъл, която се спотайваше в главата ѝ. Файлът бе обозначен с поредица от цифри. Всички файлове в папка „Работа“ бяха номерирани по подобен начин. Дали Пол бе изтеглил и други отвратителни филми? Така ли прекарваше времето си, когато ѝ казваше, че ще остане до късно в кабинета, за да работи?

Клеър не беше наивна. Знаеше, че мъжете гледат порнография. Нямаше нищо против софт секса по кабелната. Сексуалният им живот бе сравнително еднообразен. Опитваха различни пози или техни варианти, но след осемнайсет години знаеха кое работи и се придържаха към установените стандарти. Вероятно поради тази причина прие офертата на Адам Куин на коледното парти на компанията миналата година.

Тя обичаше съпруга си, ала понякога ѝ се искаше малко разнообразие.

Дали и при него беше така? Никога не бе допускала, че може да не му е достатъчна. Пол я обожаваше. Той беше този, който държеше ръката ѝ в колата. Сядаше до нея на вечерите, прегръщаше я в киното и

я наблюдаваше, докато се разхождаше на партитата. Дори в леглото никога не свършваше преди нея. Рядко я караше да използва устата си в сексуалната им игра и не се сърдеше, ако тя не желаше да го прави. Някога, когато все още имаше приятели, те я подкачаха за отдадеността на Пол.

Показност ли бе всичко? Нима през всичките привидно щастливи години на техния брак съпругът ѝ беше копнял за нещо повече? Дали бе намерил това „нещо повече“ в отвратителното съдържание на онзи филм?

Клеър написа още един въпрос: „Истинен ли е?“.

Продукцията беше аматьорска, ала имаше голяма вероятност да е търсен подобен ефект. Компютрите бяха способни на невероятни неща. Щом можеха да накарат Майкъл Джексън да танцува на сцената, значи биха могли да направят едно фалшиво убийство да изглежда истинско.

Отново затрака с химикала. Наблюдаваше как подскача между пръстите ѝ. Работната маса беше покрита с бамбук. Проклетото нещо бе изключително здраво. Изкушаваше се да вземе пример от Лидия и да го препискае цялото.

Лидия.

Господи, какъв шамар в лицето беше да види сестра си след всички тези години. Нямахше намерение да казва на майка си за срещата, предимно защото Хелън имаше достатъчно тревоги около убийството на Пол и обира. А и не можеше да отрече иронията в това, че по-малко от година след като семейството скъса връзките с Лидия, тя най-накрая бе успяла да се изчисти. Благодарение на издирването на Джулия и плащането на гаранциите, адвокатите и престоя на Лидия в клиники за наркомани Сам Каръл беше банкрутирал, когато отне живота си.

Само заради този грях Клеър трябваше да отреже сестра си, а и тогава тя обвини Пол, че се е опитал да я изнасили, което беше последната капка.

Пол нарани ли те?, попита я Лидия на по-малко от три метра от гроба му. *Затова ли е всичко?*

Клеър знаеше какво означава „всичко“. Съмнение. Съмняваше се в съпруга си заради онова, дете бе открила на компютъра му. Мина ѝ през ума, че щом Пол е гледал насилие, е можел да го приложи и на

практика, което си беше глупава връзка, тъй като милиони млади хора играеха на изпълнени с насилие видеоигри, но само шепа от тях тръгваха да трепят в действителност.

Въпреки това Пол ѝ бе казал веднъж, че няма такова нещо като „съвпадение“.

— Законът за големите числа гласи, че при достатъчно голям брой примери може да се случи всичко.

Клеър погледна към трите неща, които бе написала на листа.

Случайно?
Още файлове?
Истинен ли е?

В момента само един от тези възмутителни въпроси можеше да получи отговор.

Тя тръгна нагоре по стълбите, преди да се е разколебала. Въведе кода, за да отвори вратата на кабинета на Пол. Агент Нолан беше направил коментар за многото кодове в къщата, но съпругът ѝ бе улеснил нещата, използвайки вариации на рождените им дати.

Кабинетът изглеждаше по същия начин като вчера. Клеър седна зад бюрото. Подвоуми се, преди да посегне към клавиатурата. Беше избор а ла червено хапче/синьо хапче. Наистина ли искаше да разбере дали има още файлове? Пол вече бе мъртъв. Какъв беше смисълът?

Наведе се над клавиатурата. Трябваше да знае.

Ръката ѝ бе изненадващо стабилна, докато движеше мишката по десктопа и кликна върху папка „Работа“.

Колелцето в цветовете на дъгата започна да се върти, ала вместо списък с файлове се появи бяла кутийка.

СВЪРЗВАНЕ КЪМ ГЛАДИАТОР?

Под въпроса имаше ДА и НЕ бутони. Клеър се зачуди защо вчера не беше излязъл този прозорец. Спомняше си вяло, че натисна ЗАТВОРИ на много съобщения, чувайки агент Нолан да се качва по

стълбите. Очевидно едно от нещата, които бе затворила, беше тоя „Гладиатор“.

Тя опря лакти на бюрото и се загледа в думите. Дали това не беше знак, че е по-добре да спре? Пол ѝ имаше пълно доверие — прекалено даже, предвид аферите ѝ, защото Адам Куин съвсем не беше първият. Нито пък последният, ако трябваше да е брутално честна; неслучайно барманът Тим се бе разделил със съпругата си.

Опита се да призове вчерашната смазваща вина, но угризенията ѝ бяха затрупани под пясъците на грозните картини, които откри на компютъра на мъжа си.

— Гладиатор — изрече на глас. Не можеше да се сети защо думата ѝ звучеше позната.

Плъзна мишката и кликна върху бутона ДА.

Екранът се промени. Появи се ново съобщение: ПАРОЛА?

— Мамка му. — Още колко по-трудно щеше да става? Зачука с пръст по мишката, докато сезираше в прозорчето.

Всички системни пароли представляваха комбинация от мнемоника и дати. Клеър набра YALAPC^[1], последвано от 111176, рождената дата на Пол.

Черен триъгълник с удивителен знак в центъра му показва, че паролата е грешна.

Пробва още няколко вариации, като използва своята рождена дата, годишнината от сватбата им, деня, в който се срещнаха в компютърната зала, деня, в който излязоха за първи път и правиха секс, тъй като тя не се преструваше на недостъпна, щом си го беше наумила.

Нищо не проработи.

Озърна се наоколо и се запита дали не пропуска нещо.

— Ти гледаш стола, на който Пол чете — опита Клеър. — Ти гледаш канапето, на което Пол си подремва. — Нищо. — Ти гледаш компютъра, пред който Пол си прави чекии.

Облегна се назад. Точно срещу бюрото на съпруга ѝ бе картината, която му подари за третата годишнина от сватбата им. Беше я нарисувала сама от една снимка на къщата от детството му. Майката на Пол я бе направила откъм задния им двор. Масата за пикник бе украсена за рожден ден. Клеър не беше майстор на лицата, така че малкият Пол представляваше едно петънце.

Съпругът ѝ бе споделил, че фермерът, който купил земята на семейство Скот, съборил къщата и заобикалящите я постройки. Клеър не можеше да вини мъжа. Къщата имаше неугледен вид, дъските на облицовката не бяха разположени от ляво надясно, а от горе на долу. Хамбарът в задния двор се извисяваше подобно къщата в „Ужасът в Амитивил“^[2]. Хвърляше огромна тъмна сянка върху масата за пикник и стария кладенчов покрив, затова ѝ се наложи да гадае какви са истинските цветове. Пол ѝ бе казал, че ги е уцелила, макар да беше сигурна, че малката конструкция над кладенеца трябва да е зелена, а не черна.

Тя въведе още няколко варианта в компютъра, като ги изричаше на глас, за да може да подреди първите букви на думите в правилния ред.

— Ти гледаш картината на Клеър. Ти гледаш къщата, в която е отраснал Пол. Ти гледаш стария кладенчов покрив, който трябва да е зелен.

В миг блъсна клавиатурата обратно под бюрото. Беше поядосана, отколкото предполагаше. Гневът я накара да си спомни къде е виждала думата „Гладиатор“.

— Идиотка — прошепна. Отстрани на работната маса на Пол имаше огромно метално лого с надпис ГЛАДИАТОР, фирмата, която я беше изработила по поръчка. — Ти гледаш работната маса на Пол.

Добави рождената дата на съпруга си, след което натисна ВЛЕЗ.

Този път харддискът реагира. Файловете от папка „Работа“ се появиха.

Ръката на Клеър бе застинала върху мишката.

Хелън ѝ беше казала преди години, че невинаги е добре да узнаеш истината. Говореше за Джулия, защото това бе единственото, за което майка ѝ можеше да говори тогава. Оставаше в леглото си седмици наред, понякога месеци, и тъгуваше заради необяснимото изчезване на най-голямото ѝ дете. Лидия беше поела родителството за известно време, а когато се отказа, баба Джини се премести при тях и започна да тероризира всички по своя си начин.

Дали Хелън искаше да знае къде е Джулия сега? Ако дадеше на майка си плик, съдържащ описание какво точно се бе случило с най-голямата ѝ дъщеря, дали щеше да го отвори?

Клеър със сигурност би го сторила.

Кликна върху втория файл в папка „Работа“, който, според датата, Пол беше гледал в онази последна вечер, подобно на предния. Същата жена бе прикована по същия начин към същата стена. Клеър огледа добре помещението. Със сигурност бе старо мазе. Нямаше нищо общо с чистите, гладки стени в мазето мечта на Пол. Бетонът зад жената изглеждаше влажен. Имаше мръсен матрак на бетонения под. Смачкани опаковки от хамбургери. Стари кабели и поцинковани тръби висяха от гредите на тавана.

Клеър включи звука, но тихо. Жената скимтеше. Един мъж влезе в кадър. Разпозна го, същият от предния филм. Маската беше същата. И тесните кожени панталони. Все още не се беше надървил. Вместо мачете държеше електрическа пръчка за добитък. Тя изчака момента, в който понечи да я използва, и спря филма на пауза.

Отпусна се на стола. Мъжът беше застинал. Ръката му бе изпъната напред. Жената се беше свила. Знаеше какво ще последва.

Клеър затвори файла. Върна се и отвори третия от горе надолу. Същата жена. Същото помещение. Същият мъж. Взря се в голия му гръб. Не се запита защо го прави, преди да се убеди, че липсва съзвездието от бенки под лявата плешка, което значеше, че няма как да е Пол.

Облекчението така се стовари върху ѝ, та за няколко минути просто затвори очи и се опита да успокои дишането си.

Отвори ги отново. Спря филма. Файловете бяха обозначени с последователни номера, ще рече, че имаше още десет с жената в различни сцени на мъчения, докато се стигне до смъртоносния удар. Според датите Пол бе гледал всичките вечерта, преди да умре. Всяко филмче беше около пет минути, което означаваше, че бе прекарал почти час пред противните кадри.

— Няма начин — измърмори Клеър. Щеше да е истинско чудо, ако бе издържал десет минути. Дали не ги беше гледал заради нещо друго, а не за сексуално удоволствие?

Тя скролна надолу към следваща поредица от файлове. В нея имаше само пет. Пол бе отварял първия преди десет дни, втория — преди девет, и така нататък до фаталната вечер. Кликна върху най-скоро гледания филм. Друго момиче. Дори още по-младо. Дългата тъмна коса покриваше лицето ѝ. Клеър се наведе напред. Момичето

опъваше веригите си. Обърна глава на една страна. Косата ѝ се отметна от очите. Те бяха изпълнени със страх.

Клеър спря филма на пауза. Не искаше да види мъжа отново.

Имаше още един въпрос, който трябваше да добави в списъка си: „Законно ли е?“.

Очевидно зависеше от това дали всичко е истинско, или не. Ако полицията бе в правото си да те арестува за гледането на фалшиви ужаси, всяко кино в Америка щеше да е обект на тайна операция.

Ами ако филмите на Пол бяха истинни?

Агентите на ФБР не се появяваха току-така при обири. Когато Джулия изчезна, Хелън и Сам бяха вдигнали олелия до небесата, само и само да се намесят в разследването, ала им бе обяснено, че, според закона, за да бъде осигурена федерална помощ, трябва някой щатски орган да я поиска. Тъй като шерифът смяташе, че Джулия е избягала, такава молба не бе изпратена.

Клеър отвори уеббраузъра и набра страницата на ФБР. Отиде на „Често задавани въпроси“. Скролва между всякакъв тип запитвания, отнасящи се за различни престъпления, които службата разследваше, докато не намери онова, което търсеше.

Компютърни престъпления: В областта на националната сигурност ФБР разследва криминални случаи, свързани с националното компютърно банкиране и финансовите системи. Пример за криминален акт е използването на компютър за извършване на измами или на интернет за разпространение на неприлични материали.

Клеър нямаше никакво съмнение, че тези филми са точно такива. Може би беше права във вчерашните си предположения за присъствието на агент Фред Нолан. От ФБР бяха проследили изтеглените файлове до компютъра на Пол. Тя беше гледала предаване, в което един правителствен говорител бе казал, че включването на компютъра ни в интернет е равносилно на включване направо в АНС. Вероятно знаеха, че Пол е гледал филмите.

А това означаваше, че знаят, че и Клеър ги гледа.

— Исусе! — Компютърът бе свързан с интернет. Тя грабна кабелите отзад на аймака и ги дръпна толкова силно, та мониторът се изкриви на една страна. Успя да откъсне тънки кабелчета от пластмасово гнездо и интернет връзката беше преустановена. Клеър едва не припадна от облекчение. Сърцето ѝ туптеше толкова силно, че го усещаше чак във врата си.

Пробационният ѝ инспектор бе дал ясно да се разбере, че ще я вкара в ареста дори при най-малкото провинение. Дали беше незаконно да се гледат тези филми? Дали бе нарушила закона, без да го съзнава?

Или може би просто преиграваше като някоя идиотка?

Намести монитора. Всички уебстраници потвърждаваха, че не е включена в интернет. Сцената от филма все още беше на екрана. Появило се бе ново съобщение за грешка.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ! ДИСК ГЛАДИАТОР НЕ Е ИЗВАДЕН ПРАВИЛНО. ВЪЗМОЖНО Е НЯКОИ ФАЙЛОВЕ ДА СА ЗАГУБЕНИ.

Клеър погледна към кабелите, които бе изтръгнала. Не беше невежа относно компютрите. Знаеше, че филмовите файлове са големи и се нуждаят от доста място на харддиска. Също и че символът със светкавицата отзад на компютъра бе за Thunderbolt връзка, която трансферира информацията два пъти по-бързо от USB.

Освен това познаваше съпруга си.

Тя коленичи на пода. Пол беше проектирал бюрото си така, че всички кабели да са скрити вътре в него. Всичко електрическо — от компютъра до настолната лампа — бе свързано с резервна батерия, монтирана също в бюрото. Знаеше, че голямата черна кутия е тъкмо това, защото Пол я бе надписал: РЕЗЕРВНА БАТЕРИЯ.

Клеър дръпна чекмеджетата и провери вътре и зад тях. Като че ли тук нямаше външен хард диск. Захранващият кабел за резервната батерия беше в предния десен крак на бюрото. Щепселът излизаше долу и бе включен в контакт в пода.

Върху нищо не пишеше ГЛАДИАТОР.

Тя бутна бюрото. Вместо да се помести назад, то се наклони на една страна, като въодушевено куче, което клати не само опашка, ами и цялата си задница. През друг от краката минаваше друг кабел. Той беше бял и тънък, същият като Thunderbolt кабела, който бе изтръгнала от компютъра. Единият край все още беше върху бюрото. Другият се губеше в дупка в дървения под.

Клеър слезе долу в гаража. Работната маса „Гладиатор“ на Пол бе разположена по дължината на почти цяла стена. По-малки шкафове на колелца бяха сложени от двете ѝ страни. Тя ги отвори. Нямаше никакви кабели в задните части на чекмеджетата. Погледна под работната маса. Бе влизала в гаража хиляди пъти, но никога не бе забелязвала, че металната ламперия на ромбове зад масата не беше същата като тази по-нагоре на стената. Натисна метала и листът се огъна под ръката ѝ.

Клеър се изправи. Благодарение на тенис ракетата, 3D принтерът и САД машината за лазерно рязане на Пол бяха на парчета върху бамбуковия плот. Тя ги помете с една ръка и ги събори на пода. Изключи осветлението. Наведе се над масата и надникна през тясната пролука между нея и стената. Започна огледа от далечния ляв край. В центъра зърна премигваща зелена лампичка.

Отново включи осветлението. Намери фенерче в едно от чекмеджетата. Работната маса беше прекалено тежка, за да я премести, а и бе хваната с болтове за пода. Надвеси се и видя, че мигащата зелена светлина идва от голям външен хард диск.

Нищо от това не беше случайно. Клеър не можеше да измисли нормално оправдание за подобно оборудване. То беше проектирано, когато къщата бе строена преди осем години. Пол не просто беше гледал тези филми. Той ги бе колекционирал. Направил бе какво ли не, за да е сигурен, че никой няма да ги открие.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Истинско ли беше всичко в тях? Възможно ли бе да има доказателства за измъчванията и убийствата на десетки жени?

Вчера Фред Нолан я попита за поведението на Пол, преди да умре. За първи път сега се замисли за собствената си реакция. Остана шокирана, когато съпругът ѝ я завлече в онази уличка. Възбуди се, като ѝ даде ясно да разбере какви са намеренията му. Развълнува се от грубото му държание, защото то беше секси и напълно неочаквано.

И после какво?

Бе ужасена, щом установи, че ги обират. Изплашена ли беше преди това? Когато Пол я завъртя и я блъсна в стената, не беше ли малко изплашена? Или може би просто редактираше спомените си, понеже начинът, по който я разкрачи и притисна китките ѝ към стената, напомняше за разпънатите като на кръст с формата на буквата „X“ млади момичета във филмите?

Бедните създания. Ако тези видеа бяха истинни, Клеър трябваше да направи всичко възможно семействата им да научат какво се бе случило с тях, дължеше им го. Или какво можеше да се случи, тъй като съществуваше минимална вероятност момичето от втория филм все още да е живо.

Действаше бързо, защото знаеше, че ако спре да обмисли положението, ще вземе неправилно решение.

Пол винаги купуваше по два броя от всичко за компютрите. В мазето на гаража имаше резервен двайсеттерабайтов хард диск. Тя свали тежката кутия от рафта и я замъкна горе в кабинета. Следваше инструкциите, за да настрои хард диска, след което пъкна кабела на „Гладиатор“. Маркира всички файлове и ги извлочи към новия диск.

ИСКАТЕ ЛИ ДА КОПИРАТЕ ГЛАДИАТОР НА ЛАСИ БИГ?

Клеър кликна върху ДА.

Колелцето в цветовете на дъгата започна да се върти, докато компютърът изчисляваше необходимото време за трансфера на файловете. Петдесет и четири минути. Седна зад бюрото на Пол и се загледа в лентата за прогреса на екрана.

После отново вдигна очи към картината, която бе подарила на съпруга си за годишнината от сватбата им. Помисли за Пол като дете. Беше виждала снимки — обаятелната, зъбата усмивка, начина, по който ушите му стърчаха от огромната глава, когато е бил на шест-седем години, начина, по който всичко бе започнало да си наваксва, щом го бе ударил пубертетът. Той не беше елегантен и наперен, но стана красив, след като го убеди да носи контактни лещи и да си

купува хубави костюми. Също така беше забавен. И очарователен. И толкова умен, та тя смяташе, че може да отговори на всеки въпрос.

Само да беше тук, за да отговори на въпросите ѝ за всичко това.

Погледът на Клеър се замъгли. Отново плачеше. Продължи да плаче, докато не се появи съобщение, че файловете са копирани успешно.

Един преобърнат шкаф блокираше беемвето ѝ. Качи се в тèsлата на Пол, защото се здрачаваше, а фаровете на поршето бяха счупени. Тя не се запита какво прави, преди да отбие на паркинга на полицейския участък на Дънуди. Хард дискът беше до нея. Бялата алуминиева кутия тежеше десетина килограма. Въздушната възглавница на пътническото място се беше изключила, понеже за сензорите бе все едно че на седалката има бебе.

Клеър погледна към полицейския участък, който приличаше на хранителен склад от 50-те години на миналия век. Вероятно правилният човек, комуто да даде хард диска, беше Фред Нолан, но вчера той се беше държал като задник с нея и на практика Мейхю му бе казал да си затваря шибаната уста, така че смяташе да го връчи на капитана.

Можеше ли да му се довери, щеше ли да приеме всичко това на сериозно? За разлика от Фред Нолан, за капитан Мейхю нямаше никакво мнение освен чувството, че прилича на актьор. Мустакът му я беше отблъснал, защото шериф Карл Хъкаби, автентичният Хъкълбери, поддържаше подобен, който подрязваше в права линия, вместо да го остави да следва естествената извивка на горната устна. Тя беше на тринайсет, когато за първи път се срещна с него. Все още си спомняше как гледаше растителността над устната му и се чудеше дали е истинска.

Това нямаше никакво значение в момента, тъй като лицевото окосмение не беше универсален индикатор за некомпетентност.

Клеър сведе очи към хард диска на мястото до нея.

Червено хапче/синьо хапче.

Не за Мейхю трябваше да мисли сега. А за себе си. За репутацията на Пол. Вече не съществуваше такова нещо като анонимност. Всичко щеше да излезе наяве. Хората щяха да разберат какво беше правил съпругът ѝ. А може и да знаеха.

Може би филмите бяха истинни, което означаваше, че има вероятност второто момиче все още да е живо.

Клеър се насили да излезе от колата. Хард дискът ѝ се струваше по-тежък от преди. Нощта падаше бързо. В далечината избоботи гръмотевица. Лампите отвън светнаха, когато мина под тях. Траурната ѝ рокля беше изсъхнала, но бе твърда и дразнеше кожата ѝ. Челюстта я болеше от постоянното стискане на зъби. Последния път, в който беше в полицейския участък на Дънуди, носеше тенис рокля и бе ескортирана през задната врата.

Сега се озова в изключително тясно фоайе с огромно бронирано стъкло, което отделяше чакалнята от офис пространството. На рецепцията седеше едър мъж в униформа, който не вдигна поглед, когато Клеър влезе.

Тя остави хард диска на един празен стол. Изправи се пред прозореца.

Едрият служител неохотно откъсна очи от компютъра.

— При кого сте дошли?

— При капитан Мейхю.

Името предизвика мигновено намръщване.

— Зает е, госпожо.

Клеър не очакваше подобен отговор.

— Трябва да му предам това. — Посочи към хард диска и се запита дали не прилича на бомба. Със сигурност го чувстваше така. — Мога да му напиша бележка и да обясня...

— Лий, остави на мен. — Капитан Мейхю беше застанал зад стъклото. Махна ѝ да отиде до вратата отстрани. Последва жужащ звук и тя се отвори. Пред нея стояха Мейхю и Адам Куин.

— Клеър. — Партньорът на съпруга ѝ изглеждаше напрегнат. — Не получих онзи имейл.

— Съжалявам. — Нямахте представа за какво ѝ говори. — Какъв имейл?

— Файлът с текущите задачи от лаптопа на Пол.

Лаптопът на Пол. Само господ знаеше какво има на макбука.

— Аз не...

— Просто ми го прати. — Адам я заобиколи и се отправи към изхода.

Клеър остана загледана в гърба му дълго след като отмина. Не можеше да разбере защо бе толкова разгневен.

— На мъжете не им харесва да идват в полицейския участък — обясни ѝ Мейхю.

Тя потисна първото, което ѝ дойде наум: *На кой, по дяволите, му харесва?*

— Разпитваме всички, които имат ключ за къщата ви — додаде капитанът.

Клеър беше забравила, че Адам също присъстваше в списъка. Той и съпругата му Шийла живееха пет улици по-нагоре. Наглеждаха къщата, когато двамата с Пол бяха извън страната.

— Какво мога да направя за вас, госпожо Скот? — попита Мейхю.

— Нося нещо, което трябва да видите. — Тя повдигна хард диска.

— Аз ще го взема. — Очевидно не беше очаквал кутията да тежи толкова много. Едва не я изпусна. — Ух. Какво е това?

— Хард диск. — Клеър започна да се изнервя. — Принадлежеше на съпруга ми. Искам да кажа, че съпругът ми...

— Да отидем в кабинета ми.

Тя се опита да се вземе в ръце, докато следваше капитана по дълъг коридор със затворени врати от двете страни. В дъното разпозна мястото за записване на арестуваните. Минаха по още един дълъг коридор, след което се озоваха в отворено офис пространство. Нямаше кабинки, просто пет бюра с петима души, наведени над компютрите. Най-отпред бяха поставени две дъски на колелца. Видя, че са покрити със снимки и бележки, но се намираха прекалено далеч, за да разчете какво пише на тях.

Мейхю спря пред вратата на кабинета си.

— След вас.

Клеър влезе и седна. Полицаят остави хард диска на бюрото и се настани срещу нея.

Тя се вторачи в него. По-скоро в мустака му, за да не се налага да го поглежда в очите. Това наистина се случваше. Наистина беше решена да го направи.

— Желаете ли нещо за пиене? Вода? Кола? — попита мъжът.

— Не, благодаря ви. — Клеър не можеше да се бави и миг повече. — На този хард диск има филми, в които жени са измъчвани и убивани.

Мейхю застина за момент. Бавно се облегна на стола. Положи лакти на страничните облегалки и скръсти ръце на корема си.

— Добре.

— Намерих ги на компютъра на съпруга ми. Е, закачени за компютъра му. На външен харддиск, който открих... — Клеър спря, за да си поеме дъх. Нямаше нужда капитанът да знае докъде беше стигнал Пол, за да скрие филмите. Трябваше само да разбере, че бяха там. Тя посочи кутията. — Има филми, които съпругът ми е гледал, с две различни жени, измъчвани и убити.

Думите увиснаха между тях. Клеър знаеше колко страшно звучат.

— Съжалявам — продължи тя. — Просто ги намерих. Все още съм... — Не знаеше какво е „все още“. Разтърсена? Опечалена? Бясна? Ужасена? Самотна?

— Само секунда. — Мейхю вдигна телефона и набра някакъв номер. — Харв, нужен си ми.

Преди Клеър да успее отново да отвори уста, в кабинета влезе друг мъж. Той беше по-ниска и по-широка версия на капитана, но със същия тип рошав мустак.

— Детектив Харви Фолк, това е госпожа Клеър Скот — каза Мейхю.

Харви й кимна.

— Ще свържеш ли това тук? — посочи капитанът.

Детективът погледна задната част на хард диска, след което и входовете на компютъра на Мейхю. Отвори едно от чекмеджетата на бюрото. В него имаше кълбо от кабели. Разплете един от тях.

— Сигурна ли сте, че не желаете вода? Кафе? — попита отново капитанът.

Клеър поклати глава. Страхуваше се, че той няма да я вземе на сериозно. Също така се страхуваше, че ще я вземе. Вече се намираха в заешката дупка. Нямаше връщане назад.

Харви бързо се справи със свързванията. Наведе се над рамото на Мейхю и започна да въвежда нещо на клавиатурата.

Клеър огледа кабинета. Капитанът беше наредил задължителните фотографии в рамки, на които се ръкуваше с градски управници. Голф

трофей, спечелен в полицейската лига. Грамоти от различни maratони. Забеляза плакета на бюрото му. Първото му име беше Джейкъб. Капитан Джейкъб Мейхю.

— Готово — каза Харви.

— Благодаря ти. — Мейхю намести клавиатурата пред себе си, когато детективът излезе от кабинета. Взе мишката и кликна върху един от файловете. — Да видим какво имаме тук.

Клеър знаеше какво. Тя извърещаше поглед настрани, докато мъжът отваряше някои от филмите и ги гледаше. Звукът на компютъра бе изключен. Единственото, което чуваше, беше равномерното дишане на Мейхю. Предположи, че не се става капитан, ако се изненадваш от онова, на което човечеството е способно.

Минаха няколко минути. Най-накрая полицаят пусна мишката. Отново се облегна назад. Подръпна мустака си.

— Искан ми се да ви кажа, че не съм виждал такова нещо, но ако трябва да бъда честен, виждал съм по-лошо.

— Не мога да повярвам... — Клеър не бе в състояние да произнесе това, на което не можеше да повярва.

— Чуйте ме, госпожо, знам, че е шокиращо за вас. Повярвайте ми. Първия път, в който се сблъсках с подобно нещо, не можах да спя седмици наред, макар да знаех, че е фалшиво.

Клеър усети как сърцето ѝ подскочи.

— Фалшиво ли е?

— Ами да. — Капитанът я гледаше с полуусмивка на лицето. — Нарича се снъф порно. Не е истинско.

— Сигурен ли сте?

Мейхю обърна монитора, за да вижда и тя. Сцена от един от филмите беше застинала на екрана. Мъжът посочи:

— Забелязвате ли тази сянка тук? Това е връзката към фишека. Знаете ли какво е фишек?

Клеър поклати глава.

— Холивудски трик. Прилича на малък балон, напълнен с фалшива кръв. Крийт ги в дрехите или ги залепят на гърба. Лошият се появява и те гръмва или, както е в случая, те посича с мачете, а някой, който е извън кадър, натиска бутон, фишекът експлодира и кръвта се излива. — Мейхю проследи с пръст сянката от едната страна на жената. — Тази черна линия тук е жицата, свързана с фишека. Вече ги

задействат с дистанционно, но предполагам, че това е нискобюджетна продукция...

— Не разбирам.

— Фалшиво е. Дори не е добър фалшификат.

— Ама момичето...

— Да, знам какво си мислите. Прилича много на Ана Килпатрик.

Клеър въобще не си го беше помисляла, ала сега, след като Мейхю го спомена, приликата действително беше обезпокоителна.

— Вижте — продължи капитанът, — знам за миналото ви. За сестра ви.

Усети, че я заливат горещи вълни.

— Ако имах сестра, която е изчезнала по този начин, вероятно също щях да правя подобни прибързани заключения.

— Не това е, което... — Клеър млькна. Трябваше да изглежда спокойна. — Това няма нищо общо със сестра ми.

— Видели сте момичето от филма и сте си помислили: кестенява коса, кафяви очи, млада, красива. Сигурно е Ана Килпатрик.

Очите на Клеър се насочиха към застиналия образ на екрана. Как беше възможно да не забележи? Всеки път, в който капитанът изричаше името, приликата ставаше все по-очевидна.

— Госпожо Скот, ще бъда честен с вас, защото ви съчувствам. — Мъжът потупа бюрото си с ръка. — Наистина ви съчувствам.

Клеър му кимна, за да продължи.

— Това, което ще ви кажа, трябва да си остане между нас, става ли? Не бива да казвате на никого.

Тя кимна отново.

— Ана Килпатрик. — Мейхю бавно заклати глава. — Намерили са кръв в колата й. Много кръв. Знаете какво имам предвид, нали? Кръв, от която човек се нуждае, за да бъде жив.

— Мъртва ли е? — Клеър усети неимоверна тежест в гърдите си. Осъзна, че някъде дълбоко в себе си се надяваше момичето да е живо.

— Госпожо Скот, наистина съжалявам за загубата ви. Съжалявам и че сте видели тази страна на съпруга си. Мъжете са прасета. Повярвайте на едно прасе, което е наясно. — Мейхю се опита да се усмихне. — Мъжете може и да гледат някои хардкор простотии, извинете ме за израза, това обаче не означава, че си падат по тях и че искат да ги приложат на практика. Подобни филми могат да се открият

навсякъде в интернет. Щом не става въпрос за деца, е легално. И отвратително. Но затова е интернет, нали?

— Все пак... — Клеър се мъчеше да намери правилните думи. Колкото повече мислеше, толкова повече момичето ѝ приличаше на Ана Килпатрик. — Не смятате ли, че е странно съвпадение?

— Съвсем не — отвърна Мейхю. — Има едно нещо, наречено Закон за големите числа. При достатъчно голям брой примери може да се случи всичко.

Очите на Клеър се разшириха, устните ѝ се разделиха, класически симптом за шок.

— Добре ли сте?

Тя се постара да възвърне някакво нормално изражение на лицето си. Възможно беше Мейхю да цитира Пол, което повдигаше въпроса дали някога го бе срещал?

— Госпожо Скот?

— Съжалявам. — Направи усилие да звучи спокойна. — Просто... начинът, по който го казахте. Не бях гледала на нещата от такъв ъгъл, но думите ви имат смисъл. — Наложих се да прочисти гърлото си, преди да успее да продължи. — Откъде сте чули тази фраза за Закона за големите числа?

Капитанът пак се усмихна.

— Не знам. Вероятно от някоя бисквитка с късметче.

Клеър се опита да се успокои. Всяка частица от тялото ѝ крещеше, че има нещо нередно. Дали Мейхю лъжеше? Или се стремеше да я предпази от някаква опасност?

— Бихте ли ми казали защо агент Нолан беше в къщата ми вчера? — попита тя.

Мейхю изпръхтя.

— Отново ще бъда честен с вас. Нямам представа. Тези момчета от ФБР кръжат като мухи около случаите ни. Веднага щом открием нещо солидно, ни го отнемат, та да оберат лаврите.

— Могат да ви отнемат случаите ли? Не се ли налага да бъдат търсени?

— Не. Просто идват и ни ги вземат. — Мейхю откачи хард диска. — Благодаря ви, че донесохте това. Естествено, моите хора трябва да го разгледат, но както казах, виждал съм подобни неща и преди.

Клеър разбра, че срещата е приключила. Стана.

— Благодаря ви.

Капитанът също стана.

— Най-добре е да забравите за всичко това. Съпругът ви е бил свестен човек. Имали сте стабилен брак. Почти двацет години и все още сте се обичали. То е нещо, което да ви държи.

Тя кимна. Отново се почувства зле.

Мейхю сложи ръка върху хард диска.

— Изглежда, сте взели това направо от компютъра му.

— Моля?

— Хард дискът. Бил е свързан с компютъра му, нали?

Клеър не се подвоуми.

— Да.

— Добре. — Той постави ръка на гърба ѝ и я поведе към вратата.

— Не бихме искали тези филми да се разпространят. Нямаме резервни копия, предполагам? Или друг компютър, на който може също да ги има?

— Бяха само на хард диска.

— Ами лаптопът му? Куин не спомена ли нещо за лаптопа на Пол?

— Вече го проверих. — Клеър дори не знаеше къде се намира проклетото нещо. — Няма друго.

— Хубаво. — Пръстите на Мейхю се плъзнаха около талията ѝ и я насочиха към последния коридор. — Ще ми кажете, ако изникне нещо ново. Просто ми се обадете и ще дойда лично, за да го взема от ръцете ви.

Клеър кимна.

— Благодаря ви за помощта.

— Винаги съм на разположение. — Той я изпрати до малкото фойе и ѝ отвори стъклената врата.

Тя се хвана за парапета и заслиза по стълбите. Лампите отвън хвърляха отблясъци в дъжда, докато прекосяваше паркинга. През цялото време усещаше погледа на Мейхю върху себе си. Обърна се, когато стигна до теслата.

Нямаше никой на входа. Капитанът се бе прибрал.

Параноична ли беше? Вече не бе сигурна за нищо. Отвори вратата на колата. Тъкмо щеше да влезе, и забеляза бележката на чистачката.

Разпозна почерка на Адам Куин.

Тези файлове наистина ми трябват. Моля те, не ме карай да действам по трудния начин.

АК

[1] YALAPC — съкратено от „You Are Looking At Paul’s Computer“ (букв. „Ти гледаш компютъра на Пол“). — Б.р. ↑

[2] „Ужасът в Амитивил“ — американски филм на ужасите от 1979 г. с Джеймс Бролин. През 2005 г. е направен римейк с Райън Рейнолдс. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Лидия лежеше на дивана, главата ѝ беше в скута на Рик. Две кучета се бяха кротнали на пода пред тях, една котка се бе свила в нея, а хамстерът току се впускаше в маратон на колелото си или папагалът в стаята на Дий остъргваше човката си в клетката. Рибките в 190-литровия аквариум бяха блажено тихи.

Рик отнесено прокарваше пръсти през косата ѝ. Гледаха новините в десет. Полицията беше разпространила рисунка на мъж, видян в близост до повредената кола на Ана Килпатрик. Рисунката бе плачевно неясна. Човекът беше висок или среден на ръст. Очите му бяха сини или зелени. Косата му — черна или кестенява. Нямаше татуировки или характерни белези. Вероятно собствената му майка не би го разпознала.

След съобщението пуснаха предварително записано интервю с конгресмен Джони Джаксън. Семейство Килпатрик бяха от избирателния му район, така че негово беше правото да издои личната им трагедия за политическите си цели. Той дрънкаше няколко секунди за закони и ред, но когато репортерът се опита да измъкне отговор за настоящото състояние на жертвата, мъжът стана нетипично мълчалив. Всеки, който бе чел криминални романи от рода на онези, дето се продаваха на летищата, знаеше, че шансът да намерят изчезналото момиче живо намаляваше с всеки изминал час.

Лидия затвори очи, за да не вижда лицата на родителите. Измъчените им изражения бяха станали до болка познати. Усещаше се как постепенно са започнали да приемат, че малкото им момиченце няма да се прибере у дома. Щеше да мине година, после още една, след което семейството тихичко щеше да отбележи десетата годишнина, двайсетата и още, и още. Щяха да се родят деца. Внуци. Щяха да бъдат дадени и нарушени брачни обети. Зад всяко събитие щеше да се прокрадва сянката на изчезналото шестнайсетгодишно момиче.

От време на време Гугъл алармата на компютъра на Лидия намираще статия, в която се споменаваше името на Джулия.

Обикновено това ставаше, когато биваше открито нечие тяло в района на Атънс и някой репортер разравяше архивите, за да изнесе минали, все още отворени случаи, които можеше да са свързани. Разбира се, никое тяло не бе идентифицирано като Джулия Каръл. Или Абигейл Елис. Или Саманта Финдли. Или някоя от десетките жени, изчезнали оттогава. Съществуваше депресивно голям брой попадения по критерия „изчезнало момиче + Джорджийски университет“. Като се добавеше и „отвлечане“, резултатите наброяваха милиони.

Дали и Клеър търсеше така? Дали изпитваше същото неприятно усещане, когато се задействаше алармата за намерено мъртво тяло?

Лидия никога не бе дирила информация в интернет за малката си сестра. Ако Клеър имаше Фейсбук страница или Инстаграм акаунт, не искаше да ги вижда. Всичко свързано с нея беше свързано и с Пол. Асоциацията бе прекалено болезнена, за да я покани на компютърния си екран. Честно казано, болката от загубата на Клеър беше по-силна от мъката по Джулия. Каквото и да се бе случило с по-голямата ѝ сестра, то определено беше трагедия. Разривът между нея и Клеър бе избор.

Изборът на Клеър.

Както и на Хелън. Последния път, в който разговаря с майка си, тя ѝ бе казала:

— Не ме карай да избирам между теб и сестра ти.

На което Лидия ѝ отвърна:

— Мисля, че вече си го сторила.

Макар да нямаше връзка с майка си оттогава, продължаваше да следи какво се случва с нея. Когато за последно провери данъчните регистри, Хелън все още живееше в старата им къща на „Булевард“, на запад от кампуса. „Банър-Хералд“ пусна приятен материал при пенсионирането ѝ след четиридесет години работа в библиотеката. Колегите ѝ бяха заявили, че мястото вече няма да е същото. В некролога за втория съпруг на Хелън се казваше, че тя има три дъщери. Лидия сметна, че е мило от нейна страна, докато не осъзна, че вероятно някой друг бе написал текста. Дий не беше спомената, защото не знаеха, че съществува. Лидия не възнамеряваше да променя това. Нямаше да понесе унижението дъщеря ѝ да се запознае с хора, които не я уважаваха въобще.

Често се питаше дали семейството ѝ я търси в интернет. Съмняваше се, че Хелън използва Гугъл. Тя предпочиташе книгите. Познаваше толкова много образи на майка си. Младата, забавна майка, която устройваше състезания по танци, също и купони с преспиване като в „Гимназията «Суийт Вали»“^[1]. Страховитата, интелигентна библиотекарка, която унижи училищното настоятелство, опитало се да наложи забрана и да заличи „Поговори с Алис“^[2] от библиотечния каталог. Опустошената, парализирана от мъка жена, която спеше до обяд, когато най-голямата ѝ дъщеря изчезна.

И накрая Хелън, която я предупреди: „Не ме карай да избирам“, след като очевидно бе направила своя избор.

Можеше ли Лидия да ги вини, че не ѝ повярваха за Пол? Онова, дете Клеър каза на гробището днес, беше вярно. Тя бе краля от тях. Бе лъгала. Бе мамила. Бе се възползвала от чувствата им. Беше манипулирала страха им да изгубят още едно дете и, общо взето, ги изнудваше за пари за наркотици. Те бяха прави. Лидия беше наркоманка. Всичките ѝ престъпления бяха извършени в името на това да се надрусва. Което водеше до очевидния въпрос, който Хелън и Клеър така и не си направиха труда да зададат: какво щеше да спечели, като излъжеше за Пол?

Дори не ѝ позволиха да изложи историята си. Опита се да разкаже на всяка поотделно за случилото се в неговата миата, песента по радиото, начина, по който бе докоснал коляното ѝ, действията му след това, но и двете реагираха еднакво: „Не искам и да чувам“.

— Време е да ставаш. — Рик изключи звука на телевизора, когато пузнаха реклами. Сложи си очилата за четене и попита: — Коя е най-известната ядка?

Лидия внимателно се завъртя по гръб, за да не събуди котката.

— Фъстъкът.

— Правилно. — Той затърси в картончетата с въпроси. Подготвяха се за родителско-учителската вечер в „Уестърли“. Лидия едва беше изкарала две години в колеж, а Рик — три. Изпитваша перверзно удоволствие да бият докторите и адвокатите от елита на академията.

— Кой е погребан в аржентинско гробище под името Мария Маги? — попита той.

— Ева Перон. Дай някой по-труден въпрос.

Рик отново се зарови в картончетата.

— Къде се намира най-високата планина на Земята?

Лидия сложи ръка върху очите си, за да може да се концентрира.

— Каза само най-високата, а не най-високата над морското равнище, така че няма как да е Еверест. — Тя издаде звуци, свидетелстващи за размисъл, които накараха кучетата да се размърдат. Котката започна да тепа с лапички върху корема ѝ. Чуваше тиктакането на часовника в кухнята.

Най-накрая Рик рече:

— Мисли, укулеле^[3].

Лидия надникна през пръстите си.

— Хавай?

— Мауна Кеа^[4].

— Знаеше ли отговора?

— Ще кажа „да“, защото няма как да ме хванеш в лъжа.

Тя се пресегна и се престори, че го удря по бузата.

Рик я ухапа по ръката.

— Разкажи ми за сестра си.

Вече беше споделила с него, че този следобед изненада Клеър на гробището, макар че пропусна да спомене непристойното си поведение на гроба на Пол.

— Точно такава е, каквато си я представях.

— Не може просто да кажеш, че е Майка, и да спреш дотук.

— Защо не? — Изрече го по-остро, отколкото искаше. Котката усети напрежението и се премести към страничната облегалка на дивана. — Все още е слаба и красива. Явно тренира постоянно. Тоалетът ѝ струва повече от първата ми кола. Обзалагам се, че маникюристът ѝ е на бързо набиране.

Рик се опули срещу нея.

— Това ли е всичко? Членство във фитнеса и дизайнерски дрехи?

— Разбира се, че не. — Лидия настръхна, защото Клеър все още беше нейна сестра. — Тя е сложна. Хората я поглеждат и виждат колко е красива, но не осъзнават, че под обвивката си е умна и забавна, и... — Изведнъж млъкна.

Дали Клеър все още беше умна и забавна? След като Джулия изчезна и Хелън се затвори в себе си, Лидия бе поела майчинските отговорности. Тя беше тази, която се грижеше Клеър да ходи на

училище навреме, да има пари за обяд и чисти дрехи. На нея Клеър се доверяваше. Бяха най-добри приятелки, докато Пол не ги раздели.

Обясни на Рик:

— Тя е тиха. Не обича конфликти. Ще обиколи половината свят, за да избегне спор.

— Значи е осиновена?

Лидия го плесна по ръката.

— Повярвай ми, беше доста потайна. Може и да изглеждаше, че се съгласява, но после правеше каквото си бе наумила. — Чакаше нов коментар, ала Рик си държеше езика зад зъбите. — Преди да се отчуждим, смятах, че съм единственият човек в света, който наистина я разбира.

— А сега?

Лидия се опита да си спомни точно какво ѝ беше отговорила сестра ѝ на гробището.

— Каза, че не знам абсолютно нищо за нея. И е права. Не познавам Клеър на Пол.

— Мислиш ли, че се е променила толкова много?

— И аз се питам — отвърна Лидия. — Тя беше на тринайсет, когато Джулия изчезна. Всеки от нас се справяше с това, което ни сполетя, по свой си начин. Знаеш какво направих аз и какво се случи с мама и татко. Клеър реши да бъде невидима. Просто се съгласяваше с всички — поне привидно. Не създаваше никакви проблеми. Изкарваше добри оценки в училище. Стана заместник-капитан на отбора на мажоретките. Движеше се с популярните момичета.

— Не ми звучи да е била невидима.

— Значи не се изразявам ясно. — Лидия се помъчи да обясни по-добре: — Винаги стоеше в сянка. Беше заместник-капитан, а не капитан. Можеше да излиза с куотърбека на отбора по футбол, но избра брат му. Можеше да е първа в класа, но умишлено предаваше писмените си работи със закъснение или пропускаше да напише домашното си, та да бъде някъде в средата. Тя щеше да знае за Мауна Кеа, но би казала Еверест, за да не привлече прекалено голямо внимание.

— Защо?

— Не знам — сви рамене Лидия, не защото наистина не знаеше, а защото не бе в състояние да го обясни така, че да звучи смислено.

Никой не разбираше стремежа към второто място. Това не беше американско. — Предполагам, че просто е искала спокойствие. Да си тийнейджър е изключително трудно. Джулия и аз израснахме с двама чудесни родители. Клеър получи единствено несигурност.

— Какво е намерила в Пол? — попита Рик. — Той не се вписва в модела. В некролога пише, че е бил доста успешен тип.

Лидия бе видяла снимката му на некролога. Някак си Клеър бе успяла да окичи с бисери пословичното прасе.

— Той не беше такъв, когато се запозна с него. Беше противен студент с дебели очила. Носеше сандали с черни чорапи. Смееше се, сякаш си издухваше носа. Действително бе много, страхотно умен, може би дори гений, но не беше за повече от петица, а Клеър винаги е била за твърда десетка.

Лидия помнеше първия път, в който срещна Пол Скот. Тогава си помисли, че сестра ѝ заслужава нещо много по-добро. Само дето тя не искаше по-добро.

— Клеър винаги флиртуваше с добре изглеждащите, популярни момчета, но се прибираше у дома с шантавите, на които буквално лигите им потичаха от благодарност. Мисля, че тъкмо те я караха да се чувства в безопасност.

— Какво лошо има да се чувстваш в безопасност?

— Лошото е, че начинът, по който Пол я накара да се чувства в безопасност, доведе до това, че тя отблъсна всички останали. Той беше нейният спасител. Накара я да си мисли, че е всичко, от което се нуждае. Клеър спря да разговаря с приятелите си. Престана да ми се обажда. Не идваше у дома, за да види мама и татко. Пол я изолира.

— Звучи ми като класически мъчител.

— Доколкото знам, никога не я е удрял, нито ѝ е повишавал тон. Просто я е държал.

— Подобно птичка в златна клетка?

— Нещо такова — отвърна Лидия, ала всъщност беше много повече. — Той бе обсебен от нея. Съзерцаваше я през прозореца, докато тя беше в час. Оставяше бележки на колата ѝ. Роза на прага, за да я намери, като се прибере.

— Това не е ли романтично?

— Не и ако го правиш всеки ден.

Рик нямаше какво да отговори.

— Когато бяха на публично място, винаги я докосваше — галеше косата ѝ, държеше я за ръка, целуваше я по бузата. Не беше мило. А зловещо.

— Виж — Рик използва дипломатичния си тон, — може би ѝ е харесвало да получава такова внимание. Искам да кажа, че в края на краищата се е омъжила за него и са живели заедно почти двацет години.

— По-скоро се е предала.

— На...?

— На погрешния тип.

— Кое то значи...?

— Някой, с който не може да бъде страстна до полуда и няма да се притеснява, че ще избяга и ще я остави. Той беше безопасен, защото тя никога не би му се отдала истински.

— Не знам, скъпа. Близо двацет години са доста време, за да останеш с мъж, когото не харесваш.

Лидия си спомни колко опустошена изглеждаше Клеър на гробището. Определено скърбеше. Като помисли обаче, сестра ѝ винаги се държеше така, както хората очакваха от нея, и това не беше двуличие, а чувство за самосъхранение.

— Едно време, когато бях слаба и красива, момчета като Пол постоянно се навъртаха наоколо — поде Лидия. — Забавлявах се, шегувах се с тях. Използвах ги и те ми позволяваха, понеже фактът, че са край мен, означаваше, че не са загубеняци.

— По дяволите, скъпа. Това е грубо.

— Ама е самата истина. Съжалявам, че съм пряма, но момичетата не харесват отрепки. Особено красивите момичета, защото не виждат нищо по-различно в тях. Момчета ги задяват непрекъснато. Винаги когато вървят по улицата, поръчват си кафе или просто стоят на някой ъгъл, ще мине някакъв идиот и ще изкоментира колко са красиви. Те се усмихват, понеже така е по-лесно, вместо да му кажат да върви да се шиба. И по-безопасно, защото ако мъж отреже жена, тя се прибира у дома и плаче няколко дни. Ако жена отреже мъж, той може да я изнасили и убие.

— Надявам се да не си дала на Дий този отличен съвет.

— Съвсем скоро ще научи всичко сама. — Лидия все още помнеше какво беше да бъде фронтмен на бандата. Мъжете се биеха за

привилегията да ѝ угодят. Никога не ѝ се налагаше да си отваря сама вратата. Нито да си купува питиета, трева или дрога. Просто казваше, че иска нещо, и то ѝ се поднасяше, преди да успее да довърши изречението.

— Красива ли си, светът би спрял заради теб — каза на Рик. — Затова жените харчат милиарди за лицата си. Непрестанно са център на внимание. Всеки иска да е около тях просто защото са атрактивни. Техните шеги са по-забавни. Животът им е по-хубав. И тогава внезапно се сдобиват с торбички под очите или трупват някое килце в повече и на никого не му пука вече за тях. Престават да съществуват.

— Не жалиш боята, за да изрисуваш куп хора.

— Виждал ли си как в гимназията заключват някое хлапе в шкафче? Или обръщат таблата с обяда в ръцете му и я събарят на пода?

Рик не каза нищо, вероятно защото той беше онзи, тероризирал горкото дете.

— Представи си, че това хлапе излиза с кралицата на красотата. Така стояха нещата, когато Пол започна да се среща с Клеър. Определено човек можеше да забележи какво получава той, въпросът бе какво получаваше тя.

Рик се вторачи в телевизора, чийто звук бе изключен, за да обмисли всичко изречено.

— Струва ми се, разбирам накъде биеш, но хората не са само външност.

— Но ти тръгваш да опознаваш някого само ако ти хареса онова, което виждаш.

Той се усмихна.

— Харесва ми онова, което виждам.

Лидия се зачуди колко ли голяма изглеждаше гушата ѝ, както се бе излегнала по гръб, и дали гънките се открояваха на светлината от телевизора.

— Какво, да го вземат мътните, виждаш?

— Жената, с която желая да прекарам остатъка от живота си. — Рик сложи ръка на корема ѝ. — Този корем, от който постоянно се оплакваш. Тук Дий е прекарала първите девет месеца от живота си. — Той притисна длан към гърдите ѝ. — Това сърце е най-благого, най-нежното, което познавам. — Пръстите му се плъзнаха към шията ѝ. —

Тук се ражда красивият ти глас. — Докосна устните ѝ. — Това са най-меките устни, които някога съм целувал. — Погали клепачите ѝ. — Тези очи прозират глупостите ми. — Отметна косата ѝ назад. — Тази глава е пълна с мисли, дето ме изненадват, просветляват и ме карат да се смея.

Лидия придърпа ръката му обратно върху гърдите си.

— Какво ще кажеш за тези двете?

— Дълги часове на наслада.

— Целуни ме, преди да съм изрекля нещо глупаво.

Рик се наведе и я целуна по устата. Тя обви ръце около врата му. Дий щеше да прекара нощта у Бела. Утре беше неделя. Можеха да се наспят. И да имат втори рунд.

Мобилният телефон на Лидия изчурулика нейде в кухнята.

Рик знаеше, че няма как да иска от нея да не обръща внимание на телефона, когато Дий не си беше у дома.

— Продължавай без мен — рече му тя. — Ще наваксам, като се върна.

Проправи си път между кучетата и купчина пране, за да отиде в кухнята. Дамската ѝ чанта беше на един от столовете. Рови в нея известно време, преди да забележи телефона си на плота. Имаше ново съобщение.

— Добре ли е? — Рик бе застанал на прага.

— Вероятно отново е забравила учебника си по математика. — Лидия плъзна палец по екрана. Съобщението беше получено от скрит номер. Съдържаше непознат адрес в Дънуди.

— Какво има? — попита той.

Тя се вторачи в адреса и се зачуди дали съобщението не бе изпратено по погрешка. Ръководеше малък бизнес, така че не можеше да си позволи лукса да не е на разположение по всяко време на денонощието. Гласовата поща бе настроена да казва личния ѝ номер. Служебният беше изписан от едната страна на минивана до снимка на огромен жълт лабрадор, напомнящ ѝ кучето, което баща ѝ бе спасил, след като Джулия изчезна.

— Лиди? — взря се в нея Рик. — Кой е?

— Клеър — отвърна, защото усещаше с всяка фибра на тялото си, че е тя. — Сестра ми има нужда от мен.

[1] „Гимназията «Суийт Вали»“ — юношеска поредица, създадена през 1983 г. от американската писателка Франсин Паскал (р. 1938 г.), наброяваща стотици романи. През 90-те години на миналия век по нея е заснет телевизионен сериал. — Б.р. ↑

[2] „Поговорй с Алис. Дневникът на една 15-годишна наркоманка“ (1971) от американската психотерапевтка Беатрис Спаркс (1917–2012). Заглавието „Go Ask Alice“ е заимствано от стих в песента „White Rabbit“ („Белият заек“) на „Джеферсън Еърплейн“, препрощащ към сцена от „Алиса в Страната на чудесата“ на Луис Карол. — Б.р. ↑

[3] Укулеле — музикален инструмент с хавайски произход от семейството на китарите. — Б.пр. ↑

[4] Мауна Кеа — угаснал вулкан на остров Хавай. Височината му е 4205 м над морското равнище. Ако се измери от океанската му основа в Тихия океан, той е висок 10 000 м — много повече от връх Еверест, който е 8848 м. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Клеър седеше в своя кабинет, не можеше да прекара и секунда повече в този на Пол. Бюрото ѝ представляваше антикварен секретер „Чипъндейл“, който беше боядисала в цвят слонова кост. Стените бяха бледосиви. Килимът бе на жълти рози. Мекото кресло и канапето бяха тапицирани с кадифе в убито лилаво. От тавана висеше обикновен полилей, чиито прозрачни кристали бе заменила с аметист, проектиращ лилава призма върху стената, когато слънцето грееше под определен ъгъл.

Пол никога не нарушаваше личното ѝ пространство. Винаги стоеше на прага, страхуваше се, че пенисът му ще клюмне, ако се докосне до нещо пастелно.

Клеър погледна към бележката, която Адам Куин бе оставил на колата ѝ.

Тези файлове наистина ми трябва. Моля те, не ме карай да действам по трудния начин.

АК

Беше се взирала в думите толкова дълго, че започна да ги вижда дори и като затвореше очи.

По трудния начин.

Несъмнено беше заплаха, която я изненада, защото той нямаше причина да я заплашва. Какъв точно бе трудният начин? Щеше да изпрати неколцина биячи, за да я претрепят ли? Може би беше някаква сексуална инсинуация? Флиртовете с Адам бяха груби на моменти, ала това се дължеше предимно на естеството на връзката им. Нямаше романтични хотелски стаи, само бърз секс, подпрени на стената по време на коледното парти, втория път го направиха на един голф турнир, а веднъж — в тоалетната в офиса на „Куин + Скот“. Честно казано, тайните им телефонни разговори и съобщения бяха много по-възбуждащи от самите актове.

Все пак Клеър недоумяваше кои файлове всъщност имаше предвид Адам — работните или порното? Защото двамата с Пол дележа всичко, от стаята в университетското общежитие до застрахователната агентка. Предположи, че тя също бе част от този списък на споделени неща, ала кой, по дяволите, знаеше, дали съпругът ѝ го бе разбрал?

И пак се запита какво точно беше открила?

Изгледа филмите отново — този път всичките. Включи лаптопа на мъжа си в гаража, та да не ѝ се налага да стои в кабинета му. До средата на първата поредица видеа някак си усети, че вече е обръгнала на насилието. Привикване, би ѝ обяснил той, но майната му на Пол и на тъпите му обяснения.

Благодарение на новопридобитата си дистанцираност Клеър успя да установи, че във всяка поредица сюжетната линия бе една и съща. В началото окованите момичета бяха изцяло облечени. Следващите части показваха как маскираният бавно срязваше или разкъсваше дрехите им, за да останат по кожени бюстиета и с панталони без дъно, каквито очевидно бяха принудени да носят. Лицата на жените бяха скрити до самия край. Имаха черни качулки върху главите, направени от лека материя, през която прозираха отчаяните им въздишки, докато се опитваха да си поемат въздух. Постепенно насилието нарастваше. Бой, бичуване, рязане, горене с нажежено желязо, удряне с електрическа пръчка за добитък.

Към края качулките биваха махани. Лицето на първата жена се виждаше в две от видеата, преди да бъде заклана. Момичето, което приличаше на Ана Килпатрик, бе закачулено до последния филм, запазен на тайния хард диск на Пол.

Клеър внимателно се взря в лицето ѝ. Нямахше как да прецени дали беше, или не беше Ана Килпатрик. Дори изтегли снимка на изчезналото момиче от страницата на семейство Килпатрик във Фейсбук. Постава двата образа един до друг и пак не беше сигурна.

След това пусна филма и го изгледа до края. В началото бе включила звука, ала впоследствие не успя да понесе писъците. Мъжът, който носеше същата изнервяща гумена маска, влезе. Носеше мачетето, но не го използва, за да убие момичето. А за да го изнасили.

На Клеър отново ѝ прилоша. Наложил се да се разходи по алеята и да вкара малко свеж въздух в дробовете си.

Истинско ли беше?

Капитан Мейхю твърдеше, че има жица от едната страна на момичето, която контролира изливането на фалшивата кръв. Клеър намери лупа в едно от чекмеджетата на Пол. Единственото, което видя на посоченото от полицаия място, бяха парчета одрана кожа, приличащи на стросено стъкло. На пода определено нямаше никакъв кабел и ако наистина имаше оператор с дистанционно извън кадър, жицата трябваше да е свързана някак си с него.

Клеър бе потърсила информация за фишеците в интернет и доколкото разбра, всички те се управляваха от дистанция. Направи щателно проучване и за снъф филмите, ала беше толкова ужасена, че не посмя да кликне върху никой от линковете. Описанията бяха прекалено обезпокоителни: истински обезглавявания, канибализъм, некрофилия, нещо, наречено „мъртвешко изнасилване“. Бръкна в Уикипедия и от там научи, че повечето заснети убийства са френетични, аматьорски и качеството е ниско.

Дали това подкрепяше твърдението на Мейхю, че всичко във филмите е фалшиво? Или може би означаваше, че Пол бе намерил най-доброто снъф порно, както намираще най-добрите голф клубове или най-добрата кожа за изработения по поръчка стол в кабинета му?

Клеър не издържаше повече. Излезе от гаража. Отиде в къщата. Взе два валиума. Подложи главата си под кухненската чешма, докато студената вода не вкочани кожата ѝ.

Само да можеше да вкочани и мозъка си. Въпреки хапчетата умът ѝ не бе в състояние да спре да се лута из най-различни конспирации. Тези ли ужасни файлове искаше Адам? Съучастници ли бяха с мустакатия капитан Мейхю? Затова ли партньорът на съпруга ѝ беше в полицейския участък? Затова ли Мейхю се държа толкова странно към края на разговора им и се опита да се увери, че няма копия на филмите, като малко преди това ѝ бе казал, че не са истинни и не бива да я тревожат толкова?

Може би действително всичко бе фалшиво и момичето не беше Ана Килпатрик, ами някаква актриса, Адам бе в полицейския участък, защото имаше ключ за къщата им, Мейхю знаеше за Закона за големите числа, понеже бе гледал Дискавъри Чанъл, а Клеър беше параноичка, която нямаше какво друго да прави, освен да петни

репутацията на мъжа, прекарал всеки съзнателен момент, мъчейки се да ѝ угоди?

Тя погледна към оранжевото шишенце с хапчета на бюрото си. Перкоцет. Капачето му го нямаше, тъй като вече бе глътнала едно. На етикета бе написано името на Пол. Упътването гласеше: ДА СЕ ВЗЕМА ПРИ БОЛКА, КАКТО Е ПРЕДПИСАНО. Клеър определено изпитваше болка. С върха на пръста си обърна шишенцето. Върху бюрото ѝ се пръснаха жълти хапчета. Сложи още един перкоцет на езика си и го изпи с глътка вино.

Самоубийствата бяха семейна черта. Беше научила това на една лекция върху Хемингуей, изнесена от професор, който бе вече с единия крак в гроба. Търнест беше използвал пушка. Баща му също. Имаше сестра и брат, внучка, а може би и други, за които Клеър не си спомняше, умрели от собствената си ръка.

Погледна към хапчетата на бюрото. Приличаха на бонбонки.

Баща ѝ бе сложил край на живота си с инжекция „Нембутал“, търговско наименование на пентобарбитал, който се прилагаше при евтаназия на животни. Почина от респираторен арест. Преди инжекцията беше изпил шепа сънотворни с водка. Оставаха две седмици до шестата годишнина от изчезването на Джулия. Предния месец бе получил лек удар. Прощалната му бележка беше написана с разкривен почерк на скъсан от тетрадка лист:

На всичките ми красиви момичета — обичам ви с всяка частичка от сърцето си.

Татко.

Клеър си спомни онзи отдавнашен уикенд, който прекара при баща си в жалкия му ергенски апартамент. През деня Сам бе направил всички неща, дето наскоро разведените татковци правеха за децата си: купи ѝ дрехи, които не можеше да си позволи, заведе я да гледа филм, който майка ѝ беше забранила, и я остави да яде толкова много нездравословна храна, че изпадна в едва ли не коматозно състояние, когато се прибраха в сладникаво розовата стая с розови завивки, която бе декорирал специално за нея.

Клеър беше на четиринайсет, може би дори на петнайсет години. Стаята ѝ у дома бе боядисана в светлосиньо, кувертюрата ѝ беше многоцветна и почти нямаше плюшени играчки, с изключение на една, която стоеше на люлеещия се стол, някога принадлежал на дядо ѝ по майчина линия.

Около полунощ хамбургерите и сладоледът бяха започнали нечовешка битка в стомаха ѝ. Отиде на бегот в банята и там завари баща си, свит във ваната. Не се къпеше. Беше с пижама. Лицето му бе заровено във възглавница. Плачеше толкова неконтролируемо, че в първия момент даже не забеляза, когато тя запали лампата.

— Съжалявам, миличка. — Гласът му беше толкова тих, та се наложи да се наведе, за да го чуе. Като коленичи до ваната, я обзе странна мисъл — че един ден ще стои по същия начин, къпейки собствените си деца.

— Какво има, тате? — попита Клеър.

Той поклати глава. Не смееше да вдигне очи към нея. Беше рожденият ден на Джулия. Сам бе прекарал сутринта в кабинета на шерифа, където прегледа досието ѝ, снимките на стаята ѝ в общежитието, на спалнята ѝ в къщата, на велосипеда, намерен вързан пред студентския център две седмици след изчезването ѝ.

— Просто има неща, които не можеш да забравиш.

Всеки спор между родителите на Клеър бе вариация на една и съща тема: Хелън казваше на Сам, че трябва да продължи напред. Разкъсана между наглед хладната си майка и счупената обвивка, каквато представляваше баща ѝ, нима беше странно, че назначената ѝ от съда психиатърка я бе обвинила, че не изразява открито чувствата си?

Сам преливаше от чувства. Нямаше как да стоиш до него, без да абсорбираш част от мъката, която като че ли струеше от гърдите му. Никой, който го погледнеше, не виждаше цяло човешко същество. Очите му постоянно бяха насълзени. Устните му потръпваха от мрачни мисли. Страдаше от кошмари, довели до изгонването му от жилищната сграда. Към края на онзи период, в който Клеър все още можеше да остава при него — по-скоро когато майка ѝ я принуждаваше да остава — тя просто лежеше в леглото си, слагаше ръка на тънката стена между спалните им и усещаше вибрациите от раздиращите въздуха викове на баща си. Самият той се будеше от тях. Чуваше го как ходи из

стаята. Питаше го през стената дали е добре и Сам неизменно ѝ отговаряше, че му няма нищо. И двамата знаеха, че е лъжа. Също така знаеха, че тя не ще отиде да провери наистина ли е така.

Не че беше напълно безсърдечна. Преди го бе правила десетки пъти. Втурваше се в стаята му със сърце в гърлото и го намираще свит в леглото, а завивките му бяха оплетени около него. Баща ѝ винаги се чувстваше неловко. Клеър знаеше колко безполезна беше за него, знаеше, че Хелън трябва да е тук, но тъкмо тази бе причината тя да си тръгне.

— Това ме кара да обичам майка ти по-малко — беше заявил Пол, щом най-накрая му разказа какъв бе животът след Джулия.

Пол.

Големият шампион на Клеър. Винаги вземаше нейната страна. Дори в деня, когато я арестуваха и ѝ плати гаранцията, когато всичко, което се бе случило, беше изцяло по нейна вина, просто каза:

— Не се тревожи. Ще потърсим адвокат.

Преди осемнайсет години Лидия се бе опитала да ѝ обясни, че проблемът с Пол Скот е, че той не я възприема като нормално, несъвършено човешко същество. Беше сляп за недостатъците ѝ. Покриваше грешките ѝ. Никога не би я предизвикал или уплашил, или вбесил, нито пък би събудил някоя от онези огнени емоции, заради които си струва да търпиш глупостите на един мъж.

— Нима това е лошо? — бе попитала Клеър, защото се чувстваше отчайващо самотна и изморена да бъде момичето, чиято сестра е изчезнала, или момичето, чиято сестра е наркоманка, или момичето, чийто баща се е самоубил, или момичето, което беше прекалено красиво, за да е за негово добро.

Искаше да бъде нещо ново — нещо, дето самата тя бе избрала. Искаше да бъде госпожа Пол Скот. Да има покровител. Да бъде силно обичана. Да бъде умна. Със сигурност не искаше някой, с когото земята можеше да се разклати под краката ѝ във всеки един момент. Имаше достатъчно нестабилност в живота ѝ дотогава, много благодаря, но не.

Освен това Лидия не беше намерила по-добра алтернатива. Тя тънеше в несигурност. Всичко в живота ѝ бе свързано със стремежа да бъде популярна. Започна да взема хапчета, защото всички готини хлапета го правеха. Започна да смърка кока, понеже едно нейно гадже

й бе казал, че всички забавни момичета смъркат кока. Отново и отново Клеър виждаше как сестра й пренебрегва приятните, нормални момчета, за да се хвърли на най-вятърничавите, добре изглеждащи задници в наличност. Колкото повече не й обръщаха внимание, толкова по-силно ги желаше.

Затова не се изненада, че месец след като спряха да си говорят, Лидия се омъжи за мъж на име Лойд Делгадо. Той бе много красив по свой си, opak начин. Също така беше наркоман с куп арести за дребни престъпления в досието си. Четири месеца след сватбата Лойд умря от свръхдоза, а на Лидия бе назначен попечител от съда, който да се грижи за нероденото й дете.

Джулия Кейди Делгадо се роди осем месеца по-късно. Почти цяла година бяха живели в приют за бездомни. Тогава Лидия си намери работа в една ветеринарна клиника, където трябваше да чисти клетките. После я направиха помощник фризьор на животните и можеше да си позволи да плаща за хотел. Дий тръгна на частна детска градина, а майка й пропускаше обедите, понякога и вечерите.

Минаха две години, преди да бъде повишена в главен фризьор. Чак след година бе в състояние да си купи надеждна кола и да наеме апартамент с една спалня. Три години по-късно започна собствен фризьорски бизнес за животни. В началото ходеше по домовете на клиентите с един разнебитен ван додж с червено тиксо вместо стопове. После си купи по-хубав ван и го превърна в мобилно фризьорско ателие. Преди осем години отвори собствен салон. Изплащаше малка ипотека за къщата си. Излизаше със съседа, мъж на име Рик Бътлър, който изглеждаше като по-млада и не толкова секси версия на Сам Шепърд^[1]. Имаше няколко кучета и една котка. Дъщеря й учеше в академията „Уестърли“ със стипендия от анонимен дарител.

Е, вече не чак толкова анонимен, защото според документите, които Клеър откри в кабинета на Пол, той бе използвал организация фантом, за да плаща по трийсет хиляди на година, та да може Джулия Дий Делгадо да учи в „Уестърли“.

Клеър намери есето, с което момичето бе спечелило стипендията, редом с още трийсет работи на кандидати от целия щат. Очевидно конкурсът беше нагласен, но производението на Дий бе доста по-добро от останалите. Разкриваше колко е труден животът на осъдените наркомани в щата Джорджия. На тях им биваха отказвани

помощи за храна и подслон. Не можеха да гласуват. Сблъскваха се с дискриминация, когато тръгнаха да си търсят работа. Не им отпускаха стипендии. Често ги изключваха от системата за семейно подпомагане. При положение че са си излежали присъдите, платили глобите и данъците, не заслужават ли и те да бъдат пълноправни граждани като всички нас?

Аргументът ѝ беше много сериозен и убедителен, дори без подсилващото въздействие на снимките, които Клеър бе сложила на бюрото пред себе си.

Благодарение на частните детективи, дето Пол беше наел, за да следят Лидия през годините, имаше достатъчно снимков материал, от който да избира.

Разчорлената Лидия с Дий в едната ръка и чанта с продукти в другата. Видимо изтощената Лидия на спирката пред ветеринарната клиника. Лидия разхожда глутница кучета по улица с дървета от двете страни, за един кратък миг лицето ѝ е спокойно. Качва се в очукания додж с червеното тиксо вместо стопове. Зад волана на форда с мобилното фризьорско оборудване. Застанала гордо пред собствения си салон. Снимката очевидно бе направена в деня на голямото откриване. Държеше огромна ножица, с която да пререже жълта лента, а дъщеря ѝ и приятелят ѝ хипар я наблюдаваха със задоволство и възторг.

Дий Делгадо. Клеър подреди снимките. Детето на Лидия толкова много приличаше на Джулия, че дъхът ѝ спря.

Вероятно Пол си беше помислил същото, когато бе видял снимките. Не познаваше Джулия, но Клеър пазеше три албума, пълни със семейни фотографии. Зачуди се дали има смисъл да ги сравнява с тези пред себе си. Сети се, че не бе докосвала албумите от години. Ако сега ги отвореше, дали нещо щеше да ѝ подсказе, че Пол ги бе гледал?

Реши, че няма начин да не го е сторил. Явно съпругът ѝ е бил обсебен от Лидия. Всеки септември през изминалите седемнайсет години и половина бе наемал частен детектив, за да я проверява. Всеки път беше използвал различни агенции, ала всички му бяха предоставяли един и същ тип подробни доклади, регистриращи всяка дреболия от живота на сестра ѝ. Кредитни извлечения. Чекове. Данъци. Съдебни заповеди. Рапорти от пробационните инспектори. Преписи от съдебни документи, макар че тази практика беше

отпаднала преди петнайсет години. Имаше даже отделен лист, на който бяха отбелязани имената и видовете животни, които притежаваше.

Клеър нямаше абсолютно никаква представа, че съпругът ѝ е правел това. Смяташе, че и Лидия не е знаела, тъй като бе сигурна, че сестра ѝ по-скоро би умряла, отколкото да вземе и цент от него.

Странното беше, че през годините Пол периодично я караше да се свърже с Лидия. Обясняваше ѝ как би дал всичко близките му да са живи и да може да говори с тях. Как Хелън не става по-млада и че навярно ще е добре за Клеър да излекува старите рани. Веднъж дори предложи да я потърси, но тя му бе отвърнала да не го прави, защото искаше ясно да се разбере, че не ще прости на сестра си, задето бе излъгала за него.

— Няма да позволя някой да застане между нас — беше го уверила, а гласът ѝ трепереше от праведен гняв заради неправомерно обвинения ѝ съпруг.

Дали Пол не я беше манипулирал с Лидия, както я бе манипулирал с компютърните пароли и банковите сметки? Клеър имаше лесен достъп до всичко, така че не изпитваше нужда да проверява каквото и да било. Той бе действал много, много хитро, криейки прегрешенията си пред очите ѝ.

Въпросът, който я тревожеше сега, беше на още колко такива прегрешения щеше да се натъкне? Тя се загледа в двете кутии с папки, които бе свалила от кабинета на Пол. Бяха направени от млечнобяла пластмаса. Всяка от тях беше надписана. ЛИЧНО-1 и ЛИЧНО-2.

Клеър не можеше да се насили да провери втората кутия. Първата съдържаше достатъчно неприятни неща, за да ѝ опропасти деня. Папките вътре бяха с различни цветове. Върху етикетите имаше женски имена. Бе разгледала информацията за Лидия по очевидни причини, но бе затворила кутията с десетките други папки с десетки други имена на жени, защото вече бе видяла твърде много от личните глупости на Пол. Не успяваше да се застави да продължава да открива още.

Вместо това отвори телефона с капаче до обърнатото шишенце с перкоцет. Беше си купила апарат с предплатени услуги, който знаеше, че се нарича бърнърфон^[2]. Поне ако можеше да се вярва на „Закон и ред“.

Номера на мобилния телефон на Лидия го имаше в докладите на детективите. Клеър ѝ изпрати съобщение от бърнърфона. Всъщност не беше никакво съобщение, а само адресът ѝ в Дънуди. Искаше да повери останалото на съдбата. Дали Лидия щеше да изтрие адреса, възприемайки го като някаква измама, от рода на призива на свален нигерийски президент, който моли за информация за банковата ѝ сметка? Или може би щеше да го пренебрегне, щом разбереше, че изпращачът е Клеър?

Заслужаваше да бъде пренебрегната. Сестра ѝ беше казала, че един мъж се е опитал да я изнасили, а тя реагира, като повярва на мъжа.

Лидия обаче отговори почти мигновено: *Тръгвам.*

От обира насам Клеър оставяше портата отворена. Тайничко се надяваше крадците да се върнат и да я убият. Или може би не да я убият, защото това щеше да е жестоко спрямо Хелън. Вероятно просто можеха да я пребият здраво, да изпадне в кома, да се събуди след година и тогава плочките от доминото да са спрели да падат.

Ето го първото домино: Лесно беше да се каже, че човек, който гледа филми за изнасилвания, не проявява непременно интерес към подобен акт в реалния живот, но може би е имало случай в миналото му, когато някой го е обвинил в опит за извършване на такова престъпление?

Второ домино: Ами ако това отдавнашно обвинение не е било лъжливо?

Трето домино: Статистически погледнато, изнасилвачите не изнасилваха само веднъж. Разминеше ли им се, продължаваха да го правят. Дори да не им се разминеше, нивото на рецидивизъм бе толкова високо, че спокойно можеха да сложат въртяща се врата на всеки затвор.

Откъде Клеър знаеше каква е статистиката? Преди няколко години беше доброволка на гореща линия за изнасилени жени, което си беше забавна ирония, ако тогава някой ѝ бе казал какво ще научи след смъртта на Пол.

Така стигна до четвърто домино: Какво всъщност имаше в кутиите на Пандора ЛИЧНО-1 и ЛИЧНО-2? Всеки мислещ човек би предположил, че папките съдържат абсолютно същото като тази на

Лидия: доклади, снимки, подробно описание на всяка стъпка на жените, които съпругът ѝ си бе набелязал.

Пето домино: Ако Пол наистина се беше опитал да изнасили Лидия, какво бе сторил на другите?

Клеър беше благодарна на Бог, че нямаха деца. Мисълта замая главата ѝ. Всъщност цялата стая се въртеше. Виното и хапчетата не се погаждаха. Отново усещаше добре познатото смазващо гадене.

Затвори очи. Започна да прави списък в ума си, защото бе прекалено опасно да записва мислите си на лист.

Джейкъб Мейхю: Лъжеше ли той за истинността на филмите? Дали под мантията на закоравял детектив не беше от онзи тип мъже, дето биха излъгали една жена, за да не наранят деликатните ѝ чувства?

Адам Куин: Кои файлове искаше? И той ли беше толкова добър, колкото Пол, в прикриването на действителната си природа, дори и когато двамата правеха секс?

Фред Нолан: Защо този отворителен задник беше в къщата ѝ в деня на погребението? Дали заради филмите, или имаше нещо още по-лошо, което бе скатал в ръкава си?

Пол Скот: Изнасилвач? Садист? Съпруг? Приятел? Любовник? Лъжец? Клеър бе живяла с него през повече от половината от живота си, но нямаше никаква представа кой е всъщност.

Тя отвори очи. Погледна пръснатите перкоцети и помисли да вземе още един. Не разбираше потребността от дрогиране. Предполагаше, че целта е да престанеш да усещаш, ала в интерес на истината бе започнала да усеща всичко доста ясно и отчетливо. Не успяваше да изключи мозъка си. Чувстваше се изнемоощяла. Езикът ѝ беше прекалено дебел за устата ѝ. Може би не правеше нещо както трябва. Може би двата валиума, които бе изпила преди час, неутрализираха ефекта. Може би имаше нужда от повече перкоцет. Извади айпада си от чекмеджето на бюрото. Със сигурност щеше да намери някакво видео с инструкции, качено от услужлив наркоман в Ютюб.

Бърнърфонът извибрира. Клеър прочете съобщението на Лидия: *Тук съм.*

Опря длани на бюрото и се надигна. Или поне се опита да го стори. Мускулите на ръцете ѝ отказваха да се подчинят. Заповяда на

краката си да се изпънат и едва не падна, когато цялата стая направи четвърт завъртане наляво.

Звънецът извънтя. Тя прибра всички снимки и доклади за Лидия в чекмеджето на бюрото. Отпи глътка вино, след което реши да вземе чашата със себе си.

Ходенето не пропусна да отправи своите предизвикателства. Отворените пространства на кухнята и на дневната не представляваха особени препятствия, ала Клеър имаше чувството, че е попаднала в пинбол машина, докато се блъскаше в стените на главния коридор. В крайна сметка се наложи да си свали обувките с токчетата, което не бе сторила до момента само защото двамата с Пол винаги се събуваха, преди да влязат вътре. Всички килими бяха бели. Подът бе от избелен дъб. Стените бяха бели. Дори някои от картините бяха в приглушено бяло. Клеър не живееше в къща. Обитаваше санаториум.

Дръжката на входната врата сякаш се разтегляше и свиваше подобно телескоп извън обсега на погледа ѝ. Смътно различи очертанията на Лидия през матираното стъкло. Разля виното си, като хвана дръжката на вратата. Усети, че се усмихва, макар нищо от случващото се да не беше особено забавно.

Лидия почука на стъклото.

— Тук съм. — Тя най-сетне отвори вратата.

— Господи боже. — Лидия се наведе напред, за да погледне очите на сестра си. — Зениците ти са с размера на десет цента.

— Не мисля, че е възможно — отвърна Клеър, понеже десетцентовата монета определено беше по-голяма от цялата ѝ очна ябълка. Или май това важеше за двацет и пет центовата?

Лидия влезе, без да чака покана. Остави дамската си чанта до входната врата. Изрита обувките си. Огледа се в антрето.

— Какво е това място?

— Не знам — рече Клеър, вече не го чувстваше като дом. — Имахте ли връзка с Пол?

Устата на Лидия увисна от изненада.

— Просто ми кажи — настоя Клеър, тъй като знаеше от докладите на детективите, че сестра ѝ имаше дете и именно той плащаше за образованието му. Една любовна афера, от която се бе родило това момиченце, беше много по-приемлива, отколкото всички

други ужасни предположения защо Пол би се вмъкнал в живота на Лидия.

Тя все още стоеше зяпнала.

— Имахте ли?

— Разбира се, че не. — Изглеждаше разтревожена. — Какво си взела?

— Нембутал и амбиен с водка.

— Не е смешно. — Лидия грабна чашата с вино от ръцете ѝ. Озърна се в празното антре и най-накрая я остави на пода. — Защо ме питаш?

Клеър запази отговора за себе си.

— Изневеряваше ли ти?

Не бе обмисляла нещата от този ъгъл. Изневеряване ли беше да изнасилиш някого? Тъй като несъмнено тъкмо в тази посока падаха всички плочки на доминото. Ако Пол действително се беше опитал да изнасили Лидия, то вероятно бе посегнал и успял с някоя друга, и ако му се беше разминало, сигурно бе пробвал отново.

След това беше наел частен детектив, който да ги следи през остатъка от живота им, за да продължава да упражнява контрол върху тях от своята бърлога над гаража.

Изневяра ли беше това? Клеър знаеше от обучението си в кризисния център, че изнасилването бе свързано с надмощие. Пол определено обичаше да контролира всичко. Сексуалното посегателство върху жени беше ли еквивалентно на това да подредиш консервите в килера с етикетите напред или да заредиш съдомиялната с механична прецизност?

— Клеър? — Лидия щракна силно с пръсти. — Погледни ме.

Сестра ѝ вложи всички усилия, за да го стори. Тя винаги бе смятала, че Лидия е най-красивата от трите. Лицето ѝ беше по-пълно, но старееше много по-грациозно, отколкото Клеър би си представила. Имаше бръчици от смях в ъгълчетата на очите. Имаше красива и умна дъщеря. Имаше приятел, който се бе справил с хероиновата зависимост и който слушаше радио, докато работеше над стар ван на алеята си.

Защо му беше на Пол да знае това? Защо му беше да знае каквото и да било за Лидия? Дебнене ли бе, ако наемеш някой друг да го прави

вместо теб? Наблюдаването на някого без негово знание не беше ли също форма на изнасилване?

— Клеър, какво си взела? — попита Лидия. Сега гласът ѝ бе по-мек. Тя разтри ръцете на сестра си. — Миличка, кажи ми какво взе.

— Валиум. — Изведнъж ѝ се прииска да се разплаче. Не помнеше последния път, в който някой я бе нарекъл така. — Малко перкоцет.

— Колко?

Клеър поклати глава, защото нямаше значение. Нищо от това нямаше значение.

— Имахме котарак на име Господин Сандвич.

Лидия остана разбираемо озадачена.

— Добре.

— Наричахме го Шунко, като шунка в сандвич. Винаги се сгушваше между нас. На дивана. В леглото. Мъркаше само когато двамата го галехме.

Лидия наклони глава на една страна, все едно се мъчеше да проумее думите на луда.

— Котките имат усет за хората. — Клеър бе сигурна, че сестра ѝ ще я разбере. Бяха израснали, заобиколени от животни. Не можеха да си покажат носа навън, без да привлекат някое изоставено и бездомно. — Ако Пол беше лош човек, Шунко щеше да усети. — Знаеше, че защитата ѝ не струва, ала не бе в състояние да се спре. — Не си ли чувала, че лошите хора мразят животни?

Лидия поклати глава объркана.

— Недоумявам какво се опитваш да ми кажеш. Хитлер е обожавал кучета.

— *Reductio ad Hitlerum*^[3]. — Клеър не можеше да престане да цитира съпруга си. — Сравняваш някого с Хитлер, за да спечелиш спор.

— Спорим ли в момента?

— Разкажи ми какво се случи между теб и Пол.

Сестра ѝ въздъхна тежко.

— Защо?

— Защото никога не съм чувала историята ти.

— Не ми позволи да ти я разкажа тогава. Не желаете да слушаш.

— Сега те слушам.

Лидия се огледа в антрето, като по този начин искаше да покаже на сестра си, че все още я държи на прага, дори не я беше поканила вътре. Не знаеше, че тя не можеше да понесе мисълта да види студената, бездушна къща през нейните очи.

— Моля те — примоли се Клеър. — Моля те, Пепър. Разкажи ми.

Лидия махна с ръка, като че цялото това упражнение не заслужаваше да си губи времето, ала все пак каза:

— Бяхме в колата му. Миатата. Пол сложи ръка на коляното ми. Отблъснах я.

Клеър осъзна, че е затаила дъх.

— Това ли е всичко?

— Наистина ли смяташ, че това е всичко? — Лидия звучеше ядосана. Клеър предположи, че има пълното право да се гневи. — Продължи да кара и аз си помислих: „Добре, просто ще забравим, че тъпият приятел на сестра ми си е сложил ръката на коляното ми“. Но после зави по един път, който не ми беше познат, и изведнъж се озовахме в гората. — Гласът ѝ бе станал мек. Не гледаше Клеър, а се вираше нейде над рамото ѝ. — Той отби. Изключи двигателя. Попитах го какво става и ме удари по лицето.

Клеър усети, че стиска собствените си юмруци. Пол не беше удрял никого през целия си живот. Дори в уличката, когато се бореше със Змията, не бе успял да го удари.

— Бях зашеметена — разказваше Лидия. — Той се покатери върху мен. Помъчих се да го отблъсна. Пак ме удари, но съумях да извърна глава. — Обърна леко глава като актьор, който се опитва да убеди публиката. — Посегнах към дръжката на вратата. Не знам как съм я отворила. Паднах от колата. Пол беше върху мен. Ударих го с коляно. — Тя млъкна и Клеър си спомни курса по самоотбрана. Инструкторът се стремеше да им внуши, че не могат да обезвредят един мъж, като го ударят в слабините, защото е много вероятно да не улучат и само да го вбесят още повече.

Лидия продължи:

— Побягнах. Бях изминала пет или десет метра, когато ме събори. Паднах по лице. Пол се качи отгоре ми. — Тя гледаше надолу към пода. Клеър се запита дали не го прави, за да изглежда беззащитна. — Не можех да дишам. Той ме смазваше. Усецах как

ребрата ми се огъват, сякаш щяха да се счупят. — Положи ръка върху ребрата си. — Постоянно повтаряше: „Каж ми, че го искаш“.

Клеър долови как сърцето ѝ спря.

— Все още имам кошмари от начина, по който го изричаше. Прошепна го, все едно беше секси, а всъщност бе адски зловещо. — Потрепери цялата. — Понякога, като заспя по корем, чувам гласа му в ухото си и...

Клеър отвори уста, за да си поеме дъх. Можеше да усети натиска в собствените си ребра, когато Пол я беше притиснал о тухлената стена. Тогава ѝ прошепна в ухото: „Каж ми, че го искаш“. В онзи момент си помисли, че е глупаво. Никога не ѝ бе говорил по този начин, но въпреки това не я пусна, докато не произнесе думите, които искаше да чуе.

— Какво направи след това? — попита тя.

Лидия сви рамене.

— Нямах избор. Казах му, че го искам. Той свлече панталоните ми. Все още имам белези от ноктите му по кожата си.

Клеър сложи ръка на собствения си крак, там, където Пол я бе одрал.

— И после?

— Взех да разкопчавам колана си. Чух свирене, доста силно при това. Бяха двама мъже. Разхождаха се в гората. Помислили, че сме отишли там, за да правим секс. Започнах да викам за помощ. Пол скочи. Хукна към колата. Единият побягна подир него, а другият ми помогна да се изправя. Искаха да се обадят в полицията, но аз се възпротивих.

— Защо?

— Тъкмо бях излязла от ареста за не помня кой път. Пол беше почтен абсолвент, работеше на две места. На кого биха повярвали?

Знаеше на кого бе повярвала Клеър.

— Двамата мъже...

— Гейове, които си търсеха местенце в гората на Южна Алабама, за да правят секс. Ченгетата щяха да разберат в момента, в който си отвореха устите. — Лидия поклати глава, сякаш да покаже колко безполезно би било всичко това. — А и въобще не ми пукаше за самата мен. Единственото, което желяех, бе да го разкарам от теб.

Клеър сложи ръка на челото си. Чувстваше се, като че гори от треска. Все още стояха в антрето. Трябваше да покани Лидия вътре. Трябваше да я заведе в кабинета си.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Казах ти, че съм чиста.

Клеър знаеше това. Детективите на Пол бяха следили сеансите на сестра ѝ и бяха записвали всяка нейна дума.

— Нуждая се от питие. — Клеър взе чашата с вино от пода. Погълна остатъка наведнъж. Затвори очи и зачака. Никакво облекчение.

— Да не би да имаш проблеми с наркотиците и алкохола? — попита Лидия.

Сестра ѝ неохотно понечи да върне чашата на пода.

— Да. Проблемът е, че не ги харесвам особено.

Лидия не успя да отговори, защото антрето беше осветено от фаровете на кола, която се приближаваше по алеята.

— Кой може да е?

Клеър се обърна към видеоекрана до вратата. Двете видяха как черен форд „Краун Виктория“ спира близо до стълбите.

— Какво търси това хъкълбери тук? — В гласа на Лидия се долавяше паника. — Клеър?

Сестра ѝ се опитваше да овладее собствената си паника. Трескаво мислеше кое ли точно хъкълбери бе дошло. Мейхю, за да се увери, че не е направила копия на филмите? Нолан с неприятните си забележки, противни погледи и влудяващи въпроси, които не даваха да се разбере какво всъщност търси тук? Или пробационният ѝ инспектор? Беше я предупредил, че може да се появи по всяко време и да я тества за дрога.

— В пробация съм — каза на Лидия. — Не трябва да намерят наркотици в кръвта ми. — Помисли за валиума. Спомни си една подробност от папките на Пол. Някога, когато се друсаше, Лидия се бе признала за виновна за притежание на наркотици, та да избегне присъдата. Клеър се помъчи да я избута навътре. — Пепър, размърдай се! Не ми е позволено да имам контакти с престъпници. Може да ме арестуват отново.

Лидия не помръдна. Устата ѝ се движеше, без да издава звук, сякаш в ума ѝ се рояха прекалено много въпроси, за да избере само

един от тях. Най-накрая рече:

— Загаси осветлението.

Клеър не знаеше какво друго да стори, тъй че натисна съответния бутон на клавиатурата. Всички светлини на приземния етаж изгаснаха. Може би така щеше да успее да скрие състоянието на зениците си. Двете погледнаха към видеоекрана, лицата им бяха на сантиметри едно от друго. Задъхваха се, обзети от паника. Един мъж излезе от колата. Висок и едър. Кестенявата му коса бе сресана на една страна.

— Мамка му — простена Клеър, защото в момента умът ѝ не беше достатъчно остър, за да се занимава с Фред Нолан. — Този е от ФБР.

— Какво? — Лидия едва не изписка от страх.

— Фред Нолан. — Клеър настръхна цялата, когато изрече името му. — Той е специален агент от офиса в центъра, истински задник.

— Какво? — Лидия изглеждаше ужасена. — Да не си извършила федерално престъпление?

— Не знам. Може би. — Клеър нямаше време да обмисли въпроса. Превключи на камерата на входната врата. На екрана се появи горната част на главата на Нолан, който се качваше по стълбите.

— Слушай ме. — Лидия снижи глас. — Имаш право да не отговаряш на въпросите му. Не трябва да тръгваш с него, освен ако не те арестува, а ако го стори, не казвай абсолютно нищо. Разбираш ли ме, Клеър? Никоя от тъпите си шеги или забележки. Просто дръж шибаната си уста затворена.

— Добре. — Клеър усети, че започва да изтрезнява, вероятно заради прилива на адреналин в тялото ѝ.

Двете се вторачиха във входната врата и замлъкнаха.

Сянката на Нолан застрашително изпълни матираното стъкло. Той се пресегна и натисна звънеца.

Те се стреснаха от звука.

Лидия направи знак на Клеър да бъде тиха. Караше Нолан да чака, което вероятно беше добра идея. Поне сестра ѝ можеше да успокои дишането си през това време.

Агентът на ФБР позвъни отново.

Лидия пристъпи към вратата. Открехна я съвсем малко и подаде глава. Клеър я виждаше на видеоекрана. Трябваше да вдигне поглед,

защото Нолан беше много висок.

— Добър вечер, госпожо. — Той докосна въображаема шапка. — Дошъл съм да разговарям с господарката на къщата.

Гласът на Лидия все още бе писклив и уплашен:

— Тя спи.

— Не стои ли точно зад вас? — Нолан натисна вратата с ръка. Лидия трябваше или да се отдръпне, или да падне. Мъжът се усмихна на Клеър. Подутината под окото му бе започнала да пожълтява. — Лошото на матираните стъкла е, че всъщност не прикриват нищо.

— Какво искате? — попита Лидия.

— Сложен въпрос. — Нолан държеше ръката си на вратата, за да не могат да му я затворят под носа. Погледна към нощното небе. Над предната веранда нямаше козирка. Пол бе казал, че ще загрози силуета на къщата.

— Дъждът май отмина — констатира агентът.

Клеър и Лидия не отвърнаха.

— Аз лично обичам да вали. — Той влезе. Огледа антрето. — Чудесно време да седнеш и да прочетеш някоя книга. Или да си пуснеш някой филм. Харесвате ли филми?

Клеър преглътна с мъка. Защо питаше за филми? Дали беше говорил с Мейхю? Може би имаше тракери на компютрите? Бе взела лаптопа на Пол, за да използва безжичната мрежа. Ами ако Нолан беше следил активността ѝ?

— Госпожо Скот?

Тя съумя да си поеме малка глътка въздух. Застави се да не го пита на сляпо дали е дошъл, за да я арестува.

— Това там вашият ван ли е?

Лидия застина. Нолан говореше на нея.

Той протегна ръка. Не се наложи да я изпъва много. Стоеше толкова близо, че едва разгъна лакътя си.

— Не ни представиха. Агент Фред Нолан, ФБР.

Тя не пое предложената ѝ ръка.

— Мога да се обадя на пробационния ви инспектор да дойде. — Отново се беше обърнал към Клеър. — Ако оставим настрана, че съзнателното и умишлено лъгане и материалното подвеждане на федерален агент се наказват с пет години затвор, строго погледнато не ви е позволено да не отговаряте на въпросите на вашия инспектор.

Това са условията на пробацията ви. Нямата право да запазите мълчание. — Нолан се наведе напред и погледна очите на Клеър. — Нямата право да се дрогирате.

— Казвам се Минди Паркър — намеси се Лидия. — Вана го взех назаем от моя механик. Приятелка съм на Клеър.

Агентът я изгледа настойчиво, защото тя не приличаше на приятелките на Клеър. Дънките ѝ бяха от спандекс, а не от деним. Черната ѝ тениска имаше избеляло петно в долната част, сивата ѝ жилетка беше оръфана, сякаш някакво животно я бе дъвкало. Дори не приличаше на прислужница на някоя от приятелките на Клеър.

— Минди Паркър. — Нолан артистично извади бележник със спирала и химикал. Записа си фалшивото име на Лидия. — Доверявай се, но проверявай. Не го ли беше казал Рейгън?

— Защо сте тук? — попита Лидия. — Почти полунощ е. Съпругът на Клеър току-що почина. Тя иска да бъде оставена на мира.

— Все още носите погребалните дрехи. — Нолан обходи с поглед тялото ѝ. — Не че не изглеждате чудесно в тях.

Клеър се усмихна машинално, така правеше винаги когато получеше комплимент.

— Чудя се, госпожо Скот — рече той, — дали бизнес партньорът на съпруга ви е влязъл в контакт с вас?

Устата ѝ пресъхна.

— Госпожо Скот? Господин Куин обаждал ли ви се е?

Тя се насили да отговори:

— Присъства на погребението.

— Да, видях. Много мило от негова страна, че дойде, предвид обстоятелствата. — Агентът преправи гласа си, който прозвуча като лоша имитация на този на Клеър. — „Предвид какво, агент Нолан?“ Не, моля ви, наричайте ме Фред. Имате ли нещо против да ви наричам Клеър? „Не, нямам нищо против, Фред.“

Клеър си придаде най-твърдото възможно изражение.

— Предполагам, знаеш, че съпругът ти е присвоявал пари от компанията? — подметна Нолан.

Клеър усети как устата ѝ зейва от изумление. Трябваше да повтори думите му в главата си, та да успее да попие значението им. Дори тогава не можа да повярва. Пол беше червив с пари. Веднъж, когато бе разбрал, че касиерката в магазина му е върнала повече от

необходимото, беше подложена на мъчението да пътува цели трийсет минути обратно, за да поправят грешката.

— Лъжеш — контрира го тя.

— Нима?

Щеше ѝ се да го удари по самодоволната мутра. Това бе някакъв номер. Вероятно Нолан се беше сдушил с Адам и Мейхю или може би действаше сам, и всичко бе заради гадните филми.

— Каквато и игра да играеш, няма да стане.

— Питай Адам Куин, ако не ми вярваш. — Агентът млъкна в очакване, сякаш Клеър щеше да се втурне към телефона. — Той беше човекът, който се обади на федералните. Един от счетоводителите на компанията открил, че три милиона долара са пренасочени към организация фантом, наречена „Литъл Хам^[4] Холдингс“.

Клеър стисна здраво челюст, за да не изпищи. Малкия Шунко беше поредният им прякор за Господин Сандвич.

Нолан се обърна към Лидия:

— Това са доста пари, нали така? Три милки. Хора като теб и мен могат да се пенсионират с такава сума.

Коленете на Клеър омекнаха. Краката ѝ трепереха. Трябваше да разкара Нолан, преди да получи нервен срив.

— Искам да си вървиш.

— А аз искам жена ми да спре да се чука със съседа. — Агентът се подсмихна, все едно си разказваха забавни истории. — Знаеш ли, Клеър, странното е, че подобна сума е капка вода в кофата на човек като твоя съпруг. — Обърна се към Лидия: — Пол притежава двайсет и осем милиона долара на хартия. Или поне притежаваше толкова. За колко е застраховката, която има? — Въпросът бе отправен към Клеър, но тя не отвърна, защото нямаше никаква представа. — Още двайсет милиона — отговори служителят на ФБР. — Което означава, че разполагаш с почти петдесет милиона долара, вдовице Скот. — Той млъкна, за да даде възможност на жените да асимилират тази информация, ала Клеър отдавна не бе в състояние да разбира каквото и да било.

Нолан продължи:

— Много мило от страна на Адам Куин, че се съгласи на извънсъдебно споразумение, пред алтернативата да хвърля съпруга ти

в кокошарника. — Дари я с развратен поглед. — Предполагам, че е измислил свой собствен начин да си го върне.

Преднамерената обида я изтръгна от ступора.

— Какво ти дава правото...

— Млъкни, Клеър. — Лидия се изстъпи пред нея. — Трябва да си вървиш.

Той я удостои с крокодилска усмивка.

— Нима?

— Дошъл си, за да я арестуваш ли?

— Може би се налага да го направя?

— Първо, не стой толкова близо до мен, мамка му.

Нолан артистично отстъпи крачка назад.

— Нямам търпение да чуя кое е второто.

— Ей това, задник: ако искаш да я разпиташ, обади се на адвокатата й.

Той разтегна устни в крива усмивка на гаргойл.

— Знаеш ли какво, Минди Паркър? Сега, като те гледам, много ми приличаш на Клеър. Като сестри сте.

Лидия не му позволи да се приближи до нея.

— Изчезвай, мамка ти.

Нолан вдигна ръце в знак, че се предава, но всъщност не го стори.

— Просто ми е любопитно. Защо човек, който притежава толкова много бенджамини, краде три милиона долара от собствения си бизнес?

Клеър усети остра болка в гърдите. Не можеше да диша. Земята отново се раздвижи под краката й. Посегна да се опре на стената зад себе си. Вчера, преди да припадне, се почувства по същия начин.

— Ще ви оставя, дами, да се наслаждавате на вечерта си — каза Нолан, излезе на верандата и погледна към нощното небе. — Наистина чудесна нощ.

Лидия тресна вратата. Завъртя френската ключалка. Закри уста с две ръце. Очите й бяха ококорени от страх. Двете се взираха във видеоекрана, докато Фред Нолан влачеше крака по каменните стълби и бавно се отправи към колата си.

Клеър се извърна настрани. Не бе в състояние да гледа повече, но не можеше да спре да го чува. Тихия звук от отварянето на вратата на

автомобила му, резкия шум при затръшването ѝ. Грохота на двигателя. Механичният стон на сервоуправлението, когато обърна, след което зави по алеята.

Лидия отпусна ръце. Тя също дишаше тежко като сестра си.

— Какво, по дяволите, беше това, Клеър? — Погледна я шокирана. — Какво, по дяволите, дявол да го вземе?

Клеър беше изгубила дявола преди два дни.

— Не знам.

— Не знаеш? — Лидия крещеше. Гласът ѝ ехтеше, удряше се в полираните бетонени подове и отскачаше към спираловидното стълбище от метал и стъкло. — Как така, дявол да го вземе, не знаеш, Клеър? — Започна да крачи напред-назад в антрето. — Не мога да повярвам. Не мога да повярвам на нищо от това.

Клеър също не можеше да повярва. Филмите. Мейхю. Нолан. Колекцията от папки на Пол — онези, които бе намерила и не смееше да ги прочете. Ами Адам Куин? Сега ѝ бяха казали, че съпругът ѝ е бил крадец. Три милиона долара? Нолан бе изчислил парите му с няколко милиона по-малко. Той цитира само вложеното в банката. Пол не вярваше на фондовата борса. Къщата бе платена. Колите бяха платени. Нямаше причина да краде.

Клеър се засмя на себе си, това бе единственото, дето можеше да направи.

— Защо ми е лесно да повярвам, че Пол е изнасилвач, но не и крадец?

Въпросът накара Лидия да замръзне на място.

— Повярвала си ми.

— Трябваше да го сторя преди много години. — Клеър се отгласна от стената. Почувства се виновна, че е въвлякла сестра си в тази каша. Нямаше право да я излага на опасност, особено след всичко, което се бе случило. — Съжалявам, че те замесих в това. Трябва да си вървиш.

Вместо да отговори, Лидия сведе очи към пода. Дамската ѝ чанта беше от кафява кожа, с размерите на малък сак. Клеър се зачуди дали Пол нямаше снимка на момента, в който я бе купила. Някои от фотографиите очевидно бяха правени с телеобектив, но други показваха толкова близки планове, че можеше да се прочете текстът на купоните, които сестра ѝ винаги използваше в хранителните магазини.

Лидия не биваше да разбира, че Пол я бе следил. Клеър би могла да стори поне това за нея. Тя имаше седемнайсетгодишна дъщеря, чието обучение той бе плащал анонимно. Имаше приятел. Имаше ипотека. Имаше бизнес с две служителки, за които носеше отговорност. Ако научеше, че Пол бе извървял всяка нейна стъпка, щеше да се срине.

— Пепър, наистина трябва да си вървиш — настоя Клеър. — Не биваше да те моля да идваш тук.

Лидия вдигна чантата си. Преметна ремъка през рамо. Сложи ръка на дръжката на вратата, но не я отвори.

— Кога за последно си взе душ?

Клеър поклати глава. Не се беше къпала от сутринта преди погребението на Пол.

— Яла ли си? Слагала ли си нещо в устата си?

Сестра ѝ пак поклати глава.

— Просто... — Не знаеше как да го обясни. Преди няколко месеца бяха ходили на кулинарен курс и Пол не бе чак толкова зле, ала сега, щом си спомнеше съпруга си в кухнята с нож в ръка, единственото, за което можеше да мисли, беше мачетето от филмите.

— Клеър? — Явно Лидия ѝ бе задала и друг въпрос. Чантата ѝ отново беше на пода. Обувките ѝ бяха там, където ги бе оставила. — Иди си вземи душ. Ще ти приготвя нещо за ядене.

— Трябва да си вървиш — повтори Клеър. — Не биваше да те замесвам в това... това... Дори не знам какво е то, Лиди, ама е лошо. По-лошо е, отколкото можеш да си представиш.

— Досетих се вече.

Клеър изрече единствената истина, в която бе сигурна:

— Не заслужавам прошката ти.

— Не съм ти простила, но все още си ми сестра.

[1] Сам Шепърд (р. 1943 г.) — американски писател, драматург, актьор, сценарист и режисьор. Носител на наградата „Пулицър“ за своята пиеса „Погребаното дете“. Номиниран за „Оскар за поддържаща роля“ за участието си във филма „Истински неща“. — Б.пр. ↑

[2] Бърнърфон — мобилен телефон с предплатени услуги, който се подменя често. По този начин не се оставя следа, ако притежателят

му осъществява някаква нелегална дейност. На английски „burner phone“ — букв. „телефон, който се изгаря“. — Б.пр. ↑

[3] Reductio ad Hitlerum — препратка към латинския израз „reductio ad absurdum“ — свеждане до абсурд (способ на доказване в логиката чрез допускане на противното). — Б.р. ↑

[4] Литъл Хам, на английски Little Ham — Малкия Шунко. — Б.р. ↑

ОСМА ГЛАВА

Лидия изпрати съобщение на Рик, че ще се прибере след час. Първо искаше да се увери, че Клеър ще се изкъпе и ще се нахрани, а после щеше да стои на главата ѝ, докато не се обадеше на Хелън да дойде да се погрижи за нея. Преди двайсет и четири години Лидия бе заместила майка си, нямаше намерение обаче да го прави отново.

Особено щом ФБР беше намесено.

При мисълта за Фред Нолан я обземаше страх. Мъжът очевидно знаеше неща за Пол, които не бяха известни на Клеър. Или може би сестра ѝ ги знаеше, но беше много добра актриса. В такъв случай дали я лъжеше, казвайки ѝ, че вече ѝ вярва за нападението на Пол? Ако не лъжеше, какво я бе накарало да си промени мнението? Ако лъжеше, какъв бе мотивът ѝ?

Нямаше как да отговори на тези въпроси. Потайността, която сестра ѝ демонстрираше като дете, беше ошлайфана до съвършенството, присъщо на възрастен, дотолкова, че би могла да стои пред приближаващ влак и да продължава да настоява, че всичко е наред.

Колкото повече време прекарваше със зрялата Клеър, толкова по-твърдо се убеждаваше, че тя не се бе превърнала в Майка. А в *майката* на Майките.

Лидия огледа кухнята със слисан поглед. Смяташе, че ще е лесно да сготви нещо на сестра си, но, както останалата част от къщата, и това помещение бе прекалено лъскаво, за да е практично. Всички уреди бяха скрити зад бляскави бели ламинирани вратички, които изглеждаха толкова евтини, че сигурно струваха милион долара. Дори плоскостта за готвене се сливаше с полираната кварцова повърхност на барплота. Цялото пространство беше отчасти кухненски шоурум, отчасти декор за „Семейство Джетсън“. Не можеше да си представи, че някой би избрал да живее тук.

Не че Клеър преливаше от живот. Хладилникът бе пълен с неотворени бутилки вино. Единствената храна беше половин кутия с яйца, чийто срок на годност изтичаше подир два дни. Лидия намери

пресен хляб в един от килерите за провизии. В кухнята имаше кафемашина, която разпозна само поради етикета с надпис КАФЕМАШИНА, последван вероятно от датата на монтиране.

Ламинираната инструкция за употреба до нея определено беше дело на Пол. Лидия знаеше, че сестра ѝ не би се занимавала с нещо толкова досадно и глупаво. Натисна няколко копчета, докато машината се включи. Сложи чаша под чучура и изчака да се напълни.

— Разгадала си я — каза Клеър, беше облякла светлосиня риза и избелели дънки. Косата ѝ бе сресана назад, за да изсъхне. За първи път, откакто бе дошла, Лидия видя жена, която приличаше на сестра ѝ.

Подаде ѝ чашата с кафе.

— Изпий го. Ще ти помогне да изтрезнееш.

Клеър седна зад барплота. Задуха димящата течност да я охлади. Столовете бяха от бяла кожа и лъскав хром, с ниски облегалки, в тон с дивана и столовете в дневната, която бе отворена към кухнята. Една от стените беше изцяло от стъкло и през нея се виждаше задният двор и басейн, като че ли издълбан в огромна бяла мраморна плоча, който служеше за украса в средата на голия пейзаж.

Никоя част от тази къща не изглеждаше приветлива. Студената, пресметлива ръка на Пол прозираше зад всеки избор. Бетоненият под в антрето беше полиран до такава степен, че напомняше тъмно огледало като това в „Снежанка“. Спираловидното стълбище приличаше на задника на робот. Безкрайните бели стени караха Лидия да се чувства, сякаш бе хваната в капана на усмирителна риза. Колкото по-скоро се махнеше от тук, толкова по-добре.

Тя извади един тиган от шкафа под плоскостта за готвене. Сложи малко олио и две филии хляб.

— Яйчен хляб ли ще ми правиш? — попита Клеър.

Лидия се пребори с машиналната си усмивка, понеже сестра ѝ звучеше така, както на тринайсет. С яйчения хляб Лидия бе намерила начин да се отърве от разбиването на яйца. Просто слагаше всичко в тигана и го пържеше, докато стане готово.

— В пробация съм, защото нападнах някого — подхвърли Клеър. Лидия едва не изтърва кутията с яйцата.

— Не бива да го наричаме нападение, но то си беше точно такава. — Тя повъртя чашата с кафе в ръцете си. — Алисън Хендриксън. Партньорката ми на тенис по двойки. Загряхахме преди

играта. Разправяше, че се чувствала като оцеляла от Холокоста, понеже най-малкото ѝ дете постъпвало в колеж и най-накрая щяла да бъде свободна.

Лидия чукна две яйца и ги пусна в тигана. Вече мразеше тази кучка.

— После Алисън започна да ми разказва за някаква нейна приятелка, чиято дъщеря отишла в колеж миналата година. — Клеър остави чашата. — Умно момиче, винаги изкарвало добри оценки. В колежа обаче полудяло — взело да се чука с всички, да пропуска лекции, да пие прекалено много, все добре познатите глупави неща, които правят децата.

Лидия използва шпатула, за да размърда яйцата около хляба. Тези глупави неща ѝ бяха до болка познати.

— Една вечер момичето отишло на купон. Някой сложил руфи^[1] в питието ѝ. На следващата сутрин се събудила гола в мазето на къщата, в която било партито, цялата пребита и насинена, но успяла да се добере до общежитието, където съквартирантката ѝ показала видео в Ютюб с нея.

Лидия се вцепени. Кошмарите, които беше имала за Дий и ходенето ѝ в колежа, бяха все вариации на тази тема.

— Момчетата в къщата снимали всичко. Било си е групово изнасилване. Алисън знаеше подробностите, тъй като явно нямаше човек в кампуса, който да не бе гледал филма. След което ме попита: „Можеш ли да повярваш?“. Аз казах „Не“, но разбира се, че можех да си го представя, защото хората са ужасни. Тогава тя рече: „Глупаво момиче, да се напие така в присъствието на шайка колежанчета. Нейна е вината, че е отишла на този купон“.

Клеър изглеждаше също толкова отвратена, колкото се чувстваше Лидия. Когато Джулия изчезна, хората постоянно се интересуваха защо е била в онзи бар, какво е търсила навън толкова късно и точно колко алкохол е изпила, понеже очевидно нейна била вината, че са я отвлекли и най-вероятно изнасилили и убили.

— Ти какво каза? — попита Лидия.

— В началото нищо. Бях прекалено разгневена. Но не знаех, че съм разгневена, разбираш ли?

Лидия поклати глава, защото тя винаги знаеше кога е гневна.

— Повтарях си думите на Алисън и гневът просто набъбваше и набъбваше. Усещах натиска му в гърдите си, като чайник, който е на път да заври. — Клеър събра длани. — Тогава топката прелетя над мрежата. Ясно беше, че е в нейната половина, но аз посегнах да я достигна. Помня как замахнах с ръка пред тялото си — все още имам страшен бекхенд — и видях как ракетата проряза въздуха, ала в последната секунда се отгласнах малко по-напред и стоварих ръба ѝ в коляното на партньорката си.

— Мамка му.

— Падна по лице. Счупи си носа и два зъба. Навсякъде имаше кръв. Помислих си, че ще умре от загуба на кръв. Изкълчих ѝ коляното, което очевидно беше нещо много болезнено. В крайна сметка се наложи да ѝ направят две операции, за да ѝ го наместят. — Клеър, изглежда, се разкайваше, но гласът ѝ не го издаваше. — Можех да кажа, че е било грешка. Спомням си как стоях на корта и всички онези извинения се гонеха в главата ми. Алисън се беше свила на земята, пицеше, все едно умира, и аз си отворих устата, за да кажа, че съжалявам за този ужасен инцидент, че съм идиотка, че не гледам къде стъпвам, че вината е изцяло моя и бла-бла-бла, ала вместо да се извиня, изрекох: „Твоя е вината, че играеш тенис“.

Лидия усети как шокът от случилото се отекна в студената кухня.

— Начинът, по който другите жени ме погледнаха... — Клеър поклати глава, сякаш още не можеше да повярва. — Никой никога не ме беше гледал така. Като надигаща се вълна от погнуса. Усещах отвращението им до мозъка на костите си. Не съм споделяла с никого, дори и с Пол, но чувството да си лош бе толкова прекрасно. — В това поне звучеше убедена. — Познаваш ме, Лиди. Никога не си изпускам нервите. Обикновено тая всичко в себе си, защото какъв е смисълът да го извадя на бял свят, ала нещо в онзи ден ме накара да... — Тя вдигна ръце пораженчески. — Бях в еуфория, докато не ме арестуваха.

Лидия беше забравила за яйчения хляб. Махна тигана от печката.

— Не мога да повярвам, че ти се е разминало само с пробация.

— Платихме си за всичко. — Клеър сви рамене, както го правят изключително богатите. — На адвоката ни му бяха нужни няколко месеца и цял тон пари, за да склони семейство Хендриксън, но в крайна сметка казаха на прокурора, че са съгласни с пробация и по-

лека присъда. Наложил се да носи гривна на глезена цели шест месеца. Предстоят ми още шест сеанса при назначена ми от съда психиатърка. В пробацията съм още една година.

Лидия не знаеше какво да каже. Клеър никога не се бе славил като борец. Тя бе тази, която винаги се забъркваше в неприятности, като извиваше ръцете на сестра си или я събаряше на земята, притискаше я и плюеше в окото ѝ.

— По ирония на съдбата мониторинговата гривна бе свалена в същия ден, в който Пол беше убит. — Взе чинията с яйчения хляб. — Или може би това не е ирония, а просто съвпадение? Майка ни би отговорила на този въпрос.

Лидия бе забелязала само едно съвпадение, което имаше някакво значение.

— Кога те арестуваха?

Тънката усмивка на Клеър ѝ подсказа, че тя също не е пропуснала връзката.

— Първата седмица на март.

Джулия бе изчезнала на 4 март 1991 година.

— Ето защо съм в пробацията. — Клеър вдигна хляба с две ръце и отхапа. Беше разказала историята за ареста си, сякаш разправяше някаква забавна случка, разиграла се в хранителния магазин, но Лидия забеляза, че в очите ѝ проблясваха сълзи. Сестра ѝ изглеждаше изтощена. Не само това, изглеждаше уплашена. Имаше нещо в нея, което я правеше много уязвима. Чувстваше се така, все едно седяха на кухненската маса в къщата на родителите си преди трийсет години.

— Помниш ли начина, по който танцуваше Джулия? — попита Клеър.

Лидия се изуми колко ясни бяха спомените ѝ. Джулия обожаваше да танцува. Само да чуеше някаква мелодия и се потапяше в нея изцяло.

— Жалко, че вкусът ѝ беше ужасен.

— Не беше чак толкова лош.

— Наистина? „Менудо“?

Клеър изненадващо се засмя, все едно бе забравила за увлечението ѝ по бой бандите.

— Просто беше много жизнена. Всичко я вълнуваше.

— Жизнена — повтори Лидия, за да се наслади на лекотата на думата.

Когато Джулия изчезна, всички говореха каква трагедия е, че нещо толкова лошо се е случило с такова добро момиче. Тогава шерифът излезе с теорията, че тя просто си е тръгнала — присъединила се е към някоя хипи комуна или е избягала с някой мъж — и тонът се смени, от съчувствен стана обвинителен. Джулия Каръл вече не беше безкористното момиче, доброволката в приюта за бездомни животни и в социалната кухня. Тя се превърна в политическата активистка, която някога е била арестувана по време на протест. В нахалната репортерка, отстранила редактора на училищния вестник. В радикалната феминистка, настояваща университетът да наема повече жени. В пияницата. Наркоманката. Курвата.

Не беше достатъчно, че Джулия бе отнета от семейството ѝ. Всички хубави неща, които притежаваше, също трябваше да бъдат отнети.

Лидия призна на Клеър:

— Излъгах за това къде съм била в нощта, когато изчезна. Бях припаднала в Алеята.

Клеър се изненада. Алеята представляваше долнопробен пасаж, свързващ бар „Джорджия“ с „Роудхаус“, две дупки, в които се сервираше алкохол на непълнолетни. Лидия бе казала на шерифа, че е била на репетиция с групата си в гаража на Лий Дийн, а всъщност се е намирала на един хвърлей от сестра си.

Вместо да отбележи този факт, Клеър рече:

— Казах, че съм учила с Бони Флин, но в интерес на истината двете се натискахме.

Лидия едва сдържа смеха си. Беше забравила колко е добра сестра ѝ в подхвърлянето на шокиращи изявления.

— И?

— Повече харесвах брат ѝ. — Откъсна си парче от яйцето, ала не го изяде. — Видях те този следобед. Бях паркирала пред „Макдоналдс“. Чакаше на светофара.

Лидия усети, че косъмчетата на врата ѝ настръхват. Спомняше си, че бе спряла на червено до „Макдоналдс“ на път за гробището. Нямахше абсолютно никаква представа, че някой я следи.

— Не те забелязах.

— Сигурна съм. Следвах те около двацет минути. Не знам какво си мислех. Не се изненадах, когато стигна до гробището. Струваше ми се като логичен завършек... на книга. Пол ни раздели. Защо пак той да не ни събере? — Клеър избута чинията настрана. — Не че смятам, че някога ще ми простиш. И не трябва да го правиш, защото аз не бих го сторила.

Лидия не беше сигурна дали прошката ѝ прилягаше.

— Какво те кара да ми вярваш след всичкото това време?

Клеър не отговори. Взираше се в полуизядената храна в чинията.

— Обичах го. Знам, че не искаш да повярваш, но аз наистина, искрено, шеметно, сърцераздирателно, мечтателно, болезнено го обичах.

Лидия не каза нищо.

— Толкова съм ядосана на себе си, всичко е било пред очите ми, а аз не съм си направила труда да го видя.

Лидия имаше странното усещане, че разговорът се е изместил в друга посока. Зададе въпрос, шупнал нейде дълбоко в съзнанието ѝ:

— Щом бизнес партньорът на Пол е уредил проблема по извънсъдебен ред, защо ФБР продължава да те безпокои? Не е заведено наказателно дело. Всичко е приключило.

Клеър размърда челюст. Осъзна, че е стиснала зъби.

— Ще ми отговориш ли?

— Това е опасната част. — Сестра ѝ млъкна за миг. — Или може би не е. Не знам. Вече е полунощ. Сигурна съм, че искаш да се прибереш у дома. Нямах право изобщо да те викам тук.

— Тогава защо го направи?

— Защото съм егоистка и защото ти си единственият човек, който остана в живота ми, способен да извърши нещо добро.

Лидия знаеше, че Пол беше другият човек. Не ѝ допадна подобна асоциация.

— Какво ти е сторил, Клеър?

Тя извърна глава. Не носеше никакъв грим, но изтърка мястото под очите си така грижливо, все едно имаше спирала.

— Гледал е онези филми. Не обикновено, а жестоко порно.

Лидия се изненада, че на сестра ѝ въобще ѝ пукаше.

— Не искам да го защитавам, ама мъжете гледат всякакви странни неща.

— Не е странно, Лиди. Жестоко е. И доста истинско. Един мъж с кожена маска убива някаква жена и я изнасилва, докато умира.

Лидия покри уста с ръка. Нямаше какво да каже, беше безмълвна.

— Има двайсет кратки филма. С две различни жертви. Те са измъчвани с електрическа пръчка, изгаряни и жигосвани като добитък. Дори не мога да опиша другите неща, които са им причинени. Първото момиче е убито. — Клеър стисна юмрук с длан. — Второто прилича на Ана Килпатрик.

Сърцето на Лидия потрепери като струна на арфа.

— Трябва да се обадиш в полицията.

— Направих повече от това. Занесох филмите на ченгетата и те ми казаха, че всичко в тях е фалшиво, но... — Клеър погледна сестра си, изражението ѝ беше пример за опустошеност. — Не мисля, че е фалшиво, Лиди. Смятам, че първото момиче наистина е убито. А другото... не съм сигурна. Вече в нищо не съм сигурна.

— Нека ги видя.

— Не. — Клеър заклати енергично глава. — Не бива. Отвратителни са. Никога няма да ги забравиш.

Думите напомниха на Лидия за баща ѝ. Към края на своя живот често казваше това за Джулия, че има неща, които не можеш да забравиш. Все пак трябваше да се увери. Затова настоя:

— Искам да видя момичето, което прилича на Ана Килпатрик.

Клеър понечи да възрази, ала явно се нуждаеше от още едно мнение.

— Няма да ти пускам целия филм. Ще погледнеш само лицето ѝ.

Лидия щеше да изгледа проклетия филм, ако решише.

— Къде е?

Клеър неохотно стана. Заведе я до задния вход и отвори вратата. На мястото на стъклото бе сложено парче дърво.

— Имало е нахлуване с взлом в деня на погребението — обясни на сестра си. — Нищо не е откраднато. Хората от фирмата за кетъринг успели да ги спрат.

— Филмите ли са търсили?

Клеър се извърна изненадана.

— Дори не съм си го помисляла. От полицията казаха, че върлува някаква банда, която следи некролозите и дебне за къщи,

които да ограби по време на погребенията.

Лидия имаше бегъл спомен, че чу нещо подобно по новините, но все пак съвпадението бе странно.

Тръгнаха по широката пътека към гаража, който беше два пъти по-голям от къщата на Лидия. Една от вратите бе отворена. Първото, което забеляза, беше един преобърнат шкаф. После комплект счупени стикове за голф. Ръчни инструменти. Машинарии. Кутии с боя. Тенис ракети. Гаражът беше преровен и разбъркан целият.

— Това са си моите лайна — подхвърли Клеър, без да уточнява.
— Крадците не са влизали тук.

— Ти си направила това?

— Знам — отвърна тя, все едно клюкареха за друг човек.

Лидия стъпваше внимателно, защото обувките ѝ бяха останали в къщата. Опря ръка върху БМВ Х5, за да преодолее съборения шкаф. Имаше красиво порше с цвят на въглен, което изглеждаше като млатено с чук. Капакът на сребристата тесла беше вдлъбнат. Абсолютно сигурна бе, че дори в това си състояние която и да е от тези коли щеше да изплати ипотеката ѝ.

Клеър започна без заобикалки:

— Има кабел за Thunderbolt връзка, който е изтеглен горе. Пол е направил дупка в пода, за да го включи директно в компютъра си.

Лидия погледна към тавана. Гипсокартонът беше пробит.

— Не можех да стоя повече там — заяви сестра ѝ. — Макбукът на Пол беше в багажника на теслата. Взех го и го сложих тук. След това извадих кабела от стената и го включих в лаптопа. — Бе останала без дъх, сякаш беше някогашното момиченце, което искаше да разкаже на Лидия нещо, случило се в училище. — Потърсих други филми на макбука. Не намерих нищо, но кой знае? Пол беше много добър по компютрите. Въпреки това никога не се опитваше да скрие каквото и да било, понеже бе сигурен, че няма да ровя. — И додаде: — Имах му доверие.

Лидия пристъпи към сребристия „Макбук Про“, поставен на работната маса. Клеър бе използвала чук, за да пробие гипсокартона. Чукът все още стоеше, забит в стената. Тънък бял кабел висеше като струна. Беше го свързала с лаптопа.

— Погледни ей там, отзад. — Сестра ѝ посочи работната маса.
— Можеш да видиш лампичката на външния хард диск.

Лидия се надигна на пръсти, проточи врат. Ето я и мигащата светлина. Хард дискът беше вграден в стената. Нишата бе професионално направена, до най-дребния детайл. Ако се взреше по-внимателно, щеше да възпроизведе схемата в главата си.

— Нямах представа... Всичко това... — Клеър обхвана с жест гаража. — Цялата тази постройка е проектирана така, че да скрие тайните му. — Млъкна и погледна сестра си. — Все още ли си сигурна, че искаш да видиш ония зловеци картини?

За първи път Лидия изпитваше истински трепет преди някой филм. Онова, което Клеър ѝ разказа, докато бяха в къщата, беше ужасно, ала някак си бе убедена, че видеата не може да са толкова потресаващи. Рик и Дий обожаваха филми на ужасите. Предполагаше, че няма как да са по-страховити. Но сега, след като се сблъска с мащаба на тайните на Пол, осъзна, че навярно Клеър бе права: бяха много по-потресаващи от всичко, дете можеше да си представи.

Въпреки това отговори:

— Да.

Клеър отвори лаптопа, ала го обърна така, че сестра ѝ да не гледа. Движеше пръст върху тракпада, докато не намери онова, което търсеше, и кликна отгоре.

— Тук лицето ѝ се вижда най-добре.

Лидия се подвоуми, но погледна младата жена на екрана. Тя беше прикована с вериги към някаква стена. Тялото ѝ бе цялото в рани. Кожата ѝ беше разкъсана. Изгарянията зееха като отворени кратери. Върху корема ѝ беше жигосана голяма буква „X“, малко встрани от центъра, точно под ребрата.

Лидия усети неприятен вкус в устата си. Почти можеше да помирише изгорената плът.

— Прекалено е. — Клеър понечи да затвори лаптопа.

Сестра ѝ я хвана за ръката. Всяка фибра на тялото ѝ се противеше на чудовищните деяния, които виждаше на екрана. Почувства се зле. Обля я пот. Даже очите я заболяха. Това тук не беше като филмите на ужасите, дете бе гледала. Следите от мъчения нямаха за цел да изплашат зрителя. А да го възбудят.

— Лиди?

— Добре съм. — Гласът ѝ беше приглушен. Бе сложила ръка на устата си. Осъзна, че е толкова смазана от жестокостта, та дори не бе

забелязала лицето на момичето. На пръв поглед действително приличаше страшно много на Ана Килпатрик. Пристъпи по-напред. Наведе се и едва не докосна с нос екрана. До лаптопа имаше лупа. Използва я, за да види по-отблизо.

— Аз също не мога да преценя — изрече накрая. — Искам да кажа, да, наистина прилича на Ана, но доста момичета на тази възраст си приличат. — Не каза на сестра си, че всичките приятелки на Дий изглеждаха по един и същ начин. Остави лупата. — Какво смятат в полицията?

— Че това не е Ана. Не че попитах, изобщо не бях обърнала внимание на приликата, докато не отидох в полицейския участък. Ала след като тази мисъл ми влезе в главата, не мога да я изкарам от там.

— Как така не си попитала?

— Просто не забелязах, че момичето прилича на Ана Килпатрик, но това беше първото, което капитан Мейхю заяви, когато му показах филма: че не е тя.

— Мъжът, който се занимава със случая на Килпатрик, се казва Джейкъб Мейхю. Има мустак като Хъкълбери. Тази вечер го гледах по новините.

— Това е той, капитан Джейкъб Мейхю.

— Новината за Ана Килпатрик е по всички медии. Защо човекът, отговарящ за намирането на момичето, ще зареже издирването, за да се разправя с обир на къща?

Клеър задъвка устната си.

— Може би е предположил, че съм му занесла филма, понеже съм знаела, че е главният, който разследва случая. — Тя погледна сестра си право в очите. — Той ми каза, че е мъртва.

Лидия бе стигнала до същото заключение, но потвърждението не я накара да се чувства по-добре. Дори за Джулия, която беше изчезнала преди толкова време, че нямаше никаква вероятност да е жива, все още таеше мъничка надежда.

— Открили ли са тялото ѝ?

— Открили са кръв в колата ѝ. Мейхю смята, че количеството било прекалено голямо, за да може да живее без него.

— Нищо не са казали по новините. — Лидия си даваше сметка, че се хваща за сламка. — Семейството ѝ продължава да се моли за благополучното ѝ завръщане у дома.

— Години наред мама и татко правеха същото.

Двете млъкнаха за момент, потънали в мисли за Джулия. Лидия все още помнеше как шериф Хъкаби заяви на родителите ѝ, че ако дъщеря им не си е тръгнала сама, най-вероятно вече е мъртва. Хелън го беше ударила по лицето. Сам го бе заплашил, че ще съди шерифството, ако прекратят разследването.

Лидия усети буца в гърлото си. Помъчи се да го прочисти. Имаше нещо, което Клеър не ѝ казваше. Може би се опитваше да я предпази или пък да предпази себе си.

— Искам да ми разкажеш всичко от самото начало.

— Сигурна ли си?

Лидия чакаше.

Клеър се наведе над работната маса.

— Струва ми се, всичко започна, когато се върнах от погребението.

И разправи цялата история на сестра си, от намирането на филмите на компютъра на Пол, през натрапчивите въпроси на Нолан, до решението да предаде хард диска на полицията. Лидия я помоли да ѝ опише още веднъж нехайното любопитство на Мейхю относно евентуални копия на филмите. Като стигна до епизода с Адам Куин и заплашителната бележка, която бе оставил на колата ѝ, тя я прекъсна:

— За какви файлове става дума? — попита.

— Не съм сигурна. Дали работни? Или тайните файлове на Пол? Нещо, свързано с парите, които е откраднал? — Клеър поклати глава. — Все още не мога да проумея. Нолан беше прав, че сме червиви с пари. Защо ще крадеш нещо, от което нямаш нужда?

Лидия не отговори — защо ще изнасилваш някого, след като имаш красива и благоразположена приятелка у дома?

Вместо това попита:

— Провери ли лаптопа за папка „Текущи задачи“?

Празното изражение на Клеър бе достатъчно красноречиво.

— Само исках да видя дали има и други филми. — Наведе се над макбука и започна да рови в хард диска. Веднага се появи папка „Текущи задачи“. Двете погледнаха имената на файловете. — Тези разширения са за архитектурни файлове — констатира тя. — Датите показват, че Пол е работил по тях в деня, когато бе убит.

— Какво е „разширение“?

— Буквите, които са накрая след точката в името на файла. Казват ти какъв формат е, като .JPEG, който е за снимки, и .PDF — предимно за документи за печат. — Клеър отвори всеки един от файловете. Съдържаха чертеж на стълбище, няколко прозореца, фасади. — Концептуални чертежи. Всичките са свързани с работата му.

Лидия обмисляше вариантите за действие.

— Направи копия на тези файлове за Адам Куин. Ако те остави на мира, значи не е замесен.

Клеър изглеждаше изумена от простото решение. Отвори вратата на теслата и грабна връзка ключове, хвърлена на таблото.

— Купих този ключодържател на Пол, когато „Обърн“ игра в Купата на шампионата. В него има USB драйв^[2].

Лидия се запита дали сестра ѝ съзнаваше колко лек и ведър звучеше гласът ѝ, като говореше за живота си с Пол. Сякаш Клеър бе две различни личности — жената, която обичаше своя съпруг и му вярваше, и жената, която знаеше, че той е чудовище.

— Не искам да се срещаш с Адам насаме — каза тя. — Пиши му, че ще оставиш документите в пощенската кутия.

— Добра идея. — Клеър се опитваше да отвори ключодържателя с палец. — Имам бърнърфон.

Лидия не се поинтересува защо ѝ е. Приблужи се до лаптопа и затвори всички архитектурни файлове. Вторачи се в спрения на пауза филм на екрана. Очите на момичето бяха разширени от уплаха и ужас. Устните ѝ — разтворени, все едно всеки момент щеше да започне да пици. Част от нея се изкушаваше да пусне филма до края, просто за да разбере колко страшно ще стане нататък.

Вместо това го изключи.

Видя хард диска „Гладиатор“. Разгледа имената на файловете, тоест номерата, точно както бе казала сестра ѝ.

— Трябва да има някаква схема тук.

— Не успях да я разгадая. Мамка му. — Сцепи си нокътя, мъчейки се да разпъне металната халка.

— Нима няма куп инструменти наоколо?

Клеър започна да тършува, докато най-сетне намери отвертка. Седна с кръстосани крака на пода и пак се зае с ключодържателя.

Лидия отново разгледа номерата на файловете. Трябваше да съществува код. Вместо да направи някакво предположение, тя каза:

— Преди малко агент Нолан спомена нещо за гледането на филми. Ако е имал предвид филмите на Пол, откъде е научил за тях?

Сестра ѝ вдигна очи.

— Може би и той е замесен?

— Прилича ми на такъв — рече Лидия, макар само да го допускаше. — Защо въобще е бил тук, щом става дума за обир на къща?

— Това е големият въпрос. Никой не го е викал. Мейхю едва го издържаше. Какво всъщност търсеше в дома ми?

— Ако Мейхю е замесен...

— И защо ме притискат? — Клеър звучеше вбесена. — Не знам абсолютно нищо. Защо Пол е гледал филмите. Кой друг ги е гледал. Какво знае Мейхю. Какво знае Нолан. Или не знае. Имам чувството, че се въртя в омагьосан кръг.

И Лидия се чувстваше така, а бе въввлечена в кръга едва от няколко часа.

— Нолан флиртуваше с мен, не съм ли права? — попита Клеър. — Начинът, по който ме изгледа, все едно ме проверяваше. Забеляза го, нали?

— Да.

— Зловещ е, не мислиш ли?

Беше много повече от зловещ, но Лидия отговори само:

— Предполагам.

— Ха, най-сетне. — Клеър се изправи и вдигна триумфално отворения ключодържател. На пластмасовия медальон бе изобразено логото в оранжево и синьо на Обърнския университет. Тя махна капачката и пхна USB-то в лаптопа. Кликна и го отвори. Лидия видя, че на флашката няма нищо, с изключение на папка със софтуер. Въздъхна с облекчение.

— Благодаря на Бога.

— Сериозно ли? — Клеър копира папка „Текущи задачи“ на флашката. — Надявам се това да са файловете, които има предвид Адам. Не мисля, че ще се справя, ако не са те.

Лидия забеляза поразителна прилика между начина, по който сестра ѝ говореше за Пол, и начина, по който говореше за Адам Куин.

И тогава си спомни нещо, което Нолан бе подметнал, докато стояха в антрето.

— Спала си с Адам Куин.

Клеър сви рамене с престорена невинност.

— Назначената ми от съда психиатърка би казала, че съм се опитвала да запълня една дупка.

— Така ли наричаш вагината си?

Тя се подсмихна.

— Невероятно — промърмори Лидия, макар че паметта ѝ подсказваше, че не е чак толкова невероятно.

Когато Рик я помоли да му разкаже за Клеър, тя пропусна да спомене, че сестра ѝ е изключително освободена в сексуално отношение. Не че беше небрежна. Съумяваше да съвмести всички в живота си по уникален начин. Приятелчетата ѝ от квартала никога не се бяха събирали с другарчетата ѝ от колежа. Дружките ѝ мажоретки не излизаха с компанията, с която ходеше по клубовете, и едва ли някой знаеше, че е в отбора по тенис. Никой от приятелите ѝ не би предположил, че спи с когото ѝ падне. Особено мъжът, с който се срещаше по онова време.

— Готово. — Клеър извади флашката. — Добре. Поне свършихме нещо.

На Лидия не ѝ пукаше за Адам Куин. Една част от ума ѝ бе успяла да разгадае пъзела на кода на Пол и тя най-накрая разбра схемата.

— Номерата на филмите. Това са кодирани дати. — Обърна се към сестра си. — Например, ако един файл е обозначен с номер 1-2-3-4-5, кодът би бил 1-5-2-4-3. Вземаш първото число, после последното, второто, второто отзад напред, след това продължаваш към средата, докато не включиш всички числа.

Клеър вече кимаше.

— Значи кодът на ноември 1-ви, 2015, или 11-01-2015, би бил 1-5-1-1-0-0-1-2.

— Точно така.

Тя посочи към екрана.

— Последният файл в поредицата е първият филм с момичето, приличащо на Ана Килпатрик.

Лидия декодира номера му.

— Файлът е бил направен един ден след като е изчезнала.

Клеър се облегна тежко на работната маса.

— През последните два дни е все така. Всеки път щом успея да убедя себе си, че филмите не са истинни, се появява нещо, което ме навежда на обратното.

Лидия трябваше да изиграе ролята на адвокат на дявола.

— Не защитавам Пол, но дори да са истинни, е, и какво? В интернет има какви ли не гадории — стрелба по хора, обезглавявания, изнасилвания, каквото се сетиш. Отвратително е да гледаш такива гнусотии и ако Пол е знаел, че жертвата е Ана Килпатрик, е трябвало да съобщи на полицията, само че няма нищо незаконно в това просто да гледаш.

Клеър изглеждаше изумена от бруталната истина зад думите на Лидия. Тя наведе брадичка по същия начин, по който го правеше и Дий, като не искаше да говори за нещо.

— Клеър?

Сестра ѝ поклати глава.

— Ако не е незаконно, тогава защо Нолан продължава да идва? И защо Мейхю се държа толкова странно, когато ме попита дали съм копирала файловете?

— Може би Нолан е тъпак и не може да си прости, че Пол е нарушил закона и се е измъкнал. — Лидия трябваше да помисли малко относно ролята на капитана. — Навярно Мейхю просто е искал да те предпази. Така правят мъжете около теб. Винаги са го правили. Но да приемем, че всичко във филмите е истинско. Е, и какво? — Задавайки този въпрос за втори път, Лидия осъзна колко ужасно звучи, защото тези жени бяха човешки същества, които имаха семейства. Въпреки това се налагаше да продължи: — В най-лошия случай Мейхю се е опитал да те предпази от мисълта, че съпругът ти е морално банкрутирал.

— Пол *наистина* е банкрутирал морално. — Клеър го произнесе с мъртвешки студена убеденост. — Намерих и други папки. Хартиени.

Лидия усети как паниката се навива в гърдите ѝ като пружина на часовник.

— Държал ги е горе в кабинета си. Две големи кутии с папки и бог знае какво още. Разпознах едно от имената на етикетите. —

Отклони поглед точно както правеше като малка, когато се мъчеше да скрие нещо.

— Кое е името, което разпозна?

Клеър погледна ръцете си. Беше започнала да бели живеца около нокътя на палеца.

— Името на жената ми се стори познато. Срещала съм я в медиите. Историята ѝ, искам да кажа, не нея самата. Тя ми се наби в очите, защото обикновено медиите не публикуват, така де, не интервюират...

— Клеър, говори смислено.

Сестра ѝ продължаваше да се взира в ръцете си.

— Пол е колекционирал информация за доста жени и знам, че поне една от тях е била изнасилена.

— Откъде си толкова сигурна?

Най-накрая Клеър вдигна очи към нея.

— Видях името ѝ в медиите. Не я познавам. Пол никога не я е споменавал пред мен. Тя е просто една непозната, която е била изнасилена, и съпругът ми има досие за нея. Също и куп досиета за други жени.

Лидия усети внезапен хлад да облива тялото ѝ.

— Какъв тип информация е събирал?

— Къде работят. С кого излизат. Къде ходят. Наемал е частни детективи, които да ги следват без тяхно знание. Има снимки, доклади, всякакви подробности. — Явно и Клеър изпитваше студ. Тя пъхна ръцете си дълбоко в предните джобове. — От онова, което видях, разбрах, че ги е проверявал веднъж годишно, по едно и също време, и продължавам да се питам защо го е правил, ако няма причина, а ако има, дали не е, че ги е изнасилил всичките?

Лидия се чувстваше така, все едно колибри бе заседнало в гърлото ѝ.

— Откри ли досие и за мен?

— Не.

Погледна сестра си внимателно. Тя успяваше да бъде потайна като котка. Лъжеше ли я? Можеше ли да ѝ има доверие за нещо толкова важно?

— В моя кабинет са. — Клеър се подвоуми. — Не че е необходимо да ги гледаш. Искам да кажа... — Сви рамене. — Не знам

какво искам да кажа. Съжалявам. Съжалявам, че те въвлякох в цялата тази гадост. Все още не е късно да си вървиш. Вероятно тъкмо това трябва да направиш.

Лидия погледна към алеята. Автомобилът на Рик беше паркиран на площадката за обръщане пред къщата. Приятелят ѝ не ѝ позволяваше да кара минивана си, докато не му смени чистачките, а сега добрината му бе наказана — специалният агент на ФБР беше записал номера му.

Рик бе кръстосвал шпага с най-различни сили на реда по времето, когато беше пристрастен към хероина, защото успяваше да продава почти толкова, колкото използваше. Нолан трябваше да отдели няколко часа, за да изчете криминалното му досие. Какво щеше да стори след това? Да отиде на бензиностанцията и да започне да тормози Рик, докато шефът му не го изгони? Или да се отбие в дома му, за да го разпита и навярно да се поинтересува от съседите му? Така щеше да разбере, че Лидия живее в съседната къща.

Тогава щяха да намесят Дий, Майките нямаше как да не научат, хората, работещи за Лидия, щяха да бъдат тормозени, а вероятно и клиентите ѝ, които щяха да се изнижат с неубедителни извинения, че жена, разследвана от ФБР, не може да подстригва пуделите им, тъй като е сложно.

— Пепър? — Клеър бе кръстосала ръце ниско до талията. — Трябва да си вървиш. Този път настоявам. Не мога да те замеса в това.

— Вече съм затънала до шията.

— Пепър.

Лидия излезе от гаража. Вместо да се отправи към алеята, тръгна към къщата. Тя също си бе имала работа с ченгета. Те бяха акули, търсещи кръв, а според онова, което току-що бе чула, Клеър притежаваше две кутии с плячка в кабинета си, които можеха да разкарат агент Фред Нолан от живота им.

[1] Руфи — сленг за лекарството рохипнол, наричано „дрогата на изнасилването“. — Б.пр. ↑

[2] USB драйв или USB флаш, разговорно флашка — енергонезависима компютърна памет. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Клеър се отпусна в мекия стол в кабинета си, докато наблюдаваше сестра си да преравя колекцията от папки на Пол. Лидия изглеждаше решена да издири още потресаващи подробности, но Клеър чувстваше, че се задушавя под тежестта на всяко ново разкритие. Не бе в състояние да повярва, че само преди два дни беше гледала как ковчегът на съпруга ѝ потъва в земята. Тялото ѝ можеше да бъде положено до неговото. Чувстваше кожата си изсъхнала. Усещаше неприятен студ в костите си. Дори мигането беше истинско изпитание, защото изкушението да затвори очи бе прекалено голямо, за да му се съпротивлява.

Тя погледна към бърнърфона в ръката си. В 12:31 на обяд Адам беше отговорил на съобщението ѝ относно файловете с кратко „Добре“.

Клеър нямаше представа какво означава това „добре“. Флашката го чакаше в пощенската кутия. Дали той не пазеше крайния си отговор за след като видеше какво има на нея?

Остави телефона на страничната масичка. Чувстваше се смазана от всички тези въпроси без отговори и гневна, че вместо да тъгува за съпруга си, поставяше под съмнение собствения си здрав разум, че го беше обичала толкова дълго време.

Лидия определено нямаше подобни скрупули. Тя седеше на пода и преглеждаше пластмасовите кутии, изражението ѝ бе същото като на всяка хелюинска вечер, която бяха прекарвали като деца. Беше подредила цветните папки по имена пред себе си. Цветовете съответстваха на годините, което означаваше, че през последните шест Пол бе плащал за следенето на осемнайсет жени.

Или може би повече.

Клеър не беше споделила със сестра си, че това вероятно бе само върхът на айсберга. Докато бяха в гаража, си спомни за склада в мазето под къщата. Беше забравила за това помещение, защото го бе виждала само веднъж, когато се нанесоха. Навярно щеше да прозвучи невероятно на Лидия, но мазето беше огромно. Имаше кино, фитнес,

съблекалня със сауна и парна баня, стая за масаж, винарска изба, стая за бiliarд с бiliarдна маса и пинбол машина, апартамент за гости с баня, кухня за кетъринг до асансьора, зареден бар и дневна, която можеше да побере без никакъв проблем два̀сет души.

Странно ли беше, че не си спомни за този склад с размерите на килия?

Пол бе прекалено подреден, за да бъде наречен вехтошар, но обичаше да пази разни неща. Клеър винаги беше смятала, че колекционерството му се дължи на факта, че бе загубил всичко, когато родителите му бяха починали, ала сега съзираше доста по-зловеща мотивация. Съпругът ѝ беше направил рафтове там долу, за да държи на тях многото пластмасови кутии с папки, които бе започнал да пълни още в Обърн. След като се настаниха в къщата, Пол ѝ беше показал артефактите от ранните им години — първата картичка, която му подари за рождения ден, бележка, надраскана на листче, на която за първи път му бе написала думите „Обичам те“.

По онова време Клеър смяташе колекцията му за нещо изключително мило и симпатично, но сега единственото, за което можеше да мисли, бяха десетките кутии. Три жени годишно за последните осемнайсет години означаваше още петдесет и четири папки, изпълнени с още петдесет и четири неописуеми зверства.

Една папка обаче Лидия никога не биваше да види. Сестра ѝ бездруго беше достатъчно разстроена от съдържанието на останалите. Ако разбереше, че Пол бе правил същото и с нея, нямаше да има връщане назад.

— Добре ли си? — Лидия вдигна поглед от доклада, който четеше. — Искаш ли да си легнеш?

— Супер съм — отговори Клеър, но клепачите ѝ тежаха. Тялото ѝ беше толкова изморено, че ръцете ѝ трепереха. Някъде бе чела или чула, че престъпниците винаги си лягали, след като признаели престъпленията си. Явно потулването на злодеянията, които бяха извършили, отнемаше толкова голяма част от енергията им, че разкриването на истината им носеше дълбок и сладък сън.

Нима се беше изповядала пред Лидия? Или просто бе споделила бремето си?

Клеър затвори очи. Дишането ѝ стана по-тежко. Беше будна — все още чуваше как сестра ѝ алчно разгръща страниците — ала

постепенно се унасяше и усети как се потапя в съня. Нямаше нищо друго освен фрагменти от един типичен ден. Седеше на бюрото си и плащаше сметки. Свиреше на пианото. Намираще се в кухнята и правеше списък на продуктите, които трябваше да купи. Обаждаше се на познатите си, за да събере пари за благотворителна акция за коледни играчки. Разглеждаше обувките в шкафа в опит да си подбере тоалет, с който да отиде на обяд.

Чрез всичко това тя можеше да усети присъствието на Пол в къщата. Двата бяха много независими. Имаха си свои собствени интереси, правеха свои неща, но Клеър винаги се чувстваше уверена, когато съпругът ѝ бе близо до нея. Крушките щяха да бъдат сменени. Неизправностите в охранителната система — отстранени. Дистанционното управление щеше да бъде разкодирано. Боклукът — изхвърлен. Дрехите — нагънати. Батериите — заредени. Големите лъжици никога нямаше да се смесят с малките в чекмеджето за приборите.

Пол бе толкова стабилен и способен мъж. Харесваше ѝ, че беше по-висок от нея. Харесваше ѝ, че трябваше да обръща очи нагоре, докато танцуваха. Харесваше ѝ начинът, по който се чувстваше, когато я прегърнеше. Беше много по-силен от нея. Понякога я вдигаше. Усещаше как краката ѝ се отлепят от земята. Усещаше гърдите му толкова твърди до своите. Той щеше да се пошегува за нещо глупаво и тя щеше да се засмее, защото знаеше, че на него му харесваше да чува смеха ѝ, а след това щеше да ѝ прошепне:

— Каж ми, че го искаш.

Клеър се стресна и се събуди. Ръцете ѝ се стрелнаха нагоре, сякаш за да се предпази от удар в лицето. Усещаше гърлото си сухо. Сърцето ѝ заплашваше да счупи ребрата.

Кабинетът беше огрян от сутрешното слънце. Лидия я нямаше. Пластмасовите кутии бяха празни. Папките бяха изчезнали.

Клеър се спусна към бюрото си. Отвори чекмеджето. Материалите за Лидия все още си стояха там. Почувства такова облекчение, че ѝ се прииска да се разплаче.

Докосна бузата си с пръсти. Плачеше. Слъзните ѝ канали бяха в постоянна готовност да се активират. Вместо да се поддаде, тя затвори чекмеджето. Избърса очите си. Изправи се. Изпъна роклята си, докато вървеше към кухнята.

Чу гласа на Лидия. Явно говореше по телефона.

— Искам да останеш с Рик тази вечер. — Сестра ѝ млъкна за миг. — Защото аз така казвам. — Отново млъкна. — Миличка, не се съмнявам, че вече си голяма, но големите са като вампири. По-възрастните са много по-силни.

Клеър се усмихна. Знаеше, че Лидия беше чудесна майка. Звучеше точно като Хелън, преди Джулия да изчезне.

— Добре. И аз те обичам.

Клеър остана в коридора дълго след като Лидия беше приключила разговора. Не искаше сестра ѝ да се почувства неудобно, че е била подслушана. Ако смяташе да продължава да се преструва, че не знае нищо за живота ѝ, поне можеше да го направи както трябва.

Приглади си косата и влезе в кухнята.

— Здравсти.

Лидия седеше на барплота. Носеше очила за четене, което щеше да е забавно, ако и на самата Клеър нямаше скоро да са ѝ нужни. Папките на Пол бяха пръснати навред. Лидия държеше айпада на сестра си пред себе си. Махна си очилата, когато попита:

— Добре ли спа?

— Съжалявам. — Клеър не знаеше за какво се извинява; толкова много бяха нещата, от които да си избира. — Трябваше да ти помогна за всичко това.

— Не, имаше нужда да поспиш малко. — Лидия понечи да се облегне на стола, но се спря, преди да се прекатури през ниската облегалка. — Тия са най-тъпите столове, на които някога съм сядала.

— Хубави са — отбеляза Клеър, понеже това бе най-важното за Пол. Отиде до видеоекрана на кухненската стена. Часовникът показваше 6:03. Включи камерата в пощенската кутия. Адам още не беше идвал. Тя не знаеше какво да мисли, защото нямаше представа кои файлове му трябваха.

— Флашката още е в пощенската кутия — каза на Лидия.

— Имаш камера там?

— Че кой няма?

Сестра ѝ я погледна сърдито.

— Как е името на жената, което си видяла в медиите?

Клеър поклати глава. Не разбра въпроса.

— Докато бяхме в гаража, ми спомена, че си разпознала едно от имената от папките, защото си го видяла в медиите. Прегледах всичките на айпада ти. Само за две имаше статии.

Клеър изрече вяло обяснение:

— Тя беше от Атланта.

— Лесли Люис? — Лидия бутна една отворена папка към нея, за да може да види снимката на жената. Беше руса и красива и носеше дебели черни очила. — Намерих статия за нея в архивите на „Атланта Джърнъл“. Била отседнала в хотел по време на Драгън Кон^[1]. Смятала, че отваря вратата на румсървиса, но някакъв тип я блъснал вътре и я изнасилвал.

Клеър извърна поглед. Офисът на „Куин + Скот“ беше близо до мястото, където се устройваха сбирките на клуба. Миналата година Пол ѝ бе пратил снимки на пияни хора, облечени като Дарт Вейдър и Зеления фенер, които бяха задръстили улиците.

Лидия плъзна още една папка, на друга красива и млада блондинка.

— Пам Клейтън. Открих статия за нея в „Пач“. Бягала близо до Стоун Маунтин Парк. Нападателят я завлякъл в гората. Минавало седем, но понеже се случило през август, все още било светло.

Тенис отборът на Пол често имаше срещи в парка.

— Виж датите на папките. Наемал е детективите да ги следят на годишнините от изнасилванията.

Клеър се помъчи да осмисли новата информация. Не искаше да слуша повече подробности.

— Похитителят казал ли е нещо на някоя от тях?

— И да го е сторил, в статиите не се споменава нищо. За целта ни трябва полицейските доклади.

Клеър се зачуди защо Пол не е карал частните детективи да намерят докладите. Папката на Лидия съдържаха рапортите за арестите ѝ и друга подобна документация. Може би съпругът ѝ бе сметнал, че е лоша идея да изисква от всички тези различни детективи да проверяват абсолютно всичко за жертвите. Или пък не бе имал нужда от докладите, понеже много добре е знаел какво се беше случило с тях.

Или ги е получил от капитан Джейкъб Мейхю.

— Клеър?

Тя поклати глава, ала сега, след като тази мисъл ѝ влезе в ума, не успяваше да се отърве от нея. Защо не се беше взряла по-внимателно в изражението на Мейхю, докато гледаше филмите? Но като се замисли, с какво щеше да ѝ помогне това? Не беше ли научила достатъчно за двуличието на Пол, за да се увери, че на преценката ѝ не можеше да се вярва?

— Клеър? — Лидия чакаше да бъде дарена с внимание. — Забеляза ли нещо при жените?

Сестра ѝ поклати глава.

— Всички приличат на теб.

Клеър не посочи, че следователно приличат и на нея.

— Какво ще правим сега? Държим живота на тези жени в ръцете си. Не знаем дали можем да имаме доверие на Мейхю. Дори да можем, той не взе филмите на сериозно. Защо би тръгнал да проучва някакви папки?

Лидия сви рамене.

— Бихме могли да се обадим на Нолан.

Клеър не бе в състояние да повярва, че сестра ѝ предлагаше това.

— По-добре тези жени, отколкото ние, искаш да кажеш?

— Не бих се изразила така, но след като ти...

— Вече са били изнасилени. Сега смяташ да им пратиш този задник?

Лидия отново сви рамене.

— Може би ще е някаква утеха за тях да разберат, че мъжът, който ги е нападнал, вече не е сред живите.

— Това е калпаво извинение. — Клеър беше непреклонна. — Знаем от първа ръка какъв е Нолан. Вероятно даже няма да им повярва. Или още по-лошо, ще започне да флиртува с тях, както стори с мен. Има си причина повечето жени да не отиват в полицията, когато са изнасилени.

— Как смяташ да постъпиш, да им напишеш чек ли?

Клеър се отправи към дневната, преди да каже нещо, за което покъсно щеше да съжалява. Да напише няколко чека не ѝ звучеше никак зле. Пол беше нападнал тези жени. Най-малкото, което можеше да направи за тях, бе да плати за терапията им или за онова, от което се нуждаеха.

— Ако Пол беше успял да ме изнасили — каза Лидия — и бях открила, че всеки септември в продължение на осемнайсет години ме е следил и ми е правил снимки, щях да искам да грабна оръжие и да го застрелям.

Клеър се вторачи в картината на Ротко^[2] над камината.

— Какво би направила, ако научеше, че вече е мъртъв и не можеш да сториш нищо по въпроса?

— Въпреки това щях да искам да знам.

Клеър нямаше никакво желание да разкрива истината. Лидия винаги се преструваше на много силна, ала си имаше причина да се тъпче с наркотици още на шестнайсет.

— Няма да го направя. Не мога да го направя — заяви Клеър.

— Съзнавам, че не искаш да чуеш това, но се радвам, че е мъртъв. Радвам се, че знам как е умрял, колкото и отвратително да ти звучи.

— Отвратително — повтори Клеър, възприемайки думата като едва ли не обидна. *Отвратително* беше да закъснееш за филм или да изгубиш чудесното си място за паркиране. Да видиш как съпругът ти бива наръган и кърви до смърт пред очите ти е адски мъчително.

— Не. Няма да го направя.

— Добре. — Лидия започна да събира папките и да ги слага една върху друга. Очевидно беше бясна, но Клеър нямаше намерение да отстъпи. Знаеше какво е да си в центъра на вниманието на Фред Нолан. Не можеше да го натресе на жертвите на Пол. Вече имаше достатъчно вина, която тежеше на съвестта ѝ и без да хвърля тези клетки жени в бърлогата на звяра.

Пристъпи по-навътре в дневната. Слънчевата светлина беше ослепителна. Затвори очи за момент, та топлината да сгрее лицето ѝ. Извърна се рязко, защото не ѝ се струваше редно да се наслаждава на нещо така първично, при положение че бяха открили толкова много страдание.

Погледът ѝ се плъзна зад един от диваните. Лидия беше разпръснала някои документи на пода. Клеър се изненада, като видя почерка на баща си вместо още детективски доклади.

Сам Каръл бе отделил цяла стена в апартамента си за следи, свързани с търсенето на Джулия. На нея имаше снимки, бележки, скъсани листове с надраскани набързо телефонни номера и имена.

Цялата колекция заемаше пространство около метър и половина на три. Баща ѝ бе загубил депозита за апартамента си заради всичките дупки от кабарчета в гипсокартона.

— Ти ли си запазила стената на татко? — попита Клеър.

— Не, беше във втората кутия.

Разбира се, че беше там.

Клеър коленичи. Стената осмисляше живота на баща ѝ толкова много години. Отчаянието му все още се излъчваше от всяко парченце хартия. Ветеринарното училище го бе научило да си води подробни бележки. Сам беше записвал всичко, което бе прочел, чул или видял със собствените си очи в полицейските доклади и свидетелските показания, докато случаят не се беше запечатал в ума му както храносмилателната система на куче или признаците за котешка левкемия.

Клеър взе едно късче хартия, изписано от ръката на баща ѝ. През последните две седмици от живота си Сам Каръл имаше слаба парализа след лекия удар. Прощалната му бележка едва се четеше. Бе забравила как изглеждаше оригиналният му почерк.

— Как се наричаше това? — попита тя.

— Методът на Палмър. — Лидия бе застанала зад нея. — Всъщност си беше левичар, но го бяха накарали да използва дясната си ръка.

— И с мен сториха същото.

— Заставиха те да носиш ръкавица, за да използваш дясната си ръка. Мама беше бясна, когато научи.

Клеър седна на пода. Не можеше да спре да докосва единствените неща, останали от баща ѝ. Той бе държал тази снимка на някакъв мъж, който говорил с друг мъж, който имал сестра, която може би знаела нещо за Джулия. Беше взел този кибрит от „Манхатън“, бара, където Джулия бе видяна за последно. Беше си нахвърлял бележки върху това меню от „Грит“, нейния любим вегетариански ресторант. Беше се взирал в тази снимка на Джулия, облегната на велосипеда си.

Клеър също се вторачи в нея. В коша на кормилото имаше сива федора на райета. Дългата руса коса на сестра им се спускаше по раменете ѝ на меки къдрици. Носеше черно мъжко сако и бяла риза, купища сребърни и черни гривни на лявата си китка и бели дантелени

ръкавици, понеже беше краят на 80-те години на миналия век и всяко момиче по онова време копнееше да прилича на Синди Лоупър или на Мадона.

— Ще ми се да вярвам, че Пол е пазил всичко това, защото е смятал, че един ден може да искам да го видя.

Лидия се наведе над Клеър. Посочи снимката на Джулия.

— Тук е с моя медальон. Отпред има курсивно „Л“.

Сестра им беше с това бижу, когато изчезна.

— Винаги крадеше нещата ти — спомни си Клеър.

Лидия я удари по рамото.

— А ти крадеше моите.

На Клеър изведнъж ѝ хрумна нещо.

— Дали Пол е имал папка и за мен?

— Не.

Изгледа сестра си и се зачуди дали не я лъжеше по същата причина, поради която тя лъжеше нея.

— Имаш ли представа какво се е случило с дневника на татко?
— попита Лидия. Сам бе започнал да си води дневник, когато Хелън го остави, понеже не му беше останал никой, с когото да споделя. — Няма го в кутиите на Пол.

— Може би мама го е прибрала? — Клеър сви рамене. По времето на смъртта на баща си се чувстваше толкова отдалечена от него, че не поиска нищо от личните му вещи. Едва по-късно се сети за очилата му, книгите му или колекцията от вратовръзки с животни, които ѝ се щеше да вземе.

— Чела съм дневника му — призна пред Лидия. — Може би защото се опитваше да го скрие от мен. Браво на Пол, че не правеше така. — Тя се облегна на стената. — Последното, което прочетох, бе писано около шест месеца преди да умре. Беше оформено като писма до Джулия. Неща, които помнеше от детството и юношеството ѝ. Как всички се бяхме променили без нея. Оказа се, че татко доста се е интересувал от нас. Знаел е точно какво правим.

— Боже, надявам се да не е било така.

— Двамата с мама са продължавали да се срещат. Дори и след като тя се омъжи повторно.

Лидия кимна.

— Знам.

Клеър видя още една снимка на Джулия, за която бе забравила. Изръмжа, докато се надигаше на колене, за да я достигне. Преди пет години си беше скъсала менискуса и имаше чувството, че той постоянно си търси оправдание, за да се скъса отново.

— И твоите колене ли са зле като моите?

— Не и колкото на Алисън Хендриксън.

— Имаш право. — Клеър се взря в снимката. На нея Джулия се печеше на моравата отпред в син бански костюм от две части. Розовата ѝ кожа лъщеше от бебешко олио. Навярно Лидия е била зад фотоапарата. Никога не разрешаваха на Клеър да се пече с тях. Или да излиза с тях. Или да диша близо до тях. — Боже, виж колко е червена цялата. Вероятно щеше да хване всякакви видове рак на кожата.

— Миналата година ми махнаха едно петно. — Лидия посочи носа си.

Изведнъж Клеър изпита благодарност към сестрите си, че я бяха пренебрегвали.

— Обзалагам се, че щеше да има тонове деца.

— Бъдещи млади републиканци.

Клеър се засмя. Джулия се преструваше, че я боли коремът, за да си остане вкъщи и да гледа новините около аферата „Иран-Контра“^[3].

— Щеше да обучава децата си у дома, та да не им бъдат промивани мозъците от публичната образователна машина.

— И щеше да ги кара да ядат много соя, та да не им увисват тестисите.

Клеър прегледа някои от бележките на баща си.

— О, не, тя нямаше да има момчета. Това би означавало да се предаде пред патриархата.

— Дали щеше да се ваксинира?

Клеър избухна в лаещ смях, защото още през 1991 година Джулия се съмняваше в добронамереността на фармацевтичната индустрия.

— Какво е това? — Тя вдигна някакви документи, прихванати с телче, от Окръжния съд на Оукоуни.

Лидия се надвеси над листовете и присви очи.

— Това е нотариален акт за собственост в Уоткинсвил.

Пол беше израснал в този град, който се намираще близо до Атънс. Клеър отгърна на втората страница, за да види името и адреса

на законния собственик.

— Бъкминстър Фулър — произнесе Лидия, тъй като, разбира се, вече го бе прочела. — Защо името ми звучи познато?

— Той беше любимият архитект на Пол. — Клеър й подаде документите, повече не можеше да ги гледа. — Пол е израснал във ферма в Уоткинсвил. Каза ми, че всичко било продадено, когато родителите му починали.

Лидия се изправи. Взе очилата си за четене и айпада на сестра си от кухнята и отново се настани до нея.

Клеър усети да я залива вълна от погнуса, която съпътстваше откриването на поредната лъжа на Пол.

Лидия си сложи очилата и започна да пише на айпада. Сестра й се вторачи в облегалката на белия кожен диван. Искаше й се да го съдере с нокти. Искаше й се да натроши дървената рамка, да намери няколко клечки кибрит и да изгори цялата шибана къща.

Не че тя щеше да изгори. Пол беше инсталирал най-добрата жилищна противопожарна система, която градският строителен инспектор бе виждал.

— Онлайн архивите съдържат сведения за десет години назад, но жилищните данъци на Бъкминстър Фулър са платени до днес — обясни Лидия.

Клеър се замисли за картината в кабинета на Пол, изобразяваща къщата от детството му. Беше прекарала часове в работа над нея, за да улови всички сенки и ъгли правилно. Той бе плакал, когато му я подари за годишнината им.

— Пол каза, че човекът, който купил имота, съборил къщата, та да може да обработва земята — сподели тя.

— Някога била ли си там, да се увериш, че действително е така?

— Не. — В интерес на истината неведнъж го беше молила да отидат. В крайна сметка бе уважила решението му да не ходят. — Пол каза, че е прекалено болезнено за него.

Лидия отново насочи вниманието си към айпада. Този път Клеър я гледаше какво прави. На екрана излезе Гугъл Ърт. Въведе уоткинсвилския адрес. Веднага се появиха акри изорани полета. Тя увеличи мащаба. В имението се виждаше малка къща. Клеър лесно разпозна дома от детството на Пол. Белите дъски бяха наредени вертикално, а не напречно. Хамбарът беше съборен, но на алеята

имаше кола. В големия заден двор, който отделяше къщата от обработваемата земя, бе монтирана детска люлка.

— Няма изглед от улицата — отбеляза Лидия. — Пътят дори няма име. Смяташ ли, че е дал имението под наем?

Клеър отпусна глава в шепите си. Вече нищо не знаеше.

— Има телефонен номер. — Лидия отново стана, за да вземе мобилния си телефон от барплота, но сестра ѝ я спря.

— Използвай бърнърфона. На стола в кабинета ми е.

Лидия изчезна в коридора. Клеър се загледа в задния двор. Прозорците бяха замътени от влага. От басейна се носеше мъгла. Щеше да се наложи да изключи нагревателя. Така или иначе, рядко използваша басейна през зимата. Може би трябваше да го покрие. Или да го напълни с бетон. Поддържането на мрамора чист си беше истински ад. През лятото терасата се нагриваше толкова много, че винаги си обуваше сандали, иначе рискуваше да получи изгаряне трета степен. Пол беше проектирал басейна да бъде красив, а не практичен.

Клеър не можеше да се сети за по-добра метафора за съвместния им живот.

Взе айпада. Сателитната снимка на имението на Бъкминстър Фулър беше направена през летните месеци. Полето зад къщата бе изпълнено с лозя. Малката едноетажна постройка все още имаше същата бяла фасада, която Клеър толкова внимателно се бе опитала да пресъздаде в картината за годишнината им с Пол. Дъски и летви, беше ѝ обяснил съпругът ѝ — големи, вертикални дъски и по-малки летви, които да прикриват пролуките. Покривът беше от яркозелени асфалтови керемиди. Дворът бе добре поддържан. Люлката в задния двор изглеждаше здрава и компактна — две неща, които Пол винаги се бе стремил да постигне в една конструкция.

Клеър поне знаеше, че съпругът ѝ не я е излъгал за катастрофата, при която бяха загинали родителите му. Той не обичаше да говори за нея, но тя бе чула подробностите от майка си. Въпреки всичките трийсет хиляди студенти, които посещаваха Джорджийския университет, Атънс си беше малък град и главната библиотека, както всяка библиотека в Америка, бе центърът на общността. Онова, което Хелън не можеше да прочете във вестниците, го бе научила от местните слухове.

Семейство Скот се прибирали у дома от църковна служба, когато някакъв тир ударил парче лед и се отклонил от лентата си на магистрала „Атланта“. Бащата на Пол бил обезглавен. Майка му живяла още няколко секунди. Поне така твърдели свидетелите. Чули я да крещи, докато пламъците поглъщали колата.

Пол се страхуваше изключително много от огън. Това беше единственото, което го плашеше. Погребалните му инструкции изрично гласяха, че не трябва да бъде кремиран.

— Какво има? — попита Лидия. В ръката си държеше бърнърфона.

— Просто си мислех за погребалните инструкции на Пол. — Те не бяха ламинирани, но си приличаха с всички други инструкции, които той ѝ предоставяше. Клеър беше намерила листа в бюрото си, в една папка с надпис: В СЛУЧАЙ НА СПЕШНОСТ.

Държеше да бъде погребан в семейния парцел. Искаше надгробен камък, който да е подобен по размер и вид на тези на родителите му. Не желаше грим или гел за коса, или да бъде балсамиран, или тялото му да бъде изложено като някакъв манекен, понеже ненавиждаше ритуалите, които съпровождаха смъртта. Само искаше Клеър да му избере някой приятен костюм и хубави обувки, въпреки че какво значение имаше дали щеше да носи обувки — хубави или лоши — а и как съпругата му щеше да разбере дали въобще са му ги сложили, или не?

Последната молба в списъка беше сърцераздирателна: Пол настояваше да бъде погребан с венчалната халка и пръстена си от гимназията. Клеър се чувстваше ужасно, защото, макар да желаше да удовлетвори всички искания на съпруга си, не бе в състояние, тъй като двата пръстена бяха откраднати от Змията.

— Клеър? — Лидия ѝ подаде телефона. Вече беше набрала номера, посочен на името на Бъкминстър Фулър.

Сестра ѝ поклати глава.

— Ти го направи.

Лидия включи на високоговорител. Звъненето озвучи стаята, отскачаше от празните стени. Клеър затаи дъх. Не знаеше какво да очаква, докато на обаждането не бе отговорено.

Чу се щракване като от стар телефонен секретар, пробудил се за живот. Записът не беше много добър, но гласът определено

принадлежеше на Пол.

— Свързахте се с жилището на семейство Фулър. Ако търсите Бък...

Клеър сложи ръка на гърлото си. Знаеше какво ще последва, нали тяхното собствено съобщение бе записано по същия сценарий.

Весел женски глас допълни:

— ... или Лекси!

Пол довърши:

— Моля, оставете съобщение...

От говорителчето на бърнърфона се разнесе продължително бипкане.

Лидия затвори.

— Лекси. — Клеър почти изплю думата. Онази жена звучеше по-млада от нея. И по-щастлива. И по-глупава, което щеше да е утеха, ако Клеър не беше толкова обзета от ревност.

Тя се изправи. Започна да крачи из стаята.

— Клеър...

— Дай ми минутка.

— Не бива наистина да...

— Млъкни. — Завъртя се на пети и тръгна в обратната посока по дължината на помещението. Не можеше да повярва. После си каза, че трябва да повярва, защото в този ужасен момент от нейния живот какво значение всъщност имаше?

Лидия взе айпада в скута си. Наведе се над клавиатурата.

Клеър не преставаше да крачи от единия край на дневната до другия. Наясно беше, че гневът ѝ не е насочен в правилната посока, но неведнъж бе доказала, че е напълно неконтролируем.

— Не намирам Лекси Фулър, Алекс Фулър, Александра Фулър... — докладва Лидия. — Нищо в градските архиви. — Продължи да пише. — Ще пробвам в Мадисън, Огълторп...

— Не. — Клеър притисна ръце о стената, искаше ѝ се да събори къщата. — Какво ще стане, като я открием? Какво ще направим?

— Ще ѝ кажем, че съпругът ѝ е мъртъв.

— Защо непрекъснато се опитваш да прехвърлиш проблемите ми на други хора?

— Не си права.

Клеър знаеше, че е права, ала не ѝ пукаше.

— Значи просто ще потропам на вратата на тази Лекси и ще се представя. Ако тя не ми каже да си го начукам, каквото аз определено бих сторила на нейно място, ще ѝ река, о, в добавка към факта, че Пол е полигамен, също така е крадец, а вероятно и изнасилвач и със сигурност преследвач, и е гледал филми, в които жени са измъчвани и убивани? — Клеър се отгласна от стената и отново започна да крачи нервно. — Повярвай ми, не ѝ трябва да знае всичко това.

— Ти не би ли искала да знаеш?

— Твърдо не. — Тя се изненада от решителността си. Спомни си първия път, в който седна пред компютъра на Пол.

Червено хапче/синьо хапче.

Ако можеше да се върне назад във времето, щеше ли да избере да живее в неведение? Даже в крайна сметка Адам да ѝ бе казал за откраднатите пари, филмите и файловете вероятно щяха да си останат дълбока тайна. Тя щеше ли да претърси склада в мазето? Пол беше онзи, който изпитваше емоционална привързаност към глупавите любовни бележки и билетите за първия филм, дето бяха гледали заедно. Вече бе решила, че не може да живее в къщата мечта на съпруга си без него. Би могла да се премести в по-малко жилище, навярно в някоя кооперация в центъра. Лесно можеше да си представи как другият ѝ Аз се обажда на фирма, която да унищожи всичко, вместо да плаща, за да го пази на склад или премести.

— Пол пътуваше ли често по бизнес дела? — попита Лидия.

Клеър поклати глава.

— Само за по няколко дни и обикновено ме вземаше със себе си. — Искаше ѝ се да изрече онова, което се прокрадна в главите и на двете, когато видяха люлката. — Ако има дете, значи е доста скапан баща.

— Уоткинсвил се намира на по-малко от петнайсет минути от препълнен със студентки кампус — подхвърли Лидия и изчака сестра ѝ да се обърне към нея. — Ами ако има още папки? Още жени?

Въображението на Клеър беше стигнало до по-мрачни места.

— Има ли мазе в онази къща?

Лидия не се помръдна няколко секунди. После отново започна да пише на айпада. Клеър коленичи до нея. Сестра ѝ изтегли данъчните регистри за имота в Уоткинсвил. Следеше с пръст написаното, четейки:

— Еднофамилна къща. Дървена облицовка. Построена през 1952-ра. Климатична инсталация. Градска канализация. Септична система. Няма таванско помещение. Мазе — също няма. — Лидия погледна към сестра си. — Няма мазе.

Клеър се свлече на пода. Зарей поглед навън. Слънчевата светлина обезцветяваше и бездруго безцветната стая.

— Маскираният... не е Пол. Познавам тялото му.

— Адам ли е?

Въпросът блъсна Клеър подобно удар в сърцето. Адам беше със същия ръст като маскирания мъж. Имаше същия цвят на кожата. Що се отнасяше до останалото, нямаше представа. Тя не беше влюбена в Адам Куин. Не бе прекарала часове легнала до него, не бе докосвала и целувала кожата му, не бе запомнила тялото му.

— Чукахме се три пъти. Никога не сваляхме всичките си дрехи. Винаги бяхме прави.

— Колко романтично. — Лидия остави айпада. — Сигурна ли си, че гласът на телефонния секретар е на Пол?

Клеър кимна, не можеше да сбърка мекия южняшки тембър на съпруга си.

— Какво трябва да направим? — попита, ала бързо се коригира: — Искях да кажа, какво трябва да направя аз?

Лидия не отговори. Просто се взираше в задния двор по същия начин, както и Клеър преди малко.

Сестра ѝ се присъедини към нея и отнесено се загледа в самотната катерица, която подскочаше около басейна и пиеше солена вода от него. Въпросът какво трябваше да направи беше доста сложен, защото отговорът зависеше от това дали иска да научи повече. А то далеч надхвърляше червено хапче/синьо хапче. Означаваше да обели пословичния лук.

Двете сестри се стреснаха, когато телефонът иззвъня.

Клеър провери бърнърфона, но екранът беше празен.

— Не е мобилният ми — каза Лидия.

Телефонът иззвъня втори път. Клеър пропълзя до безжичната слушалка на масата до дивана. Отекна трето иззвъняване. Започна да изпитва добре познатото чувство за гадене още преди да чуе гласа на Фред Нолан.

— Клеър — поде той, — радвам се, че те хванах.

Гласът му беше силен и ясен като църковна камбана. Тя държеше слушалката така, че и Лидия да може да чува.

— Мисля да се възползвам от офертата да разговарям с теб и адвокатата ти — изрече Нолан.

Тъпанчетата на Клеър започнаха да туптят от собственото ѝ сърцебиене.

— Кога?

— Какво ще кажеш за днес?

— Днес е неделя. — Едва сега осъзна какъв ден е. Почти цяла седмица беше минала от убийството на Пол.

— Сигурен съм, че имаш достатъчно пари, за да платиш таксата на Полковника за уикендите — отвърна Нолан.

Полковника. Така викаха на Уин Уолас, адвокатата, дето помогна на Клеър да се размине с обвинението в нападение. Пол го наричаше Полковника, защото беше същият тип арогантен тъпак като героя на Джак Никълсън в „Доблестни мъже“.

— Клеър?

Откъде Нолан знаеше прякора, който те бяха измислили? Дали Пол не беше използвал Полковника, за да се отърве от обвинението в присвояване?

— Ало?

Клеър погледна към Лидия, която клатеше толкова енергично глава, че навярно щеше да си докара някоя травма.

— Къде? — попита накрая.

Нолан ѝ каза адреса.

— Ще бъда там след два часа. — Тя прекрати разговора. Върна слушалката обратно в гнездото. Когато отлепи ръка от нея, видя, че дланта ѝ е оставила потно петно.

— Смяташ ли да му дадеш файловете? — попита Лидия.

— Не. Нямам намерение да ходя на срещата. — Клеър се изправи. — Отивам в Атънс.

— Какво? — Лидия също се изправи. Последва сестра си до антрето при задния вход. — Току-що каза на Нолан, че...

— Майната му на Нолан. — Клеър взе дамската си чанта. Пъхна крака в тенис обувките. Не знаеше защо, но се налагаше да види Лекси Фулър. Нямахше намерение да говори с нея или да хвърли бомба в

живота ѝ, просто искаше да зърне другата жена със собствените си очи.

— Виж, Лидия, наистина оценявам...

— Млъквай. Идвам с теб. — Сестра ѝ изчезна навътре в къщата.

Клеър провери пощенската кутия на видеоекрана до вратата. Обърнската флашка все още бе там. Часът беше 9:13 в тази неделна сутрин. За хубаво или за лошо Адам Куин спеше? Или може би бе предпочел някой друг да мине да вземе USB драйва? Дали Джейкъб Мейхю не беше тръгнал за насам? Дали Фред Нолан щеше да приеме неявяването ѝ след два часа за умишлено подвеждане на федерален агент? Щеше ли да прекара нощта в собственото си легло, или ѝ бе отредено през следващите няколко години да бъде в затвора?

Лидия се върна с дамската си чанта. В едната ръка държеше айфона си, а в другата бърнърфона.

— Аз ще карам.

Клеър реши да не спори, защото сестра ѝ беше по-голяма и винаги тя трябваше да кара. Отвори задната врата и я остави отключена. По този начин направо канеше крадците да се завърнат. Даже щеше да им сложи курабийки на прага, ако имаше време.

Изключи теслата от контакта. Ключовете ѝ бяха на работната маса, където ги бе оставила. Прибра ги в чантата си и влезе в колата. Лидия се качи зад волана. Намести си седалката. Настрои си огледалата. Намръщи се при вида на светещия седемнайсетинчов тъчскрийн, който се намираще в средата на таблото.

— Колата е електрическа, нали? — Лидия звучеше раздразнена. Новите неща я изнервиха. — Атънс е на един час разстояние.

— Наистина? Не бях забелязала при единайсетте милиарда пъти, в които съм карала точно тази кола до къщата на мама и обратно. — Така беше поне докато мониторът на глезена не бе ограничил придвижванията ѝ. — Може ли все пак да тръгваме?

Лидия продължаваше да изглежда раздразнена.

— Къде влиза ключът?

— Натисни спирачката, за да я включаиш.

Тя изпълни нареждането.

— Включена ли е? Даже не я чувам.

— На триста години ли си? — подигра ѝ се Клеър. — Господи боже, това е просто кола. Дори баба Джини може да се оправи с нея.

— Беше доста грубо от твоя страна. — Лидия включи на скорост. Видеоекранът превключи на камерата за задно виждане. Тя изпръхтя от отвращение, докато даде на заден и обърна.

Портата в края на алеята беше отворена. На Клеър ѝ се струваше, че са минали десет години, откакто бе седяла в лимузината с майка си и баба си. Опита се да си спомни как се чувстваше тогава. Чистата ѝ, ненакърнена мъка беше такъв лукс.

Имаше друга жена в Уоткинсвил, която вероятно изпитваше същото чисто чувство на тъга. Пол го нямаше от почти цяла седмица. Навярно онази се бе обаждала в болници, полицейски участъци, магистрални служби и на всеки, който би я изслушал. И всеки — след като направеше кратко проучване — щеше да ѝ каже, че Бъкминстър Фулър, бащата на геодезичния купол, е починал през 1983-та.

Клеър се запита каква ли история беше измислил Пол, за да обясни отсъствията си пред жената. Пътуващ търговец. Правителствен агент. Работник на нефтена платформа. Пилот.

Съпругът ѝ се бе сдобил с разрешение за пилот в колежа. Имаше право да кара леки самолети, което значеше, че винаги когато наемеха чартърен полет, той се наместваше в кокпита и започваше да си говори с пилота за посока на вятъра и алтиметри. Клеър съжаляваше бедния човечец, който трябваше да държи самолета в небето.

Следваше ли да съжалява Лекси Фулър? Имаше ли право да я остави в неведение относно Пол? Клеър прекрасно знаеше какъв ад е да научиш истината. Би ли могла да причини това на друго човешко същество?

Може би Лекси вече бе разбрала за нея. Може би малката кучка нямаше нищо против да споделя чужд съпруг, да отглежда копелето — или копелетата му — докато той си живееше с друга съпруга.

Клеър затвори очи. Мислеше ужасни неща за тази жена. Превръщаше Лекси в чудовище, а вероятно Пол ги бе заблудил и двете. Дори Лекси да бе съучастничка в полигамията, едва ли имаше представа за гнусните лайна, в които беше нагазил.

— Диадична цялост — би ѝ казал съпругът ѝ. — Човешкият мозък е склонен да допуска, че ако има жертва, трябва да има и злодей.

Така ли се възприемаше тя в момента, като една от жертвите на Пол?

— Клеър? — Лидия бе отпуснала ръце върху волана. — Мисля, че се нуждаем от повече информация.

Мисълта накара Клеър да се свие.

— Какво искаш да кажеш?

— Градските онлайн архиви обхващат само последните десет години. Винаги ли Пол е притежавал къщата?

— Има ли някакво значение?

— Просто се чудя дали няма други госпожи Фулър.

Клеър се вторачи в пътя. Проблемът с Лидия беше, че тя неизменно мислеше най-лошото за Пол.

— Смяташ, че ги е заравял в задния двор?

— Не съм казала подобно нещо.

— Не се налага да го правиш. — Клеър опря глава на дланта си. Не искаше Лидия да бъде тук, но не можеше да си представи да върши всичко това сама. Беше забравила колко е дразнещо да имаш сестра.

Лидия даде мигач, за да излезе на магистралата. Междувременно, в знак на примирие, подхвърли:

— Татко мразеше да шофира в неделите.

Клеър се усмихна, макар и против волята си. Докато баща ѝ я учеше да шофира, я беше предупредил, че неделята е най-опасният ден за пътуване. Обясни ѝ, че тогава хората са изморени и кисели от седенето в църквата часове наред в стегнатите си дрехи, и когато биват пуснати най-накрая, се изнасят като прилепи от ада.

— Какво търсеше в „Макдоналдс“ вчера? — попита Лидия.

Клеър ѝ каза истината.

— Чудех се дали ще е неучтиво, ако повърна в тоалетната, без да си поръчам нищо.

— Мисля, че са свикнали. — Лидия ускори в бързата лента. Въпреки че се оплакваше толкова много от колата, явно се наслаждаваше на шофирането. — Как смяташ, че ще постъпи Нолан, след като не се появиш в кабинета му?

— Зависи. Ако онова, което прави, е законно, ще пусне заповед за арестуването ми. Ако не е, ще започне да ми звъни отново или ще отиде в къщата.

— Ти остави вратата на гаража отворена. Просто трябва да влезе и да разгледа лаптопа на Пол.

— Нека го направи. — Клеър не виждаше смисъл да крие филмите. Тя беше тази, която ги предаде на полицията. — Същото важи и в този случай. Ако Нолан е там законно, то тогава ще има заповед за претърсване. Ако не е, може да вземе хард диска и да си го навре в задника.

— Може би ще бъде там, когато Адам дойде за флашката.

— Чудесно. Могат да гледат филмите заедно и да си направят по една чекия.

Лидия не се засмя.

— Може ли да те попитам нещо?

Клеър изгледа сестра си. Тя не беше от хората, които искаха разрешение.

— Питай.

— С какво се занимаваш по цял ден? Имаш ли някаква работа или нещо друго?

Клеър усети намека във въпроса. Вероятно Лидия предполагаше, че по цял ден само седи, нагъва бонбони и харчи парите на Пол. Ако трябваше да бъде честна, понякога правеше тъкмо това, имаше обаче случаи, в които вършеше полезни неща.

— Доброволка съм в доста начинания. В приют за бедни. В кухня за бедни. В много социални дейности. — Все едно изброяваше всичко онова, което бе важно за баща ѝ. — Помагах в „Проект «Невинност»“ за известно време, но дойде един случай, касаещ Бен Карвър. — Бен Карвър беше единият от двамата серийни убийци, които се изгавриха с баща ѝ. — Учих френски и немски. Все още свиря на пиано. Кося тревата, ако има нужда и ако не е прекалено горещо. Играех тенис по три-четири часа на ден, само че поради някаква причина вече никой не иска да играе с мен. — Обърна се към Лидия: — При теб как е?

— Работя. Прибирам се у дома. Спя. Ставам и пак работя.

Клеър кимна, сякаш не беше в течение.

— Излизаш ли с някого?

— Не точно. — Лидия изпревари един бавнодвижещ се мерцедес. — Мама знае ли, че си говорила с мен? — Въпросът изглеждаше спонтанен, ала суровият ѝ тон я издаде.

— Не ѝ казах — призна си Клеър. — Но само защото бях разстроена и смятах, че ако ѝ се обадя, щеше да го усети по гласа ми и

да ме накара да ѝ разкрия истината.

— Каква истина?

— Че не си лъгала и самият факт, че не си лъгала, означава, че Пол е лъгал, което значи, че осемнайсетгодишният ми брак е представлявал една голяма лъжа, а съпругът ми е бил психопат.

Лидия завря брадичка във врата си, ала този път си наложи да държи устата си затворена.

— Не съм ти се извинила за всичко, което сторих — осъзна Клеър.

— Не, не си.

— Съжалявам — изрече тя, но думата изглеждаше мижава пред онова, дето искаше да вложи в нея. — Трябваше да ти повярвам. — Знаеше, че нямаше как да стане. Не можеше да си представи вариант в онзи момент от живота си, при който да повярва на Лидия. — Макар и да не ти повярвах, не биваше да те оставям да си отидеш.

Лидия беше извърнала глава. Подсмръкна.

Клеър погледна към ръката на сестра си. Не знаеше дали е редно да я докосне.

— Съжалявам, Пепър. Изоставих те. Накарах мама също да те изостави.

— Не можеш да накараш мама да направи нещо, което самата тя не желае.

— Не съм много сигурна. — За първи път Клеър осъзна последствията от стореното. Тя не просто бе изрязала Лидия от живота си. Беше я прокудила от онова, което бе останало от семейството им. — Мама беше ужасена, че трябва да изгуби още едно дете. Знаех го и постъпих егоистично, защото ти бях страшно ядосана. Накарах я да направи избора на Софи^[4]. — Помисли си, че това беше единствената ситуация, в която този израз можеше да намери някакво приложение. — Сгреших. Толкова много съжалявам за всичко, което ти причиних. Което причиних на нашето семейство.

— Е — Лидия изтри сълзите си, — в мен беше голяма каша тогава. Онова, дето каза, е истина. Крадях от всички вас. Лъжех през цялото време.

— Но никога не би излъгала за нещо подобно и трябваше да си дам сметка. — Клеър се засмя при това омаловажаване на фактите. — Явно не съм съзирала доста неща.

Лидия преглътна, за да възпре напирещите сълзи.

Клеър не знаеше какво друго да каже. Че се гордее със сестра си, задето се е отказала от наркотиците и се е измъкнала от дълбоката бедност? Че дъщеря ѝ е красива, умна и невероятна? Че очевидно приятелят ѝ я боготвори? Всичко, което бе разбрала за Лидия, произлизаше от папките на частните детективи на Пол.

А това означаваше, че макар Клеър да бе разголила мрачната, прогнила душа на своя брак, сестра ѝ все още не ѝ беше доверила истината за собствения си живот.

— Така. — Лидия явно искаше да смени темата. Махна с ръка към тъчскрийна. — Това чудо има ли радио?

— Може да възпроизведе всяка песен, която пожелаеш. — Клеър докосна необходимата иконка. — Просто кажи силно и ясно какво искаш да слушаш и то ще бъде намерено в интернет и възпроизведено.

— Невероятно.

— Добре дошла при единия процент^[5]. — Клеър раздели дисплея. Отново се почувства като развълнуваното хлапе в салона на „Тесла“, което превърташе различните екрани. — Можеш да четеш имейлите си, да проверяваш колко мощност ти остава, да сърфираш в интернет.

Изведнъж млъкна. Когато докосна иконката, системата зареди последната страница, която Пол бе разглеждал. Feedly.com беше новинарски агрегатор^[6], който работеше на подобен принцип като известията в Гугъл, но с новинарски статии.

Пол беше въвел само едно име в търсачката.

Лидия попита:

— Какво има?

— Отбий.

— Защо?

— Отбий.

Тя въздъхна тежко, но изпълни нареждането. Колата се разтресе от хоризонталната релефна маркировка, докато спираше в аварийната лента.

— Какво има? — попита отново.

— Пол е настроил известията на новини за Ана Килпатрик. Последното е отпреди две минути.

Лидия грабна дамската си чанта и извади очилата.

— Какво чакаш?

Клеър чукна с пръст върху най-скорошното известие — един линк от Канал 2, филиал на Ей Би Си в Атланта.

Най-горе на страницата имаше черна рамка за поточно видео. Течеше червена лента с надпис: „НА ЖИВО! Извънредни новини за случая с Ана Килпатрик!“. Едно въртящо се колелце показваше, че видеото се зарежда. Клеър включи звука. Двете зачакаха, очите им не се отлепяха от колелцето.

Теслата се разклати, когато кафяв камион на Ю Пи Ес мина покрай нея.

— Това отнема цяла вечност — негодуваше Лидия.

Най-накрая видеото се зареди, но нямаше много за гледане. Капитан Мейхю стоеше на някакъв подиум. Конгресмен Джони Джаксън, който никога не пропускаше възможност да се появи в медиите, бе застанал зад него, леко вдясно, за да бъде в обсега на камерата. Двамата бяха обърнали очи към затворената врата отстрани. Виждаха се проблясъци от светкавици на фотоапарати и се долавяше надигащото се недоволство на нетърпеливите репортери.

Един глас зад кадър обяви:

— Казаха ни, че родителите са пристигнали в сградата преди пет минути. — Репортерът направи резюме на изчезването на Ана Килпатрик, стигайки до намирането на колата ѝ на паркинга на Ленъкс Мол.

Клеър си спомни пресконференциите, които семейството ѝ даваше. Тогава имаше само три новинарски станции и срещите с медиите се устройваха в малкото фоайе на шерифството. На двете с Лидия им бяха казали да изглеждат съкрушени, но не чак толкова. Хелън се притесняваше, че похитителят на Джулия ще види другите ѝ две дъщери и ще поиска да отвлече и тях. Шерифът ги бе посъветвал да насочват коментарите си към Джулия, защото той непреклонно вярваше, че тя се намира в някой западнал хотел и се спуска от смях при вида на родителите си, които се правят на глупаци по вечерните новини.

— Ето ги и тях — обади се Лидия.

Видяха как на екрана се отвори страничната врата. Родителите на Ана Килпатрик пристъпиха към подиума и застанаха отляво на Мейхю. Той им кимна, като че за да им каже: *Ще се справим с това*. Те

не му кимнаха в отговор. Двамата изглеждаха като осъдени на смърт, които чакаха да бъдат екзекутирани.

— Открили са тялото — додаде Лидия.

Клеър ѝ изшътка да мълчи, но няколко секунди по-късно Мейхю потвърди предположението ѝ.

Полицаят заяви:

— Останките на млада жена са намерени около четири часа тази сутрин на джогинг алеята на Белтлайн.

Белтлайн минаваше през центъра. Клеър имаше няколко приятелки, които се шегуваха, че трябва да бъде наречена Рейплайн^[7] заради големия брой сексуални нападения, които се случваха там.

Мейхю продължи:

— Окръжната криминална лаборатория в Дикалб успя да идентифицира останките по снимки и отпечатащи. Семейство Килпатрик също потвърдиха преди час.

— Позволили са им да видят тялото? — учуди се Клеър.

— Ти не би ли поискала?

Вече не беше особено сигурна.

Мейхю каза:

— В този момент не разполагаме с нови улики. Молим всички, които разпознават мъжа от скицата, да се обадят на горещата ни линия. — Полицаят вдигна фоторобота на мъжа, видян в близост до колата на Ана. — Семейство Килпатрик биха искали да благодарят на всички, помогнали за издирването на...

Клеър спря звука, защото знаеше какво ще последва. Репортерите щяха да задават въпроси. Мейхю нямаше да им отговаря. Забеляза как полицаят направи знак на Боб Килпатрик, бащата на Ана. Мъжът имаше същото съзливо, пречупено изражение, което беше виждала безброй пъти на лицето на собствения си баща.

Лидия също го бе виждала.

— Напомня ми за татко.

Клеър се насили да не гледа Елинор Килпатрик. Тя се държеше за съпруга си, все едно се бяха изгубили в морето. Наистина бяха изгубени — даже да стигнеха до сушата, винаги щяха да усещат как всичко под тях се люлее.

Лидия хвана сестра си за ръката. Усети утехата от допира да се разлива по тялото ѝ като топла вода. Седяха в колата и слушаха

профучаващите покрай тях камиони. Искаше ли Клеър да види тялото на Джулия? Щеше да се е променило за всичките тези години. Щеше да е само кости, но дори костите биха означавали толкова много, защото щяха да имат какво да заровят, да разполагат с място, на което да оставят мъката си.

— Какво се случва? — Лидия не задаваше екзистенциален въпрос. Тя сочеше към тъчскрийна. Елинон Килпатрик беше избутала Мейхю встрани. Сграбчи микрофона.

Клеър усили звука.

Гневният глас на майката на Ана проскърца през тонколониите:

— ... била е жигосана като проклето животно!

Излъчването беше прекъснато. Водещият на новините по Канал 2 се появи на екрана.

— Искаме да се извиним, уважаеми зрители, за езика, който току-що чухте.

— Намери нецензурираното предаване — нареди Лидия. — Намери го!

— Търся. — Клеър вече бе отишла на търсачката. Новините бяха актуализирани. Пресконференцията беше качена на още десетина сайта. Тя избра най-жълтия от тях. Колелцето в цветовете на дъгата започна да се върти в средата на екрана.

— Опитай някой друг — нервничеше Лидия.

— Дай му малко време. — Клеър стисна юмрук с длан, за да не сграбчи екрана. Тъкмо щеше да се откаже, когато страницата най-накрая се зареди.

Мейхю беше застинал пред микрофона. Джаксън се взираше право напред като примерен войник. Клеър натисна бутона за пускане на видеото. Капитанът каза:

— Останките на млада...

— Началото е. — Очевидно Лидия беше внимавала. Тя плъзна пръст в долната част на екрана, докато не стигна до избухването на Елинон Килпатрик.

— Това са пълни глупости! — извика жената.

Джони Джаксън умело излезе от кадър, като остави всичко в ръцете на Джейкъб Мейхю.

— Госпожо Килпатрик... — Капитанът прикри микрофона с ръка.

— Не! — Елинор Килпатрик се опита да я отблъсне. Тя беше дребна. Не успя да помести мъжа, затова се обърна към репортерите и закрещя: — Дъщеря ми е била нарязана!

В отговор засвяткаха светкавици на фотоапарати.

Мейхю повтори:

— Госпожо Килпатрик...

Тя му изтръгна микрофона.

— Гърдите ѝ са били осакатени! Била е жигосана като проклето животно!

Капитанът се помъчи да се добере до микрофона. Елинор Килпатрик се извърна от него. Той опита отново, но Боб Килпатрик го удари в корема.

— Тя беше нашето бебче! — проплака майката. — Беше още дете!

Двама мъже в униформи хванаха Боб Килпатрик. Съпругата му продължи да крещи, докато го влачеха.

— Що за животно би сторило това на малкото ни момиченце? Що за животно?

Мейхю избърса уста с опакото на ръката си. Очевидно беше бесен. Пред погледите на репортерите сграбчи Елинор Килпатрик през талията и я помъкна по подиума. Микрофонът падна на пода, когато кабелът се опъна. Мейхю буквално блъсна жената през отворената врата. След това я затръшна. Камерата се задържа за няколко секунди върху нея, преди всичко да потъне в мрак.

Двете не можеха да отлепят очи от екрана.

— Видя ли какво направи тя? — попита Лидия.

— Да. — Клеър отиде на началната страница. Изчакаха видеото да се зареди отново. Вместо да превърти напред, пусна пресконференцията отначало. Първо Мейхю, после Елинор Килпатрик. Щом записът свърши, го върна пак, за да го гледат за трети път.

Гласът на репортера зад кадър. Мейхю на подиума. Родителите на Ана, които влизат в помещението.

Нито Клеър, нито Лидия можеха да откъснат погледи от тъчскрийна. Бяха поразени от изблика на Елинор Килпатрик и начина, по който очертаваше буквата „X“ на корема си, когато каза, че дъщеря ѝ е била жигосана.

Клеър спря видеото на пауза. Елинор Килпатрик застина на екрана. Устата ѝ беше отворена. Дясната ѝ ръка — притисната в лявата страна на корема, малко встрани от центъра, точно под ребрата.

— Гърдите ѝ са били осакатени — каза Лидия.

— Знам.

— Върху корема ѝ е била жигосана буквата „X“.

— Знам.

Точно както второто момиче във филмите на Пол.

Онова, което приличаше на Ана Килпатрик.

[1] Драгън Кон — конвенция на феновете на научна фантастика, фентъзи, комикси и други елементи на фен културата. Клубът е създаден през 1987 г. и се събира всяка година в Атланта, Джорджия. През 2014 г. присъстват 63 000 души. — Б.пр. ↑

[2] Марк Ротко (1903–1970) — американски художник от руски произход. Един от най-ярките представители на абстрактния експресионизъм. — Б.пр. ↑

[3] Аферата „Иран-Контра“ — политически скандал в САЩ, който избухва през 1986 г. Висши служители на администрацията и президентът Роналд Рейгън тайно спомагат за продажбата на оръжия на Иран, който е под оръжейно ембарго. — Б.пр. ↑

[4] Изборът на Софи — ситуация, в която трябва да се избира от два неприемливи варианта. — Б.пр.; Изразът произлиза от заглавието на романа на Уилям Стайрън „Изборът на Софи“, в който е разказана мъчителната история на жена, принудена от нацистите да избере кое от двете ѝ деца да умре и кое — да живее. — Б.р. ↑

[5] Смята се, че половината от световното богатство се притежава от 1% от населението на планетата. — Б.пр. ↑

[6] Агрегатор — уебсайт или програма, която намира свързани статии или теми и ги изпраща под формата на линкове на ползвателя. — Б.пр. ↑

[7] Рейплайн, на английски „Rare Line“ — Алеята на изнасилванията. — Б.пр. ↑

IV

Помниш ли онази статия, която написа за училищния вестник, когато Тимоти Маккоркодейл беше екзекутиран? Той бе осъден на смърт през 70-те години на миналия век за убийството на бяло момиче, което видял да говори с чернокож мъж в един бар в центъра на Атланта. Не ти беше лесно да проумееш защо подобно нещо е предизвикало такава реакция. Едновременно се гордеех с теб и се надявах да не разбереш този нелеп расизъм. Майка ти и аз израснахме по време на последните издихания на законите „Джим Кроу“^[1]. Марширувахме за равни права на всички, но ни беше лесно, тъй като приятелите и състудентите ни маршируваха рамо до рамо с нас.

Помня, че говорих с майка ти за твоята статия, в която ти коментираше, че макар Маккоркодейл да е заслужавал да бъде наказан, обществото е нямало правото да го осъжда на смърт. Толкова се гордеехме с теб, че вярвах в нещата, в които вярвахме и ние. Аз и майка ти споделяхме яростта ти, че един човек е бил изпържен на електрическият стол за отвлечане, изнасилване, мъчение и убийство на седемнайсетгодишно момиче.

Мислех си за твоята статия тази сутрин на път към Джорджийския затвор за диагностика и класификация. Може би си спомняш от проучването си, че това е мястото за осъдените на смърт в Джорджия. Не знам защо материалът ти изникна в ума ми, докато минавах през централния портал, и макар все още да се гордея с теб, тотално си промених мнението относно смъртната присъда. С единствената уговорка, че трябва да разрешават на родителите да натискат бутона.

Няколко години след като ти изчезна, пощенски служител на име Бен Карвър беше осъден на смърт по обвинение за убийство на шестима млади мъже. (Той е хомосексуалист, което, по думите на Хъкълбери, означава, че няма интерес да похищава млади жени.) Според слуховете Карвър е изяждал части от жертвите си, но тъй като нямаше съдебен процес, по-пикантните подробности не станаха

публично достойние. Открих името на Карвър в папката на шерифа преди десет месеца, на петата годишнина от изчезването ти. Писмото беше написано и подписано от директора на затвора. Той уведомяваше шерифа, че Бен Карвър, осъден на смърт затворник, споменал на един от надзирателите, че би могъл да предостави информация, отнасяща се до твоя случай.

Хъкълбери си беше отбелязал, че е проверил следата, ала Карвър лично ми каза, че шерифът никога не е разговарял с него. Разбира се, аз отидох при Бен Карвър. В интерес на истината посетих затвора общо четиридесет и осем пъти през последните десет месеца. Щях да ходя по-често, но осъдените на смърт имат право само на едно посещение седмично.

Миличка, съжалявам, че не съм ти споменавал досега за тези визити, ала, моля те, продължи да четеш и може би ще разбереш защо.

В дните за посещения Бен Карвър и аз седим един срещу друг като риби в развъдник, разделени от телена мрежа. Дупките на мрежата са съвсем малки. Стаята за посещения е твърде шумна. Тук има около осемдесет мъже със смъртни присъди и за мнозина от тях единственият контакт с външния свят са майките им. Можеш да си представиш всичките емоции, които бушуват на това място. Майката на Бен Карвър е прекалено стара вече, за да го посещава, затова той се задоволява с мен. Трябва да се наведе напред и да допра устни до метала, макар да виждам черната мръсотия от долепянето на хиляди усти преди моята.

СПИН, мисля си. Хепатит В. Херпес. Инфлуенца. Мононуклеоза.

Въпреки това допирам уста до преградата.

Карвър е очарователен мъж с провлачен говор. Той е любезен и внимателен, което ме кара да се питам дали това е нормалното му държание, или просто е чел прекалено много романи за Ханибал Лектър?

Винаги е изключително загрижен за моето добро физическо състояние и външност. „Изглеждаш изморен днес“, казва ми той. Или: „Храниш ли се достатъчно?“. Или: „Може би трябва да обсъдиш прическата си с твоя фризьор“.

Наясно съм, че флиртува с мен, защото е самотен, точно както аз флиртувам с него, защото искам да разбера какво знае.

Говорим за всичко друго освен за теб.

Карвър е перфектният събеседник на тема филми. „Казабланка“. „Отнесени от вихъра“. „Среднощен каубой“. Поредицата за „Монти Пайтън“. После следват книгите, които чете — предимно класика или Ан Ривърс Сидънс (романи, свързани с Атланта), Барбара Картланд (романси), Нийл Геймън (фентъзи). Водили сме повече дискусии за „Селестинското пророчество“, отколкото бих могъл да спомена.

Не казвам на майка ти за тези разговори, и то не само защото смята „Мостовете на Медисън“ за сантиментален боклук. Тя е непоколебима в отказа си да чува каквото и да било за, както аз ги наричам, моите извънкласни дейности, които определя като безплодно начинание. Ако изключим тази тема, вече почти няма за какво да си приказваме с нея. Можем само да предъвкваме стари спомени за мъчителни излети на къмпинг, приключения с Феята на зъбките и разгорещени разговори с учители. Сестрите ти имат свой собствен живот. Намериха си приятели, започнаха да създават семейства извън нашето. Майка ти пък ми намери (посредствен) заместник, а аз...

Мога ли да ти призная, че съм самотен? Че всяка сутрин се събуждам в разхвърляната си, празна спалня, вирам се в жълтия напукан таван и се чудя, има ли смисъл да ставам? Че не мога да понеса да виждам четката си за зъби самотна, без тази на майка ти? Че имам две чинии, две лъжици, две вилици и два ножа, но не защото ми трябват, а защото ги продават само в комплект? Че изгубих работата си? Че най-накрая изгубих майка ти? Че спрях да моля сестрите ти да ме посещават, понеже с всеки разговор усещам, че ги завличам в дълбините на океана?

Може би сега разбираш защо дискусиите за филми и литература с осъден сериен убиец се превърнаха в толкова важна част от моя живот. Те са причина да се изкъпя. Да си обуя обувките. Да изляза от дома си, да се кача в колата, да отида на място, различно от апартамента с една спалня, който чувствам като затворническа килия, подобна на онези в Джорджийския затвор за диагностика и класификация.

Съзнавам, че Бен ме разиграва, както и че позволявам да го прави. Изумявам се, че напоследък единствените мигове, в които не мисля за теб, са онези, дето прекарвам в дебати за Джойс с един предполагаем канибал. Целта на моите посещения не е ли да науча

какво знае Карвър? Да проверя слуховете, които е чул, за да мога най-накрая да разбера какво се е случило с теб?

Имам неприятното усещане, че той не знае нищо за теб.

Но имам още по-неприятното усещане, че не ми пука.

Ето какво правя: казвам си, че го изучавам. Такъв тип човек ли те е отвлякъл? Бил ли е похитителят ти толкова мил с теб, както Бен Карвър с мен? Дали те е отвлякъл, защото те е искал само за себе си? Или защото е искал да те нарани?

Тогава си задавам въпроса какво ще се случи, ако тази мръсна метална мрежа я няма. Какво би ми сторил човек като Бен Карвър, ако нямаше пазачи, нито бариера между нас? Дали щеше да ми разяснява „Кралицата на феите“ на Спенсър, или щеше да ме разпори и да си хапне парче от панкреаса ми?

Днес осъзнах, че никога не ще науча отговора — не защото подобен сценарий е невъзможен, а защото ми беше забранено да посещавам повече Бен Карвър. Веднага заподозрях намесата на Хъкълбери, ала директорът ми разкри действителната причина. Колкото и нагласено да ми се струваше всичко. В крайна сметка той бе човекът, чието писмо ме насочи към Бен Карвър.

Ето как се случи: вместо да ме отведат в чакалнята за предстоящата среща, бях поведен по един дълъг коридор от закръглен пазач, който постоянно смучеше зъбите си. Звукът отекваше, отразен от лъскавите плочки на пода. В затворите коридорите са дълги и широки, вероятно за да можеш да бягаш, но не и да се скриеш. На всеки ъгъл има големи огледала тип „рибешко око“. Видеокамери следят всяка твоя крачка.

Ако центърът на Атънс бе също толкова добре обезопасен, навярно щеше да се прибереш у дома при нас.

Кабинетът на директора беше облицован с евтина ламперия и обзаведен с институционални зелени мебели. Както би казал Бен:

— Спомни си „Хладнокръвният Люк“^[2].

Всяка повърхност бе от метал или имитация на дърво. Директорът беше дебел, много късо подстриган и с гуша, която почти скриваше яката му. Сякаш това не бе достатъчно, за да се впише в стереотипа, ами носеше и бяла риза с къси ръкави и заципана вратовръзка на червени и черни райета. Пушеше пура и ме изучаваше, седнал зад бюрото си. Настаних се срещу него, в ръцете си държах

орфан екземпляр от „Човек е стар само веднъж!“ на Доктор Сюз. Подарък от Бен, изпратен по директора. Последната комуникация на Карвър Канибала с мен. Той бе пожелал да не го посещавам повече. Вече нямаше да бъда допускан в затвора.

— Доктор Каръл — започна директорът с глас, който наподобяваше този на Фогхорн Легхорн^[3] — Бен Карвър е психопат. Той не познава съпричастие и разкаяние. Ако виждате нещо човешко в него, то е само защото играе роля.

Разлистих книгата. Ръцете ми се потяха. Страниците залепваха за пръстите ми. В затвора е горещо, независимо кое време на годината е. Мирише на пот, отходни канали и отчаяние от мъжете, натъпкани в килиите като вещи.

Директорът продължи:

— Очевидно Карвър е получил онова, което е желал. Приключил е с вас. Не го приемайте лично. Смятайте се за щастливец, че сте се измъкнали невредим.

Невредим.

Оставих думата да се разходи из главата ми. Изрекох я на глас, докато ме съпровождаха обратно по дългия коридор. Повтарях си я в колата, държейки подаръка в ръцете си.

„Човек е стар само веднъж! Книга за остарели деца“ е книга с картинки за възрастни. Преди няколко години ти и сестрите ти ми подарихте екземпляр за рождения ден, понеже вие, младите, смятате, че е много забавно, когато старите стават още по-стари. Не си спомням някога да съм споменавал на Бен за книгата, но ми изглежда като нещо, което бих подхвърлил в началото, опитвайки се да го накарам да ми разкрие някаква улика за теб.

Разговорът би протекъл навярно по следния начин:

Бен: Кажи ми, Сам, какво четеш напоследък?

Аз: Намерих една книга, която Джулия и сестрите ѝ ми подариха за рождения ден. „Човек е стар само веднъж!“ от Доктор Сюз.

Бен: Знаеш ли, на шестнайсет получих най-хубавия си подарък за рожден ден — майка ми ми връчи комплект ключове за колата ѝ. Каква бе първата ти кола, Сам? Обзалагам се, че е била някоя стара таратайка. Сигурно си подлудявал момичетата с нея.

Ето какъв беше той. Сменяше темата, като винаги преди това казваше нещо ласкателно. Обикновено бе по-ловък. Трудно е да

опишеш как някой те е манипулирал, защото в повечето случаи не го осъзнаваш на мига. Не е като да си водиш бележки.

Сигурен съм, че по време на посещенията ми Бен бе успял да събере много повече информация за мен, отколкото аз за него. Трябва да призная, че действаше на ниво, което дори не подозирах, че съществува. И наистина беше психопат, знаех това, но все пак интересен психопат, и ми осигуряваше нещо, дето да правя веднъж седмично, всяка седмица, в продължение на десет месеца, при алтернативата да си прережа вените и да гледам как кръвта ми блика и се стича в сифона на ваната.

Трябваше да спомена скалпела, когато изброявах приборите в чекмеджето. Вече цяла година е там — лъскав метал с наточено хирургично острие. Виждам колко лесно реже плът и си представям колко лесно срязва моята.

Смятам, че се е случило следното: Бен е знаел, че ми е помогнал да се измъкна от депресията и че е време да ме пусне. Не защото е искал да прекрати контактите ни, а защото, ако продължавах да го посещавам, щеше да се изкуши да унищожи онова, което толкова дълго бе градил.

Директорът беше прав, че моят странен приятел е психопат, ала не беше прав, че не познава съпричастието. Държах доказателството за това в ръцете си.

Не знам как бе успял да се докопа до екземпляр от „Човек е стар само веднъж!“, при положение че беше със смъртна присъда, но знам, че е доста находчив и изобретателен. Имаше много почитатели навън. Надзирателите го уважаваха като стар затворник. Дори в затвора можеше да получи почти всичко, което пожелаеше. Никога обаче не искаше нещо, ако нямаше подобаваща причина за това. Причината този път беше да ми изпрати съобщение.

Ето какво ми бе написал в книгата:

„Първо трябва да видиш образите, думите идват подире им.“

Робърт Джеймс Уолър^[4].

Образи.

Виждаш ли, миличка?
В крайна сметка Бен Карвър знаеше нещо за теб.

[1] Законите „Джим Кроу“ (Jim Crow laws) — неофициално, широко разпространено название на законите за расова сегрегация, които сериозно ограничават социално-икономическите права на чернокожото малцинство. Наречени така по името на едноименния комичен персонаж от популярна навремето песен за беден и неграмотен негър. Действат в южните щати на САЩ под формата на местни закони между 1890 и 1964 г. — Б.р. ↑

[2] „Хладнокръвният Люк“ — американска затворническа драма от 1967 г. с участието на Пол Нюман и Джордж Кенеди. — Б.р. ↑

[3] Фогхорн Легхорн — петел с южняшки акцент от анимационните поредици „Шантави рисунки“ и „Весели мелодии“ на „Уорнър Брос“. — Б.р. ↑

[4] Робърт Джеймс Уолър (р. 1939 г.) — американски писател, фотограф и музикант. Цитатът е от най-известната му книга „Мостовете на Медисън“, превод Емилия Л. Масларова. — Б.р. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Лидия стоеше пред Арката в центъра на Агънс. Гледаше телефона си. Презареди търсачката. Нямаше нови подробности за Ана Килпатрик. Това не пречеше на новинарските сайтове да бълват историята ѝ безспир. Дояха пресконференцията за всяка частица емоция, която можеха да изстискат. Избликът на Елинон беше във фокуса на всички медии. Ем Ес Ен Би Си, „Фокс“, Си Би Ес, Ей Би Си и Ен Би Си бяха зарязали неделните сутрешни политически обобщения. В Си Ен Ен бяха поканили психиатър, който да коментира психическото състояние на Елинон и Боб Килпатрик. Фактът, че докторът никога не беше срещал родителите на мъртвото момиче или че изобщо не бе работил по случай, в който дете е било отвлечено и убито, не му пречеше да говори като квалифициран експерт по национална телевизия.

Лидия беше много по-квалифицирана да определи психическото им състояние. Шестнайсетгодишната им дъщеря бе мъртва. Измъчвана, жигосана и изоставена на Белтлайн — пародия на спортна пътека, която повече приличаше на ловен район, свърталище на престъпници. Вероятно в момента семейство Килпатрик търсеха най-бързия начин да се присъединят към единственото си дете.

Може би през цялото време бяха предполагали, че Ана е мъртва, ала да мислиш, че е истина, и да получиш фактическо потвърждение са две коренно различни неща. Бяха разпознали тялото ѝ. Бяха видели разложението ѝ. Дали беше по-добре, че научиха точно какво се е случило, пред алтернативата да си останат само с ужасите, въртели се в главите им?

Също като семейство Каръл и те бяха хванати между чука и наковалнята.

Лидия избърса потта от челото си. Температурата бе паднала през нощта, но на нея ѝ беше горещо, навярно поради шока или стреса, или комбинацията от двете. Изкачи каменните стъпала, водещи до металната Арка, която стоеше на входа на Северния кампус от времето на Гражданската война. Баща им бе разказвал как след

футболни мачове я увивали с тоалетна хартия. Джулия беше арестувана тук по време на протест срещу първата война в Персийския залив. В последната нощ от живота си тя бе минала заедно с приятелите си покрай Арката на път към „Манхатън“.

След „Манхатън Кафе“ повече не я видяха.

Лидия искаше да е до дъщеря си. Искаше да я вземе в обятията си и да я целува по главата по начина, по който Дий ѝ позволяваше само ако бе болна или тъжна. Когато беше бебе, обожаваше да я прегръщат. Гърбът постоянно я болеше да я носи из кухнята, докато готвеше, или да я държи на бедрото си, докато переше. След като Рик се появи, Дий се просваше отгоре им като одеяло — краката ѝ бяха в неговия скут, а главата в този на майка ѝ. Двамата с Лидия се поглеждаха един друг и се усмихваха, защото имаха толкова чудесно малко момиченце между тях. Лидия изпитваше невероятно облекчение, понеже единствено в тези моменти, когато беше достатъчно близо до дъщеря си, за да чува дишането ѝ, знаеше, че Дий е в безопасност.

Отпусна глава в шепите си. Затвори очи. В съзнанието ѝ изникна образът на Елинор Килпатрик, беше прогорил всяка гънка на мозъка ѝ. Начинът, по който майката крещеше с болезнена настоятелност. Обладаното ѝ изражение. „Х“-ът, който бе изрисувала от лявата страна на корема си.

Очевидно Елинор беше десничарка. Трябваше да се пресегне пред корема си, за да очертае „Х“. Не бе избрала случайно тъкмо това място.

Лидия погледна към Брод стрийт. Клеър седеше на маса отвън в „Старбъкс“, където я беше оставила. Бе изпънала гръб като войник и се взираше в празното пространство. Имаше отнесен поглед на кататоничка. Спокойствието ѝ бе някак си изнервящо. Винаги бе толкова трудна за разгадаване, ала точно сега беше направо непроницаема.

Лидия се отпрати натам. Трийсетте метра помежду им нямаше да ѝ помогнат по магически начин да разчете мислите на Клеър. Тръгна да пресича „Брод“, като спря в средата, макар да нямаше никакво движение. „Джорджия“ бяха били „Кентъки“ миналата вечер. Градът, потънал в сън, се възстановяваше след победата. Тротоарите бяха лепкави от разлята бира. Улиците — пълни с боклуци.

Клеър не вдигна поглед, когато Лидия седна на масата, но попита:

— Изглежда ли ти различно?

— Прилича ми на търговски център на открито — отвърна сестра ѝ, защото кампусът се беше променил от старомоден южняшки университет в разрастващ се корпоративен бегемот. — Превърнал се е в предградие.

— Единственото, което се е променило, е дължината на такива панталоните.

— „Тако Стенд“ не трябваше ли да е тук?

— Няколко врати по-надолу е. — Клеър посочи с глава.

Лидия проточи врат. Видя още маси и столове на тротоара. Никой не бе седнал навън, тъй като беше прекалено студено. Имаше една жена с метла и лопата, ала вместо да мете боклуците от миналата вечер, тя си гледаше телефона.

— Никога не ме накара да правим нещо странно — каза Клеър.

Лидия се обърна отново към сестра си.

— Първия път, когато видях филма на компютъра му — началото с окованото момиче — изпитах това странно чувство, подобно на предателство, понеже исках да знам защо не го е причинил на мен. — Тя наблюдаваше един мъж, който бавно правеше джогинг по улицата. — Помислих си, че ако това му харесва, да оковава, да носи кожа, превръзки на очите и подобни неща, макар да не си падам по тях, защо не ме е помолил да опитаме? — Погледна към Лидия, все едно очакваше отговор от нея.

Сестра ѝ само сви рамене.

— Вероятно бих отвърнала „Да“. — Клеър поклати глава, сякаш за да се възпротиви на себе си. — Искам да кажа, ако това е било, което наистина е желал, то щях да опитам, нали? Защото така правим ние. И Пол го знаеше. Знаел е, че ще опитам.

Лидия сви рамене отново, но нямаше никаква представа.

— Никога не ме накара да се облека като камериерка, да се преструвам на ученичка или каквото и да било друго. Никога не поиска анален секс, а в един или друг момент всеки мъж го иска.

Лидия се огледа наоколо с надеждата, че никой не ги е чул.

— Тя беше по-млада от мен — продължи Клеър. — Първата жена — когато я видях, ми мина тази мисъл през главата, че е по-млада

от мен, и ме заболя, защото аз вече не съм млада. Това е нещото, което не можех да му дам.

Лидия се облегна на стола си. Нямаше какво друго да направи, освен да остави сестра си да говори.

— Не го обичах истински, като се оженихме. Искан да кажа, че бях влюбена, но не беше... — Махна с ръка, за да прогони емоциите. — Бяхме женени по-малко от година и приближаваше Коледа. Пол работеше над магистратурата си, а аз бях телефонистка в една правна фирма, и изведнъж си помислих: „Махам се от тук“. Имах чувството, че е напълно безсмислено да съм омъжена. Че е истинско мъчение. Мама и татко бяха толкова жизнени преди Джулия. Толкова страстни и пламенни, и интересни. Помниш ли? Какви бяха преди?

Лидия се усмихна, понеже някак си Клеър бе отключила спомените ѝ само с един-единствен въпрос. Дори след двацет и две години брак Сам и Хелън се държаха като тийнейджъри, които не можеха да отдръпнат ръцете си един от друг.

— Ходеха на танци, на партита, на вечери, имаха общи интереси и обожаваша да разговарят помежду си непрекъснато. — Клеър се палеше все повече. — Помниш ли, че не ни беше позволено да ги прекъсваме? Но ние и не искахме да го правим, та те бяха толкова очарователни. — Усмихна се. — Четяха всичко. Гледаха всичко. Хората се надпреварваха да прекарат малко време с тях. Когато устройваха партита, постоянно се появяваха непознати, защото бяха чували, че семейство Каръл са много забавни.

Спомените връхлетяха Лидия — как Хелън стърже сирене върху целината, а Сам опърля веждите си на грила. Игрите на шарада. Разгорещените политически спорове. Оживените дискусии за книги, изкуство, филми.

Клеър не спираше:

— Винаги се целуваха. Наистина се целуваха. Мислехме, че е отвратително, но не беше ли прекрасно, Пепър? Просто ги поглеждаш и си казваш, че точно това е обичта, нали?

Лидия кимна. Чувстваше се опиянена от отдавна забравените спомени.

— През първата година с Пол всичко това ни липсваше. Поне не смятах, че го имаме. — Клеър преглътна толкова трудно, че шията ѝ се напрегна. — В онази вечер след работа карах велосипеда си към дома

ни и си мислех, че ще бъде честна и ще му кажа, че всичко е приключило. Щях да смъкна лепенката. Нямах да чакам коледните партита и новите години да идват и да си отиват. Просто щях да си излея всичко. — Млъкна за момент. По лицето ѝ се стичаха сълзи. — Прибрах се у дома и заварих Пол в леглото. Реших, че си подремва, но целият беше плувнал в пот. Чувах как гърдите му свирят. Клепачите му потрепваха всеки път, щом премигнеше. Накарах го да стане и го заведох в болницата. Имаше настинка от няколко седмици, която беше прераснала в пневмония. Можеше да умре. За малко да се случи. — Тя избърса сълзите си. — Ето го и гвоздея на историята: бях ужасена. Не можех да си представя живота без него. Часове по-рано бях готова да го напусна, но после осъзнах, че не мога. — Поклати енергично глава, все едно някой я беше накарал да го стори. — Прекара почти три седмици в болницата и аз не го оставих през цялото време. Четях му. Спях в леглото при него. Къпех го. Винаги съм знаела, че Пол се нуждае от мен, ала когато едва не го изгубих, разбрах, че аз също се нуждаем от него.

Клеър спря за момент, за да си поеме малка глътка въздух.

— Това са миговете, в които човек започва да обича истински някого. Похотта, чукането като зайци и опропастяването на собствения живот, за да си около него — то е страст. Граничеща с обсебване. Тя винаги прегаря. Знаеш го, Лиди. Подобна страст никога не може да просъществува дълго. Но онези моменти в болницата, грижата за него, ме накараха да осъзная, че онова, което имах с Пол, което си мислех, че имам, то беше нещо повече от любов и страст. Аз го обичах. Чувството бе толкова осезаемо, та почти можех да го докосна с ръце. Можех да го ухапя със зъби.

Лидия никога не би се изразила по този начин, но благодарение на Рик разбираше за какво говори сестра ѝ. Той бе всичко, което би могла да иска за себе си: любовник, спътник, най-добър приятел, опора. През цялото време беше толкова фокусирана върху страха си да не изгуби Дий, че не бе прозряла колко опустошително щеше да е за нея, ако Рик се махнеше от живота ѝ.

— Пол знаеше какво преживявах след загубата на Джулия — продължаваше Клеър. — Разказах му всичко. *Всичко*. Не пропуснах нито една подробност. Не мога да си спомня момент от живота си, в който да съм била толкова откровена с мъж. Излях душата си —

разкрих му какво беше чувството, когато мама се превърна в призрак, а татко в Дон Кихот. Колко много се нуждаех от теб, за да ми помогнеш да преодолея всеки следващ ден. — Клеър се увери, че Лидия гледа към нея. — Ти ме спаси, Пепър. Ти беше единственото, за което да се хвана, след като всичко пропадна.

Лидия усети буца в гърлото си. Двете се бяха спасили взаимно.

— Навярно затова Пол е искал да ни раздели, не мислиш ли? Знаел е колко си важна за мен. По-важна даже и от мама, понеже бях сигурна, че независимо от всичко, когато имах нужда от теб, ти щеше да се отзовеш.

Лидия поклати глава. Нямаше как да знае какво се е въртяло в главата на Пол.

— Чрез мен беше наясно през какво преминава семейството на Ана Килпатрик и все пак е гледал онези ужасни филми. Може би го е правил тъкмо заради това, защото е изпитвал удоволствие, че Ана не е единствената, която е подложена на болка. Всичкото страдание, което се трупаше в семейството ѝ, в обществото, дори в самите нас — в теб, в мен, в мама, в баба Джини. Постоянно ме питаше за Ана Килпатрик или споменаваше случая и наблюдаваше реакцията ми. Повдигна темата даже вечерта, когато умря. — Клеър се засмя сухо. — Мислех си, че го прави, понеже е загрижен за мен, но сега разбирам, че е било част от неговата игра. Също толкова извратено е да изнасилиш всички онези жени и после да ги следиш толкова много години.

Лидия беше съгласна, ала попита:

— Защо смяташ така?

— Защото става въпрос за контрол. Той ме контролираше непрекъснато, като ме караше да мисля, че имам всичко, което желая. Контролираше теб, като те изолира от семейството. Контролираше мама, като я накара да смята, че е перфектният зет. Контролирал е онези жени от папките, като е знаел точно къде се намират. По дяволите, дори е контролирал баба Джини, та нали тя щеше да е в държавен старчески дом без парите му. Въпреки всевъзможните ѝ възвишени бедняшко-вдовишки глупости се чувства прекрасно в собствен апартамент и с домашна помощница. По един или друг начин всички сме били под властния му палец.

Лидия сплете пръсти върху масата. Защо Клеър не бе забелязала нищо от това, докато Пол беше жив? Наистина ли бе толкова добър в

криенето на тъмната си страна?

— Само бог знае през какво е минала тази Лекси Фулър — каза Клеър. — Може би никога не ме е карал да правя нещо странно, защото го е правил с нея. — Отново се изсмя. — Всъщност част от мен се надява действително да е така, понеже това ще означава, че не съм напълно луда, тъй като той бе шибано нормален. Знам, че ти видя истинската му същност, но беше единствената в целия му живот, която смяташе, че нещо не му е наред. Дори татко бе заблуден. Казах ти, че четох дневника му. Единственото лошо нещо, което е написал за Пол, е, че ме обичал прекалено много.

Лидия се съмняваше баща ѝ да е обръщал особено внимание на зет си. Отношенията между Клеър и Пол станаха сериозни едва когато Сам Каръл отне живота си. Винаги бе смятала, че трагедията е извела връзката им на по-високо ниво.

— Пол е избрал да ти покаже тъмната си страна — додаде Клеър. — Скъсал си е задника, само и само да я потули от останалите, но я е разкрил пред теб, защото е знаел, че това ще ни раздели.

— Ти му позволи да те изиграе. — Преди да изрече тези думи, Лидия не беше осъзнала колко гневна е все още. Защо Клеър смяташе, че са поставили ново начало? Доверяваше ѝ се, сякаш последните осемнайсет години не се бяха случили, сякаш тя не беше единствената причина да я изритат на улицата. Каза на сестра си: — Избра едно момче пред мен.

Клеър издържа погледа ѝ.

— Права си. Не отричам. И не знам дали някога ще преодолеем това, то действително е непростимо.

Лидия първа извърна очи. Трябваше да си напомни кой е истинският злодей. Пол бе посветил живота си на манипулиране на хората. Клеър беше наивна и уязвима тийнейджърка, когато се запознаха в колежа. Хелън все още бе свършено объркана. Сам — на ръба на самоубийството. Лидия влизаше и излизаше от ареста. Толкова трудно ли беше за Пол да впие зъби в нея?

Въпреки това не можеше да намери сили в себе си да прости на сестра си.

— Мислиш ли, че трябва да се обадя на капитан Мейхю? — попита Клеър.

— За какво? — Лидия не бе в състояние да прогони тревогата от гласа си. Рязката смяна на темата я зашлеви като студен вихър. — Той те е излъгал за филмите. Казал ти е, че всичко в тях е фалшиво.

— Може би ме е излъгал, защото не е искал да ги предоставя на медиите?

— Не, тогава щеше да наложи запрещение. Или да те арестува за възпрепятстване на разследване. Или пък просто да ти каже да си мълчиш.

— Няма да ги отнеса на агент Нолан — заяви Клеър. — Кой друг остава? Хъкълбери? — Тя махна с ръка по посока на шерифството. — Свърши чудесна работа по случая с Джулия. Сигурна съм, че веднага ще се заеме с това.

Лидия имаше чувството, че позволяват на въображението да се развихри.

— Какво знаем всъщност, Клеър? Че Пол е гледал филмите. Нищо повече.

— Те са истинни.

— *Смятаме*, че са истинни. — Лидия се опита отново да играе ролята на адвокат на дявола. — *Смятаме*, че това момиче прилича на Ана Килпатрик. *Смятаме*, че е била измъчвана по същия начин, заради онова, което майка ѝ каза и направи по време на пресконференцията. Сигурни ли сме сто процента, че е така? Или просто говорим празни приказки?

— Трябва да потвърдим хипотезата си. — Клеър се намръщи, чувайки собствените си думи. — Защо да не звъннем на Мейхю?

— Защото те излъга за филмите. Защото работи по най-сериозния случай в града, а зарязва всичко, за да отиде в къщата ти и да разследва опит за обир. Защото е ченге и ако го ядосаш, може да превърне живота ти в истински ад.

— Какъв мислиш, че е животът ми сега? — Клеър протегна ръка. — Дай ми бърнърфона.

Лидия изгледа сестра си. Имаше нещо различно в нея. Беше престанала да звучи като объркан страничен наблюдател и бе започнала да действа като отговорен човек.

— Какво възнамеряваш да му кажеш? — попита тя.

— Да бъде честен с мен. Да ми обясни защо филмите не са истинни, след като според Елинор Килпатрик дъщеря ѝ е измъчвана по

същия начин като момичето от видеото.

— Чудесна идея, захарче. — От Лидия струеше сарказъм. — Смяташ, че един високопоставен полицейски служител може да прикрива убийство или някак си да е замесен в него, или да го е снимал, или да е разпространявал филмите, или може би всичко, взето заедно, и ти просто ще му се обадиш и ще му кажеш: „Хей, човече, я ме светни в картинката“?

— Не съм планирала да звуча като Джей Джей Уокър^[1], но това ми е идеята, да.

— Клеър...

Ръката ѝ все още беше протегната за телефона.

Лидия знаеше, че е твърдо решена да изпълни намерението си. Затършува из дамската си чанта за апарата. С опакото на ръката докосна шишенцето с перкоцет, което бе прибрала от бюрото на Клеър. Казваше си, че крие хапчетата от сестра си, ала имаше неприятното усещане, че ги е взела за себе си.

— В теб ли е?

— Да. — Лидия извади телефона и ѝ го подаде. Затвори си чантата.

Клеър бързо откри визитката на Джейкъб Мейхю в портмонето си. Набра номера и притисна телефона до ухото си.

Лидия се напрегна. Броеше позвънявания, които не можеше да чуе. Дланите ѝ бяха потни. Звукът от прилива на кръв пулсираше в ушите ѝ. Не беше влизала в ареста от години, но все още се ужасяваше от полицията.

Клеър поклати глава.

— Гласова поща.

Лидия въздъхна, когато сестра ѝ затвори.

— Вероятно щеше да ме излъже отново. — Тя сложи телефона на масата. — Нямам представа на кого мога да се доверя освен на теб.

Лидия се взря в ръцете си. Дланите ѝ бяха оставили мокри петна върху студения, мрежест метал. Не искаше да е тук. Не биваше да е тук. Трябваше да се прибере у дома при Дий. Ако си тръгнаха сега, можеше да стигне навреме, за да приготви късна закуска на семейството си.

— Бил е във военно училище през март деветдесет и първа.

Лидия погледна сестра си.

— Пол е живял в академията „Лиман Уорд“, когато Джулия изчезна.

Не беше осъзнала, че въпросът се върти в главата ѝ, докато Клеър не ѝ поднесе този отговор.

— Сигурна ли си?

— Намира се в покрайнините на Обърн. Един ден ме заведе да видя кампуса. Не знаех защо иска да отиде. Ненавиждаше всяка минута, която бе прекарал там. Като стигнахме в училището, разбрах, че желае да ме разведе, което бе хубаво, понеже обичах да ме развеждат, но то беше интернат, много малък и много религиозен, и изключително строг.

Лидия бе изминавала разстоянието от Обърн до Атънс много пъти.

— Джулия изчезна около единайсет часа вечерта в понеделник. От тук до Обърн са само три часа.

— Пол е бил на петнайсет години. Няма е шофьорска книжка, камо ли кола, а и в интерната проверяват момчетата по два-три пъти на вечер. Повечето от тях биват изпращани в такива заведения, защото родителите им не могат да ги контролират.

— Затова ли Пол е бил там?

— Каза ми, че е спечелил стипендия. — Клеър сви рамене. — Като да не е лишено от смисъл. Баща му е бил във флота по време на войната във Виетнам. Пол имал намерение да върви по стъпките му, за да може да си плати колежа, докато не прочел някаква книга за архитектура и не променил решението си.

Лидия не вярваше на това.

— Пол беше наистина много умен. Може би гениален. Ако е искал да постъпи във Военноморския флот, е щял да отиде в подготвителното училище на Военноморската академия^[2] или в това на „Уест Пойнт“, а не в някакъв ултрастрог, консервативен християнски интернат наред Задник, Алабама.

Клеър затвори очи за момент. Кимна в знак на съгласие.

— Сигурна ли си, че не се е измъквал? — попита Лидия.

— Абсолютно сигурна — отговори сестра ѝ. — Имал е перфектно поведение. Снимката му стоеше във витрината с трофейни купи пред кабинета на директора, така че няма начин да е кръшкал от

часовете или да е наказван за напускане на кампуса, а и пролетната ваканция е започвала седмица по-късно.

— Откъде знаеш?

— Знам, защото е ходил в космическия център „Кенеди“, за да наблюдава изстрелването на совалката. Имало е някакъв технически проблем и тя не е излетяла. Виждала съм снимки. Пол пред голям банер с дата на него и празната установка в далечината. Помня, че датата беше през втората седмица на март заради...

— Джулия. — Лидия погледна отново към жената с метлата. Тя почистваше столовете и подреждаше масите.

— Онзи противен тип, заради когото арестуваха татко, все още управлява мястото — подхвърли Клеър.

Лидия помнеше как майка им разказа за ареста с нейния библиотечарски глас, гневен шепот, който можеше да смрази горещ пламък.

— Странно е, че татко ми липсва повече, когато съм с теб — каза Клеър. — Навярно понеже си единствената, с която мога да говоря за него.

Вратата на „Старбъкс“ се отвори. Група хлапета се изсипа на тротоара. Всяко от тях носеше чаша с димящо кафе. Видимо страдаха от махмурлук, припряно търсеха цигарите си.

Лидия стана от стола.

— Да се махаме от тук.

Теслата беше паркирана пред „Тако Стенд“. Тя погледна през прозорците на ресторанта. Мястото бе доста обновено. Столовете бяха с подплата. Масите изглеждаха чисти. Имаше диспенсъри за салфетки, а не ролки евтина хартия.

— Ще отидем до къщата, нали? — попита Клеър.

— Предполагам.

Лидия не знаеше какво друго да направи, освен да придружи сестра си. Седна отново на шофьорското място. Натисна спирачката, за да стартира двигателя. На Рик щеше да му е интересно да научи подробности за колата. За тъчскрийна. За вибрирането на волана, ако пресечеш жълтата линия. Смяташе да използва тази информация, за да го умилостиви, защото като му разкажеше с какво се бяха захванали двете, щеше съвсем основателно да получи шибан пристъп.

— Върни се на магистрала „Атланта“. — Клеър въведе адреса на Фулър на тъчскрийна. — Сещам се, че танцувах на „Love Shack“^[3] с Джулия на едно от коледните партита на мама и татко. Ти спомняш ли си? Беше три месеца, преди тя да изчезне.

Лидия кимна, макар че умът ѝ продължаваше да е при Рик. За съжаление, връзката им не беше от онези, в които партньорите крият разни неща един от друг. Казваха си всичко, независимо от последствията. Навярно щеше да спре да ѝ говори. Може би това ненормално пътуване щеше да е капката, която да накара чашата да прелее.

— От тук е минавала Джулия. — Клеър посочи през Арката към „Хил Комюнити“, където бе живяла сестра им през първата година от обучението си. — Общежитията вече са климатизирани. Мама казва, че имат безплатна кабелна и безжичен интернет, фитнес и кафене.

Лидия прочисти гърлото си. Допреди малко се притесняваше, че Рик ще ѝ е бесен, а сега тя му беше бясна, че щеше да ѝ казва какво да прави, което си беше чиста лудост, тъй като разговорът не се бе състоял в действителност, а само в нейната глава.

— „Манхатън Кафе“ все още съществува — додаде Клеър. — Сега е напълно различно заведение.

— Мама все още ли извървява пътя на всяка годишнина?

— Така мисля. Не говорим много по темата.

Лидия задъвка върха на езика си. Искаше ѝ се да попита дали двете въобще говорят за нея, но се страхуваше от отговора.

— Чудя се какво не ѝ е наред — каза Клеър.

— На мама?

— На Лекси Фулър. — И се изви на седалката, за да се обърне с лице към Лидия. — Очевидно Пол ме е избрал заради Джулия. Бях толкова уязвима, след като изчезна. Бил е притеглен от трагедията ми. Не разбираш ли?

Лидия не беше разбрала досега.

— Когато се срещнахме за първи път, се престори, че не знае нищо за Джулия, но, естествено, не е било така. Родителите му живееха на петнайсет минути път от мястото, на което изчезна тя. Все пак фермата не е била откъсната от света. Баща му е бил сезонен работник в кампуса на университета. Майка му — счетоводителка в града. Плакати със снимка на Джулия бяха разлепени навсякъде.

Вестниците писаха надълго и нашироко. Всички в Обърн бяха запознати със случая. Имаше доста студенти от Атънс. Ти беше там. Видяла си всичко това. Не бяхме казали на никого, но хората научиха.

— Тогава защо му повярва, че не знае нищо?

— Дълбоко в себе си се съмнявах. Просто си мислех, че се опитва да бъде любезен, понеже това беше един вид клюка. — Клеър облегна глава на седалката. — Този е единственият случай, за който се сещам, когато не съм му повярвала за нещо.

Лидия намали, щом джипиесът я предупреди за приближаващ завой. Странно, ала не изпитваше удоволствие от факта, че Клеър най-накрая бе съзряла проблема, който тя забеляза преди осемнайсет години. Може би сестра ѝ беше права. Лидия бе видяла тъмната страна на Пол, защото той бе решил да ѝ я покаже. Ако онова в колата никога не се беше случило, напълно вероятно бе през всичките тези години да го приема като дразнещия зет, който поради някаква причина правеше сестра ѝ щастлива.

А той очевидно бе правил Клеър щастлива. Поне докато беше жив. Като знаеше как действа копелето, навярно стремежът да се добере до нея се бе зародил много преди двамата да се запознаят. Нямахме да се учуди, ако някъде имаше дебела папка за Клеър Каръл. Дали Пол беше в Обърн, защото знаеше, че тя ще последва Лидия в университета? Дали не работеше като преподавател по математика по програмата „Мат Лаб“ само защото бе разбрал, че Клеър има проблеми с тригонометрията?

Лидия все още помнеше въодушевлението, с което сестра ѝ разказа за мъжа, когото е срещнала в допълнителните часове по математика. Пол беше намерил идеалния път към психиката на Клеър — не възхваляваше външния ѝ вид, както бе свикнала да правят всички още от детството ѝ. Възхваляваше ума ѝ. И то по такъв начин, сякаш бе единственият мъж на планетата, прозрял, че тя притежава нещо повече, което да предложи, освен лицето си.

Лидия отби колата на банката на пътя. Плъзна лоста на „Паркиране“. Обърна се към Клеър и ѝ каза онова, дето трябваше да сподели с нея от самото начало:

— Имам седемнайсетгодишна дъщеря.

Сестра ѝ изглеждаше изненадана, но очевидно причината не беше тази, за която Лидия мислеше.

— Защо ми го казваш сега?

— Ти знаеш. — Идеше ѝ да се скрита отзад, задето е толкова глупава, а след това ѝ се прииска да повърне, понеже самата мисъл, че Пол е плащал на някакъв непознат да я следи, беше изключително обезпокоителна. — Защо не ми каза, че Пол има папка и за мен?

Клеър погледна настрана.

— Опитвах се да те предпазя. Смятах, че ако разбереш какво е вършил, ще...

— Ще те изоставя, както ти ме изостави?

Клеър си пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

— Права си. Всеки път, в който си казвам, че трябва да стоиш настрана от всичко това, си намирам причина да те задържа още малко, защото искам голямата ми сестра да оправи нещата. — Погледна към Лидия. — Съжалявам. Съзнавам, че звучи банално, но съм искрена.

Лидия не желаше поредното ѝ извинение.

— Какво друго знаеш за мен?

— Всичко — отвърна Клеър. — Всичко, каквото и за останалите жертви на Пол.

Жертва. Ако засегнеше тази струна още малко, Лидия щеше да се нуждае от отдушник.

— Знаеше ли за тях? — попита тя.

— Нямах никаква представа. За нито една, изобщо.

— Колко дълго ме е следил?

— Почти от момента, в който спряхме да си говорим.

Лидия видя живота си да преминава като мълния пред очите ѝ. Не хубавите мигове, а срамните. Всеки път, в който излизаше от супермаркета с открадната храна, скрита под блузата ѝ, защото не можеше да си позволи да купи нищо. Или когато сменяше чиповете на дрехите в магазините, понеже искаше Дий да има готините дрешки, които всички популярни момичета носеха. Лъжите, дето бе изричала, че чекът е в пощата, че парите за наема са забравени в службата, че заемите скоро ще бъдат изплатени.

Колко от всичко това бе видял Пол? Снимки на Лидия с Рик? Дий на баскетболното игрище? Дали ѝ се беше смял, че се бори със зъби и нокти, за да се измъкне от мизерията, докато той се шири в безжизнения си, климатизиран палат?

— Знам, че не искаш да го чуваш — продължи Клеър, — но съжалявам изключително много. Нямах намерение да ти казвам, ала ти ми призна за дъщеря си и ми се стори нередно да се преструвам.

Лидия поклати глава. Вината не беше на Клеър и въпреки това все още изпитваше желание да я обвинява.

— Красива е — каза сестра ѝ. — Ще ми се татко да беше жив, за да ѝ се радва.

Лидия усети как в гърдите ѝ се надига вълна от страх. Винаги бе мислила какво ще ѝ е, ако изгуби дъщеря си, но никога не се беше замисляла какво щеше да ѝ е на Дий, ако изгубеше майка си.

— Наистина не мога да направя това — изрече тя.

— Знам.

Не смяташе, че Клеър може да я разбере.

— Не заради себе си. Имам семейство, за което да се грижа.

— Права си. И този път ще бъде непреклонна. Трябва да вървиш. — Клеър разкопча колана си. — Вземи колата. Ще се обадя на мама. Тя ще ме върне в Атланта. — Посегна към дръжката на вратата.

— Какво правиш?

— Това е пътят, край който е живял Пол. Къщата на Фулър е някъде тук.

Лидия не се опита да скрие раздразнението си.

— Смяташ просто да се разхождаш наоколо с надеждата, че ще я откриеш?

— Явно ми се удава да се приземявам в лайна. — Клеър дръпна дръжката на вратата. — Благодаря ти, Лиди. Наистина съм ти благодарна.

— Спри. — Лидия бе сигурна, че сестра ѝ крие нещо от нея. — Какво не ми казваш?

Клеър не се обърна.

— Просто искам да видя лично Лекси Фулър. Със собствените си очи. Това е.

Лидия сбърчи чело. Сестра ѝ имаше изражението на човек, решил да извърши нещо много глупаво.

— Защо?

Клеър поклати глава.

— Няма значение, Пепър. Прибери се у дома при семейството си. Лидия я сграбчи доста силно този път.

— Кажи ми какво смяташ да правиш.

Сестра ѝ се извърна, за да я погледне право в очите.

— Наистина се гордея с теб, да знаеш. Това, което си сторила с живота си, отгледала си една умна и талантлива дъщеря, страхотно е.

Лидия не обърна внимание на четкането.

— Мислиш, че Лекси Фулър е поредната му жертва, нали?

Клеър сви рамене.

— Всички ние сме негови жертви.

— Това е различно. — Лидия стегна хватката си около ръката на сестра си. Обзе я внезапен пристъп на паника. — Смяташ, че е заключена в къщата или прикована към стената, а ти просто ще влезеш там като Луси Лиу и ще я спасиш?

— Разбира се, че не. — Клеър погледна настрани към пътя. — Може би тя има информация, която да ни насочи към маскирания.

Кожата на Лидия настръхна. Не бе гледала тази част от филма, но описанието на Клеър беше ужасяващо.

— Наистина ли искаш да се срещнеш с този мъж? Той е убил жена с мачете. След което я е изнасилвил. Господи, Клеър.

— Може би вече сме го срещали. — Тя повдигна рамене, сякаш говореха за невероятни хипотези. — Може би Лекси Фулър знае кой е той.

— Или може би маскираният мъж е в къщата със следващата Ана Килпатрик. Обмисли ли тази възможност? — Лидия беше толкова ядосана и се чувстваше толкова безсилна, че ѝ идеше да удари главата си във волана. — Ние не сме супергерои, Клеър. Това е прекалено опасно. Не мисля само за дъщеря си. Мисля за теб и за себе си, и за всичко, което може да ни се случи, ако продължим да изравяме тайните на Пол.

Клеър се отпусна на седалката. Вторачи се в дългия прав път пред тях.

— Трябва да разбере.

— Защо? — недоумяваше Лидия. — Той е мъртъв. Вече знаеш достатъчно за него, за да го приемеш като божествена справедливост. Онова, дете искаш да направим... само си търсим белята.

— Има още едно видео, което показва как Ана Килпатрик е убита.

Лидия нямаше какво да отговори. Сестра ѝ отново беше с едни гърди пред нея.

— В сериите съществува последователност, докато се стигне до този апогей. Един вид прогресия. Последната стъпка е убийството, така че трябва да има последен филм с убийството на Ана.

Лидия знаеше, че Клеър е права. Който и да бе отвлякъл момичето, нямаше да се отърве от него, преди да се позабавлява.

— Добре, да предположим, че по някакво чудо успеем да открием филма. Какво друго ще ни покаже освен как момиче, което може да е Ана Килпатрик, бива убито?

— Лицето ѝ — отвърна Клеър. — В последния филм с другата жена се разкри лицето ѝ. Камерата дори го уголеми.

— Уголеми го? — Лидия усети как устата ѝ става суха като шкурка. — Не беше автофокус?

— Не, уголеми картината така, че да се вижда всичко от талията нагоре.

— Някой трябва да стои зад камерата, за да уголеми образа.

— Знам — отвърна Клеър и Лидия прецени по мрачното ѝ изражение, че тази възможност не ѝ е убягнала.

— Лекси Фулър? — подхвърли, защото съзнаваше, че ако спомене Пол като предполагаем активен участник, Клеър щеше да бъде сломена окончателно. — Това ли си мислиш, че Лекси е била зад камерата?

— Не знам, но филмите следват един и същ сценарий, така че можем да допуснем, че в последния за Ана Килпатрик лицето ѝ е увеличено.

Лидия подбираше думите си внимателно.

— Наистина ли смяташ, че ако тази Лекси е била зад камерата по време на убийство, ще се изповяда, че е съучастница, и ще ти даде записа?

— Имам чувството, че щом я видя, щом погледна в очите ѝ, ще разбера дали е замесена, или не.

— Защото ти нямаш равна в преценяването на хората?

Клеър не обърна внимание на забележката.

— Маскираният мъж е някъде наоколо. Навярно се оглежда за следващата си жертва. Ако Лекси Фулър знае кой е той, може би ще помогне да го спрем.

— Нека си изясним нещо: да речем, че накараш Лекси Фулър да ти даде копие от филма, в който смяташ, че е заснето убийството на Ана Килпатрик. Да оставим настрана факта, че по този начин Лекси се признава за виновна. На кого ще го предоставиш? На Мейхю? На Нолан?

— Мога да го кача в Ютюб, стига някой да ми покаже как да го направя.

— Ще го свалят за две секунди, ФБР ще те арестува за разпространение на неприлични материали и Нолан ще свидетелства срещу теб. — Лидия се сети за много по-ужасна заплаха. — Да не мислиш, че маскираният просто ще остави нещата така?

Клеър продължаваше да се взира в пътя. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха учестено. Изражението ѝ излъчваше същата тревожна съсредоточеност, която Лидия бе доловила в кафенето.

— Ами ако преди двацет и четири години две жени са имали информация за Джулия — кой я е отвлякъл, какво точно се е случило — и са запазили мълчание, понеже са се страхували да се намесят?

Лидия се опита да отговори честно:

— Предполагам, че бих ги разбрала, на първо място е трябвало да мислят за собствената си безопасност.

— Ама ти се отнасяш със страхотно разбиране към всичко, така ли? — Клеър поклати глава, вероятно защото познаваше добре Лидия и знаеше, че не е такава. — Спомни си какво стори неведението с татко. Желаш ли самоубийството на Боб Килпатрик да ти тежи на съвестта? Желаш ли да носиш страданието на Елинор Килпатрик на плещите си? — Тонът ѝ бе станал пронизващ. — Нямам какво да губя, Лиди. Буквално нищо. Нямам деца. Нямам никакви приятели. Котката ми е мъртва. Притежавам къща, в която не искам да се прибирам. Има социални служби, които да се погрижат за баба Джини. Мама ще оцелее, тя винаги оцелява. Пол беше мой съпруг. Не мога просто да загърбя всичко. Трябва да разбере. Не ми остана нищо друго в живота, освен да науча истината.

— Не драматизирай, Клеър. Все още имаш мен.

Думите увиснаха между тях като тежки балони. Сериозно ли говореше Лидия? Дали беше тук заради нея, или просто искаше да докаже, че през цялото време е била права за Пол?

Ако това целеше, нямаше смисъл да продължава повече.

Лидия затвори очи за момент. Опита се да си подреди мислите.

— Ще отидем до къщата.

— Сега кой драматизира? — Клеър звучеше също толкова раздразнена, колкото се чувстваше сестра ѝ. — Не искам да го правиш. Не си поканена.

— Жестоко. — Лидия провери огледалата, преди да излезе на пътя. — Така или иначе, няма да влизаме.

Клеър не си сложи колана. Записука предупредителен сигнал.

— Смяташ да скочиш от движеща се кола ли?

— Може би. — И посочи напред. — Това трябва да е.

Къщата на Фулър се намираше на трийсетина метра от лъскав сребрист пожарен кран. Лидия натисна спирачката. Остави колата да се движи по инерция покрай бялата постройка, облицована с дъски. Покривът беше нов, но тревата в двора бе зимно кафява. Бурени се подаваха от пукнатините в алеята. Потъмнели и изметнати от атмосферните влияния листове шперплат стояха заковани на вратите и прозорците. Дори пощенската кутия беше махната. Самотният ѝ стълб стърчеше като счупен зъб в пастта на алеята.

Лидия очакваше да види всякакви неща тук, само не и подобна гледка.

Клеър също се изуми.

— Изоставена е.

— И то от доста време. — Шперплатът бе започнал да се бели. Боята се лющеше от вертикалните дъски. Улиците бяха запушени.

— Обиколи наоколо — нареди Клеър.

Пътят не беше натоварен. Не бяха виждали друга кола, откакто Лидия зави преди десетина минути. Тя даде напред, назад и пак напред към къщата.

— Отбий по алеята — каза сестра ѝ.

— Това е частна собственост. Не искаме да ни гръмнат.

— Пол е мъртъв, така че фактически е моя собственост.

Лидия не беше особено сигурна, ала все пак отби. Нещо злоещо лъхаше от къщата на Фулър. Колкото повече се приближаваха, толкова по-неудържимо се засилваше притеснението ѝ. Всяка костичка в тялото ѝ крещеше да се връщат.

— Не ми се струва редно.

— А как трябва да ти се струва?

Лидия не отговори. Гледаше към големия катинар на ролетната врата на гаража. Къщата беше изолирана. Нямаше друга на километри от тук. Бе заобиколена от огромни дървета. Задният двор беше дълъг около петнайсет метра, а отвъд него се простираха акри с празни бразди, които чакаха да бъдат засети през пролетта.

— Имам револвер — сподели Лидия. Като съден престъпник, можеше да влезе в затвора за притежание на оръжие, но беше самотна майка, която живееше в доста съмнителни квартали, когато помоли един мъж в службата да ѝ намери патлак. — Зарових го под задната веранда, след като се нанесохме в къщата. Трябва да работи все още. Сложих го в полиетиленова торбичка с цип.

— Нямаме време да се връщаме. — Клеър барабанеше с пръсти по крака си, докато обмисляше положението. — Има един магазин недалеч от Лъмпкин, където продават оръжия. Можем да купим пистолет и ще бъдем тук отново след трийсет минути.

— Ще те проверят.

— Мислиш ли, че някой прави истински проверки? Масовите убийци си купуват картечници и достатъчно боеприпаси, за да сринат двайсет училища, и никой не обръща внимание.

— Все пак...

— Мамка му, все забравям, че съм в пробация. Сигурна съм, че моят инспектор е вкарал името ми в системата. Къде са тия от Националната асоциация на притежателите на огнестрелно оръжие^[4], когато са ти нужни?

Лидия погледна часовника си.

— Трябваше да се срещнеш с Нолан преди час. Вероятно вече издава БОЛО за теб.

— Първо ще приключа тук, преди да съм се отказала. — Отвори вратата и слезе от колата.

Лидия изпусна низ от ругатни. Клеър се качи по стълбите на предната веранда. Помъчи се да надникне през пролуките в шперплата, който покриваше прозорците. Поклати глава към сестра си, когато отново слезе. Вместо да се върне в колата, заобиколи къщата.

— Проклятие. — Лидия извади мобилния телефон от дамската си чанта. Можеше да прати съобщение на някого, че са тук. И какво? Рик щеше да се паникьоса. Не трябваше да намесва Дий. Би могла да направи пост в бюлетина на родителите на учащите в академията

„Уестърли“, но Пенелопи Уорд навярно щеше да наеме частен хеликоптер и да долети до Атънс, за да разбере какво става.

Тогава на Лидия щеше да ѝ се наложи да обяснява защо седи в колата като някоя страхливка, докато по-малката ѝ сестра се опитва да проникне в тайната къща на мъртвия си съпруг.

Излезе от автомобила. Заобиколи на бегом къщата. Задният двор беше завзет от висока до кръста трева. Стабилната люлка бе покрита с мъх. Земята пукаше под краката ѝ. Бурите още не бяха дошли от Атланта. Растителността беше суха като подпалки.

Клеър стоеше на малка веранда. Бе подпряла крак на стената, а пръстите ѝ бяха проврени под шперплата, закован на задната врата.

— Няма мазе, само малко пространство, колкото да пропълзиш.

Лидия можеше и сама да види това. Клеър беше изритала капака за празното пространство под къщата. По-малко от шейсет сантиметра деляха пръстта от подовите греди.

— Какво правиш?

— Прецаквам си маникюра. В багажника на теслата има кози крак.

На Лидия не ѝ оставаше нищо друго, освен да се върне при колата. Вдигна капака и се натъкна на тайното скривалище на Макгайвър. Аптечка. Храна и вода за спешни случаи. Две електрически одеяла. Светлоотразителна жилетка. Стъргалка за лед. Куфарче с инструменти. Сигнални ракети. Чувалче с пясък. Празна газова бутилка, макар че колата беше електрическа. Два светлоотразителни триъгълника. Голям кози крак, с който човек можеше да отнесе нечия глава.

Не кози крак, а истински лост за разбиване. В единия край имаше гигантски чук и остър нокът. В другия — извит ръб. Това чудо си го биваше, беше от солидна стомана, около шейсет сантиметра дълго и тежащо близо пет килограма.

Лидия не се запита защо Пол шофираше с подобен инструмент в багажника и докато заобикаляше къщата, се стараяше да не мисли за мрачната шега, която Клеър подхвърли, че е възможно да има и други заровени госпожи Фулър в обраслия заден двор.

Сестра ѝ продължаваше да се опитва да махне шперплата. Бе успяла да провере пръстите си между листа и рамката на вратата. Кожата ѝ беше разранена. По потъмнялото дърво имаше кръв.

— Разкарай се. — Лидия изчака Клеър да отстъпи и промуши плоската част на лоста в цепнатината. Изгнилото дърво се забели като обвивка на банан. Сестра ѝ сграбчи ръба и отпра шперплата.

Вратата беше като на всяка друга кухня, която Лидия бе виждала. От тънко дърво, със стъкло в горната част. Натисна дръжката. Беше заключено.

— Отдръпни се. — Клеър взе козия крак и разби стъклото. Прокара лоста около рамката, за да се увери, че всички парчета са паднали, след което пхна ръка и отключи.

Лидия знаеше, че е прекалено късно, ала реши да попита:

— Сигурна ли си, че искаш да направиш това?

Клеър ритна вратата. Влезе в кухнята. Включи осветлението. Енергоспестяващите крушки оживяха.

Изглежда, нямаше никой, но Лидия все пак извика: „Ехо?“. Изчака няколко секунди и повтори: „Ехо?“.

Макар да не получи отговор, я прониза чувството, че къщата е готова да изкреци всичките си тайни.

Клеър стовари козия крак на кухненската маса.

— Толкова е странно.

Лидия знаеше какво има предвид сестра ѝ. Кухнята приличаше на чисто нова, на кухня мечта от края на 80-те години на миналия век. Плотовете от бели плочки все още бяха в чудесно състояние, въпреки че фугите вече жълтееха. Шкафчетата бяха в цвят на орех с бели вратички и чекмеджета. Белият хладилник работеше. Газовата печка бе сякаш съвсем нова. Плочките на пода бяха наредени в паркетна шарка, като фалшиви червени и кафяви тухли. Нямаше мръсотия в ъглите, нито трохи около шкафчетата. В интерес на истината се забелязваше много малко прах по повърхностите. Кухнята изглеждаше чиста. Къщата бе запечатана, но въздухът в нея не беше застоял. Даже миришеше на препарат за почистване.

— Имам чувството, че семейство Хъкстейбъл^[5] ще влязат всеки момент — каза Лидия.

Клеър бутна препарата за съдове и гъбата в мивката като отегчена котка. Започна да отваря шкафчетата. Издърпа чекмеджетата докрай и те паднаха на пода. Приборите издрънчаха. Грил комплектът и щипките също. Пръстите ѝ още кървяха. Всяка повърхност, която докоснеше, почервеняваше.

— Искаш ли да ти донеса аптечката от колата? — попита Лидия.
— Не искам нищо, принадлежало на Пол.

Клеър влезе в съседното помещение, което очевидно е било дневна. Шперплатът на прозорците и на входната врата спираше всякаква светлина. Тя палеше лампите по масите, минавайки покрай тях. Лидия видя голям диван и фотьойл за двама, кресло и вграден в шкаф стар телевизор, който по-скоро приличаше на част от обзавеждането. Над него, върху дървен рафт, имаше видео. Часовникът не светеше, както при другите видеа, които бе виждала. До устройството бяха наредени видеокасети. Тя ги разгледа. Всички филми бяха от 80-те. „Батман“. „Принцесата булка“. „Блейд Рънър“. „Завръщане в бъдещето“.

На килима се забелязваха дълбоки следи от наскорошно минаване с прахосмукачка. Лидия прокара пръсти през прахта на масата зад дивана. Вероятно не беше чистено от около седмица, горедолу от времето, когато умря Пол.

— Той идваше ли често в Атънс?

— Явно е идвал. — Клеър изваждаше видеокасетите и проверяваше дали отговарят на обложките. — Работеше по много часове. Можел е да дойде тук и да прекара цял ден, без дори да разбере.

— Би ли могла да провериш джипиеса в колата?

— Виж. — Клеър бе намерила телефонния секретар на масата до дивана. Изглеждаше направо старинен, от онзи тип с две касети — една за изходящите съобщения и една за входящите обаждания. Червеният LED индикатор показваше, че има четири съобщения. До апарата бе оставена касета, на чийто етикет пишеше МАРИЯ. Клеър отвори гнездото за изходящите съобщения. На етикета пишеше ЛЕКСИ.

— Две различни касети — констатира Лидия. — Мислиш ли, че е някакъв код? Обаждаш се и едната ти казва, че е безопасно, а другата — че не е?

Вместо да гадае, Клеър натисна бутона за получаване на съобщенията. Секретарят изщрака и оживя. Първото съобщение се състоеше само от статичен шум, последван от тежко дишане. Разнесе се продължително бипкане, после се стартира второто съобщение. Същата работа, докато не дойде четвъртото. Лидия долови изпъшкване

от другата страна на линията. Спомни си, че Клеър бе тази, която изпъшка след края на записа на телефонния секретар.

Навярно сестра ѝ също бе разпознала звука. Натисна копчето да спре апарата. Огледа се наоколо.

— Запазил е всичко както си е било — каза Клеър и Лидия разбра, че има предвид Пол. — Родителите му са умрели през деветдесет и втора. Някъде през януари. Гарантирам ти, че тогава тук е изглеждало по същия начин.

— Защо му е на Пол да лъже, че не е запазил къщата?

Клеър не отговори, навярно защото не бе в състояние да го стори.

— Няма никаква Лекси Фулър, нали?

Лидия поклати глава. Може би е имало жена, която се е представяла като Лекси Фулър, но предвид заниманията на Пол, не се знаеше какво се бе случило с нея.

Клеър отново обходи с очи помещението.

— Лошо място.

— Цялата къща ми се струва лоша.

От дневната се излизаше в два коридора. Единият вероятно водеше към спалните. Другият надясно, към гаража. Вратата в дъното му беше затворена. Нямаше катинар, само месингова брава с ключалка.

Клеър тръгна наляво, като включваше осветлението и трополеше с решителност, каквато Лидия никога не бе виждала в нея. Това беше Клеър, ударила в коляното жена от тенис отбора си и опустошила гаража си. Тя издърпваше чекмеджета, риташе кутии и преравяше килери. Обръщаше бутилки. Чупеше лампи. Дори вдигна един матрак. Всичко, което откриваше, показваше, че тук сигурно живеят хора, които обаче не са остарели и с ден, откакто първият Буш бе заживял в Белия дом.

Момчешката стая на Пол представляваше смесица от влакчета и плакати на хевиметъл групи. Леглото му бе единично, с тъмночервена завивка, изпъната и провесена до пода. Всяко чекмедже в шкафа имаше написан на ръка етикет. БЕЛЪО И ЧОРАПИ. ТЕНИСКИ И ШОРТИ. СПОРТНИ ЕКИПИ. И тук, както и в дневната, почти нямаше прах. Килимът беше на ивици от прахосмукачка. Дори перките на вентилатора на тавана бяха почистени.

Същата спретнатост можеше да се види и в малката спалня за гости, в която имаше шевна машина пред закрития прозорец с изглед

към предния двор. На сгъваема масичка бе оставена кройка на „Маккол“. До нея — парчета плат, приготвени за кроене.

В главната спалня се набиваше на очи легло кралски размер със синя сатенена завивка. Призраците на родителите на Пол като че ли още обитаваха мястото. Плетената покривка на люлеещия се дървен стол. Износените ботуши с метални върхове, строени до дамските обувки. Двете нощни шкафчета. В чекмеджето на едното имаше ловно списание. В това на другото — пластмасова кутийка за диафрагма^[6]. Картините на стената бяха от онзи тип, който можеш да си купиш от битпазар или от разпродажба на творби на гладуващ художник: пасторални пейзажи с много дървета и прекалено сини небеса, надвиснали над една нереална сцена с пасяща овца и доволно овчарско куче. И отново следи от прахосмукачка по мекия син килим.

Лидия повтори една по-ранна забележка на сестра си:

— Прилича на светилище на детството му.

Клеър отиде в банята, която бе малка и подредена като останалите помещения. Завесата на цветя беше дръпната. В сапунерката имаше зелен сапун. На поставката под душ слушалката — шампоан „Хед енд Шолдърс“. На закачалката за хавлии висеше употребявана кърпа. Двете меки килимчета на пода бяха подравнени като по конец.

Отвори аптечката. Започна да вади едно по едно всичко от нея и да го хвърля където свари. Дезодорант „Шуър“. Паста за зъби „Клоуз-Ъп“. Взе някакво шишенце с хапчета.

— Амитриптилин — прочете. — Бил е предписан на бащата на Пол.

— Това е стар антидепресант. — Лидия беше добре запозната с популярните лекарства от края на ХХ век. — Преди прозака.

— Пол никога не е споменавал за депресии в семейството. — Клеър метна шишенцето през рамо. — Готова ли си да отидем в гаража?

Лидия съзнаваше, че отлага неизбежното. Въпреки всичко се опита да разубеди сестра си:

— Все още можем да си тръгнем.

— Разбира се. — Клеър се стрелна покрай нея и се отправи към дневната. Влезе в кухнята. Когато се върна, държеше козия крак в ръцете си. Пое по тесния коридор към гаража. Разстоянието беше

около четири метра и половина, ала Лидия имаше чувството, че се движат на забавен каданс. Козият крак описа дъга над главата на сестра ѝ. Увисна във въздуха за няколко секунди, преди да се стовари върху месинговата брава. Вратата се отвори към гаража.

Клеър се пресегна и заопипва за ключа за осветлението. Светлината се разля наоколо.

Тя пусна козия крак на пода.

Лидия замръзна на място. Намираше се на три метра разстояние, но ясно виждаше стената срещу вратата — злоещите вериги, захванати за бетона, ръба на мръсен матрак, разхвърляни по пода опаковки от хамбургери, фотографски прожектори, камера на триножник. Таванът беше изменен, та помещението да прилича на мазе. Висяха кабели. Водопроводни тръби не водеха доникъде. Върху бетонения под се търкаляха вериги. Имаше и кръв.

Много кръв.

Клеър се отдръпна назад в коридора и затвори след себе си. Бравата беше счупена. Трябваше да обхване лостчето с пръсти. Опря гръб на вратата, за да препречи пътя на сестра си.

Тяло, помисли си Лидия. Още една жертва. Още едно мъртво момиче.

Клеър заговори с нисък, равен глас:

— Искам да ми дадеш телефона си. Ще използвам камерата, за да заснема помещението, а ти ще излезеш на пътя и по бърнърфона ще се обадиш на ФБР. Не на Нолан. Звъни на номера във Вашингтон.

— Какво видя?

Клеър поклати глава. Цялата беше пребледняла. Изглеждаше болна.

— Клеър?

Отново поклати глава.

— Има ли тяло?

— Не.

— Какво тогава?

Тя продължи да клати глава.

— Стига ме размотава. Кажи ми какво има вътре.

Клеър стисна по-силно вратата.

— Видеокасети. VHS.

Лидия усети неприятен вкус в устата си. VHS. Не DVD. Не дигитални файлове. Видеокасети.

— Колко?

— Много.

— Колко много?

— Прекалено.

Лидия намери достатъчно сили в себе си, за да пристъпи напред.

— Искам да видя.

Клеър запречи вратата.

— Това е местопрестъпление. Тук е умряла Ана Килпатрик. Не можем да влизаме.

Лидия усети ръката на сестра си върху своята. Не помнеше как бе тръгнала по коридора към онова, което тя се мъчеше да скрие от нея, но сега се намираще достатъчно близо, за да долови металическия мирис на съсирена кръв.

Зададе единствения значим въпрос:

— От кога са видеокасетите, от кои години?

Клеър пак поклати глава.

Лидия почувства, че гърлото ѝ се превръща в бодлива тел. Опита се да избута сестра си настрани, ала тя не се помръдна.

— Махни се от пътя ми.

— Не мога да те пусна...

Лидия сграбчи ръката ѝ. Хватката ѝ беше по-силна, отколкото искаше, а след това и другата ѝ ръка се стрелна напред и двете се сборичкаха. Заблъскаха се из коридора по същия начин, по който се бяха били някога за дреха, книга или момче.

Трите години разлика във възрастта винаги се оказваха в полза на Лидия, ала този път и едни допълнителни петнайсетина килограма ѝ помогнаха да надделее. Блъсна Клеър толкова силно, че тя се препъна и политна назад. Опашната ѝ кост се удари в пода. Изпухтя, когато въздухът ѝ бе изкаран.

Лидия прескочи сестра си. Клеър се опита да я хване за крака, но не успя.

Лидия отвори вратата на гаража.

Част от една от стените беше заета от дървени рафтове. Осем реда, от пода до тавана, всеки около два метра и половина широк и трийсетина сантиметра висок. Видеокасетите бяха подредени плътно

една до друга. Цветните им картонени кутии ги разделяха на секции. На всеки от етикетите бе написана поредица от числа. Лидия вече знаеше кода.

Датите стигаха до 80-те години на миналия век.

Тя пристъпи вътре. Тялото ѝ трепереше, имаше чувството, че стои прекалено близо до ръба на стръмна скала. Краката ѝ бяха омекнали. Ръцете ѝ не я слушаха. Отново се потеше. Костите ѝ вибрираха под кожата. Сетивата ѝ бяха изострени.

Чу Клеър да плаче зад нея. Усети острата миризма на белина. Вкуса на страх на езика си. Погледът ѝ се закова върху шестте касети, заели почетно място на средния рафт. Те бяха прихванати със зелена ластичка, съответстваща на картонените им кутии. Почеркът беше ъгловат и ясен. Числовата поредица бе лесна за дешифриране, след като Лидия знаеше ключа:

0-1-3-9-0-9-4-1

03-04-1991

Март 4-ти, 1991.

[1] Джеймс Картър Уокър (р. 1947 г.), известен като Джими Уокър, също и като Джей Джей Уокър — американски комедиен актьор. — Б.пр. ↑

[2] NAPS (Naval Academy Preparatory School). — Б.р. ↑

[3] „Любовна хижа“ — известна в края на 80-те години песен на американската поп рок група „The B-52s“. — Б.пр. ↑

[4] NRA (National Rifle Association) — американска организация с нестопанска цел, която подкрепя правото да се притежава оръжие. — Б.пр. ↑

[5] Семейство Хъкстейбъл — главни герои от ситкома на Ен Би Си „Шоуто на Козби“, който се излъчва от 1984 до 1992 г. — Б.пр. ↑

[6] Тук става въпрос за контрацептивна диафрагма, разновидност на дамския презерватив за предпазване от нежелана бременност. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Клеър отвори уста, за да каже на Лидия да не докосва нищо, но думи така и не излязоха, защото вече нямаше никакъв смисъл. Знаеше от секундата, в която видя стената от видеокасети, че няма връщане назад, както и че всичко това е неизбежно. Пол не беше обсебен от нея без причина. Не беше перфектен съпруг без причина. Не бе манипулирал живота на всички без причина.

През цялото време Клеър бе отказвала да съзре онова, което се намираще пред очите ѝ.

Може би затова не беше шокирана. Или може би вече бе изгубила способността да се шокира, понеже всеки път, в който си помислеше, че е видяла най-лошото от съпруга си, нещо ново се появяваше на повърхността и тя биваше смазвана не само от ужасните му деяния, но и от собствената си упорита слепота.

Нямаше как да разбере какво изпитва Лидия. Сестра ѝ стоеше напълно неподвижна в средата на студения гараж. Ръката ѝ посегна към шестте видеокасети, ала спря на милиметър от тях.

— Четвърти март хиляда деветстотин деветдесет и първа — изрече на глас.

— Знам. — Погледът на Клеър бе залепнал за етикетите в момента, в който отвори вратата.

— Трябва да ги изгледаме.

Клеър отново не ѝ каза, че не бива. Имаха толкова много причини да се махнат от тук. И толкова много причини да останат.

Червено хапче/синьо хапче.

Всичко това вече не беше философско упражнение. Искаха ли да научат какво се бе случило с Джулия, или не?

Очевидно Лидия бе взела своето решение. Раздвижи се бавно. Хвана зелените видеокасети с две ръце. Обърна се и изчака сестра ѝ да се отмести.

Клеър я последва в дневната. Облегна се на стената, докато Лидия зареждаше касетата във вехтото видео. Бе избрала последната от поредицата, защото тя беше единствената от значение.

Нямаше дистанционно за нищо. Лидия натисна един бутон, за да включи телевизора. Кинескопът изпука. Картината избледня и замига, сякаш се сипеше сняг. Тя завъртя копчето за звука, да намали статичния шум. Конзолата имаше две копчета — едно за VHF и едно за UHF. Пробва канал три. Зачака. Опита канал четири.

Екранът стана от мигащ отново черен.

Лидия положи палец върху големия оранжев бутон, на който пишеше ПУСНИ. Погледна към Клеър.

Червено хапче? Синьо хапче? Наистина ли искаш да знаеш?

После сякаш чу гласа на баща си: *Има неща, които не можеш да забравиш.*

Може би предупреждението на Сам я притесняваше най-много, тъй като вече бе гледала другите филми. Знаеше, че има сценарий на мъченията, на които бяха подлагани момичетата, знаеше също и какво щеше да види на последната видеокасета, онази, която Лидия бе поставила във видеото.

Джулия Каръл, деветнайсетгодишна, гола и прикована към стената. Подутини и изгаряния по цялото ѝ тяло. Следи от удари с електрическа пръчка за добитък. Жигосана плът. Разкъсана кожа. Отворена уста, която крещи от ужас, когато маскираният мъж влиза с мачетето.

— Клеър? — Лидия искаше разрешение. Можеха ли да го направят? Трябваше ли да го правят?

Наистина ли имаха избор?

Сестра ѝ кимна и тя натисна ПУСНИ.

Появи се бяла зигзагообразна линия на черния екран. Образът премина прекалено бързо, за да успеят да различат нещо от него. Лидия отвори панела на видеото и настрои тунера.

Образът се избистри.

Тя издаде звук, нещо средно между стон и изпъшкване.

Джулия бе разпъната на стена като на кръст с формата на буквата „X“, с окови на ръцете и краката. Беше гола, оставили ѝ бяха само сребърните и черните гривни, които винаги носеше на лявата си китка. Главата ѝ бе наведена надолу. Тялото ѝ беше отпуснато. Единственото, което я държеше изправена, бяха веригите.

Клеър затвори очи. Чуваше тихото скимтене на Джулия през единствения говорител на телевизора. Мястото, където се намираше,

не бе същото като другото, не беше сценично оформеното мазе, а някакъв хамбар. Дъските бяха тъмнокафяви, навярно това бе задната стена на конюшня. По пода беше разпръснато сено. В краката ѝ имаше животински екскременти.

Клеър си спомни Амитивилския хамбар, който бе нарисувала на онази картина. Зачуди се дали Пол го беше съборил от отвращение или, характерно за неговия типичен, ефективен начин на мислене, смяташе, че ще е най-добре да държи всичко под един покрив.

Джулия отново започна да скимти на екрана.

Клеър отвори очи. Маскираният беше влязъл в кадър. Бе виждала снимки на Пол от 1991-ва. Той беше висок и слаб, с прекалено къса коса и болезнено изправена стойка, която инструкторите във военното училище му бяха набили в главата.

Маскираният бе висок, но не и слаб. Определено беше по-възрастен, вероятно приближаваше петдесетте. Извивката на раменете му беше различна. Коремът му бе по-мек. Имаше татуировка на бицепса: котва с думи, които Клеър не можеше да разчете, ала очевидно показваха, че е бил във Военноморския флот.

Бащата на Пол бе служил в него.

Бавно, целенасочено маскираният направи една крачка към Джулия, после и втора.

Клеър се обърна към Лидия:

— Излизам навън.

Сестра ѝ кимна, ала не извърна очи от екрана.

— Не мога да стоя тук, но не те изоставям.

— Добре. — Лидия гледаше като хипнотизирана. — Върви.

Клеър се оттласна от стената и отиде в кухнята. Стъпваше върху разпръснатите прибори и счупеното стъкло и не спираше, докато не се озова навън. Острият въздух защипа кожата ѝ. Дробовете ѝ се свиха при внезапния студ.

Седна на задните стъпала. Обви ръце около тялото си. Тресеше се цялата. Зъбите я заболяха. Ушите ѝ горяха. Не беше изгледала най-страшната част от видеото, но бе видяла достатъчно и знаеше, че баща ѝ е бил прав. Всичките ѝ щастливи спомени за Джулия: как двете танцуваха на „Американска естрада“^[1] пред телевизора всяка събота, как пееха в колата на път за библиотеката, за да вземат Хелън, как

подтичваха след Сам и Лидия, за да отидат до клиниката да видят новородени кученца — всичко това се беше заличило.

Сега, като си помислеше за нея, в съзнанието ѝ изплуваше единствено образът на разпънатата Джулия на онази груба стена в помещението, предназначено за животни.

Чу плача на Лидия от вътрешността на къщата.

Звукът беше пронизителен, като парче стъкло, което режеше сърцето ѝ. Зарови глава в шепите си. Цялата гореше, но тялото ѝ не спираше да трепери. Чак сърцето ѝ трепереше в гърдите.

Лидия започна да вие.

Клеър също изхълца измъчено. Закри уши с ръце. Не можеше да издържи жалните ридания на сестра си. Деляха ги две стаи, ала виждаше всичко, което Лидия гледаше: вдигането на мачетето, стоварващото се острие, избликващата кръв, конвулсиите, изнасилването.

Трябваше да се върне вътре. Да бъде до сестра си. Да стане свидетелка на последните секунди от живота на Джулия. Трябваше да направи нещо различно, а не просто да седи безполезна на задната веранда. Не можеше да се застави да помръдне.

Можеше само да гледа огромното, пусто поле и да пищи — за убитата си сестра, за прокудената си сестра, за разбитата си майка, за сломения си баща, за опустошеното си семейство.

Мъката премаза Клеър, но тя не спря да пищи. Падна на колене. Нещо се пречупи в гърлото ѝ. Кръв изпълни устата ѝ. Стовари юмруците си в сухата червена пръст и прокле Пол за всичко, което ѝ беше отнел: да гушка бебето на Лидия, дори да си има свое, да гледа как родителите ѝ остаряват заедно, да сподели живота си с единствената ѝ останала сестра. Бясна беше за тази измама, която смяташе за брак — бе похабила осемнайсет години да обича един болен, извратен психопат, накарал я да вярва, че има всичко, когато в действителност нямаше абсолютно нищо.

Ръцете на Лидия я обгърнаха. Сестра ѝ плачеше толкова силно, че заекваше, думите излизаха от устата ѝ на пресекулки.

— Б-била е... т-толкова... изп-плашена...

— Знам. — Клеър се вкопчи в нея. Защо беше повярвала на Пол? Защо бе позволила на сестра си да си отиде? — Всичко е наред — излъга тя. — Всичко ще бъде наред.

— Б-била е ужасена.

Клеър стисна здраво очи и се замоли кошмарните образи да се махнат.

— С-съвсем сама. Т-тя е била съвсем сама.

Клеър започна да полюшва Лидия като бебе. Двете трепереха толкова силно, че едва се държаха. Бяха смазани от преживяното.

— Т-тя е знаела какво предстои и н-не е можела да помръдне и е нямало никой... — Думите ѝ бяха прекъснати от задавен вой. — О, боже! О, боже!

— Съжалявам — прошепна Клеър. Гласът ѝ беше пресипнал. Едва говореше. Лидия се тресеше неконтролируемо. Кожата ѝ бе студена. Всяка глътка въздух като че ли дрънчеше в дробовете ѝ. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че сестра ѝ го усещаше върху собствените си гърди.

— Господи — реवेशе Лидия. — Господи.

— Съжалявам. — Всичко това бе по вина на Клеър. Въобще не трябваше да се обажда на сестра си. Нямаше право да я въвлича. Беше егоистично и жестоко от нейна страна и заслужаваше да остане сама до края на живота си. — Толкова много съжалявам.

— Защо? — изхълца Лидия. — Защо е избрал нея?

Клеър поклати глава. Нямаше обяснение. Никога нямаше да разберат защо в онази нощ Джулия се бе превърнала в мишена.

— Тя беше толкова добра. Толкова шибано добра.

Болезнено познати думи. Сам и Хелън си задаваха този въпрос отново и отново: „Защо *нашата* дъщеря? Защо *нашето* семейство?“.

— Защо е трябвало да бъде тя?

— Не знам. — И Клеър се беше питала. Защо Джулия? Защо не тя, която се мъknеше с момчета, лъжеше приятелите си от математическата паралелка и флиртуваше с учителя по физкултура, за да не я кара да бяга?

Лидия трепереше, тялото ѝ бе пропито от мъка.

— Трябваше да бъда аз.

— Не.

— Бях такава каша.

— Не.

— Нямаше да боли толкова много.

— Не, Лиди. Погледни ме. — Клеър обхвана лицето ѝ с длани. Беше изгубила баща си заради същия начин на мислене. Нямахше намерение да изгуби сестра си отново. — Погледни ме, Лидия. Не казвай това. Никога повече не го казвай. Чуваш ли ме?

Сестра ѝ не отговори. Даже не я погледна.

— Ти значиш много. — Клеър се опита да прогони ужаса от гласа си. — Не искам никога повече да казваш това, става ли? Ти значиш много. Значиш много за Рик, за Дий и за мама. Значиш много за мен. — Чакаше отговор. — Ясно?

Главата на Лидия още бе притисната между дланите на сестра ѝ, но тя все пак съумя да кимне едва.

— Обичам те — изрече Клеър, думи, които не бе промълвила дори на умиращия в ръцете ѝ съпруг. — Ти си моя сестра. Ти си чудесна и аз те обичам.

Лидия хвана ръцете ѝ.

— Обичам те — повтори Клеър. — Чуваш ли ме?

Сестра ѝ кимна отново.

— Аз също те обичам.

— Нищо и никой няма да застане никога повече между нас. Чу ли?

Лидия пак кимна. Цветът ѝ започна да се връща. Дишането ѝ се беше поуспокоило.

Клеър стисна ръцете ѝ. Стояха така, забили погледи в земята, защото не можеха да понесат да гледат къщата, след като бяха узнали ужасната ѝ история.

— Кажете ми какво беше усещането, когато Дий се роди — настоя Клеър.

Лидия поклати глава. Прекалено разстроена беше.

— Кажете ми — умоляваше я сестра ѝ. Светът се разпадаше около тях, но тя трябваше да разбере какво друго ѝ беше отнел Пол. — Кажете ми какво пропуснах.

Навярно Лидия също се нуждаеше от нещо такова — от малко светлина в мрачния гроб, в който се бяха заровили двете.

— Беше много мъничка. — Устните ѝ потрепнаха във вяла усмивка. — Като кукла.

Клеър се усмихна, защото искаше сестра ѝ да продължава да се усмихва. Трябваше да мисли за нещо хубаво сега, нещо, което щеше да

пропъди образа на другата Джулия, загнездил се в главата ѝ.

— Кротко бебе ли беше?

Лидия избърса носа си с ръкав.

— През цялото време ли спеше?

— Господи, не.

Клеър чакаше, искаше сестра ѝ да говори за каквото и да е, само не за онова, което бяха видели на видеокасетата.

— Капризна ли беше?

Лидия сви рамене и едновременно поклати глава. Все още мислеше за Джулия, прикlescена в онази дълбока, мрачна дупка.

— Каква беше? — Клеър стисна ръцете ѝ. Опита се тонът ѝ да звучи по-ведро. — Хайде, Пепър. Каж ми каква беше племенницата ми. Кротка като агънце? Сладка и прекрасна като мен?

Сестра ѝ се засмя, но все още клатеше глава.

— Плачеше през цялото време.

Клеър не преставаше да напирала.

— Защо плачеше?

— Не знам. — Лидия въздъхна тежко. — Защото ѝ беше топло. Защото ѝ беше студено. Защото беше гладна. Защото беше преяла. — Избърса отново носа си. Маншетът на блузата ѝ вече бе мокър от сълзите. — Смятах, че аз съм те отгледала, но мама беше свършила тежката работа.

Клеър знаеше, че е детинско, ала ѝ допадна идеята, че Хелън е свършила тежката работа.

— Каж ми защо.

— Да те дундуркам и да си играя с теб беше лесно. Да сменяш памперси, да стоиш будна през нощта и всичко останало — трудно е за сама жена.

Клеър отметна косата ѝ. Трябваше да бъде край нея. Да ѝ пазарува, да ѝ сгъва прането и да я отменя, когато беше необходимо.

— Плачеше много през първите две години. — Лидия избърса с пръсти влагата под очите си. — Тогав се научи да говори и не спираше да бърбори. — Засмя се на спомена. — Пееше си постоянно. Не само когато бях наблизо. Хващах я да си пее сама и се чувствах малко странно. Все едно да завариш котката да си мърка, след като си мислел, че го прави специално за теб.

Клеър се засмя, за да насърчи Лидия да продължи.

— После порасна и... — Тя поклати глава. — Да имаш тийнейджърка е като да имаш наистина, ама наистина много гадна съквартирантка. Изяжда всичката ти храна, краде ти дрехите, взема пари от чантата ти и заема колата ти, без да пита. — Сложи ръка на сърцето си. — Но те размеква по начин, който не можеш да си представиш. Толкова е неочаквано. Направо ти избива всичко лошо. Извлича по-добрата версия на теб самата, дето дори не си предполагала, че съществува.

Клеър кимна, защото в нежното изражение на сестра си съзираше промяната, която Дий Делгадо бе предизвикала.

Лидия я сграбчи за ръцете и я стисна здраво.

— Какво ще правим?

Клеър бе готова за този въпрос.

— Трябва да се обадим в полицията.

— На Хъкълбери?

— На него, на пътен патрул, на Джорджийското бюро за разследване. — Докато изреждаше, в главата ѝ се роди план. — Ще се обадим на всички. Кажи на Департамента за вътрешна сигурност, че сме видели някой да прави бомба. На ФБР — че има отвлечено момиче в къщата. Обади се на Агенцията за опазване на околната среда и им кажи, че сме забелязали бидон с токсични отпадъци. Кажи на тайните служби, че Лекси Фулър замисля да убие президента.

— Смяташ, че ако успеем да докараме всички тук по едно и също време, никой няма да може да прикрие нищо.

— Трябва да се обадим и на медиите.

— Това е добра идея. — Лидия кимаше. — Мога да постна някакво съобщение в родителския бюлетин на училището на Дий. Има една жена — Пенелопи Уорд. Тя е моята Алисън Хендриксън, но не съм я удряла в коляното. Съпругът ѝ ще се пробва за Конгреса догодина. Разполагат със сериозни връзки, а тя е като куче, не изпуска кокала. Няма да позволи на никой да се измъкне.

Клеър седна на петите си. Знаеше името Пенелопи Уорд. Бранч Уорд се бореше за мястото на конгресмен Джони Джаксън. Джаксън бе онзи, който тласна Пол по неговия път на успеха. Той беше причината Джейкъб Мейхю да се появи в къщата в деня на обира.

Капитанът ѝ бе казал: „Конгресменът ме помоли да се заема лично със случая“. Тогава в ума на Клеър се завъртяха мисли за

рушвети и измами, защото бе предположила, че Джаксън просто си покрива задника. Имаше ли друга причина? Ако Мейхю беше замесен, това означаваше ли, че и Джони Джаксън е вътре?

— Какво се замисли? — попита Лидия.

Клеър не сподели разкритието си. Щеше да предостави на различните държавни агенции възможността да стигнат до него. Погледна към къщата.

— Не искам касетите с Джулия да са част от всичко това.

Лидия кимна отново.

— Какво ще кажем на мама?

— Просто че знаем, че Джулия е мъртва.

— А като ни попита откъде сме научили?

— Няма да го направи. — Клеър беше сигурна. Преди много време Хелън бе взела решение да спре да търси истината. Към края на живота на Сам не му позволяваше дори да изрича името на Джулия.

— Смяташ ли, че мъжът от видеото е бащата на Пол? — попита Лидия.

— Навярно е той. — Клеър стана. Не искаше само да седи и да се опитва да разгадае всичко. Трябваше да се обадят на хората, които наистина можеха да го сторят. — Ще прибера касетите с Джулия.

— Ще ти помогна.

— Не. — Клеър не желаше сестра ѝ да види отново който и да е кадър от видеото. — Започвай да звъниш. Използвай стационарния, за да могат да засекат обажданията. — Тя отиде до монтирания на стената телефон. Изчака Лидия да вдигне слушалката. — Можем да сложим касетите в предния багажник на тèsлата. Никой няма да се сети да провери там.

Лидия набра 911. Нареди на сестра си:

— Побързай. Надали ще им е нужно много време.

Клеър влезе в дневната. Слава богу, екранът на телевизора беше черен. Видеокасетите бяха наредени върху него. Провикна се:

— Мислиш ли, че трябва да се приберем в града и да чакаме?

— Не!

Клеър съзнаваше, че сестра ѝ е права. Последния път, в който остави тази работа на полицията, Мейхю се бе държал с нея като с дете. Натисна бутона ИЗВАДИ на видеото. Положи пръсти върху

касетата. Опита се да извика в съзнанието си образ на Джулия, различен от онзи във филма.

Прекалено скоро беше. Единственото, което изникваше, бе окованата ѝ сестра.

Клеър имаше намерение да унищожи записите. Щом се окажеха в безопасност, щеше да извади всичката лента и да я изгори в метален кош.

Взе касетата от устройството. Почеркът на етикета бе сходен с този на Пол, но не беше същият. Дали съпругът ѝ не бе намерил филмите, след като баща му беше умрял? Те ли бяха разпалили интереса му? Джулия изчезна около година преди катастрофата на родителите му. Пет години по-късно Пол ухажваше Клеър в Обърн. Бяха женени от по-малко от два месеца, когато баща ѝ се самоуби. Вече не вярваше в съвпадения, което пораждаше въпроса дали съпругът ѝ не беше проектирал всичко от момента, в който бе разпознал Джулия във видеоколекцията на баща си? Това ли го бе тласнало към нея?

При липсата на писмени доказателства знаеше, че никога няма да научи истината. Смъртта на Джулия я преследваше като призрак през последните двайсет и четири години. Сега мистерията около истинския образ на съпруга ѝ щеше да я преследва през оставащите ѝ десетилетия.

Върна видеокасетата обратно в картонената ѝ кутия. Стегна цялата купчина с ластичката.

Усети афтършейва на Пол.

Миризмата беше слаба. Доближи нос до касетите. Затвори очи и вдиша.

— Клеър — произнесе съпругът ѝ.

Тя се обърна.

Пол стоеше в средата на стаята. С червен суичър от Джорджийския университет и черни дънки. Главата му беше обръсната. Брадата му бе пораснала. Носеше дебели пластмасови очила, като онези, с които беше в колежа.

— Аз съм — додаде той.

Клеър изтърва видеокасетите. Те изтракаха на пода до краката ѝ. Истинно ли беше всичко това? Случваше ли се в действителност?

— Съжалявам — каза Пол.

Сви юмрук и я удари в лицето.

[1] „American Bandstand“ — музикално шоу, излъчвано в различни версии от 1952 до 1989 г. — Б.р. ↑

V

Трябва да ти призная, миличка, че съм занемарил моята стена с улики. Моята „безполезна галиматия“, както я нарече майка ти в единствения случай, в който благоволи да я погледне. Дълбокомислено се съгласих с нейната забележка, но, разбира се, хукнах към речника в мига, в който тя си тръгна.

Галиматия: безсмислица; безредие; абсурдна бъркотия.

О, как боготворях майка ти.

През десетте месеца, в които посещавах Бен Карвър в затвора, много пъти си лягах, без да хвърля втори поглед на моята галиматия. Беше станала толкова светска, че се бе превърнала в произведение на изкуството, по-скоро нещо, което да ми напомня, че те няма, отколкото пътна карта, по която да си те върна.

Едва когато видях написаното от Бен в книгата на доктор Сюз, си спомних една от бележките в папките на Хъкълбери. Тя беше там от самото начало или поне откакто започнах своя ежегоден ритуал — да чета материалите на датата на рождения ти ден. Защо никога не обръщаме внимание на нещата, които са от най-голямо значение? Това е универсален въпрос, тъй като през дните, седмиците, месеците и годините след твоето изчезване разбрах, че не съм те обичал достатъчно. Никога не ти казах, че те обичам достатъчно. Никога не те прегръщах достатъчно. Никога не те изслушвах достатъчно.

Вероятно би ми отвърнала (както стори майка ти), че мога да поправа грешката чрез сестрите ти, но в човешката природа е заложено да желаем най-силно онова, което не можем да имаме.

Разказах ли ти за новия приятел на Клеър, Пол? Той определено много я иска, макар тя ясно да му дава да разбере, че може да я има. Дватама въобще не си подхождат. Клеър е жизнена, млада жена. Пол нито е жизнен, нито особено привлекателен.

След като се запознахме с него, майка ти и аз се позабавлявахме малко за негова сметка. Тя го нарече Бартълби, добре известния писар: „блед и спретнат, жалко почтен, неизлечимо злочест“^[1]. На мен ми

приличаше на плъх териер^[2], защото е арогантен. Отегчен. Прекалено умен, за свое собствено добро. Падащ си по грозните пуловери. По мое мнение е от онези хора, които, при липса на необходимото внимание, могат да направят доста поразии.

Звучи ли последното ми изречение като израз на ревизионистко мислене? Понеже ясно си спомням, че в началото споделях мнението на майка ти за Бартълби: дразнещ и безобиден, комуто скоро щяха да покажат вратата.

Едва сега виждам срещата в много по-зловеща светлина.

Клеър го доведе у дома по време на мач между „Джорджия“ и „Обърн“. По-рано винаги съм съжалявал младежите, които кани у нас. От грейналите им погледи можеше да разбереш, че си мислят, че това е нещо голямо — да се запознаеш с родителите на момичето, да обиколиш града, в който е отраснало... и току зад ъгъла чакат любовта, бракът, децата и така нататък. За съжаление, им се случваше тъкмо обратното. За Клеър пътуването до Атънс обикновено предвещава края на връзката. За нея този град е покварен. Улиците са покварени. Къщата е покварена. Навярно ние — майка ти и аз — също сме покварени.

Пепър ни предупреди относно новия кавалер на Клеър. Тя рядко одобрява приятелите на сестра си (както и сестра ѝ не одобрява нейните; сигурен съм, че ти щеше да бъдеш в ролята на техен рефер), но в този случай описанието ѝ на Пол не беше само обезпокоително, ами и изключително точно. Рядко правя подобна интуитивна оценка на някого. Този младеж ми напомня за най-лошите ми студенти — онези, които смятат, че вече знаят всичко, дето си струва да се знае (а това неизменно води до ненужно страдание при поверените им животни).

Ако трябва да бъда честен, онова, което ме притесняваше най-много у Пол Скот, беше начинът, по който докосваше дъщеря ми пред мен. Не съм старомоден. Публичните изяви на привързаност по-скоро ме карат да се усмихвам, отколкото да се изчервявам.

И все пак.

Имаше нещо в начина, по който този мъж докосваше най-малкото ми дете, каращо ме да скърцам със зъби. Ръката му беше на гърба ѝ, докато вървяха към къщата. Не я отдръпна и докато се качвах по стълбите. Пръстите му се сплетоха с нейните, когато влязоха вътре.

Препрочитам последния абзац и всичко ми звучи напълно нормално, това са типичните жестове на мъж, правещ любов с жена, но трябва да ти кажа, миличка, че имаше нещо много обезпокоително в начина, по който я докосваше. Ръката му буквално не се отдели от тялото ѝ. Нито за миг, през цялото време, докато бяха пред мен. Дори когато сядаха на дивана, Пол държеше ръката на Клеър, след което я прегърна през раменете и се разкрачи, все едно дебелината на тестисите му караше коленете му да се отблъскват като еднакви полюси на магнит.

Майка ти и аз си разменихме няколко погледа.

Пол е човек, който охотно изразява мнението си и е убеден, че всяка дума, излязла от устата му, не е просто вярна, но и невероятна. Той има пари, което е видно от колата, която кара, и дрехите, които носи, но няма нищо богаташко в държанието му. Арогантността му се дължи на неговия интелект, а не на портфейла му. Трябва да отбележа, че определено е брилянтен млад мъж. Способността му да звучи информиран по всяка тема говори за изключителна памет. Добре разбира детайлите, да не кажа и най-дребните нюанси.

Майка ти го попита за семейството му, защото сме южняци и сведенията за произхода са единственият начин да разграничим зърното от плевата.

Пол започна с основното: службата на баща му във Военноморския флот и секретарското образование на майка му. Станали фермери — хора, които са солта на земята — чиито допълнителни доходи идвали от счетоводство и сезонна работа в Джорджийския университет. (Както знаеш, подобна почасова заетост не е нещо необичайно. Всеки в даден момент от живота си работи за университета.) Нямал други роднини освен един вуйчо, който се появявал от дъжд на вятър и който починал през първата година на Пол в Обърн.

Заради изолацията в детството си, каза той, искал голямо семейство — нещо, дете би трябвало да се хареса на майка ти и на мен, ала усетих, че тя застива, както и самият аз, защото тонът му подсказваше как точно ще го постигне.

(Повярвай ми, миличка, има си причина легиони от бащи да водят брутални войни, за да защитят концепцията за Непорочното зачатие.)

След като изложи основното, Пол стигна до онази част от историята си, която накара очите на най-малката ти сестра да се насълзят. Тогава осъзнах, че я е покорил. Грубо е да казвам, че Клеър не плаче за никого, но ако само знаеше, мое мило момиче, какво остана от всички нас подир твоето изчезване, щеше да разбереш, че тя не плачеше, понеже нямаше повече сълзи.

Освен за Пол.

Докато седях и слушах разказа за катастрофата на родителите му, почувствах как някои стари спомени се събуждат. Семейство Скот умряха почти година след като ти изчезна. Помня, че четох за случилото се във вестниците, защото по това време изчитах всяка страница с надеждата, че ще открия нещо, свързано с теб. Майка ти се сети, че чула от посетител в библиотеката, че бащата на Пол бил обезглавен. Имало е и пламъци. Въображението ни се развихри.

Версията на Пол е доста по-смекчена (макар определено да черпи позитиви от нея), но не мога да виня човек, че използва миналото си в своя полза, както и да отрека, че трагедията е повлияла по магически начин на Клеър. Години наред мнозина се опитват да се грижат за най-малката ти сестра. Мисля, че в Пол вижда възможност тя да се грижи за някого.

Ако майка ти четеше това писмо, щеше да ми каже да карам по същество. Предполагам, че така е редно, тъй като същественото е следното:

Ето какво ми написа Бен Карвър в книгата на доктор Сюз:

„Първо трябва да видиш образите, думите идват подире им.“

Робърт Джеймс Уолър

Образи.

Бен беше направил и разпространил образи на своите престъпления. Това бе част от неговата легенда, от неговата поквара. Говореше се, че съществуват стотици снимки и филми на черния пазар, които го показвали с различни жертви. Но Бен вече беше в затвора. Той не ми предоставяше следа към собствените си престъпления. Предоставяше ми следа към конкуренцията си.

Образи.

Бях срещал тази дума преди... и то много пъти.

Както при всички други заподозрени по твоя случай, Хъкълбери беше задраскал едно определено име. Ето ги подробностите, които си извадих от бележките на помощник-следователя:

XXXXXXX XXXX, воайорът. Сезонен градинар в Джорджийския университет, арестуван на 04.01.1989, 12.04.1989, 22.06.1990, 16.08.1991 — всички обвинения свалени. Набелязва големи тийнейджърки, руси, привлекателни (17–20). Начин на действие: стои под прозорците на партера и прави онова, което нарича „образи“ — снимки или записи на разсъблечени жени. Починал на 03.01.1992 (автомобилна катастрофа; съпругата му умира в същия ден; 16-годишен син, който е в интернат/Алабама).

Образи.

Воайорът беше жив, когато ти изчезна. Той е търсил млади жени на твоята възраст, с твоя цвят на косата, с твоята красота. Дали е стоял под прозореца на спалнята ти на партера и е правил твои образи? Дали те е гледал как си решиш косата, говориш със сестрите си и се събличаш за лягане? Дали те е виждал в кампуса, докато е работил? Дали те е проследил до „Манхатън“ в онази нощ? Дали е тръгнал по петите ти, щом си напуснала бара?

Дали е решил, че само образите не са му достатъчни?

Може би се питаш как Бен Карвър се е докопал до копие от досието ти. Както вече ти споменах, Бен е нещо като знаменитост, дори в затвора. Получава кореспонденция от целия свят. Според директора той търгува с информация. Така се сдобива с допълнителна храна и защита зад опасните стени на затвора за осъдени на смърт. Бен научава какво искат да знаят хората и им хвърля трохички, когато си иска.

Образи.

Как бе разбрал, че точно тази дума ще разбуди паметта ми? Че ще ме накара да хукна към стената си, да разровя бележниците си, за да издиря думите, които бях преписал от досието ти преди почти шест години?

Нима след десет месеца и след четиридесет и осем посещения ме беше опознал толкова добре?

На този въпрос нямаше да получа отговор. Бен е от този тип психопати, които твърдят, че вятърът трябва да насочва платната, но доста често съм го виждал да пъха ръка във водата, за да промени курса.

И с тази единствена дума — *образи* — той промени курса на моя живот.

Името на воайора беше Джералд Скот.

Неговият син е приятелят на най-малката ти сестра.

[1] Бартълби писарят е герой от разказ със същото заглавие на Херман Мелвил от 1856 г. Цитатът е в превод на Надя Сотирова. — Б.пр. ↑

[2] Плъх териер — американска порода кучета. — Б.пр. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Клеър отвори очи. Жълтият таван имаше кафеникав оттенък. Мекият килим беше влажен под гърба ѝ. Лежеше на пода. Главата ѝ бе положена на възглавница. Тенис обувките ѝ бяха свалени.

Тя седна.

Пол.

Той беше жив! Съпругът ѝ беше жив!

Клеър почувства неприятно главозамайване за миг, след което отново се върна рязко на земята. Главата ѝ се изпълни с въпроси. Защо Пол бе инсценирал смъртта си? Защо я беше заблудил? Кой му беше помогнал? Какво правеше в къщата на Фулър? Защо я бе ударил?

И къде беше сестра ѝ?

— Лидия? — едва успя да произнесе. Гърлото ѝ гореше. Изправи се с мъка. Започна да ѝ се гади, докато се тътреше към телевизора. Малка експлозия от болка опари бузата ѝ. — Лиди? — опита се да се провикне. Гласът ѝ все още беше дрезгав, но паниката ѝ помогна да изкрещи по-силно: — Лиди?

Нямаше отговор.

Клеър хукна по коридора към гаража. Отвори вратата. Видеокасетите. Веригите. Кръвта. Всичко си беше там, само Лидия я нямаше. Тя затвори вратата зад себе си и се върна на бегом по коридора. Провери в спалните, в банята, в кухнята. Паниката ѝ нарастваше с всяка следваща празна стая. Лидия я нямаше. Беше изчезнала. Някой я бе отвлякъл.

Пол я беше взел, точно както баща му бе взел Джулия.

Клеър се втурна към задната веранда. Огледа полето зад къщата. Прибяга до предната врата, сърцето ѝ блъскаше в гърдите като пневматичен чук. Идеше ѝ да пици, да плаче и да ругае. Как се беше случило това отново? Защо бе изпуснала Лидия от погледа си?

Теслата все още стоеше паркирана на алеята. Дръжките на вратите се плъзнаха, когато Клеър приближи. Системата беше засякла ключа, който някак си се бе озовал в задния ѝ джоб. Нейната дамска чанта и тази на Лидия бяха оставени на предната седалка. Бърнърфона

го нямаше. Дълъг, оранжев удължител се виеше от предната веранда до алеята и бе свързан с кабела, зареждащ тѐслата.

Вътре в къщата телефонът започна да звъни.

Клеър хукна към задната врата. Спря се на прага на кухнята. Искеше да влезе и да вдигне, но бе парализирана от страх. Просто се взираше в звънящия телефон. Той беше бял. Кабелът му висеше само на около метър от пода. Кухненският им телефон в къщата на „Булевард“ имаше кабел, който можеше да се опъне до килера, защото години наред той бе единственото място, където човек би могъл да разговаря в някакво уединение.

Лидия я нямаше. Пол я беше отвлякъл. Това се случваше. Клеър не можеше да го спре. Не можеше да се скрие в стаята си, да си сложи слушалките и да се преструва, че светът отвън все още се върти блажено около оста си.

Насили се да влезе в кухнята. Допря длан до телефона, ала не го вдигна. Усети студената пластмаса. Това беше здрав, стар телефон, който някога можеше да се вземе от „Съдърн Бел“. Вибрациите на металния звънец пълзяха по кожата ѝ.

Телефонният секретар беше изключен. Главата ѝ бе положена на възглавница. Обувките ѝ бяха свалени. Тѐслата се зареждаше.

Клеър знаеше чий глас ще чуе още преди да вдигне телефона.

— Добре ли си? — попита Пол.

— Къде е сестра ми?

— В безопасност. — Съпругът ѝ се подвоуми. — Добре ли си?

— Не, не съм добре, копеле мръ... — Гласът на Клеър се удави в думите. Изпадна в пристъп на кашлица, който ѝ докара достатъчно кръв, за да изпръска ръката си. Тя погледна червените струйки, набраздили бледата ѝ кожа.

— Това кръв ли е? — попита Пол.

Клеър започна да се озърта наоколо. В къщата ли беше съпругът ѝ? Навън ли стоеше?

— Погледни нагоре — каза ѝ той.

Тя изпълни нареждането.

— Малко по-наляво.

Клеър забеляза нещо на хладилника, което приличаше на ароматизатор за въздух. Върху тъмносива ваза бе гравирано стъбло с

евкалиптови листа. Едно от листата беше издълбано до дъно, за да може да се сложи камера.

— Има още. В цялата къща — изрече Пол.

— В тази или в онази в Дънуди?

Съпругът ѝ не отговори, което бе достатъчно красноречиво. Той я наблюдаваше. Затова нямаше цветна папка с етикет с името на Клеър. Пол не беше наемал детективи, които да я следят веднъж годишно. Той я наблюдаваше всеки божи ден от нейния живот.

— Къде е Лидия? — попита тя.

— Обаждам ти се от комсат телефон със скрамблер. Знаеш ли какво е това?

— Защо ми е, мамка му, да знам какво е?

— Комсат е абривиатура на поредица от комуникационни сателити — обясни Пол, гласът му беше вбесяващо педантичен. — Телефонът прекарва разговорите през геостационарни сателити, а не през наземни клетъчни кули. Скрамблерът маскира номера и местоположението ми, което означава, че този разговор не може да се проследи от никого, дори и от АНС.

Клеър не го слушаше. Тя ловеше страничните шумове. Не ѝ трябваше АНС, за да разбере, че Пол се намира в движеща се кола. Можеше да чуе звука на вятъра и пътните шумове, които неизменно се прокрадваха, независимо колко скъпо беше превозното средство.

— Жива ли е? — попита.

Пол не отговори.

Сърцето ѝ се сви толкова силно, че едва успяваше да диша.

— Жива ли е Лидия?

— Да.

Клеър се вторачи в камерата.

— Дай ѝ телефона. Веднага.

— Не е налице.

— Ако я нараниш... — Усети как гърлото ѝ се стяга. Бе гледала филмите. Наясно беше какво може да се случи. — Моля те, не я наранявай.

— Няма да го сторя, Клеър. Знаеш, че никога не бих направил подобно нещо.

Най-накрая сълзите ѝ потекоха, защото за секунда, само за една-едничка секунда си бе позволила да му повярва.

— Веднага ми я дай, или ще се обадя на всяка проклета правозащитна агенция, която намеря в указателя.

Пол въздъхна. Познаваше тази въздишка. Така въздишаше, когато бе на път да ѝ даде онова, което тя искаше. Чу как колата отби. Долови някакъв звук от тършуване.

— Какво правиш?

— Каквото поиска. — Вратата на колата се отвори и затвори. Клеър чуваше други превозни средства да профучават наоколо. Навярно се намираще на магистрала „Атланта“. Колко време беше в безсъзнание? Колко далеч бе стигнал с Лидия?

— Баща ти е убил сестра ми — изрече тя.

Разнесе се скърцащ звук от отваряне на врата или багажник.

— Той е във видеото, нали? — Клеър чакаше. — Пол, кажи ми. Той е, нали?

— Да. Провери телефона — нареди ѝ съпругът ѝ.

— Какво?

— Телефона на Лидия. В дневната е. Включих го в зарядното, защото батерията беше почти изтощена.

— Господи. — Само Пол би отвлякъл някого и би заредил шибания му телефон.

Клеър остави слушалката на масата. Отиде в дневната, но вместо да потърси мобилния, огледа помещението. Друг ароматизатор стоеше върху фурнированата библиотека в цвят череша до входната врата. Как беше пропуснала това? Как беше пропуснала всичко това?

Телефонът на Лидия издаде писукащ звук. Пол го бе оставил на масата до дивана. На екрана се показва съобщение от непознат номер. Тя плъзна известието и на негово място се появи снимка на сестра ѝ.

Клеър проплака. Челото на Лидия кървеше. Едното ѝ око беше подуто и полузатворено. Лежеше на една страна в багажника на кола. Ръцете ѝ бяха вързани отпред. Изглеждаше ужасена, бясна и толкова сама.

Клеър погледна към камерата на библиотеката и се вторачи с цялата си омраза през жиците право в черната дупка, каквато представляваше сърцето на Пол.

— Ще те убия заради това. Не знам как, но ще те... — Нямаше представа какво щеше да прави. Погледна отново към снимката на Лидия. Всичко беше по нейна вина. Толкова пъти бе казала на сестра

си да си тръгва, ала всъщност не го желаше. Искаше тя да остане и да я пази, и в крайна сметка я поднесе на тепсия на Пол.

Чу някаква кола да отбива в алеята. Сърцето ѝ подскочи. Лидия. Той я връщаше обратно. Открехна входната врата. Шперплатът. Покрай ръба му се прокрадваше лъч светлина. Ако наклонеше глава, можеше да погледне навън през процепа.

Вместо съпруга си зърна кафява патрулна кола на шерифството. Видимостта не бе най-добрата. Предното стъкло беше тъмно заради насрещното следобедно слънце. Не можеше да види кой бе в автомобила. Шофьорът остана зад волана безкрайно дълго. Клеър усети как дишането ѝ се накъсва.

Най-сетне вратата се отвори. Един крак се подаде навън и стъпи на алеята. Съзря кожен каубойски ботуш с остър връх и тъмнокафяви панталони с жълти ивици отстрани. Две ръце се хванаха за вратата, за да може мъжът да излезе от колата. Постоя до нея за момент, беше с гръб към Клеър, докато се взираше в празния път. След това се завъртя.

Шериф Карл Хъкаби сложи своята шапка „Стетсън“ и тръгна по алеята. Спря се, за да огледа теслата. Забеляза кабела, който излизаше от автомобила, и проследи удължителя с очи до предната веранда на къщата.

Клеър се отдръпна от вратата, макар че нямаше никакъв шанс да бъде видяна. Хъкълбери бе по-стар и по-изгърбен, но все още поддържаше същия добре сресан мустак и прекалено дългите бакенбарди, които изглеждаха старомодни дори и през 90-те.

Вероятно беше в комбина с Пол. Почувства се отворително, че мъжът, при когото родителите ѝ бяха отишли за помощ, бе същият, който ги разиграваше през всичките тези години.

Клеър се върна на бегом в кухнята. Преди да посегне към телефона, взе един малък нож от пода. Долепи слушалката до ухото си. Вдигна ножа, за да може Пол да го види.

— Ще му прережа гърлото, ако веднага не ми дадеш сестра ми.

— За какво говориш? — попита съпругът ѝ. — Чие гърло?

— Знаеш за кого... — Клеър млъкна. Може би не знаеше. Ако бе сложил камери около къщата, хората щяха да ги забележат. Той се интересуваше единствено от случващото се вътре.

— Клеър?

— Хъкаби. Тъкмо пристигна.

— Мамка му — измърмори Пол. — Отърви се от него, или никога няма да видиш Лидия.

Клеър не знаеше какво да направи.

— Обещай ми, че ще е добре.

— Обещавам. Не затваряй...

Тя затвори. Обърна се и се озова пред отворената кухненска врата. Пъхна ножа в задния си джоб, макар да нямаше абсолютно никаква представа какво смяташе да прави с него. Главата ѝ гъмжеше от откъслечни мисли, които не можеше да прогони. Защо Пол се преструваше, че е мъртъв? Защо бе отвлякъл Лидия? Какво искаше от нея?

— Здравейте? — Тежките стъпки на Хъкаби отекваха откъм предните стълби. — Има ли някой?

— Здравсти. — Гласът на Клеър беше дрезгав. Някъде от гърлото ѝ прииждаше кръв. Тя продължаваше да мисли за Лидия. Помъчи се да се успокои за доброто на сестра си.

— Госпожице Каръл... — Изражението на шерифа се промени, любопитството отстъпи място на зорка бдителност. — Какво търсите тук?

— Сега съм госпожа Скот — поправи го тя и изпита неприязън към името. — Тази къща принадлежеше на съпруга ми. Той почина наскоро и аз...

— Помислих си, че я претърсвате... — Хъкаби оглеждаше бъркотията, която Клеър бе създала в кухнята. Прибори, тенджери и тигани, пластмасови кутии и всичко друго, което се намираще в шкафчетата и чекмеджетата, беше на пода.

Шерифът вдигна крака си, бе стъпил върху парче стъкло от задната врата.

— Искате ли да ми кажете, какво наистина се случва тук?

Клеър започна да върти венчалната халка около пръста си. Опита се да говори по-авторитетно.

— Защо сте тук?

— Получих спешно обаждане, но бързо затвориха. — Той втъкна палци в колана си. — Вие ли бяхте?

— Набрах по погрешка. Искях да се свържа с „Информация“. — Тя потисна кашлицата си. — Съжалявам, че ви изгубих времето.

— Как се казва съпругът ви?

— Пол Скот. — Спомни си, че името в нотариалния акт беше различно. — Къщата се води на тръст на неговата адвокатска кантора. „Бъкминстър и Фулър“.

Шерифът кимна, ала не изглеждаше доволен.

— Като че ли е била запечатана за известно време.

— Познавахте ли съпруга ми?

— Познавах майка му и баща му. Добри хора.

Клеър не можеше да спре да върти венчалната си халка. И тогава погледна към ръката си, защото Змията ѝ я беше отнел. Как се бе озовала отново на пръста ѝ?

— Госпожо Скот?

Тя стисна ръце в юмруци. Искеше да свали пръстена и да го хвърли в кофата за боклук. Как беше успял Пол да ѝ върне халката? Защо я бе сложил на пръста ѝ? Защо беше свалил обувките ѝ? Защо бе оставил ключа за колата в джоба ѝ? Защо имаше шибана възглавница под главата ѝ, когато се събуди, след като той едва не ѝ беше светил маслото?

И къде, за бога, караше сестра ѝ?

— Какво е това? — Хъкаби докосна с ръка собствената си буза. — Изглежда, мястото ще посинее.

Клеър понечи да пипне бузата си, но побърза да прокара пръсти през косата си. Паниката заплашваше да я завладее. От усилията да осъзнае какво се бе случило и какво трябваше да направи, изпитваше физическа болка в черепа.

— Искате ли да седнете? — попита Хъкаби.

— Искам отговори. — Знаеше, че звучи като луда. — Свекър ми, Джералд Скот. Сигурен ли сте, че е мъртъв?

Шерифът я погледна учуден.

— Видях го със собствените си очи. Поне след случилото се.

Клеър също бе видяла Пол да умира със собствените си очи. Държала го беше в ръцете си. Видяла бе как животът си отива от тялото му.

След това видя как посегна и я фрасна в лицето.

Хъкаби облегна рамо на касата на вратата.

— Случва ли се нещо тук, за което трябва да знам?

Телефонът започна да звъни. Тя не се помръдна.

Шерифът пристъпи от крак на крак. Погледна към телефона, после пак към нея.

Пол нямаше да затвори. Звъненето продължи, докато звукът не се превърна в дяволско стържене.

Клеър вдигна слушалката и я затръшна.

Хъкаби изви една от рошавите си вежди. Мъжът, който двацет и четири години беше настоявал, че красивата ѝ деветнайсетгодишна сестра просто бе обърнала гръб на семейството си и се бе присъединила към хипи комуна, изведнъж беше станал подозрителен.

Телефонът започна да звъни отново.

Клеър си представи как Пол седи в колата си отстрани на пътя, наблюдава всичко това и е направо бесен, че не изпълнява точно онова, което ѝ бе наредил.

Би трябвало да я познава по-добре.

Тя свали венчалната халка от пръста си. Сложи я пред камерата върху хладилника. Обърна се към шерифа.

— Знам какво се е случило с Джулия.

Хъкаби дишаше тежко, явно беше дългогодишен пушач, затова бе трудно да се прецени дали беше въздъхнал, или просто беше издишал по нормалния за него начин.

— Майка ви ли ви каза?

Клеър се облегна на хладилника, за да не се свлече на пода. Испита шок от въпроса му, но се постара да не допусне изумлението да се изпише на лицето ѝ. Нима през всичките тези години Хелън знаеше за касетите? Нима бе запазила тази информация само за себе си? Нима бе скрила истината от Сам?

Тя се опита да блъфира отново.

— Да. Каза ми.

— Е, изненадан съм, Клеър, понеже майка ти ме увери — мина на „ти“ шерифът, — че никога няма да ви каже на вас, момичетата, и ми е трудно да повярвам, че жена като нея ще се отметне от думата си.

Клеър поклати глава, защото този мъж знаеше, че съществуват видеа с бруталното убийство на сестра ѝ, а ѝ изнасяше лекция, все едно беше на дванайсет и го бе разочаровала.

— Как можа да скриеш това от мен? От Лидия?

— Обещах на майка ти. Знам, че мнението ти за мен не е високо, но аз държа на думата си.

— Говориш за шибаната си дума, когато аз бях преследвана от случилото се цели двайсет и четири години?

— Няма нужда от подобен език.

— Майната ти. — От устата на Клеър се лееше черна омраза. — Не преставаше да твърдиш, че е жива, че просто е избягала, че един ден ще се върне. През цялото време си знаел, че не е така, но ни даваше надежда. — Беше сигурна, че той все още нищо не разбира. — Наясно ли си какво прави надеждата с хората? Наясно ли си какво е да зърнеш някого на улицата, да хукнеш след него, защото смяташ, че може да е сестра ти? Или да влезеш в мола и да видиш две сестри заедно и да знаеш, че никога няма да изпиташ това? Или да отидеш на погребението на баща си без нея? Или да се ожениш без...

Клеър не можеше да продължава, тъй като се бе омъжила за Пол, а причината Лидия да не бъде до нея беше, че съпругът ѝ се бе опитал да я изнасили.

— Каж ми как точно научи? — попита Хъкаби. — Чрез интернет ли?

Тя кимна, понеже това ѝ се стори най-правдоподобният отговор.

Шерифът погледна надолу.

— Винаги съм се тревожил, че касетите ще се появят в мрежите.

Клеър знаеше, че трябва да се отърве от Хъкаби, ала не можеше да спре да задава въпроси.

— Ти как разбра за тях?

— Намерих ги в апартамента на баща ти. Една от тях е била във видеото му, докато го е извършвал. Предполагам, че онова, което е видял, го е накарало...

Не се налагаше да довършва изречението. И двамата знаеха какво бе направил баща ѝ. Сега, щом Клеър научи, че Сам Каръл беше гледал видеокасетите, че ги беше гледал, докато бе вкарвал иглата в ръката си, най-накрая прозря причината. Много добре можеше да си представи защо баща ѝ беше поискал да отнеме живота си, след като бе гледал как отнемат този на Джулия. В акта се долавяше трогателен нюанс на симетрия.

Затова ли Хелън беше скрила истината? Може би се боеше, че ако Клеър открие касетите, ще последва баща си? Както и Лидия — бедната, крехка Лидия. Никой не го разбираше тогава, но

наркоманията ѝ не се дължеше на желанието да се надрусва, а на желанието да избяга. Тя търсеше начини да се унищожи.

Клеър попита шерифа:

— Какво направи с касетите?

— Предадох ги на мой приятел от ФБР. Винаги сме се чудили дали има копия. Предполагам, че вече знаем отговора.

Клеър погледна ръцете си. Извиваше пръста си, дори и без пръстена.

— Не е необходимо да ме изпробваш, момиче. Тя беше твоя сестра. Ще ти кажа истината.

За първи път в живота си Клеър изпита толкова силна нужда да нарани някого. Шерифът уж винаги ѝ беше съдействал, когато през годините се обаждаше безброй пъти в шерифството, за да попита дали има нещо ново.

— Ами кажи ми я.

Той заглади крайчетата на мустаците си, все едно се нуждаеше от време, за да прецени как да ѝ разбие сърцето. Най-накрая заговори:

— Онзи от филма бе част от някаква шайка, която разпространяваше доста от тези видеа. Моят приятел, както казах, беше във ФБР, така че научих някои неща от кухнята. Той сподели с мен, че вече знаели за тоя юнак. Името му беше Дарил Ласитър. Хванали го в Калифорния през деветдесет и четвърта да се опитва да отвлече момиче на същата възраст, със същия цвят на косата и със същото телосложение като на сестра ти.

Клеър се обърка. Да не би да грешеше за бащата на Пол? И друг убиец ли имаше? Джералд Скот само колекционер ли беше?

— Ако това ще ти помогне да се почувстваш по-добре, Ласитър вече е мъртъв — заяви Хъкаби.

Не, някога тук бе имало хамбар, а сега стая за убийства, която се намираще на по-малко от пет метра от тях.

— Съдът му даде смъртна присъда. — Шерифът прокара палци по колана си. — Станало сбиване в ареста. Ласитър бил намушкан във врата десетина пъти. Умря по същото време, по което и баща ти.

Клеър вече се опитваше да съобрази кой да бъде следващият ѝ въпрос.

— Как татко се е сдобил с касетите?

Хъкаби сви рамене.

— Нямам представа.

— Не провери ли?

— Разбира се, че проверих. — Звучеше обиден, сякаш действително бе добър в работата си. — Но баща ти постоянно ходеше за зелен хайвер. Нямаше как да разбере къде не беше ударил на камък, а и не споделяше информацията си с мен.

— А и ти не го окуражаваше да го прави.

Шерифът отново сви рамене, все едно по-скоро искаше да каже „Имаше ли смисъл?“, отколкото „Съжалявам, че зарязах баща ти и той се самоуби“.

В крайна сметка и Хелън бе изоставила Сам. Бе лъгала нея и Лидия през всичките тези години. Съществуваше ли човек в живота на Клеър, който беше казвал истината? Дори Лидия я излъга за дъщеря си.

— Защо татко се е самоубил, преди да открие кой е убил Джулия? — попита тя.

— Оставил е касетата във видеото. Знаел е, че ще я намерим. Според мен тъкмо затова я е оставил и е имал право. Предадох я веднага на федералните. За по-малко от седмица те разкриха мъжа, убил сестра ти.

Клеър не напомни на шерифа, че семейството ѝ го молеше години наред да се обърне към ФБР.

— И никога не оповестихте публично какво се е случило с Джулия?

— Майка ти ме помоли да не го правя. Предполагам, че се е тревожила двете със сестра ти да не видите касетите. — Той погледна над рамото ѝ към дневната. — Навярно според нея е било по-добре никога да не разберете какво се е случило, отколкото да научите истината.

Клеър се зачуди дали майка ѝ е била права. След това си помисли колко различен щеше да бъде животът ѝ, ако знаеше, че Джулия вече я няма. Колко ли пъти се беше заключвала в кабинета си и бе плакала, когато поредното неидентифицирано тяло биваше намирано в района на Атънс? Колко случаи на изчезнали момичета я държаха будна нощем? Колко часове бе прекарала пред компютъра в търсене на култове, хипи комуни и въобще каквото и да било за изчезналата си сестра?

— Това е всичко, което знам. — Хъкаби пак пристъпи от крак на крак. — Надявам се да ти донесе някаква утеха.

— Както донесе на баща ми ли? — Клеър потисна желанието си да заяви на шерифа, че ако си бе свършил шибаната работа, Сам Каръл можеше да е още жив.

— Както и да е. — Хъкаби отново огледа кухнята. — Казах ти каквото искаше да знаеш. Ти ще ми обясниш ли защо стоиш наред тази бъркотия с нож в задния си джоб?

— Не, няма. — Клеър не беше приключила с въпросите. Остана още нещо, за което възнамеряваше да пита, макар дълбоко в себе си да усещаше, че вече знае отговора. Пол си имаше ментор, човек, който лично се бе уверил, че „Куин + Скот“ ще изскочи в стратосферата, човек, който летеше с чартърни полети и отсядаше в скъпи хотели благодарение на черната кредитна карта^[1] на Пол. Тя винаги беше смятала часовете, прекарани в игра на голф, частните телефонни разговори и следобедите в клуба за израз на стремежа на съпруга ѝ да направи конгресмена щастлив, но сега разбираше, че връзката им бе много по-дълбока.

Попита шерифа:

— Кой беше твоят приятел във ФБР?

— Какво значение има?

— Джони Джаксън, нали? — Клеър знаеше добре биографията му. Бе присъствала на достатъчно досадни представяния по време на безбройни благотворителни събития, на които сервираха пиле с вкус на гума. Преди да влезе в политиката, конгресмен Джони Джаксън е бил агент на ФБР. Той беше осигурявал на „Куин + Скот“ държавни поръчки за милиони, понякога за милиарди долари. Той бе изпратил капитан Джейкъб Мейхю в къщата им в Дънуди, за да разследва обира в деня на погребението на Пол. А вероятно и агент Фред Нолан, за да разклати решетките на клетката на госпожа Скот.

Джаксън беше често срещана фамилия, толкова често, че Клеър не бе направила връзка между името върху надгробния камък на мъртвата си свекърва и щедрия благотворител на Пол.

Досега.

— Той е вуйчо на съпруга ми — каза тя на шерифа.

Хъкаби кимна.

— Работеше в някакъв специален екип в Атланта.

— Помагал ли е някога на Пол да се измъкне от неприятности?

Шерифът кимна отново, ала не даде допълнителни обяснения. Навярно просто не искаше да говори лошо за мъртвите. Трябваше ли да му разкрие, че Пол е жив? Че беше отвлякъл сестра й?

Телефонът пак започна да звъни.

Клеър не помръдна, но заяви:

— Трябва да вдигна.

— Сигурна ли си, че не искаш да ми кажеш нещо?

— Абсолютно.

Хъкаби бръкна в джоба на ризата си и извади визитка.

— Мобилният ми телефон е на гърба. — Остави картичката на кухненската маса, след което я чукна веднъж с пръст, преди да си тръгне.

Телефонът продължи да звъни. Клеър броеше секундите, чакайки да чуе отварянето и затварянето на вратата на колата на шерифа, запалването на двигателя, стърженето на гумите върху алеята, докато се връщаше на главния път.

Вдигна телефона.

— Какво, мамка му, беше всичко това? — попита Пол.

— Искам да чуя сестра си.

— Кажи ми какво каза на Хъкълбери.

Мразеше го, че знае прякора. Той бе нещо, което принадлежеше на нейното семейство, а този садист, с когото разговаряше, вече не беше част от него.

— Клеър?

— Баща ми е гледал касетите с Джулия, когато се е самоубил.

Съпругът й не отговори нищо.

— Имаш ли нещо общо с това, Пол? Ти ли даде касетите на татко?

— Защо ми е да го правя?

— Защото вече работеше върху плана си да разкараш Лидия и последният човек, останал в живота ми, за когото наистина ме беше грижа, който щеше да ми помогне независимо от всичко, беше баща ми. — Клеър бе толкова разстроена, че едва си поемаше въздух. — Ти си го убил, Пол. Или си го сторил собственооръчно, или си направил така, че все едно си забил иглата в ръката му.

— Луда ли си? — Гласът на съпруга ѝ преливаше от възмущение. — Господи, Клеър. Не съм никакво шибано чудовище. Обичах баща ти. Знаеш това. Носих ковчега му на погребението. — Спря да говори за момент, като по този начин създаваше впечатлението, че е останал безмълвен от обвиненията ѝ. Когато най-накрая продължи, гласът му беше нисък и спокоен. — Виж, направих някои неща, с които не се гордея, но никога, абсолютно никога не бих сторил това на някого, когото обичам. Знаеш колко крехък беше Сам към края. Не е ясно какво го е накарало да скочи в бездната.

Клеър седна до кухненската маса. Обърна стола си, за да не може Пол да види гневните сълзи, които се стичаха по лицето ѝ.

— Държиш се така, все едно нямаш нищо общо, все едно си бил просто невинен наблюдател.

— Такъв бях.

— Знаел си какво се е случило със сестра ми. Гледал си ме как страдам почти две десетилетия, можел си във всеки един момент да ми кажеш какво е станало, но не си го сторил. Гледал си ме как се измъчвам.

— Ненавиждах всяка секунда, в която страдаше. Не желяех да те виждам наранена.

— Сега ме нараняваш! — Клеър заби юмрук в масата. Гърлото ѝ се сви от болка. Това беше прекалено голямо мъчение. Не можеше да го понесе. Искаше да се свие на кълбо на пода и да плаче до припадък. Преди час смяташе, че е изгубила всичко, ала сега осъзна, че винаги можеше да изгуби повече, и докато беше жив, Пол щеше да ѝ го отнема.

— Как бих могъл да ти кажа какво се е случило с Джулия, без да ти изложя цялата история? — попита той.

— Да не би да ме уверяваш, че не си знаел как да ме излъжеш?

Съпругът ѝ не отговори.

— Защо инсценира смъртта си?

— Нямах избор. — Пол млъкна за миг. — Не мога да ти разкрия, Клеър, но направих необходимото, за да те предпазя.

— Не се чувствам в безопасност, Пол. — Тя се бореше с гнева и страха, които се надигаха в нея. — Ти ме нокаутира. Отвлече сестра ми.

— Не желяех да те наранявам. Опитах се да бъда възможно най-нежен.

Клеър все още усещаше пулсираща болка в бузата си. Не можеше да си представи колко страшно щеше да е, ако Пол не се беше задоволил само с един удар.

— Какво искаш?

— Ключодържателя на ключовете за тeслата.

Стомахът на Клеър се сви. Спомни си как Пол ѝ го връчи пред ресторанта, точно преди да я дръпне в уличката.

— Защо ми го даде?

— Защото знаех, че у теб ще бъде в безопасност.

Адам вече трябваше да е взел ключодържателя от пощенската кутия. Прехвърлиха работните файлове на флашката в гаража. Какво друго имаше на нея?

— Клеър? — настояваше Пол. — Какво направи с него?

Тя реши да се хване за нещо, което щеше да го разтърси.

— Дадох го на ченгетата.

— На Мейхю? — В гласа му се усети напрежение. — Налага се да си го вземеш обратно. Не бива да го вижда.

— Не на Мейхю. — Клеър се подвоуми. Дали да спомене Фред Нолан? Щеше ли Пол да се успокои, ако го стореше? Дали и Нолан беше в играта?

— Клеър? Трябва да знам на кого си дала ключодържателя.

— Беше в ръката ми. — Тя се опита да прогони ужаса, заплашващ да замъгли ума ѝ. Налагаше се да измисли приемлива лъжа, нещо, което да ѝ осигури предимство пред Пол и време да помисли. — Държах го в ръката си в онази уличка. Мъжът, който те уби — който се престори, че те убива — го изби от ръката ми.

Пол изпусна низ от проклетия.

Гневът му я накара да продължи:

— От полицията го сложиха в един от техните пликове за улики. — Помъчи се да съзре слабите места в историята си. — Използвах резервния ключ, за да прибера тeслата. Знаем, че ключодържателят е в полицията, защото ми изпратиха списък за застраховката. Трябваше да го препратя на Пая Лорайт, нашата застрахователна агентка.

Клеър затаи дъх и се замоли версията ѝ да звучи правдоподобно. Какво имаше на флашката в ключодържателя? Тя бе проверила дали

няма други филми. Единствената папка съдържаеше някакъв софтуер. Или поне Пол го беше направил да прилича на такъв. Съпругът ѝ бе невероятен по отношение на компютрите.

— Можеш ли да го вземеш обратно? — попита той. Говореше отсечено. Представяше си го как свива и отпуска юмруци, обичайният знак, че думите ѝ са попаднали право в целта. През всичките години на брака им никога не се беше страхувала, че съпругът ѝ ще използва тези юмруци върху нея.

А сега бе изправена пред реалната опасност да ги използва върху Лидия.

— Обещай ми, че няма да нараниш сестра ми. Моля те.

— Искам ключодържателя. — От стаената в тона му заплаха лъхаше мъртвешка тишина. — Трябва да ми го върнеш.

— Добре, но... — Клеър започна да бръцолови. — Детективът, Реймън. Не го ли познаваш? Някой ти е помогнал да планираш онова, което се случи в уличката. Имаше парамедици, полицаи, детективи...

— Знам кой беше там.

Тя бе наясно, че знае, тъй като беше заедно с нея. Колко дълго се бе преструвал на мъртъв? Поне пет минути, след което парамедиците бяха метнали одеяло отгоре му и това бе последният път, в който беше видяла съпруга си.

— Ерик Реймън е детективът, водещ разследването — каза Клеър. — Не можеш ли да му се обадиш?

Пол не отговори, ала усещаше гнева му, сякаш стоеше пред нея.

Тя пробва отново:

— Кой ти помогна да осъществиш всичко това? Не може ли...

— Искам да ме слушаш много внимателно. Слушаш ли ме?

— Да.

— Има камери в цялата къща. Някои можеш да откриеш, други — не. Телефонът на Лидия се подслушва. Този, от който говориш, също. Ще ти се обаждам на него на всеки двайсет минути през следващите два часа. Това ще ми позволи да стигна достатъчно далеч, за да се уверя, че съм в безопасност, а и ще те задържи там, докато не реша какво трябва да направиш после.

— Защо, Пол? — Клеър не питаше само за случващото се в момента. Питаше за всичко случило се преди. — Баща ти е убил сестра ми. Гледах касетата. Знам какво ѝ е причинил... — Гласът ѝ я предаде.

Имаше чувството, че и сърцето ѝ е на път да стори същото. — Не... — Опита се да надмогне агонията. — Не разбирам.

— Толкова много съжалявам. — Гласът му беше изпълнен с емоции. — Можем да се справим с това. Ще се справим.

Клеър затвори очи. Пол се мъчеше да я утеши. Ужасното беше, че тя наистина търсеше утеха. Помнеше чувството, когато се събуди в дневната и осъзна, че е жив. Нейният съпруг. Нейният шампион. Той щеше да направи така, че всичко това да изчезне.

— Не съм убил никоя от тях. — Звучеше толкова уязвим. — Кълна ти се.

Клеър сложи ръка на устата си, за да не може да говори. Искаше ѝ се да му повярва. Отчаяно се нуждаеше да му повярва.

— Дори не знаех с какво се занимава татко преди катастрофата. Докато не отидох в хамбара и не намерих всички тези... неща.

Тя ухапа юмрука си, за да не изпищи. От неговата уста всичко звучеше много логично.

— Просто бях едно хлапе, дето трябваше да се справя само. Налагаше се да платя таксата за академията. Да мисля за колежа. Парите бяха добри, Клеър. Единственото, което се искаше от мен, беше да правя копия и да ги разпращам.

Клеър не можеше да диша. Тя бе харчила тези пари. Бе носила бижута, дрехи и обувки, платени с кръвта и страданията на клетите момичета.

— Кълна ти се. Само се стараех да си изкарвам прехраната.

Не можеше да продължава така. Толкова близо беше до това да се пречупи, че почти почувства как започва да се огъва.

— Клеър?

— Филмите на компютъра ти не бяха стари — отбеляза тя.

— Така е. — Пол замълча за известно време и Клеър се запита дали не се мъчи да измисли лъжа, или вече я беше съчинил, но правеше паузата, за да произведе допълнителен ефект. — Бях разпространител. Никога не съм участвал.

Бореше се с желанието си да му повярва, да се хване за тази малка частица човечност у него.

— Кой е маскираният?

— Просто един тип.

Просто един тип.

— Той не трябва да те притеснява. — Пол звучеше така, все едно говореше за някой задник в службата. — В безопасност си, Клеър. Винаги си била.

Тя игнорира утешителните му думи, защото алтернативата беше да му повярва.

— Какво има на флашката?

Той отново замлъкна.

— Забрави ли кой ти подари този обърнски ключодържател, Пол? Знам, че има флашка в пластмасовия медальон, и знам, че си я искаш обратно, понеже на нея си качил нещо, което трябва да бъде съхранено на всяка цена.

Съпругът ѝ продължи да мълчи.

— Защо? — Не можеше да престане да задава този въпрос. — Защо?

— Опитвах се да те предпазя.

— Това някаква тъпа шега ли е?

— Планът трябва да продължи да се изпълнява. Има неща, които не могат да бъдат спрени. Направих всичко по силите си да те държа настрана. Онова, което се случи в уличката с онзи тип... сантименталностите бяха истински, Клеър. Знаеш, че бих дал живота си, за да те защитя. Защо смяташ, че още съм тук? Ти си всичко за мен.

Тя поклати глава. Чувстваше се замаяна от всевъзможните му обяснения.

— Хората, които участват в това нещо, не са приятни. Те разполагат с власт. Имат много пари и влияние.

— Политическо влияние.

Пол издаде звук на изненада.

— Винаги си била адски умна.

Клеър не искаше повече да е умна. Искаше да може да контролира събитията.

— Сега е твой ред да ме слушаш. Слушаш ли ме?

— Да.

— Ако нараниш Лидия, ще те преследвам до дупка и ще те зароя в шибаната земя. Разбра ли ме?

— Боже, обичам те, като говориш така.

Телефонът изпука. Съпругът ѝ бе прекратил разговора.

[1] American Express Centurion Card, неофициално известна като черна карта. Определяна като най-престижната кредитна карта. Притежателите ѝ са сред най-заможните личности. — Б.р. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Лидия се взираше в тъмнината в багажника и слушаше бученето на гумите върху асфалта. Вече беше опитала всички неща, които можеха да се направят, ако някога се заключиш в багажник. Очевидно Пол също се бе сетил за тях. Имаше метални капаци, захванати с болтове зад задните светлини, така че да не успее Лидия да ги избути и да си промуши ръката, за да помахна на преминаващите превозни средства. Резето за отваряне отвътре беше свалено. Още един дебел метален капак преграждаше достъпа до задните седалки, да не може да ги изрита и да се измъкне. Напълно убедена бе, че багажникът беше шумоизолиран. Не вярваше Пол да го е тапицирал за нейно удобство.

Очевидно тази кола беше предназначена за затваряне на хора.

Лидия чуваше как похитителят ѝ говори от шофьорското място по телефона. Можеше да различи само няколко думи и нито една не ѝ вършеше работа — да, не, добре. Тонът на Пол беше рязък, затова предположи, че не разговаря с Клеър. Гласът му беше различен, ако говореше със сестра ѝ. Почувства се ужасно, защото Клеър бе права за едно: той съзнателно ѝ беше показал тъмната си страна.

Лидия можеше да я съзре, когато отвори багажника, за да ѝ направи снимка. Наблюдава го как включваше и изключваше тъмнината в себе си, все едно беше крушка. В един момент казваше на Клеър да отиде да вдигне телефона ѝ, а в следващия лицето му бе станало толкова заплашително, че тя се уплаши да не изгуби контрол над пикочния си мехур.

Пол се беше пресегнал в багажника и бе сграбчил лицето ѝ с такава злост, та усети как костите ѝ се раздробяват.

— Само да си посмяла да гъкнеш и ще ти сторя онова, което баща ми стори на Джулия.

Лидия се тресеше толкова силно, след като Пол затвори багажника, че зъбите ѝ тракаха.

Превъртя се по гръб, за да облекчи част от напрежението в рамото. Ръцете и краката ѝ бяха вързани с миши опашки, но все още можеше да се движи, ако го правеше внимателно. Кръвта от раната на

челото ѝ бе засъхнала. От подутото ѝ око се стичаха сълзи. Туптенето в главата ѝ се беше превърнало в тъпа болка.

Пол я бе ударил с нещо тежко и масивно в къщата на Фулър. Не беше сигурна какво бе използвал, ала усети, все едно някой блъска черепа ѝ с ковашки чук. Дори не го чу да приближава. Както стоеше в кухнята с отворена уста, готова да каже името си на оператора на 911, изведнъж пред очите ѝ се появиха звезди. Буквално. Лидия се беше почувствала като анимационен герой. Залиташе напред-назад. Опита се да се подпре на масата. Тогава Пол я бе ударил още веднъж и още веднъж, докато не се строполи на пода.

Беше съумяла да извика „Не“, преди да изпадне в безсъзнание. Очевидно това не бе достатъчно, за да предупреди Клеър. Или може би беше успяла, но сестра ѝ не бе могла да реагира. Лидия се съмняваше Клеър да е в състояние да се изправи срещу Пол. Както не можеше да си представи малката ѝ сестра да разбива коляното на своята тенис партньорка.

Предположи, че Клеър си задава същите въпроси, които се въртяха в нейната глава: Защо Пол беше инсценирал смъртта си? Защо бе отвлякъл Лидия? Какво искаше от тях?

Не желаше да задълбава в последния въпрос, понеже явно Пол Скот беше обсебен от сестрите Каръл. Баща му бе отвлякъл и убил по брутален начин най-голямата. Самият той се беше оженил за малката. А сега Лидия се намираще в багажника на колата му, който, по всичко личеше, предварително беше приготвен за целта.

Наистина ли Пол имаше намерение да ѝ причини същите неща, които бяха сторени на Джулия? Наистина ли щеше да я убие и да я изнасили, докато умира?

Джулия. Бликащата ѝ от енергия голяма сестра. Най-добрата ѝ приятелка. Тя пици, когато мачетето се врязва между врата и рамото ѝ. Гърчи се, а бащата на Пол я разкъсва.

Горчилка изгори устата ѝ. Обърна глава и се изплю. Миризмата беше ужасна в затвореното пространство. Премести се към задната част на багажника, за да я избегне. Усещаше стомаха си празен. Не бе в състояние да заличи образа на Джулия от съзнанието си.

От устата ѝ се изплъзна един хлип. Можеше да се справи с надигащото се гадене, но мъката щеше да я убие, преди Пол да има тази възможност. Джулия. Невинната ѝ, измъчена сестра. Касетите

бяха общо шест, което означаваше, че бащата на Пол се беше позабавлявал с нея. Била е съвсем сама в онзи хамбар, чакала го е, страхувала се е от завръщането му до сетните мигове от живота си.

Джулия гледаше в камерата, докато умираше. Беше се възряла право в обектива, право в сърцето на Лидия, и бе изрекла безмълвно думата „Помощ“.

Стисна здраво очи. Даде воля на чувствата си. Трябваше да бъде по-мила с Дий по телефона тази сутрин. Трябваше да се обади на Рик, за да му каже, че го обича, вместо да му праща съобщение, че ще му обясни всичко по-късно. И Клеър. Трябваше да й каже, че й прощава, защото Пол не беше човешко същество. Той бе някакво ужасно отклонение от нормалното, способен на неописуеми неща.

Лидия се пребори с още един хлип. Не можеше да си позволи да се отпуска. Трябваше да бъде силна за онова, което предстоеше, понеже Пол имаше план. Той винаги имаше план.

Тя също имаше. Непрестанно движеше ръцете и краката си, за да се увери, че кръвообращението ѝ е достатъчно добро и разумът достатъчно бистър, тъй като рано или късно Пол щеше да отвори багажника отново. Беше по-тежка от него. Той трябваше да среже мишите опашки, за да може тя да излезе от колата. Това щеше да е единствената ѝ възможност да го спре.

Продължи да преповтаря стъпките в ума си: в началото ще се прави на объркана. Това ще осигури време очите ѝ да привикнат към светлината. След това ще крета едва и ще се преструва, че я боли, което няма да е кой знае колко трудно. Ще изглежда, сякаш има нужда от помощ, и Пол нетърпеливо ще я бутне, блъсне или срита и тогава ще съсредоточи цялата си тежест в рамото и ще го удари с всички сила във врата.

Нямаше да използва юмрук, защото кокалчетата ѝ можеха да рикошират от плътта му. Щеше да изпъне ръка и да вкара в действие ципата между палеца и показалеца, оформяйки дъга, която да се вреже в основата на адамовата му ябълка.

Мисълта за това как гръклянът му изхрущява беше единственото, което я държеше.

Лидия си пое няколко пъти дълбоко въздух и го изпусна. Не преставаше да движи ръцете и краката си. Сви колене и разтегна

глезените. Размърда рамене. Планът ѝ помогна да потисне паниката и да я сведе до обикновено притеснение.

Двигателят превключи на друга скорост. Пол слизаше от магистралата. Усещаше, че колата забавя ход. Присветна червена светлина около металните капаци, а след това и жълта, когато беше активиран мигачът.

Лидия се търкулна по гръб. Толкова пъти превъртя плана в главата си, че можеше да усети как гръклянт на Пол хруци под ръката ѝ. Нямахше как да прецени колко време беше минало, откакто я натика в багажника. Пробва да брой минутите от момента, в който ѝ направи снимка, ала постоянно се объркваше. Паниката беше виновна за това. Най-важното, което трябваше да стори, докато чака, бе да мисли за нещо различно от най-лошите възможни изходи от ситуацията.

Опита да се вкопчи в спомени, които не включваха Пол Скот. Както и Дий, и Рик, защото мислите за детето и любовника ѝ в този мрачен капан щяха да я тласнат по пътека, от която връщане нямаше.

Трябваше да се разрови в паметта си години назад, за да си спомни нещо, в което Пол не бе намесен, тъй като, дори и отсъстващ, той доста дълго представляваше огромна част от живота ѝ. Лидия беше на двасет и една, когато Клеър го срещна в часовете по математика по програмата „Мат Лаб“. Два месеца по-късно успя да я откъсне от семейството ѝ. Винаги беше винила него за най-черните дни на наркоманията си, но още преди това толкова бе затънала в саморазруха, че единствените останали ѝ спомени бяха кошмарни.

Октомври 1991-ва.

„Нирвана“ свиреха в 40 Уот Клъб в центъра на Атънс. Лидия се измъкна през прозореца на стаята си, макар че никой нямаше да забележи даже да бе минала през предната врата. Пое натам заедно с приятелката си Лий, като остави зад гърба си всичкото страдание и дълбокото отчаяние, наслоили се в къщата на „Булевард“.

Джулия я нямаше от седем месеца. Истинско мъчение беше да си стои у дома. Когато родителите ѝ не си крещяха един на друг, бяха така сломени духом, че да се намираш близо до тях бе все едно да се натрапваш в личната им трагедия. Клеър се беше потопила толкова навътре в себе си, та понякога минаваха десетина минути, преди да разбереш, че е в същата стая.

Лидия от своя страна се бе потопила в хапчета, дози на прах и възрастни мъже, които нямаха работа около момичета на нейната възраст.

Тя обожаваше Джулия. Сестра ѝ беше готина, весела, пряма и я покриваше, ако решише да наруши вечерния си час, но вече бе мъртва. Знаеше го, както знаеше, че слънцето ще изгрее на следващия ден. Беше приела смъртта ѝ преди всички други в семейството. Знаеше, че никога няма да се завърне, и използваше това като оправдание, за да пие повече, да смърка повече, да се чука повече, да яде повече, повече, повече, повече. Не можеше да се спре, не искаше да се спре, и поради тази причина след концерта на „Нирвана“ остана напълно безучастна, когато всички започнаха да спорят дали изпълнението е било страхотно, или пълна скръб.

Бандата беше мъртвопопийна. Цареше дисхармония. Кобейн се впусна в минибунт, изтръгвайки видеостената над себе си. Публиката откачи. Хукна да се качва на сцената. Най-накрая музикантите хвърлиха инструментите върху съсипаните барабани и си тръгнаха.

Лидия не помнеше нищо от това. По време на концерта беше толкова дрогирана, че дори не беше сигурна дали бе успяла да стигне до клуба. На следващата сутрин се събуди в Алеята, на доста пресечки от „40 Уот“, което беше необяснимо, докато не се изправи и не усети влажната лепкавина между краката си.

Имаше синини по бедрата. Чувстваше се протрита отвътре. Имаше порезна рана на тила. Кожа под ноктите. Нечия чужда кожа. Устните я боляха. Челюстта я болеше. Всичко я болеше, докато не намери някакъв тип да товари някакво оборудване в багажника на микробус, който ѝ даде да смръкне една доза, а тя му направи чекия и се прибра навреме у дома, за да отнесе виковете на родителите си — не заради това, че беше скитала цяла вечер, а че не се бе върнала да заведе Клеър на училище.

Малката ѝ сестра беше на четиринайсет години. Можеше сама да ходи на училище. Бе толкова близо до къщата им на „Булевард“, че се чуваше звънецът в края на часовете. Но тогава целият гняв на родителите ѝ беше породен от това, че не се бе погрижила за единствената останала ѝ сестра. Даваше лош пример на Клеър. Не прекарваше достатъчно време с Клеър. Трябваше да се опита да прави повече неща с Клеър.

Това я караше да се чувства виновна, а когато не се чувстваше виновна, се чувстваше обидена и изпълнена с негодувание.

Може би поради тази причина Клеър беше усъвършенствала изкуството на невидимостта. Бе един вид форма на самосъхранение. Няма как да негодуваш срещу онова, което не можеш да видиш. Тя беше изключително тиха, ала забелязваше всичко. Очите ѝ проследяваха света, все едно бе книга, написана на език, който не разбираше. Не приличаше на боязлива, но единият ѝ крак винаги беше навън. Ако ситуацията станеше прекалено трудна или прекалено напечена, просто изчезваше.

Точно така бе постъпила преди осемнайсет години, когато Лидия ѝ каза за Пол. Вместо да се изправи пред истината, Клеър беше поела по лесния път и изчезна от живота на сестра си. Смени си телефонния номер. Не отговаряше на писмата ѝ. Дори си намери нов апартамент, за да я изтрие напълно от живота си.

Може би затова Лидия не беше способна да ѝ прости.

Защото всъщност нищо не се бе променило през последните осемнайсет години. Независимо от наперените приказки на Клеър — привидно искрените ѝ извинения и прями изповеди — тя все още беше с единия крак навън. Единствената причина, поради която ѝ се обади миналата вечер, бяха лъжите на Пол, които бе започнала да разкрива и с които не можеше да се справи сама. Каза го тази сутрин — искаше по-голямата ѝ сестра да оправи нещата.

Какво щеше да стори Клеър сега? След като Лидия бе отвлечена, вече нямаше на кого да се обади. На Хелън не можеше да се уповава. Хъкаби беше безполезен. Адам Куин вероятно бе в комбина с Пол. Не биваше да се обръща към полицията, защото нямаше представа кой беше замесен. Трябваше да разчита само на себе си, но какво можеше да направи? Тя беше държанка, която не бе в състояние да издържа.

Колата забави ход отново. Лидия усети как асфалтът се смени с чакъл. Разпери лакти, да не се подмята насам-натам в багажника. Някаква голяма дупка я запрати в ламарината. Раната на челото ѝ се отвори. Запремигва, за да прогони кръвта от очите си.

Бореше се с лошите мисли, които препускаха в главата ѝ. В един миг се отказа да се бори, защото какъв беше смисълът? Вече не ставаше въпрос за непреодолян разрыв между нея и Клеър. А за живот или смърт.

За нейния живот.

Или за вероятната ѝ смърт.

Спирачките изскърцаха, когато колата спря. Двигателят работеше на празен ход.

Лидия се стегна в очакване на отварянето на багажника. Никой не знаеше къде се намира. Никой дори не знаеше, че е отвлечена. Ако разчиташе само на Клеър, нямаше да се измъкне жива.

Нещата винаги бяха стояли по този начин — преди Пол, даже преди Джулия.

Клеър правеше избор, а Лидия плащаше за него.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Клеър чу изпукване, когато Пол затвори телефона. Остави слушалката на апарата. Отиде и седна на задната веранда. До крака ѝ имаше бележник и химикал, но се беше отказала да прави списък на въпросите си, понеже съпругът ѝ даде да се разбере, че няма да отговаря на никой от тях. Като позвъни, изчака да чуе гласа ѝ, после затвори и таймерът се занули за още двацет минути до следващото му обаждане.

Досега беше звънил три пъти, което значеше, че Клеър бе изгубила цял час, обзета от вцепенение. Лидия беше в смъртна опасност. Животът ѝ зависеше от нея. Пол все още шофираше, това ставаше ясно всеки път, в който се обадеше, така че можеше да приеме, че сестра ѝ продължаваше да е в багажника. Дали обаче означаваше, че е добре, беше спорно, защото рано или късно Пол щеше да стигне до мястото, към което се бе отправил.

Клеър нямаше представа как да постъпи. Тя бе ефикасна в бързите, спонтанни действия, но съставянето на стратегии не беше от силните ѝ страни. Пол бе онзи, който виждаше и претегляше от всички ъгли. Преди това се уповаваше на Лидия, а преди нея баща ѝ просто се появяваше и оправяше нещата.

Никой не би могъл да разреши този проблем вместо нея. Нямаше на кого да се обади, което я натъжи, поне към майка си би трябвало да може да се обърне, ала Хелън бе дала ясно да се разбере още преди доста време, че не бива да се разчита на нея. Беше крила истината за Джулия почти деветнайсет години. Тя можеше да прекрати страданията на Клеър, но бе избрала да не го прави, вероятно защото не искаше да се разправя с емоционален срив.

Клеър погледна надолу към пръстта между краката ѝ. Остави ума си да препуска на свобода с надеждата, че някак си ще попадне на решението.

Осушеният обир по време на погребението. Беше сигурна, че това бяха хора на Пол, на които им бе платено да нахлуят в къщата в Дънуди. Изглежда, търсеха ключодържателя. Може би конгресмен

Джони Джаксън беше изпратил капитан Мейхю по същата причина. Или агент Нолан. Или и двамата, което би обяснило защо се държаха като некастрирани котараци един с друг.

За Пол ли работеше Джони Джаксън, или против него?

Навярно отговорът се криеше в USB драйва в ключодържателя. Проклетото нещо беше в дамската ѝ чанта по време на погребението. Тя бе сменила аксесоара, който беше носила в деня на убийството, с черна чанта и бе хвърлила ключовете на Пол в нея, защото беше по-лесно, отколкото да слезе долу и да ги остави на малката му, надписана кукичка в антрето.

Вече знаеше какво бяха дирили крадците, но нямаше представа как това би помогнало на Лидия.

— Мисли — скастри се Клеър. — Трябва да мислиш.

Оставаше още един час, преди Пол да ѝ разкрие плана си за вземане на USB драйва. Първият ѝ порив беше да се обади на Адам Куин и да му каже, че се нуждае от ключодържателя, но ако съпругът ѝ наистина подслушваше всички телефони, щеше да се издаде, че флашката не е при уликите в полицейския участък.

И ако той разбереше, че исканото от него не е и у Клеър, нямаше да има причина да държи Лидия жива.

Пол трябваше да вярва, че USB драйвът е у ченгетата. Така тя щеше да спечели малко време, ала не знаеше точно колко. Можеше да се престори, че се обажда на Реймън, или дори че отива в полицейския участък, щеше обаче да дойде момент, в който Пол да поиска да научи защо тъпче на едно място.

Съществуваше реалната опасност протакането и провалът ѝ да нанесат сериозна вреда на Лидия. А много добре знаеше от видеата, че имаше неща, дето един мъж можеше да направи на една жена, които нямаше да я убият, но щяха да я накарат да пожелае смъртта.

Дали Пол казваше истината за ролята си във филмите? Щеше да е пълна глупачка, ако повярваше на думите му на сляпо. Все пак бе някаква утеха за нея, че съпругът ѝ не беше мъжът с маската. Издайническите бенки под лявата плешка бяха запазената му марка. Но някой беше стоял зад камерата и бе приближавал кадъра, за да се видят отблизо момичетата. Някой друг беше в стаята и записваше, ставайки свидетел на всяко мъчение.

Този някой трябваше да е Пол. Къщата на Фулър беше негова. Очевидно бе прекарал доста време тук. Никой друг нямаше да се грижи всичко да изглежда толкова чисто и подредено.

Това означаваше, че Пол знае самоличността на маскирания. Съпругът ѝ беше приятел или партньор със зъл психопат, който отвличаше момичета от семействата им и им причиняваше неописуеми ужасии.

Клеър се разтrese неволно при тази мисъл.

Това ли беше запазил на USB драйва Пол — доказателство за самоличността на маскирания? Тя плувна в студена пот. По телефона ѝ бе казал, че е в безопасност, но ако заплашваше да разкрие убиеца, това подлагаше всички на опасност.

За пореден път хващаше съпруга си в лъжа.

Рик.

Клеър можеше да се обади на Рик Бътлър за помощ. Той бе приятелят на Лидия. Бяха заедно от тринайсет години. Мъжът беше механик. Изглеждаше като човек, който има представа как да се оправя в трудни ситуации. Според папките на Пол постоянно влизаше и излизаше от ареста.

Не. Ако Клеър знаеше нещо за сестра си, то бе, че тя нямаше да иска да намесва Рик. Понеже това би означавало да бъде въввлечена и дъщеря ѝ, и по този начин Пол щеше да разполага вместо с една жертва, с цели три, за да я изнудва.

А Клеър не бе в състояние да спре да мисли, че Дий Делгадо изглеждаше точно като типа момичета, които се озоваваха във филмите на съпруга ѝ.

Стана. Не можеше повече да седи. Не можеше да се върне в къщата, защото всичко се следеше. Или може би не беше така и тя продължаваше да е също толкова наивна, колкото и преди. Сложи ръце на хълбоците си и се вторачи в небето. Въпросът какво би направил Пол я бе довел до тук. Може би трябваше да се запита какво би направила Лидия.

Сестра ѝ щеше да потърси повече информация.

Когато Клеър за първи път отвори вратата на гаража, погледът ѝ веднага попадна на редовете с видеокасети, но тя знаеше, че има и други неща в помещението, дето можеха да я насочат към деянията на Пол. Имаше метални рафтове, на които се съхраняваше компютърно

оборудване. Също и работен плот в ъгъла с голям компютърен екран. Вероятно този компютър беше свързан с интернет.

Клеър влезе обратно в къщата. Проследи скритите камери с поглед — първо тази в кухнята, после онази в дневната, след това монтираната на рафт в дъното на коридора, който водеше към гаража.

Не една жена беше безмилостно убита в него. Безброй жертви бяха осквернени, докато камерата записваше всеки миг от тяхната агония.

Клеър отвори вратата. Вонята на кръв беше непоносима, но самото помещение — не. Вече бе привикнала към насилието. Може би това обясняваше нехайния начин, по който Пол бе обсъждал филмите, все едно говореше за някакви джаджи, а не за човешки животи. Колко ли жени бяха намерили смъртта си тук през годините, преди той да обръгне?

Колко време бе минало, преди възбудата от убийството да бъде програмирана в мозъка му?

Клеър пристъпи в гаража. Разтри ръце, за да се пребори със студа. Налегна я внезапно безпокойство. Тялото ѝ интуитивно реагираше на злото, което се бе вихрило тук. Толкова много жени бяха загубили живота си. Но не беше само това. Колкото по-навътре влизаше, толкова по-далеч бе от бягството. Някой можеше да дойде. И да заключи вратата.

Клеър погледна към празния коридор. В главата ѝ се появи образът на маскирания и мазната му усмивка на компютърния екран.

Тогава видя маската.

Висеше на една кука до вратата. Циповете на очите и устата бяха отворени. Коженото бельо бе на друга кука до нея, а на един рафт подолу имаше огромно шише с бебешка пудра на „Джонсън“ и малка тубичка с интимен лубрикант „УЕТ“. Клеър се насили да отмести поглед. Цялата тази подредба беше крайно обезпокоителна.

Останалата част от стената бе покрита с пластмасови плочи. Тя разпозна инструментите за мъчения, които висяха на метални куки: електрическата пръчка за добитък, пръта за жигосване с голямо „Х“ в края, мачетето. Всичките бяха на еднакво разстояние едно от друго. Острието на мачетето бе излъскано до огледален блясък. Кабелът на зарядното за електрическата пръчка беше прилежно навит около

основата. Клеър имаше чувството, че се намира в гаража на Пол в тяхната къща.

Подобна на неговата работна маса „Гладиатор“ бе разположена до ролетната врата. Дебели панели с изолационна пяна я изолираха от вътрешната страна. В помещението беше топло въпреки хладния въздух. Клеър предположи, че Пол е изолирал всичко с пяна, защото така правеше той.

Тя погледна зад окачената черна завеса, която можеше да се дръпне и да скрие гледката, когато някой влизаше през тази врата. Вътре имаше навети листа. Не беше характерно за съпруга ѝ да ги остави така.

Макар че можеше да са част от декора. Боклукът, който Клеър бе видяла в първите филми, всъщност не беше боклук. Пол бе разхвърлил опаковки от хамбургери и картонени чаши, но по тях нямаше мазни петна или утайка от сокове. Дори следите от кръв по матрака не изглеждаха истински, което не беше лишено от логика, тъй като във видеата, които бе гледала, жените винаги бяха приковани към стената.

Стената.

Ето къде беше, на по-малко от три метра от нея. Тъмна кръв с цвят бордо бе пропила бетона. Оковите имаха болтове, за да държат китките и глезените. Нямаше ключалки, веригите бяха достатъчно отдалечени, та да не може едната ръка да освободи другата. Клеър се спря, преди да се приближи да ги разгледа. Само защото нещата изглеждаха фалшиви, не означаваше, че наистина са. Кръвта на пода беше истинска. Нямаше как да се наподобява тази миризма, а ако просто искаш да създадеш декор, не би използвал истинска кръв.

Тя вдигна крак. Подметката ѝ лепнеше там, където беше изцапана, когато по невнимание стъпи в кръвта. Изчака отвлечението ѝ да премине, но беше прекалено вцепенена, за да чувства каквото и да било.

Маратонката ѝ издаде звук от разлепяне на велкро лепки, като се насочи към компютъра. На специални поставки от двете страни на монитора стояха малки колонки. Бяха бели, защото така хармонираха със сребристите рамки на екрана, точно както белият усилвател завършваше чудесно системата.

Клеър обърна стола, за да може да вижда вратата с периферното си зрение. Ако бъдеше нападната отново, поне щеше да е подготвена.

Натисна няколко клавиша на клавиатурата, ала нищо не се случи. Огромният монитор беше на „Епъл“, но не приличаше на аймаците, с които бе свикнала. Плъзна ръка по задната страна на компютъра, търсейки бутона за включване. Предположи, че големият бял цилиндър до монитора е именно компютърът. Занатиска бутони, докато стартирацията звук на „Епъл“ не избухна през колонките. Тя го намали чрез усилвателя.

Отзад на компютъра имаше доста кабели, повечето от тях бяха бели за Thunderbolt връзки, предназначени за поредица от двайсеттерабайтови хард диска, наредени на метален рафт. Преброи дванайсет. Колко филма можеха да се поберат на дванайсет масивни хард диска?

Клеър не искаше да мисли за това. Нито пък да разглежда останалото оборудване на рафтовете. Стар компютър „Макинтош“. Купчина петинчови дискети. Устройство за записване на VHS касети. Множество външни хард дискове за копия на филмите. Типично за него, Пол бе архивирал ранните артефакти на семейния бизнес.

Вече за всичко се разчита на интернет. Клеър бе гледала епизод от сериата „Фронтално“ по Пи Би Ес, където темата беше огромният нелегален пазар в тъмната мрежа. Повечето хора я използваха, за да разпространяват незаконно филми и книги, а други — да продават наркотици и да търгуват с детско порно.

Клеър се сети за сметките по черната кредитна карта на Пол — разходи, за които никога не говореха. Колко чартърни полета бе платил, без да лети с тях? Колко хотелски стаи бе наел, без да отсяда в тях? Смяташе, че става въпрос за подкупи, предназначени за конгресмен Джаксън, ала може би не беше така. Съпругът ѝ бе изключително педантичен във всичко, което правеше. Не би искал да буди подозрения, отвличайки прекалено много момичета в задния си двор. Може би използваше полетите и стаите, за да прехвърля тайно жени из страната.

Може би конгресменът беше инвестирал толкова, колкото и съпругът ѝ.

Пол е бил тийнейджър, когато баща му е починал. Живеел е в интернат в един от близките щати. Трябва да е имало възрастен, който да поеме бизнеса на Джералд Скот, докато синът му завърши образованието си. Което вероятно означава, че менторството на

конгресмена е вървяло в две посоки: от една страна, е помагал на Пол да се наложи като легитимен бизнесмен, а от друга, се е уверил, че филмите ще продължат да бъдат правени.

И разпространявани, понеже явно доста пари са били замесени в тях.

Клеър бе виждала Джони Джаксън и Пол заедно на много събития и никога не ѝ беше хрумвало, че имат роднинска връзка. Дали не я криеха заради филмите? Или заради държавните поръчки? Или заради нещо далеч по-обезпокоително, което щеше тепърва да открие?

Защото винаги съществуваше нещо по-обезпокоително, когато ставаше дума за Пол. Всеки път, в който си помислеше, че е ударила дъното, той намираще начин да отвори поредния капак, та тя да затъне още повече.

Зададе си очевидния въпрос за самоличността на маскирания. Джони Джаксън беше на седемдесет и няколко. Наистина бе енергичен и атлетичен, извергът обаче в по-скорошните видеа беше по-млад, горе-долу на възрастта на Пол. Имаше същия мек корем, същия намек за мускули, твърде рядко тренирани във фитнеса.

Тялото на Адам Куин беше стегнато. Клеър не го бе виждала, но беше усещала силата в широките му рамене и твърдите плочки на корема.

Това означаваше нещо, ала тя не знаеше какво.

Мониторът най-накрая оживя. Появи се десктопът. Както и при другите компютри на Пол, всички папки се намираха в долната част на екрана. Клеър разходи мишката върху иконите.

СУРОВИ ОБРАБОТЕНИ ИЗПРАТЕНИ

Остави папките. Отвори Файърфокс и влезе в интернет. Написа „Дарил Ласитър + убийство + Калифорния“. Това беше мъжът, за когото ѝ съобщи Хъкълбери, онзи, който той смяташе, че е отвлякъл и убил Джулия Каръл. Поне така му бе казал агентът на ФБР и бъдещ конгресмен Джони Джаксън.

Yahoo намери хиляди линкове за Дарил Ласитър. Клеър кликна върху най-горния. „Сан Фернандо Вали Сън“ беше публикувал статия на първа страница за смъртта на Ласитър по време на транспортирането му към затвора за осъдени на смърт. Имаше също размазани снимки на трите жени, за чиито убийства бе обвинен, ала нито една на самия него. Клеър прегледа набързо подробната информация относно историята на смъртното наказание в Калифорния, след което стигна до същината на статията.

Ласитър отвялякъл жена на улицата. Свидетел се обади на 911. Жената била спасена, но полицията открила „мобилна стая за убийства“ в задната част на микробуса му, в която имало вериги, електрическа пръчка за добитък, мачете и редица други инструменти за мъчения. Също така намерили видеокасети, на които „маскираният Ласитър изтезавал и екзекутирал жени“. Трите жертви от снимките покъсно били идентифицирани въз основа на доклади за изчезнали лица.

— Джоан Ребека Грийнфийлд, седемнайсет. Виктория Катрин Маси, деветнайсет. Дениз Елизабет Адамс, шестнайсет.

Клеър изчете всяко име и възрастта срещу него, защото ставаше въпрос за човешки същества и защото бяха от значение.

Всички идентифицирани момичета живееха в района на Сан Фернандо Вали. Тя прерови още няколко линка, докато откри снимка на Ласитър. Карл Хъкаби не разполагаше с интернет, когато Сам Каръл се беше самоубил. Дори да имаше, едва ли щеше да търси потвърждение на онова, което приятелят му, агентът на ФБР, му бе казал — че мъжът на касетата, убил Джулия Каръл, е същият, когото бяха хванали в Калифорния.

Затова Хъкълбери нямаше как да знае, че макар Дарил Ласитър наистина да е бил висок и слаб, той също така е бил афроамериканец, с гъста черна коса и татуировка на Ангела на смъртта на мускулестите му гърди.

Клеър почувства как и последната капка надежда се изпарява. Някъде вътре в себе си се надяваше, че мъжът на касетата не е бащата на Пол, че Джулия е била убита от този непознат с пронизващите кафяви очи и тъмния белег от едната страна на лицето.

Защо отказваше да го приеме? Защо не можеше да се примири, че Пол, когото познаваше, и Пол, когото бе разкрила, бяха един и същи човек? Какво бе пропуснала? Той беше толкова мил с хората. Толкова

честен във всичко. Обичаше родителите си. Никога не бе споменавал да е имал лошо детство, да е бил малтретиран или каквото и да е от ужасните неща, на които постоянно се натъкваме и които превръщат хората в демони.

Клеър погледна колко е часът на компютърния екран. Оставаха още осем минути, преди да се обади. Зачуди се дали съпругът ѝ знае с какво се занимава в момента. Нямаше как да следи камерите в къщата на Фулър през цялото време. Щеше да кара с малко под разрешената скорост, хванал волана с две ръце, и да бъде колкото е възможно незабележим, за да не го спрат пътните полицаи, които със сигурност щяха да искат да видят какво има в багажника.

Лидия щеше да издава звуци. Не се съмняваше, че сестра ѝ би вдигнала голяма олелия в мига, в който ѝ се удадеше възможност.

Трябваше да намери начин да ѝ осигури такава възможност.

Клеър опря лакти на работния плот. Погледна към папките. Остави мишката да покръжи около тази, на която пишеше ОБРАБОТЕНИ. Пръстът ѝ натисна копчето на мишката. Не излезе прозорче за въвеждане на парола, вероятно защото ако някой се озовеше в това помещение, щеше да е видял достатъчно, за да се досети какво се съхранява в компютъра.

Папка ОБРАБОТЕНИ се отвори. В нея имаше стотици файлове.

Разширението беше .FCPX.

Клеър нямаше представа какво означава. Не го разпознаваше като нещо, свързано с архитектурния софтуер на Пол. Кликна върху най-горния файл, който за последно беше отварян днес. В четири часа сутринта съпругът ѝ бе седял пред този компютър, когато тялото на Ана Килпатрик е било открито на Белтлайн.

Думите „Файнъл Кът Про“ изпълниха монитора. Софтуерът беше регистриран на името на Бъкминстър Фулър.

Последният проект на Пол се зареди. Появиха се три панела в средната част на екрана. Единият показваше списък с файлове. Другият — различни умалени кадри от филма. На главния панел имаше само един образ: Ана Килпатрик, прикована към стената, застинала във времето.

Програмата разполагаше с голям набор от опции за редактиране, които се намираха под основното изображение, а най-долу се виждаше дълга филмова лента, за която Клеър предположи, че съдържа части от

последния филм с Ана Килпатрик. Разпозна бутоните за коригиране на червени очи и за изглаждане на чертите на лицето, но останалите бяха истинска мистерия. Кликна върху някои от разделите. Филтриране. Музика. Текст. Корекция на цветовете. Стабилизиране. Реверберация. Корекция на нивото. Имаше даже и звукови файлове, които можеха да се вградят за фон: Дъжд. Автомобилни звуци. Горски звуци. Капеща вода.

Както при всичко друго в живота, и тук Пол притежаваше пълен контрол.

За разлика от преди, когато гледа филмите у дома, Клеър можеше да кликне върху мащабиране и да увеличи образа. Взря се в лицето на момичето. Нямаше никакво съмнение, че действително приличаше на Ана Килпатрик.

Нямаше също така никакво съмнение, че не е необходим човек зад камерата, за да се увеличи кадър.

Бутоните за превъртане напред и назад и за пускане бяха като на видеоплейър. Клеър пушна филма. Звукът от колонките бе намален. Чуваше плача на Ана. Както и преди, лицето на маскирания внезапно изпълни екрана. Той се усмихна, влажните му устни се показваха изпод металните зъби на ципа.

Клеър осъзна, че това е обработената версия, онази, дето Пол бе изпратил на клиентите си. Затвори файла. Върна се към папките на десктопа и отвори първата, на която пишеше СУРОВИ. Най-скорошният файл носеше вчерашна дата. Пол беше качил филма някъде около полунощ. По това време двете с Лидия бяха в къщата в Дънуди и разглеждаха цветните му папки с докладите на частните детективи.

Блажени часове, в които смяташе, че съпругът ѝ е само изнасилвач.

Кликна върху файла. Познатите три панела излязоха на екрана с опциите за редактиране по-долу.

Клеър натисна ПУСНИ.

Записът започна по същия начин: широк кадър на Ана Килпатрик, прикована към стената. Очите ѝ бяха затворени. Главата ѝ — извита. Маскираният се появи пред камерата. Имаше същото телосложение, същия цвят на кожата като мъжа, който Клеър бе виждала във всички останали филми, ала се долавяше и нещо

различно. Тенът му беше по-светъл. Устните му не бяха толкова червени.

Забеляза разлика и в звука. Съобрази, че записът не е миксиран. Страничните шумове не бяха отстранени. Чу бръмченето на печка. Стъпките на маскирания. Дишането му. Той прочисти гърлото си. Ана се стресна. Очите ѝ се отвориха. Тя се опита да се освободи от веригите. Мъжът не ѝ обръщаше внимание. Прилежно подреди инструментите си на масичка на колелца — електрическата пръчка за добитък, мачетето, пръта за жигосване. До „X“-то бе допрян метален нагревател, който да нажежи желязото. Късият кабел беше свързан с удължител и включен в контакта.

Мъжът си сложи малко лубрикант в шепата и започна да мастурбира. Отново прочисти гърлото си. Имаше нещо злоецо рутинно в цялата тази работа, все едно се подготвяше да прекара поредния работен ден в службата.

Нищо от това не беше останало във финалната версия. То бе предпродукция. Досадните детайли, които Пол беше изрязал.

Маскираният се обърна към камерата. Клеър се пребори с желанието да се отдръпне назад. Мъжът доближи лицето си до обектива, което тя предположи, че е един вид запазена марка, като ревящия лъв на „Метро Голдуин Майер“. Той се усмихна на публиката, зъбите му блеснаха на фона на металния цип. След това тръгна към Ана.

Момичето надаваше пронизителни викове.

Изчака я да спре. Звукът излизаше от гърлото ѝ като сирена.

Мъжът използва пръста си, за да отвори една рана на корема ѝ. Ана изпищя. Онзи изчака отново, но не остана равнодушен. Курът му се беше втвърдил. Кожата му — настръхнала от възбуда.

— Моля ви — замоли се тя. — Моля ви, спрете.

Мъжът се наведе, устните му бяха близо до ухото ѝ. Прошепна ѝ нещо, което я накара да се сгърчи.

Клеър скочи от стола. Върна назад с мишката. Увеличи звука. Натисна бутона за пускане.

Ана Килпатрик се молеше:

— ... спрете.

Мъжът се наведе, устните му бяха близо до ухото ѝ. Клеър усили звука. Наведе се напред, ухото ѝ беше толкова близо до колонката на

компютъра, колкото устата на онзи до Ана.

Маскираният прошепна леко провлачено:

— Кажи ми, че го искаш.

Клеър се вцепени. Вторачи се с празен поглед в металните рафтове и вехтото оборудване. Зрението ѝ се размаза. Усети внезапна остра болка в гърдите.

Онзи повтори:

— Кажи ми, че го...

Спря филма на пауза. Не върна назад. Вместо това кликна върху лупата за уголемяване на образа, за да увеличи ръчно гърба на маскирания.

Това беше необработеният запис. Пол не бе филтрирал светлината или коригирал звука, нито бе заличил издйническите знаци, като съзвездието от три бенки под лявата плешка на убиеца.

Кухненският телефон иззвъня.

Клеър не се помръдна.

Телефонът иззвъня отново.

И отново.

Тя стана. Излезе от гаража. Затвори вратата след себе си. Отиде в кухнята и вдигна.

— Излъга ме — каза Пол. — Накарах един от моите хора да провери списъка с уликите. Ключодържателят не е в него.

Клеър успя да чуе единствено „един от моите хора“. С колко точно разполагаше? Мейхю и Нолан само върхът на айсберга ли бяха?

— Къде е, Клеър? — попита той.

— У мен. Скрит е.

— Къде?

Тя се пресегна и обърна фалшивия ароматизатор за въздух, та да не може да я вижда.

— Клеър?

— Сега ще си тръгна от тук. Ще ми изпращаш снимка на Лидия на всеки двайсет минути и ако забележа, че си докоснал дори косъм от главата ѝ, ще кача цялото съдържание на флашката в Ютюб.

Пол се изсмя.

— Не знаеш как да го направиш.

— Не мислиш ли, че мога да вляза във всеки компютърен магазин и да накарам някой пъпчив маниак да го свърши вместо мен?

Съпругът ѝ не отговори. Вече не долавяше пътни шумове. Бе слязъл от колата. Вървеше. Чу обувките му да хрущят по чакъл. Лидия все още ли беше в багажника? Трябваше да е там, понеже Пол я бе отвлякъл, за да има лост за влияние и натиск, и убиеше ли я, щеше да го загуби.

В миг Клеър беше осенена от една мисъл. Защо въобще бе отвлякъл Лидия? Ако наистина наблюдаваше къщата в Дънуди, щеше да е наясно, че сестра ѝ се появи едва преди ден. Освен това тя беше тази, която знаеше къде е USB драйвът. Тя беше тази, която можеше да му го даде.

Тогава защо не бе взел нея?

Нямаше никакви илюзии, че при най-малката заплаха от физическо насилие щеше да му каже, че флашката е у Адам. Но той не беше посегнал на нея. Беше направил грешен избор. А Пол никога не правеше грешен избор.

— Чуй ме. — Съпругът ѝ опитваше да звучи отново разумно. — Трябва ми информацията на тази флашка. Важна ми е. Важна е за двама ни. Не само за мен.

— Прати ми първата снимка на Лидия, невредима, и пак ще говорим.

— Мога да я нарежа на хиляди парчета, преди да умре.

Този глас. Същият, който беше използвал спрямо нея в онази уличка, същият зловещ провлачен тон, който чу от колонките, преди да е успял да го преработи. Имаше чувството, че сърцето ѝ се е качило в гърлото, ала знаеше, че не бива да показва никакъв страх пред този мъж.

— Искаш да избягаме двамата.

Беше ред на Пол да запази мълчание.

Клеър бе улучила слабото му място, и то съвсем случайно. Едва сега съзря мотивацията зад погрешния му избор. Както обикновено, отговорът бе пред очите ѝ. Той продължаваше да твърди, че я обича. Беше я ударил, но не с всичка сила. Беше изпратил мъже да проникнат в къщата по време на погребението, за да не е тя там. Беше направил грешен избор и беше взел Лидия, защото правилният щеше да означава да я нарани.

Пол може и да бе способен да удари съпругата си в лицето, ала не бе способен да я изтезава.

— Закълни се, че не си участвал във филмите — настоя Клеър.

— Не съм. — Надеждата му беше толкова осезаема, като жива нишка между тях. — Никога не съм ги наранявал. Кълна се в живота си.

Звучеше толкова убедително, толкова искрено, че би могла да му повярва. Само че бе видяла нередактираните филми — суровия материал, преди Пол да преправи озвучаването, да монтира сцените, да смени цвета на кожата, да преиначи гласа и ловко да изтрие отличителните белези, за да може истинската самоличност на маскирания да остане неизвестна.

Клеър знаеше как изглежда съпругът ѝ, докато прилежно си приготвя инструментите за някой проект. Знаеше как се движат ръцете му, когато си пипа члена. Познаваше трите бенки под лявата му плешка, които можеше да почувства, нежно галейки гърба му с върховете на пръстите си.

Със сигурност знаеше, че маскираният е Пол.

— Изпращай ми снимките — нареди му. — Ще ти кажа какво ще правим, когато съм готова.

— Клеър...

Тя му затръшна телефона.

VI

Съжалявам, че почеркът ми е труден за разчитане, миличка. Получих много лек удар. Вече съм добре, така че не се тревожи. Случи се скоро след като довърших последното си писмо. Легнах си с велики планове в главата, а на сутринта се събудих и установих, че не мога да стана от леглото. Ще ти призная, че бях уплашен (макар че наистина съм добре сега). Усетих моментна слепота на дясното око. Ръката и кракът ми отказваха да се помръднат. Най-накрая, след доста опити, съумях да се изправа. Когато се обадох на майка ти да ѝ честитя рождения ден, речта ми беше толкова неразбираема, че тя веднага повика линейка.

Докторът, който я увери, че в действителност е достатъчно голям, за да се бръсне, рече, че съм претърпял ТИА, което, естествено, още повече я разгневи (тя винаги е била враждебна към абривиатурите). Каза му да говори на разбираем език и така научихме, че ТИА, или миниудар, означава транзиторни исхемични атаки.

Атаки в множествено число, уточни майка ти с бедния човечец, и това донякъде обяснява отпадналостта и замаяността, които чувствах през изминалата седмица.

Или по-скоро през изминалия месец, но нека си остане между нас двамата, понеже сега, като се сетя за последните си посещения при Бен Карвър, си спомням някои странни подмятания, подсказващи, че на моменти речта ми е била неразбираема и за него.

Навярно това е отговорът на въпроса защо Бен пожела да не го посещавам повече и написа онзи цитат в книгата на доктор Сюз. Преди няколко години майка му преживяла масивен инсулт. Явно бе забелязал симптомите.

Срещаме добрина на толкова неочаквани места.

Мога ли да споделя с теб, че от дълго време насам не съм изпитвал такова щастие? Сестрите ти постоянно са до мен. Семейството ме обгръща с внимание. Най-накрая си спомних за живота, който имахме, преди да те изгубим. За първи път от почти

шест години всички се събрахме в една стая и не тъгувахме за загубата ти.

Не че сме те забравили, миличка. Ние никога няма да те забравим.

Разбира се, майка ти използва ТИА като претекст да ме смъмри за продължителното преследване на вятърни мелници (нейни думи). Макар стресът да е един от факторите за инсулт и макар винаги да съм имал високо кръвно налягане, смятам, че вината е изцяло моя, защото не спях и не тренирах достатъчно. Пропусках сутрешните си разходки. Лежах буден до късно нощем, неспособен да изключа мозъка си. Както винаги съм ви казвал, мили мои момичета, сънят и упражненията са двата най-важни елемента на здравословния живот. Срам за мен, че не послушах собствения си съвет.

Предполагам, че всяко зло е за добро, тъй като майка ти се отбива в апартамента ми всеки ден, откакто излязох от болницата. Носи ми храна и ми помага да се изкъпя. (Не ми е необходима помощ, но кой съм аз, че да спирам красива жена да ме къпе?) Всеки ден ми говори всички онези неща, които ми е повтаряла през последните шест години: *Ти си глупак. Ще се убиеш сам. Трябва да се откажеш от това. Ти си любовта на живота ми и не мога да те гледам как вървиш към самоубийство.*

Като че бих избрал да напусна която и да е от вас по своя воля.

Инстинктивно знам, че майка ти не би искала да чуе какво съм открил за бащата на Пол. Би отхвърлила хипотезата и би я определила като поредното ми вятърничаво и безсмислено занимание, от рода на преследването на управителя на „Тако Стенд“ или притискането на Нанси Григс толкова много, че баща ѝ заплаши да издайства ограничителна заповед. (Нанси се дипломира с пълно отличие, миличка. Има добра работа, грижовен съпруг и скучен кокер шпаньол. Казах ли ти вече за това?)

Пазя всички следи за себе си и оставям майка ти да ми готви и да ме къпе, а тя от своя страна ми позволява да я прегръщам и да правя любов с нея. Мисля си за живота ни, след като най-сетне намерих доказателство, на което дори и Хъкълбери ще трябва да повярва.

Ще си спечеля майка ти обратно. Ще бъда бащата, от когото Пепър има нужда. Ще убедя Клеър, че струва повече — заслужава повече — от мъжете, с които се занимава. Отново ще бъда пример за

жените в моя живот — ще осъзнаят какъв добър съпруг и баща съм и ще накарам момичетата ми да търсят точно това в мъжете, които избират, а не някакви безполезни плавеи, дето постоянно се блъскат в самотните им брегове.

Ето какво ще стане, когато всичко приключи: ще си върна живота обратно. Ще си запазя хубавите спомени за теб. Ще имам работа. Ще се грижа за семейството си. Ще се грижа за животните. Ще получа справедливост. Ще разбера къде си ти. Най-накрая ще те открия, ще те взема в прегръдките си и нежно ще те положа във вечното ти жилище.

Защото знам, че най-сетне съм напипал основната нишка, и със сърцето си усещам, че мога да я дръпна и да разплета цялата история на живота ти, след като ни беше открадната.

Ето нишките, до които се добрах: Джералд Скот е бил воайор, който е дебнел момичета като теб. Той им е правил образи. Трябва да ги е складирали някъде. Ако все още са наоколо и ако успея да стигна до тях и да намеря твоя, това може да се окаже сериозна следа и да ни помогне да научим какво наистина се е случило в онази вечер през март, която имам чувството, че не беше толкова отдавна.

Не съм сигурен дали Пол е наясно с воайорските наклонности на баща си, но поне мога да използвам тази информация, за да го пропъдя от най-малката ти сестра.

Напълно съм убеден, миличка: Пол не е добра партия за Клеър. Има нещо гнило в него и един ден — ако не скоро, то след пет, десет, може би дори двамайсет години — тази гнилоч ще си проправи път навън и ще плъзне по всичко, което докосне.

Макар да знаеш, че те обичам, животът ми занапред ще е посветен на мисията ми да попреча на този ужасен, прогнил демон да получи шанс да разпростре злината си върху двете ти сестри.

Помниш ли Брент Локуд? Той бе първото ти „истинско“ гадже. Тогава беше на петнайсет. Момчетата, които харесваше преди Брент, бяха от безвредния асексуален тип, дето можеха да минат за членове на всяка бой банда, която слушаше тогава. Водех те на срещи с комбито ни и ги карах да седат отзад. Гледах ги строго в огледалото за обратно виждане. Издавах едносрични гърлени звуци, когато ме наричаха доктор Каръл или показваха интерес към ветеринарството.

Брент бе различен. Той беше на шестнайсет, полумомче, полумъж. Имаше адамова ябълка. Носеше сини дънки на бели петна, косата му беше къса и пригладена отпред и дълга отзад като на Даниъл Бун^[1]. Дойде у дома и помоли за разрешение да те изведе на среща, защото имаше кола и искаше да те вземе с нея, а аз нямаше да позволя на никого да стори това, преди да го погледна в очите и да се уверя, че съм му изкарал ангелите от страх.

Знам, че ти е трудно да повярваш, миличка, но и аз някога бях шестнайсетгодишно момче. Единствената причина, поради която исках кола, бе, за да качвам момичета в нея. Кое то си беше напълно разбираема, дори похвална цел за всички хлапаци на моята възраст, ала когато си мъж и баща, а момичето, за което става въпрос, си ти, нещата са коренно различни.

Казах му да се подстриже, да си намери работа и да дойде пак да ме пита.

Седмица по-късно той отново беше на прага ми. Косата му бе подрязана. Тъкмо бе започнал работа в „Макдоналдс“.

Майка ти се кикотеше като вещица и ми каза следващия път да бъда по-конкретен.

Ти прекара часове в стаята си преди тази първа среща с Брент. Когато най-накрая отвори вратата, долових парфюм, лак за коса и всички онези странни, женски миризми, които никога не съм очаквал да се носят от собствената ми дъщеря. Беше красива. Изключително красива. Взрях се в лицето ти, търсейки нещо, което да не ми харесва — прекалено много спирала, прекалено плътна очна линия — ала нямаше нищо подобно, освен лекото подчертаване на светлосините ти очи. Не помня какво беше облякла или как бе направила косата си (това е в ресора на майка ти), помня само онова задушавашо чувство в гърдите, сякаш алвеолите в дробовете ми бавно колабираха, бавно ме лишаваха от въздух, бавно ме лишаваха от малката ми мъжкарана, която се катереше по дърветата и тичаше след мен, когато излизах за сутрешната си разходка.

Вече знам какво е истински удар, даже и мини, но докато Брент Локуд те отвеждаше с колата си, имах чувството, че ще получа масивен инфаркт. Бях толкова разтревожен заради това момче, заради това първо момче, та не осъзнавах, че ще се появят още много други. Че

някои от тях ще ме карат да милея за Brent Локуд с неговата импала трета ръка и миризма на пържени картопки.

Защо мисля за това момче сега ли? Защото то бе първото? Защото смятах, че ще е последното?

Мисля за него заради Клеър.

Тази вечер Пол ми се обади по телефона. Интересуваше се за здравето ми. Говореше както трябва. Казваше всичко както трябва. Звучеше както трябва, но аз знам, че нищо в него не е както трябва.

Той ме смята за старомоден и изобщо не се опитвам да му променя мнението, понеже така ми е удобно. Майка ти е онази, която се прави на сърдито старо хипи и го държи нащрек през цялото време. Аз съм от бащите, които се усмихват и намигат, и се преструват, все едно вярвам, че той е това, за което се представя.

Разказах му за Brent Локуд, момчето, поискало разрешение, за да излезе с най-голямата ми, понастоящем отвлечена дъщеря.

Както очаквах, Пол веднага ми се извини, че не ме е попитал дали може да излиза с Клеър. Той не е нищо друго освен добър имитатор на добро поведение. Ако не разговаряхме по телефона, а бяхме очи в очи, сигурен съм, че щеше да падне на колене, молейки ме за позволение. Но не беше пред мен, така че гласът му бе този, който трябваше да предаде уважението и емоциите.

Да предаде.

Както майка ти казва, Пол може да е поточна линия във фабрика за понички, толкова е добър в лепкавото, емоционално предаване.

Разсмях се по телефона, защото молбата му да излиза със сестра ти беше твърде закъсняла, и той стори същото, защото точно това се очакваше от него. След подобаващ период от време намекна за една бъдеща молба, която би поставила връзката му с Клеър на доста по-трайна основа, и аз осъзнах, че макар този непознат да излизаше с дъщеря ми само от няколко седмици, вече мислеше за брак.

Брак. Така го нарече, но мъжете като Пол не се женят за жените. А ги притежават. Контролират ги. Те са ненаситни търбуси, които поглъщат всяка частица от избраницата си, след което почистват зъбите си с кокалите.

Съжалявам, миличка. Откакто те отвлякоха, съм станал много по-подозрителен от преди. Виждам конспирации зад всеки ъгъл. Знаем,

че мракът е навсякъде. Нямам доверие на никой друг освен на майката.

Прочистих си гърлото няколко пъти, вложих малко болезнена емоция в тона си и казах на Пол, че не мога да си представя да дам позволение на който и да е мъж да се ожени за някоя от дъщерите ми или да присъствам на сватбите им, преди да науча какво се е случило с най-голямото ми дете.

Също като Пепър и като теб, разбира се, Клеър е толкова импулсивна, колкото и инат. Тя е моето малко момиченце и никога няма да престъпи желанията ми. Има едно нещо, което знам за двете ти сестри: по-скоро ще ми потрошат ръцете и краката, нежели да ми разбият сърцето.

Тази истина ми е толкова добре позната, както смехът на Клеър, изражението на лицето ѝ, когато е на път да се усмихне, да се разплаче или да обвие ръце около раменете ми и да ми каже, че ме обича.

И на Пол е добре известна.

След като му казах за дилемата си, в другия край на линията настъпи дълга пауза. Хитър е, но е млад. Един ден ще се превърне в обигран манипулатор, ала след два дни, щом го хвана на четири очи, аз ще съм този, който ще задава въпроси, и няма да му позволя да мръдне, докато не получа всички отговори.

[1] Даниъл Бун (1734–1820) — американски пионер, известен най-вече с проучването и заселването на днешния щат Кентъки, превърнал се в част от американския фолклор, герой на множество легенди. — Б.р. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Клеър стисна силно волана. Паниката едва не бе запушила гърлото ѝ. Потеше се, макар че през малкия отвор в люка проникваше студен полъх. Погледна към телефона на Лидия на седалката до нея. Екранът беше потъмнял. Досега Пол ѝ бе изпратил три снимки на сестра ѝ. Всяка от тях я показваше от различен ъгъл. Всяка донесе моментно облекчение на Клеър, защото не забеляза повече наранявания по лицето ѝ. Нямаше доверие на Пол, но имаше на собствените си очи. Съпругът ѝ не бе наранил повече сестра ѝ.

Поне все още не.

Застави се да не отпраща мислите си на онова мрачно място, което толкова отчаяно ги теглеше. По снимките не можеше да отгатне нито местоположението, нито часа. Оставаше ѝ да се вкопчи във вярата, че Пол спира на двацет минути и ги прави, тъй като алтернативата бе да е изщракал всичките наведнъж и Лидия вече да е мъртва.

Трябваше да намери изход от ситуацията. Пол определено бе разработил стратегията си. Съпругът ѝ винаги беше с едни гърди пред останалите. Може би вече разполагаше с решение. Може би даже го изпълняваше.

Вероятно имаше и друга къща. Пол неизменно се запасяваше. За два часа с кола от Атънс можеше да стигне до двете Каролини или до брега, или близо до един от граничните градове на Алабама. Навярно притежаваше друг имот на друго име, с друга стая за убийства, с друг комплект рафтове за неговата извратена филмова колекция.

Потта се стичаше по гърба на Клеър. Отвори люка с още няколко сантиметра. Часът беше малко след четири следобед. Слънцето бавно потъваше на хоризонта. Не биваше да мисли за Пол или за онова, което можеше да стори на сестра ѝ. Той винаги ѝ бе казвал, че победителите се съревновават единствено със себе си. Имаше още час, за да си отговори как да вземе USB драйва от Адам, как да го изпрати на съпруга си и как, по дяволите, междуременно да спаси сестра си.

Засега не разполагаше с нищо друго освен със страх и притеснение, че този час ще изтече, а тя ще бъде все така безпомощна, както като напусна къщата на Фулър. Въртеше се в същия омагьосан кръг, който я тревожеше и преди и замъгляваше всяка съзнателна мисъл. Майка ѝ: никога на разположение. Хъкълбери: безполезен. Джейкъб Мейхю: навярно работи за конгресмена. Фред Нолан: и той, или може би преследва свои собствени цели. Конгресмен Джони Джаксън: таен вуйчо на Пол. Овластен и със сериозни връзки, както и изключително двуличен, след като стоеше рамо до рамо със семейство Килпатрик по време на пресконференцията, сякаш нямаше никаква представа какво се бе случило с милото им дете. Адам Куин: вероятен приятел или враг.

Маскираният: Пол.

Пол.

Не можеше да повярва. Не, не беше това. Клеър бе видяла всичко с очите си. Проблемът беше, че не можеше да го почувства.

Опита се да изведе на преден план онези обезпокоителни неща за съпруга си, които знаеше. Допускаше, че има още. Трябваше да има още. Подобно на цветната му колекция от папки за изнасилени жени, вероятно съществуваха безброй други филми, свидетелстващи за момичетата, които бе отвлечал и държал при себе си, момичетата, които беше измъчвал за собствено удоволствие и за удоволствието на безбройните презрени, отвратителни воайори.

Адам Куин клиент ли му беше? Или активен участник? Както каза Лидия, тя не умееше да преценява добре хората. Имаше връзка с Адам, защото бе отегчена, а не защото искаше да го опознае. Най-добрият приятел на съпруга ѝ беше постоянна величина в живота им. Сега разбираше, че Пол го бе държал настрана. Адам беше там, но не и вътре в кръга.

Кръгът винаги се бе състоял само от Пол и Клеър.

Затова не му беше обръщала особено внимание до нощта на онова коледно парти. Адам бе много пиян. Той се пробва и Клеър реши да види докъде ще стигне. Беше добър или просто различен от Пол, а тя търсеше точно това. Беше посвоему очарователен. Харесваше голф, колекционираше стари влакчета и миришеше на афтършейв с горски аромат, не и неприятен.

Дотук се простираше онова, дето знаеше за него.

Адам ѝ беше казал, че предстои важна презентация в понеделник, което означаваше, че утре сутринта ще е в службата. Презентациите се устройваха в офиса на „Куин + Скот“ в центъра, където си бяха стъкмили специална зала със седалки като в кината, а млади момичета с прилепнали дрешки сервираха напитки и леки закуски.

Адам щеше да носи USB драйва със себе си. Файловете бяха прекалено големи, за да ги праща по имейла. Ако се нуждаеше от тях служебно, щеше да ги използва по време на презентацията. В случай че му бяха нужни като уличаващо доказателство, щеше да е пълен глупак, ако не ги държеше у себе си.

Клеър се замисли върху втората възможност. Може би Пол имаше друг кръг, който включваше Адам. Двамата бяха най-добри приятели повече от две десетилетия, много преди тя да се появи на сцената. Ако Пол беше намерил филмите на баща си след катастрофата, със сигурност би отишъл да поговори с Адам. Нима бяха скроили план да продължат бизнеса? Нима бяха гледали филмите заедно и бяха установили, че кадрите на насилие не ги отблъскват, а ги привличат?

В този случай Адам вече щеше да е казал на Пол, че USB драйвът е у него. Клеър не проумяваше какво означава мълчанието му. Изчакване? Преврат?

— Мисли — сгълча се тя. — Трябва да мислиш.

Не можеше. Едва се държеше.

Взе телефона на Лидия. Той нямаше парола или може би съпругът ѝ услужливо я бе елиминирал, та да ѝ осигури достъп. Натисна бутона и най-скорошната снимка се появи на екрана. Сестра ѝ се намираще в багажника, беше ужасена. Устните ѝ бяха побелели. Какво означаваше това? Имаше ли достатъчно въздух? Дали Пол не смяташе да я задуши?

Не ме изоставяй, захарче. Моля те, не ме изоставяй.

Клеър отмести телефона встрани. Нямаше намерение да изоставя Лидия. Не и този път. Никога повече.

Може би не подхващаше нещата откъм правилната страна. Не можеше да си изработи собствена стратегия, затова най-доброто, което би могла да стори, бе да разгадае какво планира Пол. Смяташе, че я

бива в предвиждането на поведението му, поне що се отнасяше до коледните подаръци и изненадващите пътешествия.

Първата му цел щеше да е да си върне флашката. Чакането нямаше да му струва нищо. Държеше Лидия някъде. Тя беше неговият лост за влияние и натиск върху Клеър. Не би я убил, преди да е абсолютно сигурен, че USB драйвът е в ръцете му.

Тази мисъл ѝ донесе частично облекчение, но тя добре знаеше, че има и други неща, които Пол можеше да причини на сестра ѝ.

Нямаше да се вдълбава сега в тях.

Съпругът ѝ все още изпитваше чувства към нея — доколкото изобщо беше способен на някакви чувства. Бе сложил възглавница под главата ѝ. Бе върнал венчалната халка на пръста ѝ. Бе свалил обувките ѝ. Бе заредил тeслата. Всички тези действия отнемаха време, което означаваше, че са важни за него. Вместо да хукне да бяга с Лидия, беше рискувал да се изложи на опасност, за да се погрижи за нея.

Това показваше, че разполага с леко преимущество.

Клеър изсумтя. Можеше да чуе гласа на Лидия в главата си: *Е, и какво?*

Джипиесът в колата ѝ нареди да завие надясно. Не разчиташе на варианта някой друг да ѝ каже какво да прави, дори това да беше бордовият компютър. Нямаше на кого да се осланя. Нямаше как да отиде при майка си, която само щеше да се притесни и да си легне. Нито в полицията, защото не знаеше кой е в комбина с Пол. Нито пък в къщата в Дънуди, понеже Нолан вероятно я търсеше. Единственото място, където можеше да отиде, беше домът на Лидия.

На половината път към къщата на сестра си осъзна, че там — може би — имаше нещо, което да ѝ помогне.

Клеър намали скоростта. Следваше сляпо командите на джипиеса. Досега не бе забелязала, че се намира в стар краен квартал. На сградите им липсваше еднаквостта, характерна за новите комплекси. Имаше малки къщички, къщи с холандска архитектура и тухлени, като тази на Лидия.

Тя нямаше нужда от навигация, за да разбере, че бе стигнала до дома на сестра си. Разпозна къщата от снимките в папките на Пол. Жълтият номер отстриани на пощенската кутия беше избелял. Очевидно бе дело на детска ръка. Клеър си представи Лидия, която стои на двора и наблюдава как дъщеря ѝ внимателно изписва адреса.

Миниванът на сестра ѝ беше на алеята. Според детективите на Пол, Рик живееше в съседната къща от почти десет години. Клеър разпозна градинските джуджета до входната врата. Ванът му се намираше пред къщата ѝ в Дънуди, но той имаше и друга кола, едно старо камаро, паркирано пред гаража.

Тя разгледа двете къщи, докато караше бавно покрай тях. В дома на Лидия бе тъмно, у Рик светеха няколко лампи. Беше късен неделен следобед. Смяташе, че мъж като Рик Бътлър ще гледа футбол или ще чете окъсан екземпляр от „Пътеводител на галактическия стопаджия“. Вероятно Дий бе при приятелка. Според жените от тенис отбора на Клеър, тийнейджърите нямат навика да гасят лампите, когато излязат от стаята.

Зави на следващата пресечка — малка задънена уличка с порутена къщурка в края ѝ. Паркира и излезе от колата. Прибра телефона на Лидия в задния си джоб, защото трябваше да получи нова снимка след девет минути. Както винаги, Пол беше точен. Или предварително бе програмирал телефона да изпраща снимките.

Отвори багажника. Хвърли дамската си чанта вътре, понеже бе ясно в какъв квартал се е озовала. Намери сгъваема лопата за сняг в раницата за спешни случаи, каквато Пол беше поръчал за всичките им коли, включително и за тази на Хелън. Лопатата се отвори с металическо изщракване. Клеър зачака някоя лампа на нечия веранда да светне или някой съсед да се обади, ала нищо такова не се случи.

Огледа района, за да събере мислите си. Домът на Лидия се намираше през четири къщи. Петата беше на Рик. Задните дворове нямаха огради, с изключение на този на сестра ѝ. Дълга редица дървета отделяше дворовете от пътя. Беше четири и половина следобед. Слънцето бе започнало да залязва. Клеър лесно се промъкна покрай дърветата. Никой не надничаше през стъклото на задната си врата, макар че се чудеше дали щяха да я видят дори да погледнеха. Беше облачно. Вероятно скоро щеше да завали. Усещаше влагата във въздуха.

Клеър сграбчи мрежестата ограда с намерението да я прескочи, но металният прът се огъна под ръцете ѝ. Мрежата също. Натисна с цялата си тежест, докато оградата не стана достатъчно ниска, за да я прекрачи. Озърна се наоколо. Задният двор на Лидия беше огромен.

Сигурно бе платила цяло състояние за оградата, та да държи кучетата вътре.

Клеър щеше да я оправи, когато сестра ѝ се прибереше у дома.

Задният ѝ двор бе много по-добре поддържан от останалите. Улиците бяха почистени. Бялата боя беше прясна. Клеър предположи, че Рик се грижеше за тези неща, защото съседната къща, която знаеше, че е негова, бе също така спретната.

Стана ѝ приятно, че сестра ѝ живееше тук. Въпреки ужасните обстоятелства усети щастието, струящо от двете къщи. Почувства душата на семейство, благодарно, че е заедно и че е намерило своето място в света. Лидия бе създала нещо повече от дом. Беше създала спокойствие.

Спокойствие, което Клеър бе унищожила.

Там, където трябваше да е кухнята, светеше. Тя тръгна към голямата задна веранда. Имаше маси, столове и грил от неръждаема стомана, върху който бе метнато черно покривало.

Клеър застина, когато видя прожекторите. Сензорите за движение висяха като тестиси. Погледна към небето. Ставаше все по-тъмно. Направи колеблива крачка напред, после още една. Пригответи се да бъде осветена всеки момент, ала прожекторите не се задействаха, докато се качваше по стъпалата.

Надникна през големия прозорец над мивката в кухнята. Масата беше покрита с вестници. На един от столовете имаше чанта със стари тенис обувки. На хладилника с цветни магнитчета бяха закрепени бележки. Мивката бе отрупана с чинии. Пол би казал, че тук е пълна лудница, но Клеър усещаше топлината и уютта.

Нямаше стъкло на задната врата. Забеляза две резета. В долната ѝ част беше изрязана голяма вратичка за куче. Клеър тихо вдигна един дървен стол и препречи отвора. В докладите на детективите се твърдеше, че Лидия има два лабрадора, ала тази информация беше отпреди два месеца. Не можеше да си представи сестра ѝ да си е взела куче с твърде силно развити инстинкти за пазене на територия, някоя порода като овчарка или питбул, но всеки лай можеше да предупреди Рик, а той щеше да иска да разбере какво търсеше някаква непозната на задната веранда на приятелката му, и то снабдена със сгъваема лопата.

Клеър я претегли на ръка. Беше от алуминий, ала това не ѝ пречеше да е здрава. Огледа къщата на Рик за признаци на живот, преди да слезе по стълбите. Земята беше влажна. Пропълзля под верандата. Трябваше да държи главата и раменете си наведени, за да не се одере в гредите отгоре. Потрепери, когато мина през паяжина. Мразеше паяците. Потрепери отново, след което се смъмри за глезотиите си, при положение че животът на сестра ѝ беше в опасност.

Както и очакваше, под верандата бе тъмно. В теслата имаше фенерче, но тя не искаше да се връща. Трябваше да продължи. Импулсът за действие беше единственото, което я предпазваше от срив — не можеше да се поддаде на страха и мъкмата, които извираха от всяка повърхност, която докоснеше.

Навяр се под задното стълбище, доколкото ѝ бе възможно. Тесни ивици светлина проникваха през пролуките между гредите. Опипа с гола ръка земята под най-долното стъпало. Имаше вдлъбнатина в пръстта. Това трябваше да е мястото. Клеър наклони лопатата и загреба.

Работеше бавно и тихо. Най-накрая успя да забие върха ѝ по-надълбоко. Чу дрънчене от удар на метал о метал. Хвърли лопатата и взе да рови с ръце. Опита се да не мисли за паяци, змии и други твари, които можеше да се крият в почвата. Пръстите ѝ напипаха ръба на полиетиленова торбичка. Позволи си да се поддаде на моментната радост, че е свършила нещо. Извади плика. Наоколо се разлетя пръст. Закашля се, кихна и пак се закашля.

Револверът беше в ръцете ѝ.

Когато бяха в колата, Лидия ѝ бе казала, че оръжието е заровено под задната веранда, но Клеър не вярваше, че ще го открие. Мисълта, че сестра ѝ притежаваше револвер, беше шокираща. Какво смяташе да прави с подобно ужасно нещо?

А какво смяташе да прави тя с него?

Претегли тежестта му на ръка. Можеше да почувства студения метал през полиетилена.

Мразеше оръжия. Пол го знаеше. Нямахте да очаква да извади револвер от дамската си чанта и да го гръмне в лицето.

Това беше планът.

Усети как той се намества в главата ѝ като слайд, който се зарежда в проекционен апарат.

Клеър осъзна, че е бил там през цялото време и я е насочвал към дома на Лидия, витаел е в ума ѝ, докато е попивала ужасиите, сторени от съпруга ѝ.

— Проактивна намеса — би обяснил Пол. — Придобита в даден минал момент информация, която пречи на способността ни да обработваме нова.

Новата информация нямаше как да е по-ясна. Пол бе хладнокръвен убиец. Клеър беше пълна идиотка, ако вярваше, че ще пусне Лидия да си ходи. Знаеше прекалено много. А и беше заменима. Като нищо можеше да има таймер на главата си, отброяващ оставащите ѝ минути живот.

Ето каква щеше да е следващата ѝ стъпка: да вземе USB драйва от Адам Куин — или като го помоли, или като го заплаши с револвера, който държеше в ръцете си. Бе виждала какво може да причини тенис ракета на коляно. Не можеше да си представи вредата, която един куршум би могъл да нанесе.

Лидия беше права, че е необходима колкото е възможно повече информация. Трябваше да разбере защо съдържанието на флашката бе толкова важно за Пол. Ако успееше да си я върне, щеше да наклони везните в своя полза.

Внимателно извади оръжието от торбичката. Миризмата на смазан метал ѝ беше позната. Преди две години бе завела Пол на стрелбище за рождения му ден. Той се зарадва, но само защото бе решила да направи нещо напълно нехарактерно за нея. Да е стояла вътре най-много десет минути. Емоционалният товар да държи смърт в ръцете си я накара да побегне към паркинга, където се разплака. Пол я утешаваше и се смееше, понеже бе глупаво и тя знаеше, че е така, ала беше като вкаменена.

Пистолетите бяха шумни. Миришеха на опасност. Когато хвана заредения „Глок“, се разтрепери цялата. Не беше способна да използва огнестрелно оръжие. Нямаше нужната сила в ръцете да издърпа затвора. От отката се паникьосваше. Страхуваше се, че може да изтърве пистолета и случайно да убие някого или себе си, или да стане и едното, и другото. Боеше се, че изхвърлените гилзи ще изгорят кожата ѝ. Всеки път, в който дърпаше спусъка, страхът ѝ се прокрадаваше все повече и повече, докато не започна да трепери толкова силно, че не можеше да държи оръжието.

Но това се случи по-късно. Преди още да стъпят на стрелбището, Пол помоли управителя да му даде подробни обяснения за всяко оръжие. Клеър беше изненадана от молбата му, защото смяташе, че съпругът ѝ знае всичко за всичко. Мъжът ги бе отвел до една стъклена витрина, където бяха изложени оръжията, които можеха да се наемат почасово: револвери, пистолети, няколко пушки и, най-обезпокоителното, автомат.

Избраха пистолет „Глок“, понеже марката беше известна. Бе деветмилиметров. Трябваше да се издърпа затворът, за да се зареди патрон в патронника. При револверите патроните просто се слагаха в барабан, барабанът се поставяше на отреденото му място, запъваше се ударната игла или чукчето, след което се натискаше спусъкът.

Разбира се, ключовата дума тук бе патрони.

Клеър разгледа револвера на Лидия. Сестра ѝ не беше толкова глупава да зарови заредено оръжие под задната си веранда. Въпреки това провери барабана. Петте гнезда бяха празни. Опита се да си спомни колко пари има в портмонето си. Можеше да отиде до някой спортен магазин или до „Уол Март“ и да си купи боеприпаси кеш, защото трансакциите с кредитни карти оставаха в системата.

Прожекторите се задействаха.

Тя си удари главата в стъпалата. Черепът ѝ издрънча като камбана.

Рик Бътлър се наведе, за да я погледне.

— Мога ли да ви помогна?

Клеър прибра револвера обратно в торбичката. Опита се да изпълзи изпод верандата, но за целта ѝ трябваша двете ръце. Метна оръжието на двора. Рик отстъпи назад, все едно бе плиснала киселина в краката му.

— Съжалявам — извини се тя, това беше отговорът ѝ за всичко.
— Аз съм Клеър Скот и съм...

— Сестрата на Лидия. — Рик се вторачи в револвера. — Мислех си, че се е отървала от това нещо.

— Ами! — Клеър плесна с ръце, за да изчисти пръстта от тях. Държеше се прилично, нали Хелън я беше учила винаги да е любезна. Поне в началото. — Радвам се, че най-накрая се запознахме.

— Разбира се — отвърна мъжът. — Едно обяснение няма да е излишно.

Клеър кимна, наистина нямаше да е излишно, но не можеше да му го даде. Реши просто да каже още веднъж „Съжалявам“. Вдигна револвера. Уви торбичката около дулото.

— Чакай малко — нареди ѝ Рик, тъй като очевидно възнамеряваше да си тръгне. — Къде е Лидия?

Както винаги, точността на Пол беше безукорна. Клеър усети как телефонът на сестра ѝ извибрира в задния ѝ джоб. Бе изпратил новата снимка. Да я покажеше ли на Рик? Да му разкажеше ли какво се случва с жената, на която бе посветил последните тринайсет години от живота си?

— Трябва да вървя — заяви Клеър.

Рик присви очи. Или беше изключително проникателен, или тя бе прекалено лесна за разчитане.

— Никъде няма да ходиш, докато не ми кажеш какво става.

— Имам оръжие в ръцете си.

— Ами използвай го.

Двамата се взираха един в друг известно време. Отнякъде се разнесе лай на куче. Мина почти цяла минута, преди Клеър да изрече:

— Съжалявам.

— Продължаваш да го повтаряш, но не ми се струва да го чувстваш.

Този мъж изобщо не подозираше колко много съжалява.

— Трябва да тръгна.

— С празен револвер, който беше заровен в земята? — Рик поклати глава. Вече не изглеждаше ядосан. Изглеждаше уплашен. — Лидия добре ли е?

— Да.

— Тя да не би...? — Разтри челюстта си с длан. — Да не се подхлъзна?

— Да се е подхлъзнала? — Клеър си представи как Лидия се подхлъзва и пада на пода. Внезапно осъзна какво имаше предвид Рик Бътлър. — Да — отвърна, защото сестра ѝ би предпочела тази ужасна лъжа пред истината. — Подхлъзна се. Пи малко вино и след това взе някакви хапчета, и в един миг просто не можеше да се спре.

— Защо?

Клеър бе живяла със зависимостите на Лидия цели шест години, преди да се скарат.

— Трябва ли да има причина?

Рик изглеждаше смазан. Той също някога беше зависим. Знаеше, че наркоманите винаги могат да си намерят причина.

— Съжалявам. — Клеър се чувстваше така, все едно някой бе сложил наковалня на гърдите ѝ. Вършеше нещо ужасно и непростимо. Можеше да долови гнева, разочарованието и страха във всяка черта на лицето на Рик. — Много съжалявам.

— Вината не е твоя. — Гласът му стана писклив по начина, по който изтъняват мъжките гласове, когато се мъчат да сдържат емоциите. — Защо ти е... — Той прочисти гърлото си. — Защо ти е оръжието?

Клеър огледа задния двор, сякаш някъде наоколо се криеше обяснението.

— Мислиш, че ще се опита да се върне тук и да се нарани?

Тревогата в гласа му направо ѝ късаше сърцето. Адамовата му ябълка продължаваше да играе, докато се опитваше да овладее емоциите си. Имаше сълзи в очите му. Изглеждаше толкова добър и мил. Точно такъв мъж, на какъвто винаги се бе надявала сестра ѝ да попадне.

А сега Клеър му разбиваше сърцето.

— Къде е тя? — попита Рик. — Искам да я видя. Искам да говоря с нея.

— Отивам да я настаня в клиника. Аз ще платя таксата. Намира се в Ню Мексико. — Стисна устни. Защо каза Ню Мексико?

— В колата ти ли е? — попита той.

— Линейката ще я откара на летището. Ще се срещнем там. — Побърза да добави: — Само двете. Помоли ме да ти предам да пазиш Дий. Не иска да я виждаш такава. Знаеш я колко е горда.

Рик бавно кимна.

— Не мога да повярвам, че се е поддала след всичкото това време.

— Съжалявам. — Клеър нямаше какво друго да каже. Умът ѝ бе толкова препълнен с лъжите на Пол, че не можеше да измисли свои. — Съжалявам — не преставаше да повтаря. — Много съжалявам.

Думите ѝ убягваха. Отправи се към оградата. Броеше стъпките си, за да занимава ума си с нещо друго, различно от изгарящата я вина. Пет крачки. Десет крачки.

Рик я спря на двайсетата.

— Чакай малко.

Раменете ѝ увиснаха. Никога не беше съумявала да скрие вината си, а и бездруго Пол ѝ прощаваше абсолютно всичко.

— Не можеш да вземеш револвера.

Клеър се обърна. Той скъсяваше разстоянието между тях. Първата ѝ мисъл бе, че не ще успее да го надбяга. Втората беше, че не е в състояние да измисли нова лъжа.

Върна топката към Рик.

— Защо не?

— Няма да ти позволят да го качиш на самолета. Не можеш просто да го оставиш в колата на летището. — Протегна ръка. — Аз ще се погрижа за него.

Клеър се застави да го погледне в очите. Рик миришеше на автомобилни газове. Твърдите му мускули личаха под ръкавите на фланелената риза. Дори с тази конска опашка той беше мъж във всеки смисъл на думата. Бе лежал в затвора. Изглеждаше като човек, който може да се грижи за себе си. Клеър искаше да ѝ помогне. Всичките проблеми в живота ѝ бяха решавани от някой друг.

И ето докъде я бе довело това.

— Какво се случва всъщност? — Рик смени държанието си. Гледаше я по различен начин. Ръцете му бяха кръстосани. Недоверието му беше очевидно. — Лидия ме предупреди, че си много добра лъжкия.

— Е, да... — Клеър изпусна дълга въздишка. — Обикновено съм такава.

— Тя в безопасност ли е?

— Не знам. — Стисна по-силно револвера. Трябваше да се махне на мига. Ако останеше с този човек прекалено дълго, щеше да го помоли да ѝ помогне. Да му позволи да поеме контрола. Щеше да е отговорна за смъртта му. — Отведи Дий далеч от тук. Тази вечер. Не ми казвай къде отивате.

— Какво?

Шокът прозираше във всяка черта на лицето му.

— Просто я отведи на някое безопасно място.

— Трябва да се обадиш в полицията. — Гласът му отново изтъня, ала този път издаваше страх. — Ако има нещо...

— Полицията е замесена. ФБР. Не знам кой още.

Рик отвори уста, затвори я, след което пак я отвори.

— Съжалявам.

— Заеби съжалението си, госпожо. В какво, по дяволите, си я забъркала?

Клеър знаеше, че не бива да се отдалечава прекалено от истината.

— В нещо действително лошо. Лидия е в опасност.

— Плашиш ме.

— Така и трябва. — Сграбчи ръката му. — Не се обаждай в полицията. Няма да помогнат. Вземи Дий и се махнете от тук.

— Дий? — Рик повиши тон. — Какво общо има Дий с всичко това, по дяволите?

— Трябва да я отведеш.

— Ти казваш така. Обясни ми защо.

— Ако искаш да помогнеш на Лидия, ще пазиш Дий. Тя е единственото, за което сестра ми е загрижена.

Рик сложи ръката си върху нейната, за да не може да му избяга.

— Знам какво се е случило между вас двете. Не сте си говорили цели двацет години и сега изведнъж си разтревожена за дъщеря й.

— Лидия е моя сестра. Дори когато я мразех, продължавах да я обичам. — Клеър погледна ръката му върху своята. — Трябва да вървя.

Рик не я отдръпна.

— Защо просто не те задържа и не се обадя в полицията?

— Защото, ако го сториш, Лидия ще е мъртва и човекът, който я държи, ще дойде за Дий.

Хватката му се отпусна, ала не по негово желание, а заради шока.

— Какво да направя? Само ми кажи какво...

— Пази Дий. Знам, че обичаш Лидия и че искаш да помогнеш, но тя обожаваш дъщеря си. Дий е всичко за нея.

Клеър понечи да тръгне. Рик обаче не се отказваше. Очевидно беше раздвоен между това да я пусне или да изтръгне истината от нея, ала личеше, че обича дъщерята на Лидия. Знаеше — от докладите на детективите — че той я бе отгледал. Беше неин баща, а никой баща нямаше да позволи детето му да бъде наранено.

Клеър прекоси на бегом задния двор. Прескочи ниската ограда. Всяка стъпка, която правеше, я караше да съжалява все повече и

повече, че се отдалечава от Рик. Молеше се да я послуша и да отведе Дий на някое безопасно място. Но какво означаваше безопасно? Пол разполагаше с безгранични ресурси. Конгресмен Джони Джаксън — с още повече.

Дали не трябваше да се обърне и да се върне? Рик обичаше Лидия. Той беше нейното семейство — може би даже повече от Клеър. Несъмнено щеше да ѝ помогне.

И вероятно Пол щеше да го убие.

Докато тичаше към колата, извади телефона на Лидия от задния си джоб. На последната снимка сестра ѝ лежеше на една страна. Фотографията беше по-тъмна, което се надяваше да означава, че Пол я е направил наскоро, а не преди час и половина.

Уличното осветление се задейства, когато Клеър седна зад волана на теслата. Прибра револвера в дамската си чанта. Нямаше нужда от Рик Бътлър. Оръжието беше планът. Щеше да го използва, за да получи информация от Адам. И да убие Пол. Почувства се толкова уверена, щом го откри под стълбището на задната веранда. Не можеше да се откаже сега, след като имаше и други, по-лесни варианти. Трябваше да се справи с всичко. И да застане пред Пол сама. Ако знаеше нещо за съпруга си, то бе, че би побеснял, научеше ли, че е въвлякла някой друг.

Не биваше да има никой друг в кръга.

Включи двигателя. Направи обратен завой и се върна на главния път. Мина покрай дома на Лидия. Лампите в предните стаи бяха запалени. Помоли се на Бог Рик да опаковаше нещата на Дий, да стори както му бе заръчала и двамата с племенницата ѝ да се скрият на някое безопасно място.

Отново се запита кое място беше безопасно. Фред Нолан можеше да проследи кредитните карти на Рик. Да засече телефона му. Вероятно би могъл да го открие с дроне, улични камери или каквото там използваха федералните, за да шпионират онези, които бяха под наблюдение.

Клеър поклати глава. Не можеше да бяга по допирателни. Трябваше да напредва стъпка по стъпка. Вече разполагаше с оръжието на Лидия. Това бе първата стъпка. Втората беше да вземе USB драйва от Адам. Щеше да спре пред някой уличен телефон и да му се обади. Неделя вечер. Би следвало да си е у дома с Шийла. Съществуваха ли

още уличните телефони? Не можеше да рискува да му позвъни от телефона на сестра си. Бе гледала прекалено много епизоди на „Вътрешна сигурност“, за да знае, че не бива да си го позволява. Агент Нолан или капитан Мейхю — или и двамата — навярно следяха телефона на Адам и я чакаха да го потърси.

В огледалото за задно виждане проблеснаха сини светлини. Инстинктивно намали, за да направи път на полицейската кола, но и тя забави ход и когато Клеър даде мигач, че ще отбива, шофьорът на другия автомобил стори същото.

— Мамка му — изсъска, защото беше превишила скоростта. Ограничението бе петдесет и пет километра в час, а караше с осемдесет.

Да не говорим за револвера в дамската ѝ чанта.

Беше в пробация. Носеше оръжие. Нищо чудно в организма ѝ все още да имаше следи от хапчетата. Бе нарушила всяка една точка от условията на пробацията си и в добавка не се беше явила на среща със служител на реда.

Ченгето зад нея пусна сирената за миг.

Клеър отби встрани. Какво щеше да прави сега? Какво, мамка му, щеше да прави сега?

Полицаят не паркира зад нея. Вместо това заобиколи и спря така, че да блокира теслата.

Тя сложи ръка на волана. Можеше да даде на задна. Или да обърне и да настъпи газта и вероятно щеше да мине петнайсет километра, преди някой полицаи наоколо да я погне по магистралата.

Ченгето излезе от колата. Сложи си шапката. Намести колана си.

Клеър сграбчи телефона на Лидия. Пол. Той щеше да знае какво да направи. Само дето му нямаше номера. Обаждаше ѝ се от скрит номер.

— Мамка му — изруга тя.

Може би Пол вече бе наясно какво се случва. Даде ѝ да разбере, че има приятели в органите на реда. Лесно можеше да звънне и да им нареди да я спрат, да я оковат в белезници и да я наврат в полицейска кола, която да я откара до скривалището му.

Ченгето не тръгна към нея. Стоеше до патрулката. Говореше по мобилния си телефон. Намираха се в покрайнините на квартала на

Лидия. Всички околни къщи бяха тъмни. Онзи провери през рамо дали пътят е чист и се отправи към тèsлата.

Пръстите на Клеър се движеха върху айфона на сестра ѝ. Набираше номер, когато ченгето почука на прозореца с венчалната си халка.

— Ало? — Хелън отговори на обаждането с обичайната за нея паническа задъханост, с каквато винаги реагираше на позвъняванията от непознати номера. Дали беше Джулия? Или Лидия? Още ли лоши новини?

— Мамо... — Клеър преглътна един хлип. — Моля те, мамо, наистина се нуждая от теб.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Лидия нямаше никакъв шанс срещу Пол. Чакаше и чакаше да я извади от багажника, но той просто спираше, за да ѝ направи снимка, и продължаваше да кара, отново спираше и отново караше. Това се повтори общо пет пъти, преди да изгуби контрол над сетивата си.

Първият знак бе лекият световъртеж — нищо обезпокоително и даже беше някак си странно приятен. Прозя се няколко пъти. Затвори очи. Усети как напрежението напуска мускулите ѝ. Голяма, глуповата усмивка се разля по лицето ѝ.

Багажникът беше не само звукоизолиран.

Лидия чу тих съскащ звук, когато Пол ѝ пусна нещо, което можеше да бъде само диазотен оксид. Райски газ. Веднъж, като ходи на зъболекар, беше дишала такъв газ, за да ѝ извадят мъдрец, и месеци наред не забрави хубавото преживяване.

Газът нямаше за цел да я прати в безсъзнание, затова имаше частични спомени от този момент насетне. Ухиленият Пол, който отваря багажника. Слага ѝ черна качулка на главата. Завързва краищата около врата ѝ. Реже мишата опашка, стягаща глезените ѝ. Изважда я и тя пада на земята. Заставя я да ходи. Лидия се влачи в някаква гора. Чува птици, въздухът е студен и свеж, краката ѝ настъпват сухи листа.

Вървяха като че ли часове наред, докато най-накрая Пол не я накара да спре. Завъртя я. Бутна я напред. Изкачи безброй стъпала. Звуците от стъпките ѝ ехтяха като изстрели от пушка в главата ѝ.

Продължаваха да ехтят, когато Пол я блъсна на някакъв стол. Беше много дрогирана, но той не желаше да рискува. Първо върза единия ѝ глезен, а после и другия за краката на стола. След това стегна верига около талията ѝ. Срязва мишата опашка на китките ѝ.

Лидия искаше да се раздвижи. Може би дори се бе опитала да го стори, ала въпреки часовете планиране не успя да накара ръцете си да се повдигнат, а дланта да се превърне в перфектното оръжие, което да се забие във врата на похитителя.

Усещаше как пластмасовите миши опашки прерязват кожата ѝ, докато Пол връзваше китките ѝ за страничните облегалки на стола.

Почувства пластмаса под пръстите си. Настръхна от допира на студен метал до кожата на краката ѝ. Почувства как сетивата ѝ бавно се завръщат към действителността. Столът беше метален и стабилен и когато се помъчи да го помръдне напред-назад, той не се помести, вероятно защото бе захванат с болтове за пода. Тя наведе назад главата си и усети студения, груб натиск на стена. Засмукваше качулката с всяко паническо вдишване.

Също както багажника на колата, Пол бе приготвил този стол за пленник.

Лидия се взираше в чернотата на качулката. Материята беше плътен памук, като на дебела тениска. Имаше някакъв шнур или ластик, или и двете в долната част; скриваше цялата ѝ глава. Усещаше как платът се впира във врата ѝ.

По филмите хората, които носеха подобни качулки, можеха да виждат през тях. Намираха отворче, през което проникваше светлина, или материята беше прекалено тънка и успяваха да зърнат някой билборд или залязващото слънце, или нещо, което им позволяваше да разберат къде са се озовали.

През качулката на Лидия не влизаше светлина. Памукът бе толкова дебел и непрозрачен, та нямаше никакво съмнение, че Пол я бе слагал на собствената си глава, за да я изпробва за недостатъци, преди да започне да я нахлузва върху жертвите си.

Определено имаше много жертви. Лидия усещаше слабия мирис на парфюм. Тя никога не си слагаше. Нямаше представа на какво точно мирише, но долавяше онзи лек, сладникав аромат на нещо, което само младо момиче би използвало.

Колко време бе изтекло, откакто Пол я извади от багажника? Кратката ѝ афера със зъболекарския райски газ бе траяла около половин час, а ѝ се струваше, че са минали дни. И то непрекъснато с маска на лицето. Ясно си спомняше как зъболекарят коригираше дозировката, за да не дойде напълно в съзнание. Това означаваше, че действието на газа не продължава дълго, което пък от своя страна значеше, че не бе вървяла часове през гората. Вероятно само няколко минути — когато Пол я върза за стола, ефектът от райския газ вече отшумяваше.

Лидия изпъна мишите опашки. Вложи всичката си сила, но единственото, което успя да постигне, бяха рани на китките и

глезените.

Ослуша се за някакви звуци. Разнесе се далечна песен на птица. Навън духаше вятър. От време на време долавяше как някой по-силен повей разклаща короните на дърветата. Тя се напрегна да чуе нещо различно: прелитащи самолети или преминаващи коли.

Нищо.

Може би Пол имаше хижа, за която Клеър не знаеше? Съпругът ѝ бе скрил толкова много неща от нея. Явно разполагаше с безкраен паричен ресурс. Можеше да си купува къщи по целия свят.

Клеър беше адски заблудена. Навярно още стоеше в къщата на Фулър и обикаляше в кръг като някое изгубено птиче.

На Лидия отново ѝ стана зле. Вече бе олята със собственото си повръщано. Пикочният ѝ мехур бе пълен. Отдавна бе преминала отвъд нормалното вцепенение от страх. Не искаше да приеме неизбежното, а именно че Клеър ще прецака всичко, ще направи нещо глупаво и Пол ще ги убие и двете.

Така ѝ се щеше да повярва, че този път ще бъде различно, но сестра ѝ си беше такава. Импулсивна и прибързана. Не бе способна да надхитри съпруга си. Трябваше да признае, че и тя не беше. Той бе инсценирал собствената си смърт. Това изискваше изключително много време и планиране, и вероятно не беше замесена само полицията, ами и „Бърза помощ“, болницата, следователят и погребалната агенция. Копелето имаше поне едно ченге и един агент на ФБР в малкия си джоб. И много повече време от тях двете, за да обмисли това от всички страни.

Каквото и да бе „това“, тъй като Лидия нямаше никаква представа какво се случва. Беше толкова заета да проклина Клеър и да планира собственото си глупаво бягство, че не се бе запитала защо Пол я беше отвлякъл? Каква стойност имаше тя за него? С какво разполагаше, та бе избрал нея пред сестра ѝ?

Чу да се отваря врата.

Напрегна слуха си. В стаята имаше някой. Стоеше на прага. Гледаше я. Наблюдаваше я. Чакаше.

Вратата се затвори.

Лидия изпъна рамене и отново опря глава в стената.

Онзи се приближаваше с тихи стъпки. Някакъв стол бе плъзнат до нейния. Въздухът се раздвижи едва, когато Пол седна срещу нея.

— Паникьоса ли се вече? — попита я той.

Тя ухапа долната си устна, докато не усети вкуса на кръв.

— Използвала си рождената дата на Дий за парола на айклауд^[1].

— Гласът му беше спокоен, предразполагащ, все едно бяха отишли на обяд. Столът му изскърца, когато се облегна назад. Коленете му се допряха до вътрешната страна на нейните, за да бъдат краката ѝ разтворени. — Изплашена ли си, Лидия? — Разтвори краката ѝ още повече.

Тя бе стегнала всеки мускул на тялото си. Качулката стискаше в безмилостна хватка лицето ѝ, докато се опитваше да диша. Този път не бяха на открито, където имаше вероятност някой да я спаси. Бяха затворени в някакво помещение, което Пол бе приготвил предварително. Беше я завързал за стол. Краката ѝ бяха разтворени. Можеше да се позабавлява с нея на воля. Можеше да ѝ стори абсолютно всичко.

— Следя Клеър с приложението ти „Намери ми телефона“ — обясни ѝ той.

Лидия затвори очи. Помъчи се да каже молитвата за смирение, но не стигна по-далеч от първия ред. Не бе в състояние да приеме това, което не можеше да промени. Беше безпомощна. Сестра ѝ нямаше да я спаси. Пол щеше да я изнасили.

— Клеър беше в къщата ти. Знаеш ли защо би отишла там? — Дори сега звучеше любопитен, а не разгневен. — Да не се е опитвала да предупреди Рик? Дали му е казала да вземе Дий и да се скрият някъде?

Лидия се застави да не мисли върху въпроса, защото отговорът беше очевиден: Клеър не бе отишла в нейната къща. А в съседната, за да потърси помощта на Рик. Не ѝ беше достатъчно да прецака живота на сестра си, трябваше да застраши и семейството ѝ.

Пол разчете мислите ѝ.

— Всяка година наблюдавах как Дий става все по-голяма и по-голяма. — Не изчака отговор. — Още две години и ще бъде на възрастта на Джулия.

Моля те, изрече наум Лидия. Моля те, не казвай онова, което знам, че ще кажеш.

Той се наведе напред. Можеше да усети дъха му през качулката.

— Нямам търпение да видя как е на вкус.

Тя не успя да възпре хлипа, който се изтръгна от устата ѝ.

— Прекалено си лесна, Лиди. Винаги си била прекалено лесна. — Продължи да разтваря краката ѝ, след което ги пусна, все едно играеха на някаква игра. — Останах в Обърн заради теб. Приеха ме в МТИ^[2], но останах заради теб, защото исках да бъда със сестрата на Джулия Каръл.

Лентата в долната част на качулката попи сълзите на Лидия.

— Наблюдавах те. Бог ми е свидетел колко дълго те наблюдавах. Ти беше немарлива и пияна през цялото време. Стаята ти в общежитието приличаше на кочина. Не се къпеше. Скатаваше се, бягаше от часовете. — Пол звучеше отвлечен. — Бях на път да се откажа от теб, но тогава Клеър ти дойде на гости. Помниш ли? През есента на деветдесет и шеста.

Лидия си спомняше. Клеър бе посетила кампуса след Лятната олимпиада. Засрами се, защото сестра ѝ носеше суичър с Изи, тъпия талисман на Олимпийските игри в Атланта.

— Клеър буквално блестеше, когато се разхождаше из кампуса — продължи Пол. — Чувстваше се толкова щастлива, че беше далеч от дома. — Гласът му отново се бе променил, щом ставаше въпрос за съпругата му. — В онзи момент осъзнах, че все още мога да имам сестрата на Джулия Каръл.

Лидия не смяташе да му противоречи, и двамата знаеха, че въртеше Клеър на малкия си пръст.

— Тя ти е изневерявала — опита се да го подразни.

— Не бих го нарекъл изневеря. — Звучеше съвършено необезпокоен. — Чукаше се тук и там. И какво? Аз също чуках това-онова, но винаги се прибирахме у дома един при друг.

Лидия знаеше, че не просто бе чукал това-онова. Беше видяла цветните папки. Беше видяла стаята за убийства в гаража на къщата на Фулър. Знаеше, че някой бе стоял зад камерата и бе увеличавал кадъра по време на изнасилванията и убийствата на безброй млади момичета, както и че този някой трябва да е бил Пол.

Щеше ли най-накрая да прекрачи границата и да се превърне в убиец? Затова ли я бе вързал и закачулил?

— Знаеш ли, онова, което ме привлече у Клеър, беше, че не можех да я разгадая. — Той се засмя, сякаш все още се изненадваше от този факт. — Никога не съм сигурен какво си мисли наистина. Никога

не прави едно и също нещо два пъти. Много е импулсивна. Има ужасен нрав. Едновременно може да бъде луда, страстна и забавна. Даде ми ясно да разбере, че е готова да изпробва всичко в леглото, което в началото ми счупи кефа, но после си играеше и се преструваше на недостъпна.

Лидия поклати глава. Не искаше да слуша това. Не можеше да го слуша.

— Всеки път, в който си помислех, че съм я пречупил, тя правеше нещо вълнуващо. — Пол отново се засмя в изблик на изненада. — Чуй това: един ден съм на среща и някой ми звъни на мобилния. Номерът е на полицейския участък в Дънуди. Предположих, че става въпрос за нещо друго, така че излязох от залата, за да разговарям. Оператор ме попита дали ще приема обаждане за моя сметка от ареста на Дънуди. Можеш ли да повярваш?

Чакаше, макар да знаеше, че Лидия няма да му отговори.

— Беше Клеър. Рече ми: „Здрасти, какво правиш?“. Звучеше напълно нормално, като че ли ми казваше да купя сладолед на връщане. Но операторът беше съобщил откъде е обаждането, така че се учудих: „В ареста ли си?“. Отвърна ми: „Да, арестувах ме преди час“. Попитах я: „Защо?“. А тя знаеш ли какво ми отговори? — Пол се наведе отново напред. Очевидно се забавляваше. — Отговори ми: „Нямах достатъчно пари, за да платя на проститутките и те повикаха полиция“.

Смехът му издаваше искрена наслада. Дори се плесна по коляното.

— Можеш ли да повярваш? — попита пленничката си той.

Лидия нямаше проблем да повярва на историята, но беше вързана в изолирана хижа с качулка на главата, а зет ѝ не бе устроил барбекю за родата.

— Какво искаш от мен?

— Какво ще кажеш за това? — Пол заби подметката си толкова силно между краката ѝ, че опасната ѝ кост се удари в бетонената стена. — Мислиш ли, че това искам?

Лидия отвори уста, но не си позволи да изпищи.

— Лиди?

Започна да я натиска с крак, като използва грайферите на обувката си, за да я разтвори.

Тонът му продължаваше да бъде предразполагащ.

— Искаш ли да ти кажа къде е Джулия?

Лидия се насили да държи устата си затворена, когато грайферите влязоха по-навътре в нея.

— Не искаш ли да знаеш къде е тя, Лиди? Не искаш ли да намериш тялото ѝ?

Усети как кожата върху срамната ѝ кост се протрива.

— Кажи ми, че искаш да чуеш какво се случи.

Тя се опита да скрие ужаса си.

— Знам какво се е случило.

— Да, но не знаеш какво се случи след това.

Гласът на Пол се беше променил отново. Наслаждаваше се на гледката. Харесваше му да я вижда как се гърчи. Попиваше страха ѝ като сукуб^[3]. Лидия чу в главата си ехо на последните думи, които Пол Скот бе изрекъл в ухото ѝ някога: *Кажи ми, че го искаш.*

Цялото ѝ тяло се разтресе при спомена.

— Изплашена ли си, Лиди? — Бавно махна крака си. За секунда си отдъхна, но тогава пръстите му пернаха гърдите ѝ.

Лидия се опита да се дръпне назад.

Допирът му ставаше все по-груб, докато пръстите му лазеха към ключицата ѝ, а после надолу към ръката. Натисна с палец бицепса ѝ така, та ѝ се стори, че костта ще се счупи.

— Моля те. — Думата се изплъзна, преди да успее да я спре. Беше виждала филмите, които Пол обичаше да гледа. Беше виждала папките с жените, които обичаше да изнасилва. — Моля те, не прави това.

— Какво ще кажеш за нещо друго? — И сграбчи гърдата ѝ.

Лидия изпищя. Той я стисна като менгеме. По-силно и по-силно. И още по-силно. Пръстите му потънаха дълбоко в плътта ѝ. Болката беше непоносима. Не можеше да престане да пищя:

— Моля те! — И да го моли: — Спри!

Пол я пусна бавно, като махаше пръстите си един по един.

Лидия се мъчеше да си поеме въздух. Гърдата ѝ пулсираше заради наранената плът.

— Хареса ли ти?

Тя беше на път да припадне. Пол бе спрял, но все още имаше чувството, че пръстите му продължават да извиват гърдата ѝ. Дишаше

трудно. Не можеше да си поеме въздух. Качулката бе прекалено впитана. Сякаш нещо стягаше врата ѝ. Ръката му ли беше? Докосваше ли я? Лидия завъртя глава наляво и надясно. Опита се да се отскубне от стола. Веригата се заби в корема ѝ. Вдигна хълбоци.

Щракване.

Чу щракване.

Като при натискане и отпускане на пружина.

Стола ли блъскаше? Или си правеше чекия?

Усети острата миризма на урина. Да не се беше напикала? Сгърчи се. Вонята бе смазваща. Прилепи се плътно до стола. Допря задната част на главата си в стената.

— Дишай — нареди ѝ Пол. — Дишай дълбоко.

Щракване. Пръсване. Щракване.

Спрей бутилка. Познаваше звука от малката пружинка на механизма. Всмукващия звук, когато помпичката поема течност. Щракването, когато пуска бутона.

— За твое добро е да не спираш да дишаш — обясни ѝ Пол.

Качулката се намокри. Дебелият памук натежа на устата и носа ѝ.

— Това е моята специална форма на водно мъчение.

Лидия пое големи глътки въздух. Беше пикня. Пръскаше я с пикня. Тя извърна глава. Пол я последва с бутилката. Обърна се на другата страна. Той обърна бутилката.

— Продължавай да дишаш — заповяда ѝ.

Лидия отвори уста. Пол нагласи дюзата така, че пръските да се превърнат в струя. Мокрият памук залепна за устните ѝ. Качулката подгизна. Тъканта запуши ноздрите ѝ. Налегна я клаустрофобия. Щеше да се задуши. Вдиша течност. Закашля се и погълна малко урина. Задави се. Урината потече в гърлото ѝ. Започна да се задушават. Пол продължаваше да я пръска и да насочва струята, независимо в коя посока обърнеше главата си. Опитваше се да я удави. Щеше да се удави в урината му.

— Лидия.

Дробовете ѝ бяха отказали. Сърцето ѝ едва биеше.

— Лидия. — Пол повиши глас. — Оставям бутилката. Спри да се панираш.

Не бе в състояние да спре. Нямаше повече въздух. Беше забравила какво трябва да прави. Тялото ѝ не можеше да си спомни как да си поеме въздух.

— Лидия — каза Пол.

Опита се напразно да поеме въздух. Видя проблясъци светлина. Дробовете ѝ бяха на път да експлодират.

— Издишай — нареди ѝ той. — В момента само вдишваш.

Вдиша още по-силно. Пол я лъжеше. Пол я лъжеше. Пол я лъжеше.

— Лидия.

Тя щеше да умре. Не можеше да управлява мускулите си. Нищо не работеше. Всичко беше спряло, дори ударите на сърцето ѝ.

— Лидия.

Експлозия от светлина лумна в очите ѝ.

— Стегни се. — Пол я удари толкова силно в корема, че усети как металният стол се огъва в стената.

Устата ѝ се отвори. Издиша струя топъл и влажен въздух.

Въздух. Имаше въздух. Дробовете ѝ се изпълниха. Главата ѝ се изпълни. Виеше ѝ се свят. Стомахът ѝ гореше. Рухна на стола. Веригата се впи в ребрата ѝ. Бузата ѝ се удари в коляното. По лицето ѝ потече кръв. Сърцето ѝ блъскаше безумно. Дробовете ѝ пищяха.

Мократа памучна качулка висна пред лицето ѝ. Напоен с урина въздух влезе в устата и носа ѝ.

— Странно е как се случи това, нали? — попита Пол.

Лидия се концентрира върху вкарването на въздух в дробовете си и изкарването му от там. Беше се пречупила толкова лесно. Беше напръскал лицето ѝ с урина и тя бе готова да се предаде.

— Сама се сломяваш — каза ѝ Пол. — Винаги си се смятала за най-силната, но не си, нали? Затова обичаше толкова много коката. Даваше ти онова чувство на еуфория, сякаш можеш да направиш абсолютно всичко. Без нея обаче си безсилна.

Лидия се опита да прогони сълзите от очите си. Трябваше да бъде по-силна. Не биваше да му позволява да влезе в главата ѝ. Беше прекалено добър в това. Знаеше точно какво ѝ причинява. Пол не просто бе стоял зад камерата, за да уголеми кадъра.

Той беше участвал.

— Виж, Джулия, тя беше истински боец.

Лидия поклати глава. Мълчаливо го помоли да не прави това.

— Гледа касетата. Видя как се бореше, дори и накрая.

Лидия се напрегна. Помъчи се да скъса мишите опашки.

— Наблюдавах те, докато я гледаше как умира. Знаеш ли? — Пол звучеше доволен от себе си. — Трябва да кажа, че беше доста яко.

Мишите опашки се врязаха в кожата ѝ. Усети как пластмасовите зъби я режат като трион.

— Мама помагаше в търсенето ѝ — продължи Пол. — Всяка сутрин ни изритваше от леглата и ни караше да претърсваме полетата, потоците и да разлепяме флаери. Всички диреха Джулия Каръл и мама нямаше представа, че тя беше вързана в хамбара.

Лидия си спомни претърсването на реки и полета. Помнеше как целият град се опитваше да помогне на семейството ѝ, а само две седмици по-късно му обърна гръб.

— Татко я държеше жива за мен. Изтрая дванайсет дни. Ако можеш да наречеш това живот. — Пол се наведе напред. Усещаше въодушевлението му, то беше като същество, застанало между тях двамата. — Всички бяха толкова близо, Лидия. Искаш ли да ти кажа колко близо?

Тя стисна здраво челюст.

— Да ти кажа ли какво е чувството да чукаш някого, докато умира?

Лидия изпищя:

— Какво искаш от мен?

— Знаеш какво.

Тя беше наясно какво ще последва. Той бе взел нея вместо Клеър, защото имаше недовършена работа.

— Направи го — каза му. Беше прав за коката. Беше прав за абсолютно всичко. Не беше достатъчно силна, за да се бори с него. Единствената ѝ надежда бе да приключи бързо. — Просто го направи и да се свършва.

Пол отново се засмя, но не с веселия и възхитен смях, който пазеше за Клеър. А с онзи, който издава, че смяташ някого за жалък.

— Наистина ли мислиш, че искам да изнася една четиридесетгодишна дебелина?

Лидия се намрази, задето се засегна от думите му.

— На четиридесет и една съм, тъп шибаняк.

Пригответи се за нов удар или ритник, или поредна доза от спрей бутилката, но вместо това Пол направи нещо много по-лошо, отколкото би могла да си представи.

Свали ѝ качулката.

Тя затвори очи, заслепена от светлината. Извърна глава. Всмука свеж въздух през зъбите си.

— Не можеш вечно да държиш очите си затворени — каза ѝ той.

Лидия запремигва, за да привикне към светлината. Първото, което видя, бяха собствените ѝ ръце, стиснали зеления винил върху страничните облегалки на стола. Бетонения под. Разхвърляните опаковки от хамбургери. Мръсния матрак.

Погледна към Пол. Той бе разтворил ръце подобно на магьосник, който си е изиграл номера.

Тя *беше* изиграна.

Заобикалящите ги звуци идваха от две компютърни колонки. Листата под краката ѝ бяха на пода на гаража. Стената зад нея беше бетонен блок. Не се намираха в изолирана хижа в гората.

Пол я бе върнал в къщата на Фулър.

[1] Айклауд (iCloud) — система за съхранение и обработка на данни от „Епъл“. — Б.пр. ↑

[2] МТИ — Масачузетски технологичен институт — американски частен университет в Кеймбридж, Масачузетс. — Б.пр. ↑

[3] Сукуб — женски демон, който се съвкупява с мъже. Храни се с жизнената енергия на мъжете. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Разкажи ми за връзката между теб и съпруга ти — каза Фред Нолан.

Клеър извърна поглед от самодоволната му мутра. Намираха се в малка стая за разпити в полевия офис на ФБР в центъра. Краката ѝ бяха кръстосани под евтина пластмасова маса. Стъпалата ѝ нервно потропваха. Не забелязваше часовник вътре. Бяха минали часове. Нямахше представа колко, но можеше да прецени, че нейният самоналожен краен срок да каже на Пол как да вземе флашката отдавна бе изтекъл.

— Приятен мъж ли беше? — попита Нолан. — Романтик?

Клеър не отговори. Повдигаше ѝ се от страх. Пол щеше да спре да праща снимки на Лидия. Нямахше какво да го накара. Дали щеше да се разтревожи? Да се разгневи? Знаеше ли, че е в полицията? Дали вече не си изкарваше яда на сестра ѝ?

— Аз самият се опитвам да съм романтичен, но накрая все бъркам нещо. Лалета вместо рози. Билети за погрешното представление.

Клеър усещаше неприятен вкус в устата си. Жестокостта, на която беше способен Пол, ѝ бе добре известна. Какво ли щеше да причини на Лидия заради радиомълчанието ѝ?

— Клеър?

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Лидия. Трябваше да помогне на сестра си.

— Хайде. — Нолан изчака цяла минута, преди да изпусне дълга, разочарована въздишка. — Сама усложняваш положението си.

Клеър погледна към тавана, за да не позволи на сълзите да потекат надолу. Часовникът на теслата показваше 18:48, когато отби на паркинга пред сградата на ФБР. Преди колко часа беше това? Дори не знаеше дали още е неделя.

Нолан почука по масата да привлече вниманието ѝ.

— Била си женена за него почти деветнайсет години. Разкажи ми какъв е.

Тя премига, за да пропъди безполезните сълзи. Нищо от това нямаше да върне Лидия обратно. Какво можеше да направи? Сестра ѝ го каза: не беше никакъв супергерой. Никоя от двете не беше. Обърна се към огромното огледало, което заемаше голяма част от стената. Отражението ѝ показваше една изтощена жена със син кръг под лявото око. Пол я бе ударил в лицето. Направо я беше нокаутирал.

Какво ли причиняваше на Лидия?

— Добре. — Нолан реши да пробва отново. — Какво ще кажеш за това: Сокол ли беше, или Смелчак^[1]? Кафето със захар ли го пиеше, или без?

Клеър сведе очи към масата. Трябваше да се вземе в ръце. Паниката нямаше да я изведе от тази стая. Нолан се държеше добре засега. Не я бе арестувал заради неспазената уговорка. Беше ѝ позволил доброволно да последва полицаия до сградата на ФБР. Когато влезе вътре, ѝ напомни за условията на пробацията ѝ, но не ѝ беше сложил белезници, нито я бе заплашил с нещо по-опасно от това да се обади на инспектора ѝ, за да ѝ направи тест за наркотици.

Поведението му означаваше ли, че е чист, или че работи за Пол?

Клеър се опита да потисне страха си за онова, което можеше да се случи с Лидия, и се насили да се концентрира върху това, което се случваше в тази задушна стая. Нолан не задаваше никакви въпроси за USB драйва или за къщата на Фулър. Не я беше закарал в някой долнопробен мотел, където би могъл да изтръгне тази информация от нея. Не я притискаше, за да изкопчи нещо за капитан Мейхю или за Адам Куин, нито ѝ говореше колко е забавно да гледаш филми през дъждовните нощи. Дълбаеше като свредел за собствената ѝ шибана връзка.

— Колко е часът? — попита Клеър.

— Времето е плосък кръг — отвърна Нолан.

Тя изсумтя малко пресилено. Идеше ѝ да започне да пищи, ако скоро не се махнеше от тук. Телефонът на Лидия бе наврян в сутиена ѝ. Беше го изключила, щом се обади на майка си. Не можеше да прати съобщение или да звъне на Пол. Не знаеше номера на адвоката си. Нямаше как да потърси Рик, след като му каза да вземе Дий и да избягат колкото се може по-далеч.

През последните двацет и четири години Клеър не беше молила Хелън за нищо. Защо, за бога, си бе помислила, че това е добра идея?

— Клеър?

Най-накрая погледна към Нолан.

— За пети път ми задаваш вариант на един и същ въпрос.

— Трябва да ме изтърпиш.

— Колко още?

— Свободна си да си вървиш. — Посочи вратата, ала и двамата знаеха, че е свободна да отиде при пробационния си инспектор, тъй като агентът бе наясно, че има непозволені лекарства в организма ѝ. Може би дори и че има револвер в колата ѝ. Беше го прибрала в джоба на шофьорската врата, защото ѝ се струваше по-сигурно да го скрие там, отколкото в багажника.

— Трябва да отида до тоалетната — каза тя.

— Ще извикам жена агент, за да те ескортира.

Клеър стисна челюст. Три пъти беше поискала да отиде до тоалетната. Три пъти жена агент я отвеждаше до отворена кабинка и я наблюдаваше, докато си вършеше работата.

— Да не би да се страхуваш, че ще се удавя в тоалетната чиния?

— Може би имаш някакви наркотици, скрити в дрехите ти? Доста се въртиш около сестра си напоследък.

Ето че изигра картата си. Клеър не се хвана на въдицата.

— Навярно няма да е лошо да се обадя на жена агент да те претърси. — Нолан запази мълчание достатъчно дълго, за да я изпоти. Не ѝ пукаше дали щяха да намерят револвера в теслата, но телефонът на Лидия беше единствената ѝ връзка с Пол.

Нямаше парола на апарата. Можеше да чуе лекцията на съпруга си за това колко е важно да се използват пароли.

Нолан стовари длани върху масата.

— Зна'ш ли к'во, Клеър, наистина трябва да започнеш да отговаряш на въпросите ми.

— Защо?

— Защото работя за ФБР. Нашите винаги побеждават.

— Продължаваш да го повтаряш, но не смятам, че тези думи означават онова, което си мислиш.

Нолан закима одобрително.

— Пра'иш се на Иниго Монтоя^[2]. Харесва ми.

Клеър погледна в огледалото и се зачуди кой ли велик и могъщ Оз ги наблюдаваше. Джони Джаксън беше първото ѝ предположение.

Капитан Джейкъб Мейхю. Та даже и Пол. Според нея съпругът ѝ имаше топки да дойде във ФБР и да я гледа как се гърчи. Може би го бяха поканили.

Нолан попита:

— Би ли определила връзката си с Пол като добра?

Клеър реши да отговори, защото протакането не бе довело до нищо последните пет пъти.

— Да. Бих казала, че връзката със съпруга ми беше добра.

— Защото?

— Защото със сигурност знаеше как да ме чука.

Нолан схвана основното.

— Винаги съм се чудил какво е усещането да караш ламборгини.

— И ѝ намигна. — Самият аз си падам повече по Пинто^[3].

Клеър не смяташе самоиронизиращите се мъже за привлекателни. Взря се в двупосочното огледало.

— Пол беше добър приятел с Джони Джаксън. Познаваш ли го?

— Конгресмена? — Нолан се размърда на стола си. — Естествено. Всеки го е чувал.

— Той направи доста за Пол.

— Така ли?

— Да. — Клеър не отлепяше очи от огледалото. — Даде милиарди на „Куин + Скот“ под формата на държавни поръчки. Знаеше ли това?

— Знаех.

Тя премести погледа си върху Нолан.

— Искаш ли да ти разкажа за конгресмен Джаксън и за връзката му с Пол?

— Разбира се. — Тонът му беше равен. — Бихме могли да започнем от там.

Клеър го изучаваше внимателно. Не можеше да го разчете. Страхуваше ли се? Или нямаше търпение да чуе какво ще му каже?

— В началото на деветдесетте Джони е бил агент на ФБР.

— Вярно е.

Тя чакаше за още.

— И?

— Той беше един от най-калпавите агенти, които Бюрото някога е имало.

— Не помня да съм срещала подобно определение в официалната му биография.

Нолан сви рамене. Не ѝ се струваше изплашен, че Джаксън ще разбие огледалото и ще го удуши.

— Присъства на всички пресконференции със семейство Килпатрик — подхвърли Клеър.

— Казах, че беше калпав агент, а не калпав политик.

Все още не можеше да разчете изражението му.

— Не ми приличаш на негов почитател.

Нолан сплете ръце върху масата.

— На пръв поглед изглежда, че сме постигнали някакъв напредък, но когато се върна към последните няколко минути от разговора ни, имам усещането, че ти ме разпитваш, а не аз теб.

— Ще станеш страхотен детектив един ден.

— Само да не си кръстосала пръсти. — Нолан се ухили. — Искам да ти кажа нещо за ФБР.

— Вие винаги побеждавате.

— Разбира се, но освен с терористи, похитители, обирджии на банки, педофили — онези гадни изнасилвачи — ние се занимаваме и с нещо друго — с куриози. Знаеше ли това?

Клеър не отвърна. Нолан определено не изнасяше тази реч за първи път.

Той продължи:

— Та ето за какво говоря. Местните ченгета се натъкват на някакъв куриоз, който не могат да разгадаят, и ни го пращат на нас, и ние или се съгласяваме, че наистина е куриоз, или не се съгласяваме. Обикновено, ако се съгласим, излиза, че не става въпрос за един, а за много куриози. — Нолан вдигна показалеца си. — Куриоз номер едно: Съпругът ти присвоява три милиона долара от собствената си компания. Само три милиона. Това е куриоз, защото сте червиви с пари, нали?

Клеър кимна.

— Куриоз номер две. — Агентът вдигна втори пръст. — Пол е учил в колежа с Куин. Делили са една стая в общежитието, а след това, когато са влезли в университета, са живели в общ апартамент. Куин е бил кум на сватбата ви, после са започнали съвместен бизнес, нали така?

Тя кимна отново.

— Били са най-добри приятели почти двацет и една години и ми се струва интересно, че след двацет и една години Куин разбира, че най-добрият му приятел краде от компанията им, тази, която са изградили заедно от нищото, но вместо да отиде при приятеля си и да му каже „Хей, какво става, приятелче?“, отива право във ФБР.

Нолан представи нещата по доста любопитен начин, ала Клеър отвърна само:

— Така е.

Той вдигна трети пръст.

— Куриоз номер три: Куин не се е обърнал към ченгетата. А към ФБР.

— Вие имате отдел, който се занимава с финансови престъпления.

— Чела си сайта ни. — Нолан изглеждаше доволен. — Нека обаче те попитам отново: Това ли ще направиш, ако най-добрият ти приятел от двацет и една години открадне малка, почти нищожна сума от безмерно богатата ти компания — ще посегнеш към най-голямата и най-дебелата тояга, за да се ебаваш с него?

Въпросът я наведе на един по-различен отговор: Адам беше предал Пол на ФБР, което означаваше, че двамата не се разбираха. Или Адам Куин не знаеше за филмите, или знаеше и се опитваше да прецака Пол.

Клеър попита Нолан:

— Какво направихте след това?

— Какво имаш предвид?

— Разследвали сте сигнала, подаден от Адам. Разговаряли сте със счетоводителите на „Куин + Скот“. Проследили сте пътя на парите и сте стигнали до Пол. И после?

— Лично аз го арестувах.

— Къде?

— Къде? — повтори Нолан. — Странен въпрос.

— Трябва да ме изтърпиш.

Той отново се ухили. Наистина се забавляваше със случващото се.

— Арестувах го в шикозния му офис малко по-надолу на тази улица. Сложих му бележниците собственоръчно. Изведох го през

централното лоби.

— Изненадал си го. — Тя знаеше какво оставя Пол след себе си, когато биваше изненадан. — Провери ли компютъра му?

— Още един странен въпрос.

— Ти си имаш твоите куриози, а аз си имам моите странни въпроси.

Нолан забарабани с пръсти по масата.

— Да, проверих го.

Клеър кимна, но не поради причината, за която би си помислил той. Ако Адам знаеше за филмите, щеше да се увери, че не са в компютъра на Пол, когато ченгетата са пристигнали. Първото, което съпругът ѝ би направил, е да размаха пръст към партньора си. А това означаваше, че Фред Нолан току-що ѝ бе предоставил неоспоримо доказателство, че в крайна сметка Адам не е замесен в страничния бизнес на Пол.

— Е, какво ще кажеш? — попита агентът на ФБР. — Quid pro quo, Кларис?^[4]

Погледите им се срещнаха отново, този път изпълнени с надежда, а не с враждебност.

Можеше ли да се довери на Фред Нолан? Той работеше за ФБР. Но това се отнасяше и за Джони Джаксън. Може би грубите му приказки за конгресмена имаха за цел да я заблудят. Дай малко/вземи малко повече. Или просто беше искрен. Пол винаги ѝ казваше, че не се доверява на хората, че задържа всичко в себе си.

— Какво искаш да знаеш? — попита тя.

Усмивка пробяга по лицето на агента.

— Пол даде ли ти нещо, преди да умре?

Ключодържателят. Клеър едва не се изсмя от облекчение. Цялото това заиграване беше заради флашката.

Реши да се прави на тъпа.

— Да не би да пускаш някакъв сексуален намек, задето аз и съпругът ми бяхме в онази уличка?

— Не. — Въпросът очевидно го нокаутира в собствената му игра. — Съвсем не. Само държа да знам дали не ти е предал, поверил нещо. Каквото и да е. Голямо или малко...

Клеър стана.

— Отвратителен си.

— Чакай. — Нолан също стана. — Не съм някакъв задник.

Тя подхвърли една от остроумните забележки на баба Джини.

— Ако казваш, че не правиш нещо, то навярно го правиш.

— Искам да седнеш. — Беше приключил с игричките. В тона му не се долавяше нотка на флирт, нито на закачка. — Моля те.

Клеър седна и изправи гръбнака си. Можеше да почувства силата, която се вливаше в нея. Нолан бе на път да сложи всичките карти на масата, а тя знаеше каква ще е първата, преди още да я беше извадил.

— Той е жив.

— Франкенщайн ли? — учуди се Клеър.

— Не. — Нолан приглади вратовръзката си. — Пол. Той не е мъртъв.

Тя изкриви лице с надеждата да наподоби гримаса на изумление.

— Съпругът ти е жив.

— Писна ми от глупостите ти, агент Нолан. — Опита се да звучи надменно. — Знаех, че не си пример за подражание, но не смятах, че си толкова жесток.

— Съжалявам. — Разтвори ръце, все едно нищо от това не беше по негова вина. — Просто съм честен с теб. Съпругът ти е жив.

Клеър се постара да покаже изненада, ала ѝ се стори, че не се справи. Отмести поглед. Хладното държание винаги бе работило в нейна полза.

— Не ти вярвам.

— Дотук с глупостите — отсече Нолан. — Помогнахме му да инсценира смъртта си.

Тя задържа погледа си настрани. Напомни си, че не трябваше да е запозната с престъпленията на Пол.

— Казваш ми, че ФБР е помогнало на съпруга ми да инсценира смъртта си заради три милиона долара?

— Не, всичко, което ти казах, е истина. Обвинението за присвояване бе свалено. Нещата бяха уредени между съпруга ти и неговия партньор. Но попаднахме на други интересни факти, докато разследвахме сигнала. Много по-куриозни от изчезналите пари. — Нолан не поясни. — Открихме, че Пол има информация, която ни трябва. Опасна информация. Животът му щеше да е в опасност, ако се

разчуеше, че е проговорил, а ни беше нужен жив, за да свидетелства в съда.

Бузите ѝ бяха мокри. Тя плачеше. Защо ли?

Нолан додаде:

— Замесен е в някои неща — лоши неща — с някои лоши хора.

Клеър докосна лицето си с пръсти. Сълзите бяха истински. Как беше възможно това?

— Пол поиска да влезе в Програмата за защита на свидетелите.
— Нолан ѝ даде възможност да каже нещо. Тъй като не го стори, продължи: — Шефовете ми имаха чувството, че планира да избяга, затова изместихме напред датата, на която трябваше да се случи. Пресрещнахме го, когато отиваше на среща с теб, сложихме му фишеци — това е нещо като малък балон с фалшива кръв — и му казахме да се шмугне в онази уличка.

Клеър се взря невярващо в мокрите върхове на пръстите си. Не беше възможно да плаче за Пол. Не беше толкова глупава. За себе си ли плачеше? За Лидия? За майка си, която никога нямаше да дойде?

Погледна към Нолан. Той бе спрял да говори. Трябваше да каже нещо сега, да зададе въпрос или да направи коментар.

— Знаехте ли, че Пол отива на среща с мен? — попита. — Че аз ще стана свидетел на всичко?

— Това беше част от споразумението. — Този път Нолан отмести поглед настрана. — Искаше да се случи пред теб.

Ръцете на Клеър отново трепереха. Копнееше за момент, в който никоя част от тялото ѝ нямаше да се тресе от гняв, страх, омраза и усещане за предателство.

— Парамедиците...

— Бяха агенти под прикритие. Детектив Реймън също участва.

— Мъжът от погребалната агенция?

— Изумително е на какво са готови хората, когато им кажеш, че ще пратиш данъчните да проверят финансовите им документи.

— Попитаха ме дали искам да видя тялото.

— Пол каза, че няма да поискаш.

Клеър стисна юмруци. Мразеше го, че я познава толкова добре.

— Ами ако беше сгрешил и пожелаех да го видя?

— Нещата не са като по телевизията. Щяхме да ти покажем изображение на екран. Обикновено тялото е в друго помещение с

насочена към него камера.

Клеър поклати глава. Не можеше да си представи мащаба на заблудата, която бе приложена. И всичко това, за да се помогне на Пол. Да му се осигури нов живот без нея.

— Съжалявам. — Нолан бръкна в сакото си. Подаде ѝ кърпичка. Тя се вторачи в прилежно сгънатото бяло парче плат. Инициалите му бяха избродирани в ъгъла.

Изрече онова, което искаше да каже на Пол:

— Гледах го как умира. Беше в ръцете ми. Почувствах как кожата му изстива.

— Много неща могат да се случат в главата ти, когато се озовеш в подобна кошмарна ситуация.

— Смяташ, че съм си ги въобразила? Видях как кръвта му изтича.

— Да, поставихме му два фишека. Може би и един щеше да е достатъчен.

— Ами ножът...

— Също беше фалшив. От онези, дето се прибират навътре. Фишеците се нуждаят от съвсем леко натискане.

— Убиецът... — Клеър си спомни татуираната змия на врата на мъжа. — Изглеждаше истински.

— Да, той действително е гаден тип. Един от информаторите ми, дребен наркопласьор, който би направил всичко, за да не влезе в затвора.

Клеър постави ръка върху главата си, там, където Змията едва не ѝ бе смъкнал скалпа.

— Съжалявам. Малко се увлече. Но Пол се отклони от сценария и моят човек се ядоса. Онова накрая, когато съпругът ти се превърна в костенурка нинджа, не беше в програмата.

Клеър попи очите си с ъгълчето на кърпичката. Все още плачеше. Това бе лудост. Тя не скърбеше. Защо тогава плачеше?

— Линейката докара Пол на паркинга долу — продължи Нолан. — Трябваше да има информация у себе си, но, изненада, нямаше. — Очевидно агентът на ФБР още беше бесен. — Каза ми, че е в колата му. Изчакахме да се стъмни съвсем. Бяхме само двамата. Явно преповеряване. Вървахме по улицата и обсъждахме следващите ходове — съпругът ти имаше поглед върху цялостната картина — след което

стигнахме до колата му и започна да рови в жабката, аз си мислех: „Какво става, мамка му? Да не би да приличам на глупак, който иска да бъде изигран?“, а той ми вика: „Ето я“, и аз решавам, че просто е бил задник, защото наистина е голям задник, и той излиза от колата, а аз протягам ръка като някое тъпо дете, дете чака да получи бонбон, и прас, задникът ме нокаутира.

Клеър погледна жълто-лилавото петно под окото му.

— Знам, знам. — Посочи мястото. — Тръшна ме, все едно бях чувал с картофи. Привидяха ми се звезди, а тоя задник прекоси улицата като шибана ученичка. Обърна се, когато стигна до ъгъла, и ми показа ето това. — Нолан вдигна двата си палеца и устните му се изкривиха в изкуствена усмивка. — Докато успее да отлющя жалкия си задник от тротоара и да стигна до ъгъла, вече се беше изпарил. — Агентът изглеждаше едновременно раздразнен и впечатлен. — Трябва да призная, че макар да не е единствената, това е една от причините, поради която силно желая да намеря съпруга ти.

Клеър поклати глава. Все още не долавяше докрай смисъла. Пол бе помолил ФБР да го вкара в Програмата за защита на свидетелите? Никога не би допуснал някой друг да контролира живота му. Нямаше да може да работи като архитект. Не биха му позволили да привлича вниманието към себе си или към кариерните си постижения. Трябваше да има нещо друго, което бе искал да получи от ФБР. Пропускаше някоя подробност или случайно изтървана дума, която да завърши пъзела.

— Виж, съзнавам, че се държах като задник — каза Нолан, — но не бях сигурен дали знаеш за извънкласните дейности на съпруга си.

— Присвояването?

— Не, не това. Както отбелязах, този случай е затворен. Имам предвид другите неща.

Клеър го изгледа с недоверие. Как бе възможно някой да си помисли, че ако знаеше за филмите, би стояла безучастно? Нолан обаче не ги беше споменал. Каза единствено, че Пол познава някои лоши хора, които са замесени в някои лоши неща.

— В какво друго е бил замесен? — попита тя.

— Може би е по-добре да не знаеш — отвърна агентът. — Очевидно е, че те е държал на тъмно. Приеми го като благословия. Виждам треперещите ти ръце, объркването в очите ти. Трябва да

проумееш, че мъжът, когото си обичала, човекът, за когото си смятала, че си омъжена, е мъртъв. Той вече не съществува. По дяволите, може би никога не е съществувал.

Нолан не й казваше нищо ново.

— Защо мислиш така?

— Прегледа го психиатър. Това е едно от условията на Програмата за защита на свидетелите — както и на Маршалската служба^[5], — винаги искат профил на всеки, който влиза в нея. Един вид „пищов“, за да могат да предвидят поведението му.

Клеър се съмняваше някой да може да предвиди поведението на съпруга й, та даже и цял стадион с психиатри.

— И?

— Той е с наченки на психопатия, без склонност към насилие.

Грешаха относно насилието.

— С наченки? — попита тя. Защо ли й се искаше да се хване за това: да смята, че Пол не е пълен психопат, понеже все още беше способен да я обича?

Нолан отговори:

— Водил е паралелен живот. От една страна, е бил мъжът, оженил се за тази красива жена, с успешна кариера и живеещ в къща за милиони долари, а от друга — истинският тип, който не е много приятен.

— Не е много приятен — повтори като ехо Клеър. Само какво шибано омаловажаване на фактите. — Каза, че са го определили като несклонен към насилие.

— Така е, но аз съм глупакът, дето отнесе юмрук в окото, и имам право да мисля другояче.

— Защо му помагахте, щом е толкова лош?

— Защото истинският Пол Скот знае самоличността на един много лош човек, който трябва да лежи в затвора доста дълго. — Нолан погледна в огледалото. — Това е всичко, което мога да ти кажа. Точно и ясно, без никакви глупости. Така работи системата. Правиш нещо лошо и ние те пускаме, ако можеш да ни посочиш някой, извършил нещо по-лошо от теб. Повярвай ми, става въпрос за адски много по-лошо.

Клеър сведе очи към ръцете си. Хитрецът Пол. Не беше заблудил само нея със своите режисьорско-редакторски способности. Беше

заблудил дори Федералното бюро за разследване. Те бяха открили отворотелните филми в работния му компютър и той бе размахал пред лицата им самоличността на маскирания в замяна на свободата си.

Зададе на Нолан въпрос, който бе сигурна, че в крайна сметка ще зададе на себе си:

— Каза, че искал да влезе в Програмата за защита на свидетелите. Щял е да ме напусне? Просто така?

— Съжалявам, но повярвай ми, за теб е по-добре.

— Адам Куин знае ли за другите неща, в които Пол е бил замесен? Името на лошия човек?

— Не. Как ли не го разпитвахме, на шиш го въртяхме. Няма представа. — Нолан забеляза безпокойството й. — Разбирам защо си изневерила на съпруга си. Той не те заслужава.

Клеър беше съгласна, ала бе хванала агента в лъжа.

— Ако Пол е планирал да избяга, защо ще ми дава нещо, преди да отидем в уличката?

— Резервен план? — подхвърли Нолан. — Не е бил сигурен, че ще успее да ме нокаутира.

— Искам да си изясним положението. — Тя обърна всички карти, които бе извадил, за да може да ги види от нейната гледна точка. — Хванали сте Пол да прави нещо лошо, по-лошо от присвояването на пари. Той ви е казал, че знае самоличността на въпросното страшилище. Отвел те е до колата си, за да ти покаже доказателства, които, предполагам, са били снимки или документи, съхранени на хартия, диск, флашка или нещо подобно? Нещо, което би могло да се побере в жабката на колата му? И което е можел да ми даде, преди да свием в уличката?

Нолан сви рамене, но Клеър вече можеше да го разчете. Ясно виждаше, че започва да се изнервя.

— Каза също, че животът му е щял да бъде застрашен, ако се разбере, че е предоставил информация за страшилището.

— Точно така.

— Това ви дава всички преимущества. Пол се нуждае повече от вас, отколкото вие от него. Искам да кажа, да, вие искате да приключите успешно случая, но той иска да живее. Каза, че животът му е в опасност. Вие сте единствените с достатъчно ресурси да го защитите. Тогава защо се крие от вас?

Агентът не погледна в огледалото, ала вече беше без значение.

Клеър се опита да види ситуацията от различен ъгъл — от ъгъла на Пол.

Съпругът ѝ бе избягал от Нолан, само че не беше офейкал в някоя островна държава, с която няма споразумение за екстрадиция. Не се съмняваше, че има скрити пари, които го чакат някъде. Вероятно вече си беше поръчал новия „Гладиатор“ за гаража. По телефона ѝ бе признал, че времето го притиска, това обаче не обясняваше защо продължава да се навърта наоколо. ФБР не можеше да го открие, но както би казала Лидия: „Е, и какво?“. Пол беше свободен човек. Нямахше нужда да влиза в Програмата за защита на свидетелите. Нямахше нужда от ФБР. Нямахше нужда от нищо.

Освен от онова, което бе на флашката.

Вратата се разтресе, когато някой стовари юмрук върху крехкото дърво.

— Клеър!

Тя разпозна разгневения глас на адвокатата си. Уин Уолас, Полковника.

— Клеър! — Уин пробва дръжката. Беше заключено. — Дръж си устата затворена!

— Можеш да откажеш услугите му — рече Нолан.

— За да продължиш да ме лъжеш ли?

— Клеър! — провикна се отново Уин.

Тя стана.

— Задаваш грешния въпрос, Фред.

Уин се помъчи да отвори вратата с рамо. Чу се силно пукане.

— Подскажи ми правилния — каза Нолан.

— Пол не ти е дал информацията, която искаш, следователно животът му не е в опасност. Вероятно вече е на някой плаж. Защо му е да се размотава наоколо?

Нолан се опули като куче, увиснало на въже.

— Видяла си се с него?

Клеър отвори вратата.

Уин Уолас връхлетя в стаята.

— Какво, по дяволите, се случва тук?

Нолан понечи да стане, но Полковника го блокира и попита:

— Кой, да го вземат мътните, си ти? Искам личния ти номер и името на началника ти на мига.

— Клеър — примоли се агентът, — не си тръгвай.

Тя се отправи към вратата. Бръкна в суетиена си и извади телефона на Лидия. Металът беше горещ. Натисна бутона, за да включи апарата. Вторачи се в екрана. Надяваше се да има съобщение от Пол.

— Захарче?

Клеър се обърна. Запита се дали не халюцинира.

— Мамо?

Хелън беше на път да се разплаче.

— Обиколихме половината щат. Не искаха да ни кажат къде си. — Сложи ръка на лицето на дъщеря си. — Добре ли си?

Клеър отново се разтрепери. Не можеше да се спре. Все едно се намираше на брега в разгара на ураган. Всичко отвсякъде я шибаше.

— Ела с мен. — Хелън я хвана за ръката. Дръпна я навън в коридора. Не изчакаха асансьора. Майка ѝ я поведе по стълбите. Погледна към телефона, докато я следваше. Сигналът беше силен. Нямаше никакви пропуснати обаждания. Нито гласови съобщения. Имаше само едно, което бе снимка, изпратена две минути след като изключи телефона. Лидия все още беше в багажника. По лицето ѝ не се забелязваха нови подутини или рани, но очите ѝ бяха затворени. Защо бяха затворени?

— Още малко остана — каза Хелън.

Клеър прибра телефона в задния си джоб. Лидия бе премигнала, когато Пол беше щракнал с фотоапарата. Или просто бе изморена. Или бе затворила очи, за да ги предпази от слънцето. Не, на снимката беше тъмно. Може би му правеше напук. Не искаше всичко да става по волята на Пол. Опитваше се да му създаде неприятности, защото такава си беше Лидия.

Коленете ѝ омекнаха. Едва не се препъна и не падна. Хелън ѝ помогна да преодолее последните стъпала. Най-накрая видя стрелката към фойето. Вместо да минат през предната врата, майка ѝ я поведе към аварийния изход.

Слънчевата светлина беше слаба, но въпреки това Клеър заслони очи с ръка. Огледа се наоколо. Намираха се на ъгъла на „Пийчтрий“ и „Алегзандър“. Трафикът бе започнал да се усилва.

— Колко е часът? — попита майка си.

— Пет и половина сутринта.

Клеър се облегна на стената. Беше прекарала близо единайсет часа в тази сграда. Какво можеше да причини Пол на Лидия за единайсет часа?

— Клеър?

Очакваше майка ѝ да ѝ се скара и да ѝ поиска обяснение защо е било необходимо да намери адвокатата ѝ и да я спаси от ФБР.

Вместо това Хелън погали бузата ѝ и попита:

— Какво мога да направя, за да ти помогна?

Клеър остана безмълвна от благодарност. Имаше чувството, че са минали десетилетия, откакто някой ѝ бе предложил нещо толкова просто и искрено като помощ.

— Миличка — додаде Хелън, — няма нещо, което да не може да се поправи.

Майка ѝ дълбоко грешеше, но тя се насили да кимне.

Хелън отметна косата ѝ.

— Ще те заведа у нас, става ли? Ще ти направя супа, ще си легнеш, за да поспиш малко, и след това ще говорим. Или няма. Както кажеш, миличка. Каквото се иска от мен, ще го сторя.

Клеър усети как започва да се пречупва. Извърна се настрани, защото алтернативата беше да се отпусне в ръцете на майка си и да ѝ разкаже всичко.

— Захарче? — Хелън я погали по гърба. — Кажи ми какво да направя за теб.

Тя понечи да отвърне, че няма какво да се направи, ала в миг забеляза позната физиономия на около петнайсет метра от тях.

Детектив Харви Фолк. От полицейския участък в Дънуди. Капитан Мейхю го беше извикал, за да свърже масивния хард диск с компютъра му, та да може да заяви на Клеър, че всичко във филмите, които Пол бе гледал, е фалшиво.

Харви се бе облегнал на перилата. Сакото му беше отворено и се виждаше оръжието му. Въобще не се срамуваше да го показва. Гледаше право към Клеър. Усмихна се под рошавия си мустак.

— Клеър? — Хелън звучеше още по-притеснена. Тя също бе забелязала мъжа. — Кой е...

— Теслата е паркирана долу на третото ниво. — Извади ключа от джоба си. — Искам да я преместиш в „Мариот Маркиз“, ще го направиш ли? На паркинга за гости. Остави талона на седалката и скрий ключа зад автомата за паркинга в лобито.

Истинско чудо бе, че Хелън още не беше поискала обяснение.

— Има ли нещо друго, от което се нуждаеш?

— Не.

Тя стисна ръката на дъщеря си, преди да тръгне.

Клеър изчака майка ѝ да се изгуби в сградата на ФБР. Спусна се надолу по улицата. Постара се да не надзърта през рамо, докато не стигна до ъгъла. Пресече на червено и избегна едно жълто такси. Пое по „Уест Пийчтрий“ към центъра. Най-накрая погледна назад.

Харви беше на трийсетина метра зад нея. Ръцете му бяха свити в лактите, опитваше се да я настигне. Сакото му се вееше. Пистолетът му бе тъмен и заплашителен на фона на бялата риза.

Клеър ускори крачка. Помъчи се да контролира дишането си. Да успокои сърцето си. Отново погледна назад.

Харви беше на двайсетина метра.

Телефонът на Лидия иззвъня. Тя го извади от задния си джоб и започна да тича. Погледна към екрана. НЕПОЗНАТ НОМЕР.

— Забавлява ли се във ФБР? — чу гласа на Пол.

— Лидия добре ли е?

— Не съм сигурен.

Клеър пак прекоси улицата. Една кола едва спря на сантиметри от хълбока ѝ. Шофьорът изкреця през отворения прозорец.

— Искаш ли тази флашка, или не? — попита тя.

— Лидия е добре. Какво каза на ФБР?

— Нищо. Затова ме държаха толкова дълго. — Погледна през рамо. Харви беше по-близо, може би на петнайсет метра зад нея. — Едно ченге е по петите ми. Един от хората на Мейхю.

— Отърви се от него.

Клеър прекрати разговора. Познаваше тази част на града, защото бе работила във Флатайрън Билдинг, когато се преместиха в Атланта. Мразеше работата си. Отправяше се на дълги разходки по време на обедите, връщаше се късно и флиртуваше с шефа си, за да я пуска да си ходи рано.

Втурна се да бяга отново. Харви бързо скъсяваше разстоянието помежду им. Той бе едър мъж с голяма крачка. Скоро щеше да я настигне.

Клеър зави на ъгъла на Спринг стрийт. Хукна с всички сили. Вече се намираше на следващия ъгъл, когато Харви заобиколи сградата. Стигна средата на страничната улица. Погледна през рамо. Полицаят все още не се бе показал иззад ъгъла. Трескаво се заозърта за път за бягство. Страничните входи на компания „Съдърн“ бяха най-близката възможност. Имаше шест стъклени врати плюс една голяма въртяща се в далечния край. Опита първата, беше заключена. Пробва следващата, после и тази до нея. Погледна назад. Харви още го нямаше, но със сигурност не беше далеч. Опита друга врата и ѝ се прииска да се срита, че не се бе отправила първо към въртящата се. Хлътна в отворената ѝ паст. Натисна стъкленото крило толкова силно, та двигателят изръмжа.

Достъпът до лобито беше препречен със стъклени прегради. Сънливият пазач се усмихваше зад бюрото си. Вероятно я беше наблюдавал как пробва вратите една подир друга.

— Съжалявам. — Клеър извиси гласа си с няколко октави, за да прозвучи безпомощна. — Знам, че не е редно да ви моля, но може ли да използвам тоалетната?

Мъжът се усмихна.

— Готов съм на всичко за една красива дама. — Пресегна се под бюрото и отвори една от стъклените прегради. — Вървете направо към главното лоби на „Уест Пийчтрий“. Тоалетните са вдясно.

— Много ви благодаря. — Клеър тръгна бодро напред. Погледна зад гърба си. Харви бягаше към страничните врати.

Имаше две секунди да си поеме въздух, преди да я погне отново.

Скри се в рамката на един от асансьорите. Подаде глава навън, за да може да следи полицаия. Харви стигна до сградата. Опита една от заключените врати. Видимо беше запъхтян. Дъхът му замъгли стъклото. Избърса го с ръкава на сакото си. Долепи ръце до него, заслони очи и надзърна вътре.

Пазачът измърмори нещо под мустак.

Клеър притисна гръб о вратите на асансьора.

Харви се отлепи от стъклото. Вместо да си тръгне, се насочи към въртящата се врата. Тя се напрегна. Можеше да каже на охранителя, че

този мъж я преследва. Тогава Харви щеше да размаха значката си. Би могла да се промъкне до предния вход и да се върне на улицата.

Или да остане тук.

Харви не влезе. Все още стоеше отвън. Главата му беше обърната надясно. Нещо на „Уест Пийчтрий“ бе привлякло вниманието му.

Клеър затаи дъх, докато полицаят не хукна към онова, което го беше разсеяло.

Излезе от рамката на асансьора. Мина отново покрай стъклената преграда.

— Благодаря ви! — каза на пазача.

Мъжът докосна шапката си.

— Пожелавам ви приятен ден.

Клеър отвори вратата. Съвсем не смяташе, че е в безопасност. Хукна пак към Спринг стрийт. Зави наляво по „Уилямс“. Краката ѝ отскачаха от напукания тротоар. Въздухът бе влажен от лекия дъждец. Погледна зад гърба си, бягайки. Опита се да се ориентира. Не беше добра идея да остане на улицата. Трябваше да се скрие някъде, ала бе прекалено рано и заведенията още не бяха отворени.

Телефонът на Лидия иззвъня. Клеър не забави крачка, докато отговаряше:

— Какво?

— Завий наляво — каза Пол. — Отиди в „Хаят Риджънси“.

Тя не затвори. Тръгна наляво. Видя хотела в далечината. Коленете я боляха. Краката ѝ направо виеха. Обикновено бягаше на пътечка, а не по нанагорница и нанадолница, и по пропукан бетон. Потта се стичаше по скалпа и гърба ѝ. Талията на дънките бе започнала да протрива кожата ѝ. Стисна телефона в ръката си, без да спира да тича. Как я следеше Пол? Да не би Мейхю да беше в комбина с Харви? Да не се опитваха да я натикат някъде, където да я заловят?

Пиколото пред „Хаят“ отвори вратата, щом я видя да завива по улицата. И да си беше помислил, че е странно зряла жена, облечена с дънки и риза, да излезе да бяга в шест сутринта, не го каза.

Клеър забави ход, като влезе в сградата. Последва стрелките към дамската тоалетна. Блъсна вратата. Провери кабинките, за да се увери, че са празни.

Вмъкна се в последната и я заключи. Седна на тоалетната чиния. Едва успяваше да си поеме въздух, когато каза:

— Дай ми да говоря с Лидия.

— Мога да ти я дам да чуеш как пици.

Клеър сложи ръка на устата си. Какво беше сторил Пол? Единайсет часа. Имаше достатъчно време да отведе сестра ѝ в Кий Уест, Ню Орлиънс или Ричмънд. Можеше да я измъчва, да я бие и...

Не искаше да си мисли за „и“-то.

— Чуваш ли ме? — попита Пол.

Тя се помъчи да се пребори със сломяващата я агония, причинена от представата за онова, на което бе способен съпругът ѝ.

— Каза, че няма да я нараниш.

— Каза, че ще ми се обадиш.

— Ще размажа шибаната флашка с камион Мак.

Пол разбра, че говори сериозно. Тя нямаше проблем да изгаря мостовите, по които все още се опитваше да мине.

— Къде е? — попита той.

Клеър положи усилие да се сети за район, който познаваше добре, за разлика от него.

— В „Уелс Фарго“ на Сентръл авеню.

— Какво? — Пол звучеше разтревожен. — Това е много опасен район, Клеър.

— Наистина ли се притесняваш за безопасността ми?

— Трябва да бъдеш внимателна — предупреди я той. — Къде се намира банката?

— Близо до Централна поща. — Бе ходила няколко пъти там, за да изпраща писма до Хуманно общество^[6]. — Отивам да я взема. Можем да се срещнем някъде и...

— Едва шест сутринта е. Банката няма да отвори преди девет.

Клеър чакаше.

— Ще се озовеш там твърде рано. Ще разбият теслата, ако я оставиш на „Сентръл“ толкова дълго. — Тя като че ли чуваше как зъбни колела зацепват в главата му. — Стой в хотела. В осем и половина тръгни за Хейпвил. Така ще стигнеш точно когато банката отваря.

— Добре.

— Трафикът ще е ужасен на връщане. Поеми по седемдесет и пети и чакай да ти се обадя.

Не попита как ще знае къде се намира, защото вече бе започнала да си мисли, че той знае всичко.

— Нолан ми каза какво си направил.

— Така ли?

Клеър не се впусна в обяснения, но и двамата бяха наясно, че агентът на ФБР бе видял само онова, което Пол бе поискал да види.

— Каза ми, че си пожелал да влезеш в Програмата за защита на свидетелите.

— Това няма да стане.

— Също и че си държал да гледам как умираш.

Той млькна за момент.

— Трябваше да изглежда истинско. Щях да се върна за теб. Знаеш го.

Клеър не отговори.

Съпругът ѝ продължи:

— Ще се погрижа за всичко това. Знаеш, че винаги го правя.

Тя си пое дъх на пресекулки. Не можеше да устои на мекия му, успокоителен тон. Все още съществуваше малка част от нея, която искаше Пол някак си да оправи нещата.

Но Фред Нолан беше прав. Съпругът, когото познаваше, бе мъртъв. Този непознат в другия край на линията беше измамник. Или може би той бе истинският Пол Скот, а нейният съпруг, приятел и любовник беше една голяма лъжа. Може би само когато наденеше черната кожена маска, се появяваше лицето на истинския Пол.

— Искам да говоря със сестра си — настоя Клеър.

— След минутка — обеща той. — Батерията на телефона ти сигурно пада. Взе ли зарядното от къщата?

Клеър провери на екрана.

— На трийсет процента е.

— Купи си зарядно — нареди Пол. — Трябва да заредиш и теслата. В Пийчтрий Сентър има станция за зареждане. Свалих ти приложение, така че просто...

— Дай ми да говоря с Лидия.

— Сигурна ли си, че искаш?

— Дай шибания телефон на сестра ми.

Последва шумолене, после — слабо ехо от говорителя.

— Събуди се — каза Пол. — Сестра ти иска да те чуе.

Клеър стисна зъби. Звучеше, все едно говореше на дете.

— Лидия? — произнесе тя. — Лидия?

Сестра ѝ не отговори.

— Моля те, кажи нещо, Лиди. Моля те.

— Клеър. — Гласът ѝ беше толкова равен, толкова безжизнен, че усети как някаква ръка се плъзга в гърдите ѝ и ѝ изтръгва сърцето.

— Лиди — повтаряше Клеър, — моля те, само се дръж. Правя всичко, на което съм способна.

Лидия измънка:

— Прекалено късно е.

— Не е прекалено късно. Ще дам на Пол флашката и той ще те пусне. — Клеър лъжеше. Всички бяха наясно, че лъже. Започна да плаче толкова силно, че трябваше да се подпре на стената, за да не падне. — Дръж се още малко. Няма да те изоставя. Обещах ти — никога вече.

— Прощавам ти, Клеър.

— Не го казвай сега. — Тя се сви от мъка. Сълзите ѝ капеха по пода. — Ще ми го кажеш, като се видим, става ли? Ще ми го кажеш, когато това приключи.

— Прощавам ти за всичко.

— Пепър, моля те. Ще сторя каквото трябва. Ще оправя нещата.

— Няма значение — отвърна Лидия. — Вече съм мъртва.

[1] Алюзия за отбора по американски футбол „Атланта Фалкънс“ (Соколите) и бейзболния отбор „Атланта Брейвс“ (Смелчаците). — Б.р. ↑

[2] Иниго Монтоя — герой на Уилям Голдман от романа му „Принцесата булка“ (1973). През 1987 г. книгата е екранизирана. — Б.пр. ↑

[3] Пинто — модел автомобили на „Форд“, произвеждан от 1971 до 1980 г. — Б.пр. ↑

[4] Реплика от филма „Мълчанието на агнетата“ — „Танто за танто, Кларис?“. — Б.пр. ↑

[5] Маршалската служба на САЩ (United States Marshals Service, USMS) — правоохранителна служба, подчинена на Департамента по правосъдие, създадена с приемането на Закона за съдебната власт през

1789 г. Ръководи и Програмата за защита на свидетелите (Witness Protection Program). — Б.р. ↑

[6] Хуманно общество на САЩ (The Humane Society of the United States) — американска организация с нестопанска цел, която се грижи за благополучието на животните. — Б.р. ↑

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Пол се усмихваше, докато оставяше телефона на масата до черната качулка. Лидия не погледна към апарата, нямаше как да го достигне, а към подгизналия плат до него, който отново щеше да бъде увит около главата ѝ. Спрей бутилката беше изпразнена за трети път. Пол пиеше филтрирана вода, за да може пак да я напълни.

Когато беше готов, щеше да го направи пред нея, да сложи качулката на главата ѝ и да я пръска. Секунди преди да припадне, щеше да я сръга с електрическата пръчка за добитък, да я шибне с кожения колан, да я удари с юмрук или да я срита, за да се опита да си поеме въздух.

След това щеше да започне целия процес отначало.

— Звучи добре, нали? Говоря за Клеър.

Лидия извърна поглед от качулката. На работна маса като тази в гаража на Пол имаше компютър. Метални рафтове. Стари компютри. Бе запаметила всичко, защото се намираще на това място от близо дванайсет часа — мъчителят ѝ я осведомяваше на всеки половин час — и единственото, което ѝ пречеше да полудее, беше изброяването, подобно на мантра, на предметите от инвентара, докато Пол я пръскаше с пикня.

„Епъл Макинтош“, матричен принтер, петинчови флопита, записващо видео, записвачка за дискове.

— Обзалагам се, че искаш да разбереш какво има на флашката, Лидия. Наричам го „картата, която ме държи във затвора“.

„Епъл Макинтош“, матричен принтер, петинчови флопита, записващо видео, записвачка за дискове.

— Фред Нолан иска да получи тази информация. Мейхю. Джони. Мнозина други също я желаят. Каква изненада. Пол Скот има нещо, което всички останали искат. — Млъкна за миг. — Ти какво искаш от мен, Лиди?

„Епъл Макинтош“, матричен принтер, петинчови флопита, записващо видео, записвачка за дискове.

— Искаш ли перкоцет?

Въпросът я изтръгна от вцепенението. Можеше да усети горчивия вкус на хапчето в устата си.

Пол размаха шишенцето пред очите ѝ.

— Намерих го в дамската ти чанта. Предполагам, че си го откраднала от Клеър. — Седна на стола отсреща. Сложи шишенцето на коляното си. — Винаги си крала от нея.

Лидия погледна към лекарството. Това щеше да е краят. Беше казала на Клеър, че вече е мъртва, но все още бе останала капчица живот в нея. Ако се поддадеше на желанието си, ако приемеше перкоцета, наистина щеше да е краят.

— Интересно. — Пол кръстоса ръце. — Слушах те как се молиш, как умоляваш и квичиш като убодено прасе, а сега се правиш на много силна? Не искаш ли перкоцет?

Лидия се опита да си припомни еуфорията, с която хапчетата щяха да я изпълнят. Някъде бе чела, че ако си мислиш прекалено дълго за храна, ще ти се отще. Ще излъжеш себе си, че вече си я изял. Това никога не сработваше, когато ставаше дума за понички или хамбургери, или пържени картопки, или... — *„Епъл Макинтош“, матричен принтер, петинчови флопита, записващо видео, записвачка за дискове.*

— Мога да те принудя да изпиеш хапчетата, но кое ще му е забавното тогава? — Пол разтвори още повече краката ѝ с коленете си. — Мога да ги сложа някъде другаде. Та тялото ти да ги абсорбира по-добре. — Пое си дълбоко въздух и го изпусна. — Чудя се какво ли ще е усещането? Дали ще си струва да те изчукам, за да навра с кура си всички тези хапчета в дебелия ти задник?

Умът на Лидия започна да изключва. Така се случва неизбежното. Пол щеше да я притисне, а тя щеше да се изплаши прекалено много или да се пречупи и да блокира.

Ръката му се намести върху бедрото ѝ. Пръстите му задълбаха до кокала.

— Не искаш ли болката да изчезне?

Бе прекалено изтощена, за да изпищи. Молеше се Пол да приключва вече — ударите с юмруци, сръгванията, шамарите, електрическата пръчка, прътът за жигосване, мачетето. Беше гледала какво причинява маскираният с инструментите на занаята си. Беше видяла какво бе сторил бащата на Пол на Джулия. Беше изпитала на

собствен гръб на какво бе способен Пол и беше сигурна, че ролята му във филмите съвсем не беше пасивна.

Той се забавляваше. Въпреки пренебрежението и обидите, които подмяташе, се възбуждаше от болката ѝ. Усещаше твърдия му член, като се наведеше над нея, за да се засити с ужаса ѝ.

Лидия се молеше да е мъртва, когато дойдеше времето да я изнасили.

— Нова стратегия. — Пол взе шишенцето с хапчетата от коляното си. Сложи го на масичката на колелца, където държеше инструментите си. — Мисля, че ще ти хареса.

„Епъл Макинтош“, матричен принтер, петинчови флопити, записващо видео, записвачка за дискове.

Застана пред металните рафтове до компютъра. Безпокойството ѝ нарасна, но не защото щеше да ѝ стори нещо ужасно и ново, а да не би да смени местата на предметите на рафтовете.

„Епъл Макинтош“, матричен принтер, петинчови флопити, записващо видео, записвачка за дискове.

Трябваше да си останат така — точно в този ред. Никой не биваше да ги пипа.

Пол се качи на едно столче стълба.

Лидия едва не изхълца от облекчение. Предметите ѝ бяха в безопасност. Той се пресягаше към най-горния рафт, над оборудването, над флопитата. Свали няколко тетрадки от там. Показа ѝ ги. Облекчението се изпари.

Това бяха бележниците на баща ѝ.

— Родителите ти са плодовити писачи на писма — каза Пол. Отново седна срещу нея. Бележниците бяха в скута му. Най-отгоре имаше купчина писма, които едва сега забеляза. Той вдигна един плик, за да може тя да го види.

Почеркът беше на Хелън — прецизен, красив и до болка познат.

— Бедната, самотна Лидия. Майка ти написа тонове писма до теб през годините. Знаеше ли това? — Поклати глава. — Естествено, няма откъде да знаеш. Казах на Хелън, че съм се опитал да ти ги предам, но че си бездомна и живееш на улицата, или че си в клиника, но са те изписали, преди да стигна до теб. — Хвърли писмата на пода. — В интерес на истината се чувствах зле всеки път, в който Хелън ме питаше дали съм чувал нещо за теб, защото, разбира се, трябваше да ѝ

кажа, че все още си дебела, нищо и никаква наркоманка, която смуче курове за окси.

Думите му имаха противоположен ефект. Хелън ѝ беше писала. Имаше десетки писма в купчината. На майка ѝ продължаваше да ѝ пука за нея. Не се бе отказала от дъщеря си.

— Хелън щеше да е чудесна баба на Дий.

Дий. Лидия дори не можеше да си спомни лицето ѝ. Всичките ѝ образи бяха изличени втория път, когато Пол я удари с електрическата пръчка за добитък.

— Чудя се дали ще изгуби сваят, щом Дий изчезне, по същия начин, както след отвличането на Джулия. — Погледна нагоре. — Едва ли помниш, но Клеър беше изключително самотна тогава.

Лидия си спомняше. Тя бе там.

— Всяка нощ клетата малка Клеър беше съвсем сама в тази голяма къща на „Булевард“ и слушаше рева на нестващата ти за нищо майка. На кой не му пукаше дали тя също плаче, преди да заспи, нали? Ти беше прекалено заета да натъпчеш всяка една дупка на тялото си. Затова тя си падна толкова много по мен, Лиди. Клеър си падна по мен, защото вас ви нямаше, за да я хванете.

„Епъл Макинтош“, матричен принтер, петинчови флопита, записващо видео, записвачка за дискове.

— Виж това. — Пол вдигна един от бележниците на Сам. — На баща ти също не му пукаше за Клеър. Всичките му писма бяха до Джулия. Клеър прочете повечето от тях, със сигурност онези, които написа, преди тя да отиде в колеж. Само си представи как се е почувствала. Майка ѝ беше на ръба на алкохолизма и не можеше да стане от леглото. Баща ѝ прекарваше часове в писане на писма до мъртвата си дъщеря, а живото му дете стоеше пред очите му.

Лидия поклати глава. Не беше точно така — поне не изцяло. Хелън бе излязла от депресията. Сам правеше всичко по силите си за Клеър. Водеше я на пазар, на кино, посещаваха музеи.

— Не се учудих, че не искаше да го види, когато получи удар. — Пол прелистваше страниците. — Аз я накарах да отиде. Казах ѝ, че ще съжалява, ако не го стори. Тя ме послуша, както винаги. Странното е, че наистина харесвах баща ти. Напомняше ми за собствения ми баща.

Лидия изкриви челюст и стисна зъби, за да не му се развика.

— Никога не знаеш какво можеш да очакваш от родителите си, нали? Могат да бъдат егоистични копелета. Смятах, че двамата с баща ми сме близки, но той отвлече Джулия без мен. — Пол вдигна поглед от бележниците. Очевидно хареса онова, което видя в изненаданата физиономия на Лидия. — Трябва да призная, че бях разочарован. Върнах се у дома за пролетната ваканция и намерих голямата ти сестра в хамбара. Не беше оставил много от нея, за да се позабавлявам.

Лидия затвори очи. „Епъл Макинтош“. Какво следваше? Не можеше да погледне към рафтовете. Трябваше да се сети сама. „Епъл Макинтош“.

— Сам беше умен — продължи Пол. — Искам да кажа, много по-умен, отколкото го смятахте вие. Никога нямаше да открие тялото на Джулия, аз съм единственият жив човек, който знае къде е тя, но беше стигнал до мен. Разбрал е за баща ми. Разбрал е, че някак си съм замесен. Известно ли ти е това?

Лидия бе привикнала към изненадите.

— Сам ме извика в апартамента си. Вярваше, че може да ме изиграе, обаче аз направих някои проучвания, преди да се срещнем. — Пол вдигна бележниците на баща ѝ като някакъв трофей. — Съветът ми е: Ако се опитваш да изиграеш някого, не оставяй писанията си да се търкалят наоколо.

Лидия стисна страничните облегалки на стола.

— Млъквай, мамка ти.

Пол се усмихна.

— Ето го моя малък боец.

— Какво си сторил на баща ми?

— Мисля, че знаеш. — Започна да прехвърля бележниците един по един. Проверяваше първите страници. Търсеше нещо. — Пристигнах в апартамента му в уречения час. Налях питиета, за да говорим като мъже. Баща ти обичаше да прави това, нали? Да дава ясно да се разбере кои са мъжете и кои са момчетата.

Думи на баща ѝ, Лидия сякаш го чуваше да ги изрича.

— Сам изпи водката си. Наричаше се социален пияч, но всички бяхме наясно, че пие нощем, за да заспи, нали така? Точно както правеше и Хелън, докато бедната Клеър стоеше сама в стаята си и се чудеше защо никой от семейството ѝ не забелязва, че все още е жива.

Лидия преглътна. Изгори я горчилката на пикнята му.

— Предполагам, че водката е прикрила вкуса на хапчетата за сън, които сложих в питието му.

Тя искаше да затвори очи. Да го изличи. Ала не можеше.

— Главата му увисна. — Пол изимитира как баща ѝ бе изпаднал в безсъзнание. — Завързах го с чаршафи, бях ги взел със себе си. Накъсани на дълги ивици. Ръцете му бяха толкова отпуснати, та се разтревожих, че ще умре, преди да започне забавата.

Лидия беше впила всяко от сетивата си в Пол.

Той се облегна на стола и разпери крака. Застави се да не поглежда надолу, знаеше точно какво похитителят ѝ иска да види тя.

— Ако използваш ивици от чаршафи, за да завържеш някого, следите не личат, когато коронерът^[1] трябва да установи причината за смъртта. В случай че си внимателен, искам да кажа, защото се налага да ги увиеш както си му е редът — аз ги увих, понеже имах достатъчно време с баща ти. Държа да ме чуеш внимателно, Лиди: имах цялото време на света с баща ти.

В главата ѝ беше пълен хаос. Идваше ѝ прекалено много. Не можеше да асимилира онова, което Пол ѝ казваше.

— Когато Сам се събуди, гледахме касетата заедно. Знаеш ли за коя касета говорях? Онази с Джулия. — Пол разтърка страните си. Брадата му беше пораснала. — Исках да гледаме всички касети заедно, обаче се опасявах, че съседите ще чуят виковете му. — Побърза да добави: — Не че Сам не крещеше нощем, но все пак.

Лидия слушаше равномерното си дишане. Преподреди думите на Пол в съзнанието си, докато не образуваха смислаеми изречения. Той беше дрогирал баща ѝ. Беше го накарал да гледа как убиват най-голямата му дъщеря по брутален начин.

— Накрая взех да се колебая дали да не кажа на Сам къде захвърлихме тялото на Джулия с татко. Какво лошо, не е ли така? Бяхме наясно, че е на път да умре. — Сви рамене. — Може би трябваше да му кажа. Това е един от онези въпроси, които продължаваш да си задаваш и след години. Имам предвид, Сам беше толкова измъчен, нали? Единственото, което искаше да узнае, беше къде е тя, а аз разполагах с отговора, но просто не можах да му кажа.

Лидия съзнаваше, че трябва да е бясна. Трябваше да се опита да го убие. Ала не можеше да помръдне. Дробовете ѝ бяха мокри от урината. Стомахът ѝ беше пълен. Тялото ѝ бе сковано от болка. По

ръцете ѝ зееха белези от електрическата пръчка. Раната на челото ѝ се беше отворила. Устната ѝ бе разцепена на две. Ребрата ѝ бяха толкова натъртени, та имаше чувството, че кокалите ѝ се бяха превърнали в ножове.

— Използвах нембутал — каза Пол. — Знаеш какво е това, нали? Дават го на животни, за да ги избавят от мъките. А той беше изпълнен с мъка, особено след като изгледа касетата. — Пол бе намерил бележника, който търсеше. — Ето. — Вдигна страницата, за да може Лидия да я види. Долната половина беше скъсана. — Изглежда ли ти познато?

Прощалната бележка на баща ѝ бе написана на откъснат от тетрадка лист. В главата ѝ все още се мерзелееха разкривените думи:

На всичките ми красиви момичета — обичам ви с всяка частичка от сърцето си.

Татко

— Мисля, че избрах точното изречение, а, какво ще кажеш? — попита Пол. Сложи бележника отново в скута си. — Избрах го заради Клеър, защото смятах, че то се отнася за нея. Всичките му красиви момичета. Ти никога не си била наистина красива, Лидия. А Джулия — споменах ти, че все още я посещавам от време на време. Вече не е красива. Тъжно е да я гледам как се разлага с годините. Последния път, когато ходих при нея, бяха останали само изгнили кости, дълги кичури мръсна руса коса и онези глупави украшения, които носеше на китката си. Помниш ли ги?

Гривните. Джулия носеше гривни на лявата ръка и голяма черна панделка в косата. Беше откраднала обувките ѝ, за да допълни тоалета си, понеже и бездруго, казваше, на нея ѝ стоят по-добре.

Изведнъж устата на Лидия се напълни с много слюнка. Помъчи се да преглътне. Гърлото ѝ се сви. Закашля се.

— Не искаш ли да знаеш къде е Джулия? — попита Пол. — Все пак точно това разби семейството ви. Не изчезването ѝ, не вероятната ѝ смърт, а незнаенето. Къде е Джулия? Къде е сестра ми? Къде е дъщеря ми? Незнаенето напълно унищожи всички ви. Дори баба

Джини, макар че дъртата кучка обича да се държи така, все едно миналото е минало.

Лидия почувства, че отново започва да пропада в онази бездна на ръба на неизбежното. Нямахме смисъл да го слуша повече. Вече знаеше всичко, от което имаше нужда. Дий и Рик я обичаха. Хелън не се беше отказала от нея. Бе простила на Клеър. Преди два дни щеше да се паникьоса, ако някой ѝ кажеше, че разполага с ограничено време да оправи всичко, но в крайна сметка семейството ѝ беше единственото важно нещо.

— Понякога посещавам Джулия. — Изучаваше лицето ѝ, за да прецени влиянието, което ѝ оказваха думите му. — Ако имаше право на предсмъртно желание, нямаше ли да поискаш да разбереш къде е Джулия?

„Епъл Макинтош“, матричен принтер, петинчови флопита, записващо видео, записвачка за дискове.

— Ще ти прочета някои пасажии от дневника на баща ти и след това пак ще ти приложа водното мъчение... — Пол погледна часовника си. — Двайсет и две минути. Става ли?

„Епъл Макинтош“, матричен принтер, петинчови флопита, записващо видео, записвачка за дискове.

Той сложи бележника най-отгоре върху другите. Започна да чете на глас:

— „Помня първия път, в който аз и майка ти те изведохме на снега. Опаковахме те като ценен подарък. Шалът беше така увит около главата ти, че можехме да зърнем единствено малкото ти, розово носле.“

Гласът му. Пол познаваше Сам. Бе прекарал часове с него — последните му часове — и знаеше как да чете думите му със същия мек ритъм, който му беше присъщ.

— „Заведохме те да видиш баба Джини. Майка ти, естествено, не беше доволна от това.“

— Да — каза Лидия.

Пол вдигна поглед от страницата.

— Какво „да“?

— Дай ми перкоцета.

— Разбира се. — Остави бележниците на пода. Разви капачката на спрей бутилката. — Но първо трябва да си го заслужиш.

[1] Коронер — длъжностно лице в страни с англосаксонска правна система, което разследва обстоятелствата при смърт, предизвикваща подозрения. — Б.р. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Клеър седна на тоалетната чиния с лакти върху коленете и с глава в шепите. Беше си изплакала сълзите. Нищо не бе останало в нея. Дори сърцето ѝ се затрудняваше да бие в гърдите ѝ. Бавните удари бяха болезнени. Всеки път, в който усещаше пулса си, съзнанието ѝ тихичко повтаряше: Лидия.

Лидия.

Лидия.

Сестра ѝ се бе предала. Клеър го долови в гласа ѝ. Напълно и окончателно. Какви ужасии ѝ беше причинил Пол, та бе решила, че вече е мъртва?

Търсенето на отговора щеше да я тласне още по-дълбоко в отчаянието.

Облегна глава на студената стена. Затвори очи. Беше смазана от изтощение. В интерес на истината просто искаше да се предаде, също като сестра си. Желаше това с всяка фибра на тялото си. Устата ѝ бе суха. Зрението ѝ — размазано. Ушите ѝ пищяха. Спала ли беше в стаята за разпити? Дали можеше да смята безсъзнанието вследствие нокаута на Пол за почивка?

Доколкото бе в състояние да прецени, беше будна от двайсет и четири часа. Последния път, в който яде нещо, бе вчера сутринта, когато Лидия ѝ направи яйчен хляб. Имаше два часа и половина преди предполагаемото ходене до банката в Хейпвил — за какво? Адам разполагаше с USB драйва. Той беше онзи, с когото се налагаше да говори. Офисът на „Куин + Скот“ се намираще през десет пресечки. Адам щеше да бъде там за презентацията след няколко часа. Трябваше да го чака пред офиса, а не да стои в тоалетната на „Хаят“. Ако лъжата ѝ за Хейпвил беше измислена, за да ѝ спечели време, то тогава се бе сдобила с още четири-пет безполезни часа.

Все още не знаеше как ще постъпи. Умът ѝ отказваше да се върти в добре познатия кръг. Мейхю. Нолан. Конгресменът. Револверът.

Какво, по дяволите, щеше да прави с оръжието? Цялата ѝ увереност се бе изпарила. Не бе способна да възпламени стоманената решителност, която я обзе, когато за първи път хвана револвера в ръце. Наистина ли можеше да застреля Пол? По-точният въпрос вероятно бе, можеше ли да го застреля и наистина да го улучи? Тя не беше Ани Оукли^[1]. Трябваше да е достатъчно близо до него, за да го уцели, но не толкова, че да ѝ отнеме оръжието.

А и трябваше да го запрати в главата му, защото нямаше никакви шибани патрони.

Вратата на тоалетната се отвори. Инстинктивно Клеър придърпа краката си към гърдите и опря пети на тоалетната чиния. Чу меки стъпки по порцелановите плочки. Харви? Предположи, че толкова едър мъж би стъпвал много по-тежко. Една от вратите на кабинките се отвори, после още една и още една, докато най-сетне не издрънча и заключената, зад която беше тя.

Разпозна обувките. Кафяви мокасини „Изи Спирит“, удобни за сноване между библиотечни рафтове. Светлокафяви панталони, върху които не би личала прахта от стари списания и книги.

— Мамо... — Клеър отвори вратата. — Ти си тук? Как ме намери?

— Обиколих сградата, след като се отървах от опашката ти.

— Какво си направила?

— Видях мъжа, който тичаше подире ти. Отидох от другата страна на сградата и започнах да пляскам с ръце, за да привлека вниманието му, и... — Хелън се държеше за вратата. Лицето ѝ бе почервенияло. Едва си поемаше дъх. — Позволиха ми да мина направо през главното лоби. От пазача разбрах, че тъкмо си тръгнала. Бягаше толкова бързо, та едва не те изгубих, но после пиколото отвън каза, че си тук.

Клеър се беше опулила от изумление. Хелън носеше шарена блуза и тежка огърлица. В този вид би трябвало да устройва премиери на книги в библиотеката, а не да търчи по централните улици на Атланта, за да отвлича вниманието на преследвач.

— Все още ли искаш да преместя колата ти? — попита Хелън.

Клеър поклати глава, защото не знаеше какво иска да направи майка ѝ.

— Разбрах, че Пол е бил обвинен в присвояване на пари. — Млъкна за миг, сякаш очакваше дъщеря ѝ да възрази. — Агент Нолан се отби у нас вчера следобед, а после дойде и капитанът от полицията, Джейкъб Мейхю, веднага след като онзи си тръгна.

— Наистина го е направил — изрече Клеър и се почувства добре, че каза на майка си дори и тази малка частица истина. — Пол е откраднал три милиона долара от компанията.

Хелън изглеждаше потресена. Три милиона долара бяха адски много пари за нея.

— Ще ги върнеш. Ще се преместиш да живееш при мен. Можеш да започнеш работа като учителка по изобразително изкуство.

Клеър се засмя, защото от устата на майка ѝ всичко звучеше прекалено просто.

Хелън стисна устни. Очевидно желаше да разбере какво става, ала попита единствено:

— Искаш ли да те оставя сама? Нуждаеш ли се от помощта ми? Кажете ми какво да правя.

— Не знам — призна Клеър, още едно късче истина. — Трябва да тръгна за Хейпвил след два часа.

Хелън не се поинтересува защо. Само отвърна:

— Добре. Какво друго?

— Да заредя тeслата. И да намеря зарядно за айфон.

— Имам в мен. — Отвори дамската си чанта от кафява кожа, украсена с цветя на дръжката. — Изглеждаш ужасно. Кога за последно хапна нещо?

Лидия я попита същото вчера сутринта. Клеър ѝ бе позволила да се погрижи за нея и сега сестра ѝ беше пленничка на Пол. Негова разменна монета. Негова жертва.

— Миличка? — Хелън държеше зарядното в ръка. — Хайде да отидем в лобито и да си вземем нещо за хапване.

Клеър ѝ разреши да я изведе от тоалетната по същия начин, по който ѝ бе позволила да я измъкне от стаята за разпити във ФБР. Майка ѝ я заведе в дъното на лобито на хотела. Там имаше няколко огромни дивана и меки фотьойли. Тя направо се свлече на най-близкия.

— Стой тук — нареди Хелън. — Ще отида до барчето и ще поръчам нещо.

Клеър отпусна глава. Трябваше да отпрати майка си. Лидия бе в опасност заради нея — беше я въвлякла в лудостта на Пол. Нямахше да тласне Хелън по същия път. Длъжна бе да измисли нещо, което да ги извади от това положение. Съпругът ѝ щеше да иска да се срещнат на някое уединено място. Трябваше да предложи алтернатива. Някъде, където има много хора. Например мол. Познаваше всички класни магазини във „Фипс Плаза“. Представи си се как се разхожда в „Сакс“ с праметнати на ръката ѝ дрехи. Налагаше се да ги пробва, защото размерите на някои от марките бяха по-малки от обичайното или може би тя напълняваше, откакто спря да играе тенис по четири часа на ден. Искаше да погледне новите чанти „Прада“, но витрината беше толкова близо до щанда с парфюмите, че алергията ѝ се пробуди.

— Скъпа?

Клеър вдигна поглед. Светлината се бе променила. Както и обстановката. Хелън седеше на дивана до нея. Държеше книга с меки корици в ръката си. Пъхна палец, за да отбележи мястото, до което бе стигнала.

— Оставих те да спиш час и половина — обясни тя.

— Какво? — Клеър се изправи паникьосана. Огледа лобито. Сега имаше повече хора. Рецепцията беше пълна. Гости на хотела влачеха куфари по килима. Взря се в лицата наоколо. Нямахше го Джейкъб Мейхю. Нито Харви Фолк.

— Каза ми, че разполагаш с два часа. — Хелън прибра книгата в дамската си чанта. — Заредих ти айфона. Теслата е включена една улица по-нагоре на Пийчтрий Сентър авеню. Чантата ти е до теб. Прибрах ключа в джобчето с ципа. Сложила съм ти и чисто бельо. — Майка ѝ посочи към масичката за кафе. — Храната е още топла. Трябва да хапнеш. Ще се почувстваш по-добре.

Клеър погледна към масата. Хелън ѝ бе купила голяма чаша кафе и пилешки хамбургер.

— Хайде. Имаш време.

Майка ѝ беше права. Трябваше да вкара малко калории в организма си. Кафето можеше да го поеме, за храната не бе толкова сигурна. Махна пластмасовия капак на чашата. Хелън бе сипала достатъчно мляко, за да стане течността бяла, точно както я обичаше.

Майка ѝ разгъна една салфетка и я разстла в скута ѝ.

— Знаеш, че на този револвер му трябват патрони с калибър 38 Спешъл, нали?

Клеър отпи от кафето. Хелън беше влизала в тèsлата. Бе видяла оръжието в джоба на вратата.

— В дамската ти чанта е. Не ми се струва безопасно да държиш пистолет в колата си, когато е паркирана на улицата. Не намерих магазин в центъра, иначе щях да ти купя патрони.

Клеър остави чашата. Разопакова хамбургера, за да прави нещо с ръцете си. Очакваше стомахът ѝ да се преобърне от миризмата, но осъзна, че всъщност е гладна. Отхапа голяма хапка.

— Хъкълбери ми се обади — подхвърли Хелън. — Каза ми, че знаеш за касетата.

Клеър преглътна. Гърлото още я болеше, дето беше викала в задния двор на къщата на Фулър.

— Излъга ме за Джулия.

— Предпазих те. Съществува разлика.

— Имах правото да знам истината.

— Ти си мое дете. Аз съм твоя майка. — Хелън беше непоколебима. — Няма да се извинявам, че съм си свършила работата.

Клеър се възпря да ѝ отвърне, че се радва да чуе, че е свършила нещо.

— Лидия ли ти показва касетата? — попита Хелън.

— Не. — Нямах да позволи вината отново да бъде хвърлена върху сестра ѝ. — Намерих я чрез интернет. Аз ѝ я показах. — Телефонът на Лидия. Майка ѝ бе видяла непознатия номер, когато ѝ се обади. — Взех телефона ѝ. Моят беше откраднат по време на нападението, а ми трябваше апарат, затова взех нейния.

Хелън не я притисна за по-подробно обяснение, явно защото бе разследвала безброй кражби, докато момичетата растяха. Само попита:

— Добре ли си?

— Чувствам се по-добре. Благодаря ти. — Клеър зарея поглед над рамото ѝ, тъй като не можеше да се насили да я погледне в очите. Нямах как да ѝ каже за Лидия, но би могла да сподели за Дий. Майка ѝ беше баба. Имаше красива, умна внучка, която, надяваше се, бе скрита на място, където Пол никога нямаше да я намери.

А това означаваше, че не може да допусне Хелън да разбере за нея в момента.

— Докато двамата с Уин те търсихме, си спомних нещо, което баща ти ми каза някога. — Тя стисна по-силно дамската си чанта. — Каза ми, че децата винаги имат различни родители, дори в едно и също семейство.

Семейство. Хелън притежаваше по-голямо семейство, отколкото предполагаше. Клеър усети тежестта на собствената ѝ вина да притиска гърдите ѝ.

Майка ѝ продължи:

— Мисля, че бях доста добър родител, когато Джулия беше малка и бяхме само тримата. — Засмя се, защото споменът я правеше щастлива. — Тогава се появи Пепър, която беше такава фога, с характер, но аз обичах всяка изнервяща и трудна минута с тях, макар постоянно да се дърпаха с Джулия.

Клеър кимна. Помнеше разправиите на висок тон между по-големите си сестри. Приличаха си прекалено много, за да издържат повече от няколко часа, без да се скарат.

— Тогава се появи ти. — Хелън се усмихна мило. — Беше толкова послушна в сравнение със сестрите си. Беше тиха и добра и двамата с баща ти седяхме вечер и си говорехме колко си различна. „Сигурна ли си, че не са разменили бебетата в болницата? — питаше ме той. — Може би трябва да отидем до градския арест и да видим дали нашето дете не е задържано за нарушаване на обществения ред?“

Клеър се усмихна, това звучеше точно като нещо, което баща ѝ би казал.

— Наблюдаваше всичко. Забелязваше всичко. — Хелън поклати глава. — Гледах те как стоиш във високото си столче и следиш всяко мое движение. Беше толкова любопитна за света и за хората — за техния нрав и индивидуалност, за изблиците им — че се страхувах да не се изгубиш. Затова те водех на нашите малки разходки. Помниш ли?

Клеър бе забравила, ала сега си спомни. Майка ѝ я водеше в музеи на изкуствата в Атланта, на куклен театър и даже на един злополучен курс по грънчарство.

Само двете. Нямахте я Пепър да ѝ развали идеално оформената купа. Нямахте я Джулия да съсипе кукления спектакъл с коментарите си за патриархалната двойка Пънч и Джуди.

Хелън заяви:

— Бях наистина добра майка за теб тринайсет години, а след това станах наистина лоша за около пет. Имам чувството, че прекарвам всеки ден оттогава в опити да намеря начин отново да бъда добра.

Клеър едновременно искаше и избягваше този разговор през последните двайсет години, но знаеше, че ако го подхванат сега, ще се разпадне на части.

— Какво мислиш за Пол? — попита.

Хелън взе да върти пръстена си. Съпругът ѝ грешеше. Самата тя въртеше собствения си пръстен, понеже бе виждала майка си да го прави безброй пъти.

— Няма да нарушиш чувствата ми. Искам да знам истината.

Хелън не смени темата.

— Казах на баща ти, че Пол е като рак отшелник. Те са мършояди. Не могат сами да си правят черупки, затова обикалят, докато не намерят някоя изоставена, и се нанасят в нея.

Клеър знаеше по-добре от всеки друг, че майка ѝ е права. Пол се бе нанесъл в нейната черупка, онази, която беше изоставена от опечаленото ѝ семейство.

— Предполага се, че ще тръгна за Хейпвил след по-малко от половин час. Към една банка близо до „Дуорф Хаус“ — обясни тя. — Трябва да изглежда, все едно съм там, а аз да бъда на друго място.

— Коя банка?

— „Уелс Фарго“. — Клеър отхапа от хамбургера. Виждаше, че майка ѝ отчаяно се нуждае от още информация. — Следят ме. Не мога да отида в Хейпвил, а и не бива да разбират накъде се отправям наистина.

— Тогава ми дай телефона си и аз ще тръгна за Хейпвил. Ще се наложи да взема тeслата. Може би следят и нея.

Телефонът. Как можеше да е толкова глупава? Пол знаеше, че е била в сградата на ФБР. Знаеше точното ѝ местоположение на улицата. Каза ѝ да завие наляво към хотела. Съпругът ѝ използваше приложението „Намери ми телефона“, защото бе сигурен, че Клеър не би отишла никъде без единствената си връзка с Лидия.

Каза на майка си:

— Трябва да мога да отговарям на телефона, ако звънне. Да бъде моят глас.

— Не можеш ли да пренасочиш обажданията? — Хелън кимна към магазина за подаръци в лобито на хотела. — Продават телефони с предплатени услуги. Защо да не купим един, или да ти дам моя?

Клеър беше слисана. За по-малко от минута Хелън бе решила един от най-големите ѝ проблеми.

— Ето. — Майка ѝ извади от чантата ключовете за колата си, заедно със синия талон за паркиране. — Вземи ги. Аз ще отида да проверя за телефон.

Клеър взе ключовете. Като човек, който цял живот беше каталогизирал, Хелън си бе записала нивото и номера на паркомястото на гърба на талона.

Наблюдава я, докато говореше с продавача в магазина. Той ѝ показваше различни модели телефони. Запита се коя беше тази уверена и ефикасна персона, но осъзна, че вече я познава. Това бе Хелън Каръл отпреди отвличането на Джулия.

Или може би Хелън Каръл, която се беше завърнала при нея, след като бе приключила с жалеенето за Джулия. Беше се обадила на Уин Уолас веднага щом Клеър бе затворила. Цяла нощ я беше търсила. Спаси я от Фред Нолан. Отвлече вниманието на Харви Фолк, та да може да се измъкне. А сега се намиреше в лобито на този хотел и правеше всичко по силите си, за да ѝ помогне.

Изпита силно желание да я помоли да ѝ помогне за решаването и на другите ѝ проблеми, ала не бе в състояние да измисли правдоподобна история, която да не разкрива истината, а знаеше, че майка ѝ не би могла да държи до безкрай юздите на любопитството си. Не можеше да повярва колко изобретателна беше. Дори бе потърсила патрони за револвера. Пол щеше да е шокиран.

В миг Клеър се усети. Нямахте да разкаже тази история на съпруга си, когато се прибереше от работа тази вечер. Никога вече не ще имаха подобни моменти.

— Това беше лесно. — Хелън бе извадила новия телефон от кутията. — Батерията е наполовина заредена, ама аз имам зарядно за кола. Приятният младеж ми даде купон за допълнителни трийсет минути безплатно. Ако да платиш за нещо, за да получиш още нещо, означава, че то е безплатно. — Седна до Клеър. Очевидно бе нервна, защото бърбореше по същия начин, по който и дъщеря ѝ, когато беше нервна. — Платих в брой. Навярно съм параноична, но ако от ФБР те

следят, нищо чудно да следят и мен. О! — Бръкна в чантата си и измъкна една пачка. — Изтеглих ги от банкомата, докато спеше. Петстотин долара.

— Ще ти ги върна. — Клеър взе парите и ги прибра в дамската си чанта. — Не мога да повярвам, че правиш всичко това.

— Искам да ти кажа, че съм ужасена от онова, в което вероятно си замесена. — Хелън се усмихваше, ала в очите ѝ блестяха сълзи. — Последния път, в който бях ужасена заради едно от децата си, провалих всички в семейството. Провалих баща ти, провалих теб и Лидия. Не мога да си го позволя отново. Така че теа *culpra*^[2] и бих изменила целия път до федералния затвор, ако е необходимо.

Клеър осъзна, че майка ѝ смята, че всичко е заради присвояването на парите. От ФБР и полицията бяха ходили при нея. Нолан бе привикал дъщеря ѝ на единайсетчасов разпит. Клеър я пращаше в банка в Хейпвил. Хелън си мислеше, че е подредила парчетата на пъзела, но нямаше абсолютно никаква представа какво се случва наистина.

Взе телефона на Лидия.

— Любезният мъж в магазина ми каза да отидем на „Настройки“. Клеър грабна апарата от ръцете ѝ.

— Трябва да въведа паролата. — Наклони екрана на една страна, да не може майка ѝ да види последната снимка, която бе отворила — на Лидия в багажника на Пол. Махна я и се престори, че въвежда паролата, преди да ѝ върне телефона. Наблюдаваше я изумена как работи със софтуера.

Хелън вкара номера на бърнърфона и излезе от менюто.

— О, я гледай. — Обърна екрана към Клеър. — Виждаш ли ей това забавно нещо горе, изображението на телефон и стрелка? Означава, че разговорите са пренасочени. — Изглеждаше впечатлена. — Какво чудесно малко устройство.

Клеър нямаше доверие на забавното нещо горе.

— Набери номера, за да сме сигурни, че работи.

Хелън извади айфона си. Намери номера на Лидия при последните повиквания. Двете зачакаха. Минаха няколко секунди, след което бърнърфонът започна да звъни.

Хелън прекъсна връзката.

— Майка ми често ме гълчеше, че ѝ се обаждам по телефона. Казваше ми: „Толкова е безлично. Защо не ми напишеш писмо?“. Аз те гълча, че ми пишеш имейли, а не ми се обаждаш. Всичките ми приятелки пък гълчат внуците си за неграмотните им писания. Каква странна галиматия само.

— Обичам те, мамо.

— Аз също те обичам, захарче. — Хелън разчисти безпорядъка, който Клеър бе оставила на масата. Опитваше се да изглежда спокойна, но ръцете ѝ трепереха. Все още имаше сълзи в очите. Очевидно беше раздвоена, ала също така решена да направи всичко възможно, за да помогне. — Ще тръгвам. Колко дълго трябва да остана в банката?

Клеър нямаше представа колко време бе необходимо, за да се отвори един сейф.

— Поне половин час.

— И после?

— Върни се на седемдесет и пети път. Ще ти се обадя по телефона да ти кажа какво да правиш. — Клеър бе запомнила инструкциите на Пол. — Внимавай. Районът не е безопасен, особено за човек с тѐсла.

— На паркинга на банката ще има охранител. — Хелън докосна дъщеря си по бузата. Ръката ѝ леко трепереше. — Когато всичко това приключи, ще вечеряме заедно. С питиета — много питиета.

— Добре.

Клеър провери колко е часът, да не гледа как майка ѝ се отдалечава. Адам Куин бе казал, че презентацията е първото му задължение за деня. Офисът отваряше в девет, което означаваше, че разполага с половин час, за да мине десет пресечки.

Прибра бърнърфона в задния си джоб. Преметна дамската си чанта през рамо. Допи кафето, докато вървеше към тоалетната. Външният ѝ вид не се бе променил особено, откакто зърна отражението си в огледалото зад Фред Нолан. Косата ѝ беше сплескана отзад. Дрехите ѝ бяха раздърпани. Вероятно миришеше на пот от бягането през града.

Раната на бузата все още я болеше. Синината под окото ѝ бе започнала да чернее. Докосна с пръсти кожата си. Пол беше ударил и Лидия. Челото ѝ кървеше. Едното ѝ око бе подуто и полузатворено.

Определено ѝ беше сторил и други неща, които я бяха накарали да се предаде, да повярва, че независимо от действията на Клеър вече е мъртва.

— Не си мъртва, Лидия. — Изрече думите на глас както заради себе си, така и заради сестра си. — Няма да те изоставя.

Пусна чешмата. Не можеше да отиде при Адам Куин в това състояние. Ако партньорът на съпруга ѝ наистина нямаше представа в какво е замесен той, навярно щеше да ѝ помогне, само да не приличаше на бездомница. Изми си лицето, после бързо си взе курвенски душ. Бельото, което Хелън ѝ бе донесла, ѝ стигаше до пъпа, но нямаше право да се оплаква.

Зализа косата си назад, след което прокара пръсти през нея, за да изсъхне. В чантата си намери гримове. Фон дьо тен. Коректор за лице. Сенки за очи. Руж. Пудра. Спирала. Очна линия. Потръпна, когато потупа с върха на пръста мястото около синината. Болката си струваше, защото имаше чувството, че бавно започва да се осъзнава.

Сънят в продължение на час и половина бе помогнал повече от коректора за лице за деветдесет долара. Усети как мозъкът ѝ се пробужда отново. Спомни си въпроса, който препоръча на Нолан да си зададе: Защо му е на Пол да се размотава наоколо?

Искаше флашката. Клеър не беше толкова нарцистична, та да смята, че се навърта заради нея. Той умееше да оцелява. Рискуваше безопасността си, за да си върне USB драйва, и казваше на съпругата си нещата, които мислеше, че тя иска да чуе, понеже да я залъгва беше най-добрият начин да го получи.

Любовните признания бяха морковът. Лидия беше тоягата.

Нолан си въобразяваше, че Пол му предлага доказателство за самоличността на маскирания, но Клеър знаеше, че съпругът ѝ няма да предостави на ФБР улики срещу себе си. Тогава? Каква информация можеше да е качена на флашката, която бе толкова важна за него, че да рискува свободата си?

— Списъкът с клиентите му — каза на отражението си Клеър. Това беше единственото, в което имаше логика. Вчера по телефона Пол ѝ заяви, че е влязъл в семейния бизнес, защото се нуждаел от средства за обучението си. Като се оставеше настрана, че бе завършил преди доста години, какви пари бяха готови да плащат хората, за да гледат тези филми? И колко точно имена съдържаха списъкът?

Видеоколекцията на Джералд Скот датираше поне от двайсет и четири години. Имаше най-малко сто касети в гаража. Оборудването, наредено на металните рафтове, предполагаше различни видове възпроизвеждане. Флопита за фотографии. DVD-та за филми. Компютър „Мак“, с който да качва обработените видеа в интернет. Трябваше да съществува и международен елемент. Пол бе водил Клеър в Германия и Холандия повече пъти, отколкото можеше да преброи. Казваше ѝ, че през деня ходи на конференции, но нямаше как да знае как точно запълва времето си.

Пол едва ли беше единственият в бизнеса, ала доколкото го познаваше, трябва да бе най-добрият. Вероятно беше предоставил концепцията си на други мъже в различни части на света, един вид франчайзинг^[3]. Със сигурност искаше фантастични пари. И контролираше всяка брънка от пазара.

Докато притежаваше свой списък с клиенти, можеше да ръководи бизнеса от всяка точка на планетата.

Вратата на тоалетната се отвори. Влязоха две млади момичета. Те се кискаха, бяха щастливи и носеха чаши от „Старбъкс“, пълни със сладък, леден буламач.

Клеър спря водата. Провери грима си. Раната ѝ още си личеше на определена светлина, ала лесно можеше да я обясни. Адам я бе видял на погребението. Знаеше, че бузата ѝ е одрана.

Лобито се беше напълнило с гости на хотела, които желяеха да закусят. Клеър се заозърта за Джейкъб Мейхю и Харви Фолк, но никъде не ги мярна. От филмите знаеше, че агентите на ФБР носят слушалки, така че огледа ушите на всички самотни мъже наоколо. После и на жените, понеже във ФБР имаше и жени. Беше сигурна, че това бяха туристи и бизнесмени, защото изглеждаха такива едни безформени и отпуснати, а смяташе, че за да работиш за Бюрото, трябва да си снажен и стегнат.

Освеженият ѝ мозък тутакси прескочи към следващото заключение: никой не я беше открил в „Хаят“, което означаваше, че Пол не им бе съобщил местоположението ѝ, което означаваше, че той не работеше с Джейкъб Мейхю или ФБР, което пък означаваше по подразбиране, че не беше в комбина и с Джони Джаксън.

Вероятно.

Бърз поглед навън ѝ разкри, че лекият дъждец е преминал в силен дъжд. Клеър се качи един етаж нагоре и тръгна по покрития надлез, част от голям проект, включващ осемнайсет сгради и десет пресечки, който да дава възможност на туристите да се придвижват, без да се налага да излизат на непоносимата лятна жега.

От „Куин + Скот“ бяха работили върху два от надлезите. Пол бе развел Клеър по всичките осемнайсет, като я качваше и сваляше с асансьори и ескалатори, за да влязат в остъклените конструкции, простиращи се над безброй централни улици. Посочваше ѝ различни архитектурни детайли и ѝ разказваше истории за сградите, които бяха съборени, та да освободят място за новите. Последната част от обиколката бе надлезът при „Хаят“, който все още не беше завършен. Слънцето залязваше на хоризонта. Басейнът на хотела блестеше под тях. Направиха си пикник с одеяло, шоколадова торта и шампанско.

Клеър отмести поглед от басейна и продължи по надлеза към „Мариот Маркиз“. Трафикът по улиците ставаше все по-гъст, хора изпълваха комплекса Пийчтрий Сентър, съставен от четиринайсет сгради, в които се помещаваха както корпоративни офиси, така и магазини. Главата ѝ сякаш бе монтирана на шарнирен болт, непрестанно се озърташе за слушалки в ушите, за Мейхю, Харви, Нолан или някое друго лице, което изглежда заплашително или познато. Ако никой от тях не бе обвързан с Пол, то тогава всички биха имали основание да я използват като лост за влияние и натиск. Не можеше да си позволи ново единайсетчасово отклонение, докато Лидия чакаше.

Не, сестра ѝ не чакаше, тя вече се беше предала.

Клеър слезе по няколко ескалатора и се отправи към следващия покрит надлез. Не биваше да се впуска в гадаене какво се е случило с Лидия. Тъкмо бе започнала да бележи напредък. Това беше важното сега. Трябваше да се съсредоточи върху текущата си задача, а тя бе да вземе флашката от Адам. Продължи да си повтаря нещо, което Нолан разкри по време на разпита: бяха проверили компютъра на Пол.

Адам беше този, който се бе обадил във ФБР. Той е знаел, че кабинетът и компютърът на Пол ще бъдат претърсени. Ако партньорът на съпруга ѝ беше част от групата, занимаваща се с производство и разпространение на снъф порно, независимо колко пари бяха

откраднати от компанията, нямаше начин да е толкова глупав, та да намесва силите на реда, камо ли ФБР.

Клеър усети как част от тежестта се свлича от плещите ѝ, докато вървеше по надлеза, свързващ последната сграда на „Америкасмайт“ с Мюзийм Тауър. Там трябваше да излезе и да стигне до Олимпик Тауър на Сентениъл Парк Драйв.

Притичваше под тентите, за да се предпази от поройния дъжд. Често отиваше в центъра да обядва с Пол. Винаги носеше пропуска си за „Куин + Скот“ в чантата, който използваше в главното лоби, за да мине покрай преградите. Офисът се намирал на най-горния етаж на кулата с изглед към Сентениъл Парк, 21-акрова останка от Олимпийските игри. Като част от кампания за набиране на средства, Олимпийският комитет беше продал персонални гравирани тухли, които изграждаха пътеките. Един от последните подаръци от баща ѝ бе тухла с нейното име в парка. Беше купил и за Лидия и Джулия.

Клеър ги бе показала на Пол. Чудеше се дали съпругът ѝ не поглеждаше понякога към тях от луксозния офис на върха и не се усмихваше.

Асансьорът се отвори на етажа на „Куин + Скот“. Часът беше 9:05. Секретарките и останалите служители вероятно бяха дошли на работа десет минути по-рано. Всички се суетяха около бюрата си, прелитаха с чаши кафе в ръка и понички в уста.

Спирала се, щом забележеха Клеър.

Даряваха я с неловки и изнервени погледи, което я обърка, докато не съобрази, че последния път, в който я бяха видели, стоеше пред ковчега на съпруга си.

— Госпожо Скот? — Една от рецепционистките заобиколи високото бюро, отделящо лобито от офис клетките. Цялото пространство беше отворено, само сатен хром и избелено дърво, и нищо, което да пречи на прекрасната гледка към парка.

Клеър бе стояла тъкмо на това място, когато Пол и Адам празнуваха нанасянето в новия, по-просторен офис с шотове и пица — отвратителен навик, останал им от годините в колежа.

— Госпожо Скот? — повтори рецепционистката, млада, красива и руса, точно типът на Пол. На двамата Пол, защото момичето можеше да е нейна млада версия.

— Трябва да се видя с Адам — каза тя.

— Ще му звънна. — Пресегна се през бюрото си за телефона. Полата ѝ беше прилепнала на задника. Вдигна левия си крак и сви коляно. — Има презентация в...

— Ще го намеря. — Клеър не можеше да чака повече. Тръгна между отворените офис клетки. Всички погледи я следваха. Излезе в дългия коридор, където бяха настанени съдружниците, заслужили си лукса да имат врата. Помещението за презентации беше срещу конферентната зала, която гледаше към парка. Пол ѝ бе обяснил причината, когато обикаляха празната черупка на последния етаж, а именно да смят клиентите си с гледка за милиони долари, след което да ги поканят в залата за презентации и да ги смят с проектите си.

Презентационно студио. Така го наричаше съпругът ѝ. Клеър бе забравила, докато не зърна табелата на затворената врата. Не си даде труд да почука.

Адам се завъртя на стола си. Правеше суха тренировка за презентацията. Тя видя поредица от числа редом с цитат от кмета, който заявяваше, че Атланта е на път да надмине Лас Вегас по брой посетители.

— Клеър? — Адам включи осветлението. Затвори вратата. Хвана ръката ѝ. — Станало ли е нещо?

Тя погледна към ръцете им. Всеки път, в който я докоснеше някой мъж, щеше да се пита дали може да му има доверие.

— Съжалявам, че те безпокоя — каза му.

— Радвам се, че си тук. — И посочи към столовете, ала Клеър не седна. — Постъпих грубо с онази бележка. Съжалявам, че те заплаших. Искам да те уверя, че никога не бих се обърнал към адвокатите си. Просто файловете ми трябваха спешно, но не биваше да се държа като тъпак.

Клеър не знаеше какво да каже. Бдителността ѝ се изостри отново. Пол бе такъв добър актьор. Дали и Адам не беше същият? Нолан твърдеше, че са го въртели на шиш, обаче Нолан беше невероятен лъжец. В това отношение всички бяха много по-добри от нея.

— Знам за парите — изрече тя.

Той трепна.

— Трябваше да уредя нещата между мен и Пол.

— Защо не го направи?

Адам поклати глава.

— Няма значение. Само държа да те уверя, че съжалявам.

— Моля те. — Клеър докосна ръката му. Допирът се превърна в галене и той веднага омекна, все едно бе натиснала някакъв бутон. — Искам да разбера, Адам. Каж ми какво се случи.

— От известно време нещата между нас не вървяха. Предполагам, че отчасти вината беше моя. Онова нещо с теб бе истинска лудост. Не че не беше хубаво, но не беше правилно. Обичам Шийла. Знам, че и ти обичаше Пол.

— Така е — съгласи се Клеър. — Мислех, че и ти го обичаш. Познавахте се от двайсет и една години.

Адам отново замълча. Тя го докосна по бузата, за да я погледне.

— Каж ми.

Той поклати глава, но отвърна:

— Знаеш, че Пол имаше своите настроения, своите пристъпи на депресия.

Клеър винаги бе смятала съпруга си за един от най-уравновесените хора, които познаваше.

— Наследил го е от баща си — подхвърли.

Адам не изрази несъгласие.

— Като че ли напоследък не можеше да излезе от депресията. Може би от година-две започнах да усещам, че вече не сме истински приятели. Винаги ме е държал на една ръка разстояние, този път обаче беше различно. И ме болеше. — Адам наистина изглеждаше разстроен. — Действах импулсивно. Не трябваше да се обаждам на ФБР и, повярвай ми, работя върху това с психотерапевта си, но нещо в мен се пречуши.

Клеър си припомни една от причините да не се вижда в някаква дългосрочна връзка с Адам Куин. Постоянно говореше за чувствата си.

Той продължи:

— Не бях разгневен само заради парите. Имаше нещо отвъд промяната на настроенията, нервните изблици, нуждата му да контролира всичко и... не съм искал нещата да ескалират дотук. Когато онзи задник от ФБР му сложи белезниците и го изведе от офиса, знаех, че всичко е приключило. Изражението на лицето на Пол. Никога не съм го виждал толкова ядосан. Беше се превърнал в човек, когото не познавах.

Клеър бе видяла на какво е способен този човек. Адам имаше късмет, че съпругът ѝ е бил с белезници.

— Оттеглил си обвиненията. Защото Пол е върнал парите ли?

— Не. — Обърна глава настрани. — Аз ги върнах.

Беше убедена, че не е чула правилно. Трябваше да повтори думите му, за да се увери.

— Ти си ги върнал.

— Той знаеше за нас. За трите пъти.

Трите пъти.

Клеър беше с Адам Куин точно три пъти: на коледното парти, по време на голф турнира и в тоалетната в офиса, докато Пол бе долу и ги чакаше, за да отидат на обяд.

Първият куриоз на Фред Нолан вече имаше своето обяснение. Пол бе откраднал по един милион долара за всеки път, в който Адам я беше чукал.

— Съжалявам — каза той.

Клеър се почувства като глупачка, ала единствено защото не се бе сетила сама. Пол и Адам винаги са били движени от парите.

— Взел е достатъчно, за да привлече вниманието ти, но недостатъчно, за да се обадиш в полицията. Само дето ти си го направил. Звъннал си на ФБР.

Адам кимна глуповато.

— Шийла ме накара. Бях бесен... исках да знам, защо? След това всичко се разви лавинообразно, арестуваха Пол, претърсиха кабинета му и... — Той млъкна. — В крайна сметка го молих за прошка. Искам да кажа, да, онова, което сторих, не беше правилно, но ние бяхме партньори и трябваше да намерим начин да продължим заедно, така че...

— Платил си му три милиона глоба. — Клеър не можеше да си позволи лукса да работи върху чувствата си. — Предполагам, че ако един ден стана курва, поне няма да съм евтина.

— Хей...

— Искам флашката обратно, онази, която ти оставих в пощенската кутия.

— Никакъв проблем. — Адам отиде до проектора. Куфарчето му беше до него. Клеър предполагаше, че това е последното доказателство, което ѝ бе необходимо, за да се увери, че Пол беше

скрил извратеното си начинание от най-добрия си приятел. Или бившия най-добър приятел, както изглеждаше.

Адам ѝ подаде ключодържателя.

— Вече свалих файловете, които ми трябваха. Мога ли да ти помогна да...

Тя грабна флашката от ръцете му.

— Ще използвам компютъра в кабинета на Пол.

— Разбира се. Мога да...

— Знам къде е.

Клеър тръгна по коридора, здраво стискайки ключодържателя в ръка. В него беше списъкът с клиенти на Пол. Бе сигурна в това. Ала не можеше да пропъди думите на Фред Нолан от главата си: *Доверявай се, но проверявай.*

Осветлението в кабинета на съпруга ѝ бе изключено. Столът му — прибран под бюрото. Пресата за попиване беше чиста. Нямаше разхвърляни листове. Телбодът бе поставен на една линия с чашата за химикали, която пък бе на една линия с лампата. Всеки би предположил, че тук е разтребвано и чистено, но Клеър знаеше друго.

Седна на стола на Пол. Компютърът още беше включен. Вкара USB-то отзад в аймака. Съпругът ѝ не бе излязъл от системата. Можеше да си го представи как седи зад бюрото, когато Фред Нолан идва да му каже, че е време да инсценират смъртта му. Пол не е можел да стори нищо друго, освен да стане и да тръгне.

Разбира се, преди това прилежно бе прибрал стола под бюрото.

Клеър кликна два пъти върху USB драйва. Имаше две папки, едната — с текущите задачи на Адам, другата — със софтуера, с който работеше флашката. Отвори втората. Разгледа файловете, бяха с технически звучащи имена и разширение .exe. Погледна датите. Пол ги бе прехвърлил два дни преди предполагаемата си смърт.

Тя скролна до края на списъка. Последното, което съпругът ѝ бе запазил, беше папка с име FFN.exe. В гаража в къщата им бе проверила флашката за филми, но това беше, преди да установи истинската дълбочина на покварата му. Вече знаеше, че не бива да приема всичко за чиста монета. Също така и че папките нямат нужда от разширения.

FFN. Фред Ф. Нолан. Бе видяла инициалите на носната му кърпичка.

Отвори папката.

Излезе прозорец, който искаше парола.

Клеър се взира в екрана, докато прозорчето не се размаза пред очите ѝ. Беше отгатнала другата парола, опирайки се на презумпцията, че познава съпруга си. Тази бе дело на Пол Скот, когото никога не беше срещала — онзи, който надяваше маска и се снимаше как измъчва и убива млади жени. Онзи, който таксуваше най-добрия си приятел по един милион долара, за да чука жена му. Онзи, който бе намерил купищата филми на баща си и бе решил да разшири бизнеса.

Вероятно Пол беше гледал касетите на същото видео, което двете с Лидия бяха видели в къщата на Фулър. Клеър си представи как младият ѝ, непохватен съпруг седи пред телевизора и гледа филмите на мъртвия си баща за първи път. Дали е бил изненадан? Или отвратен? Искаше ѝ се да мисли, че е бил разгневен и погнусен, ала нуждата и безпаричието са го принудили не само да продаде касетите, а и да изпробва лично бащините извращения.

Но после, по-малко от шест години по-късно, Пол я среща в часа по математика. Със сигурност много добре е знаел коя е тя, чия сестра е. Със сигурност е гледал филма с Джулия десетки, дори стотици пъти преди това.

Ръцете ѝ бяха изненадващо стабилни върху клавиатурата, докато въвеждаше паролата: 03041991.

Без мнемоника. Без акроними. Март 4-ти, 1991, денят, в който сестра ѝ изчезна. Денят, в който всичко бе започнало.

Натисна ВЛЕЗ. Колелцето в цветовете на дъгата взе да се върти.

Папката се отвори. В нея имаше поредица от файлове.

Екселски файлове с разширение .xls.

Общо шестнайсет на брой.

Клеър отвори първия. Таблица с пет колони: име, имейл, адрес, банкова информация, член от...

Член от...

Скролна надолу. Общо петдесет имена. Някои бяха членове от трийсет години. Намираха се в различни точки на света, от Германия през Швейцария до Нова Зеландия. Няколко от адресите бяха в Дубай.

Беше права. Съпругът ѝ се нуждаеше от списъка с клиентите си. Дали и Мейхю не го търсеше? Дали не искаше да поеме бизнеса на Пол? Или Джони Джаксън бе изпратил полицията, за да замаже кашата, която племенникът му бе забъркал?

Клеър затвори файла. Отвори останалите до един и скролва всички имена, защото вече бе платила цената за недоглеждането си.

Шестнайсет файла с петдесет имена във всеки от тях. Общо осемстотин мъже, пръснати по целия свят, които си плащаха за привилегията да гледат как Пол извършва брутални, хладнокръвни убийства.

Само да беше отворила тези файлове в гаража... Но тогава съществуваше вероятност да не отгатне паролата, понеже все още смяташе, че съпругът ѝ е пасивен наблюдател, а не активен участник.

Клеър премести мишката върху последния файл, който не беше всъщност файл. Още една папка, този път наименувана JJ.

Във FFN се съдържаше информация, до която искаше да се докопа Фред Нолан, така че в JJ трябваше да има нещо, ценно за конгресмен Джони Джаксън.

Тя отвори папката. Откри поредица от файлове без разширения. Скролна към колоната най-вдясно.

Тип: JPEG изображение.

Отвори първия файл. Онова, което видя, я потресе.

Снимката беше черно-бяла. Джони Джаксън стоеше в помещение, дето можеше да е само Амитивилският хамбар. Позираше с тяло, увесено на гредите с главата надолу. Момичето беше овързано като елен. Глезените ѝ бяха стегнати с бодлива тел, която бе срязала плътта до кокал. Висеше на голяма метална кука, приличаща на заета от месарски магазин. Ръцете ѝ се влачеха по пода. Беше разцепена от горе до долу и изкормена. Джони Джаксън държеше остър ловен нож в едната си ръка и цигара в другата. Беше гол. Тялото му бе цялото в черна кръв, включително и твърдият му пенис.

Клеър отвори следващия файл. Друга черно-бяла снимка с друг мъж. Друго мъртво момиче. Друга кървава касапница. Не разпозна лицето. Продължи да кликва. И да кликва. И най-сетне попадна на онова, което смяташе, че ще открие тук.

Шериф Карл Хъкаби.

Снимката беше цветна. Хъкълбери се бе ухилил с лайняната си усмивка под сресания мустак. С изключение на каубойската шапка и ботушите, беше напълно гол. Гърдите му бяха опръскани с кръв. Рошавите му срамни косми — спечени от засъхнала кръв. Момичето до него бе увесено като всички останали, само дето не беше кое да е.

Клеър веднага разпозна сребърните и черните гривни на безжизнената китка.

Джулия.

Красивата руса коса на сестра ѝ метеше мръсния под. Дългите прорези контрастираха с белотата на високите ѝ скули. Гърдите ѝ бяха отрязани. Стомахът — разпорен. Вътрешностите ѝ висяха надолу към лицето и се увиваха около врата ѝ като шал.

Мачетето още беше вътре в нея.

Пол, петнайсетгодишен, стоеше от другата страна на Хъкаби. Носеше избелели дънки и широко червено поло. Косата му беше щръкнала. Имаше дебели очила.

Бе вдигнал палци към човека зад фотоапарата.

Клеър затвори снимката. Погледна през прозореца. Небето сякаш се беше раздрало и пращаше потоп, който заливаше парка. Облаците бяха станали черни. Заслуша се в настоятелното трополене на дъжда по стъклото.

Залъгваше се с надеждата, че Пол не ще нарани непоправимо Лидия, тъй като все още иска да ѝ угоди. Разсъжденията ѝ следваха проста схема: очевидно бе изплашил сестра ѝ до смърт. Видимо я беше удрял. Ала нямаше начин да ѝ нанесе сериозни щети. Имаше този шанс преди осемнайсет години. Беше плащал да я следят години наред. Можеше да я отвлече по всяко време, но бе избрал да не го прави, защото обичаше Клеър.

Защото беше красива? Защото беше умна? Защото беше интелигентна?

Защото беше глупава.

Лидия беше права. Вече бе мъртва.

[1] Ани Оукли (1860–1926) — легендарен стрелец и участничка в шоуто на Бъфало Бил. — Б.пр. ↑

[2] Mea culpa (лат.) — моя е вината, поемам вината. — Б.р. ↑

[3] Франчайзинг — правото да се използва разработен и успешен бизнес модел в определен вид бизнес. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Пол кръстосваше помещението, докато говореше по телефона. От устата му излизаха думи, ала те нямаха никакъв смисъл. Всъщност нищо нямаше смисъл за Лидия.

Усещаше болката, но не ѝ пукаше. Страхуваше се, но това беше без значение. Представяше си ужаса като гнойна рана под прясна коричка. Знаеше, че още я има, че дори най-лекият допир може да я отвори, но не си струваше да се тревожи.

Нищо не се задържаше достатъчно дълго в съзнанието ѝ освен едно прелестно откритие: беше забравила колко яко е да си дрогиран. Вонята на пикнята се бе изпарила. Отново можеше да диша. Цветовете в стаята бяха прекрасни. „Епъл Макинтош“-ът, матричният принтер, петинчовите флопита, записващото видео, записвачката за дискове. Когато погледнеше към тях, те блестяха.

— Не, ти ме слушай, Джони — каза Пол. — Аз контролирам нещата.

Джони. Джони Епълсийд. Джони Джаск Корн, хич не ми пука.

Не, това беше Джими.

Джими Джаск Корн, хич не ми пука.

Не, Джими Крак Корн^[1].

Но пукаше ли ѝ?

Лидия бегло си спомняше, че Дий пееше тази песничка заедно с куклите от „Улица «Сезам»“. Не, това не можеше да е истина. Дий се страхуваше от Голямото пиле. Вероятно Клеър бе пяла песничката. Тя имаше говореща кукла, която казваше „Дяволът ме накара да го направя“ всеки път, щом дръпнеше връвчицата. Сестра ѝ я бе счупила. Джулия беше бясна, защото куклата бе нейна. Отиде в „Самбо“ с приятелката си Тами.

Така ли беше? „Самбо“?

Лидия също бе там. Отпред на менюто на ресторанта беше нарисувано дете с черно лице, което бягаше около едно дърво. Тигрите, дето го преследваха, се превръщаха в масло.

Палачинки.

Можеше да усети аромата на палачинките, които баща ѝ правеше. Коледната сутрин; това бе единственият ден, в който Хелън му позволяваше да се вихри в кухнята. Сам обожаваше да ги кара да чакат, да си изядат цялата закуска, преди да отворят подаръците.

— Лидия?

Главата ѝ увисна на една страна. Под клепачите ѝ просветваха звезди. Езикът ѝ имаше вкус на бонбон.

— О, Лидия?

Гласът на Пол бе напевен. Вече не говореше по телефона. Стоеше пред нея, стиснал кози крак. Клеър го бе оставила на кухненската маса вчера. Или завчера? Миналата седмица?

Той претегли лоста на ръка. Погледна към гигантския чук и острия нокът в единия му край.

— Това може да се окаже доста полезно, не мислиш ли?

Лидия каза „Шибаняк“, но само в главата си.

— Гледай сега. — Пол опря козия крак на рамото си като бейзболна бухалка. Замахна с нокътя към главата ѝ.

Не улучи.

Нарочно?

Тя усети повея от прорязващия въздуха метал. Долавяше металически мирис на пот. Потта на Клеър? Потта на Пол? Той не се потеше в момента. Беше го видяла да се поти, когато се бе надвесил над нея с онази извратена, озъбена усмивка на лицето.

Лидия премига.

Пол го нямаше. Не, седеше пред компютъра. Мониторът беше огромен. Видя, че гледа някаква карта. Не беше достатъчно близо, за да различи нещо определено. Той не отделяше очи от екрана, следеше Клеър, която отиваше в банката, защото ѝ беше казал, че сестра ѝ е скрила флашката там. В някакъв сейф. Изкушаваше се да му отвърне, че не е така, ала усещаше устните си прекалено дебели, сякаш огромни балони бяха залепени на кожата ѝ. Всеки път, в който се опиташе да си отвори устата, балоните ставаха по-тежки.

Не можеше да му каже. Знаеше това. Клеър правеше нещо. Мъчеше се да го изиграе. Стараеше се да ѝ помогне. Каза ѝ по телефона, че ще се погрижи за всичко, нали? Каза ѝ да се държи. Каза ѝ, че никога вече няма да я изостави. Обаче USB драйвът беше у Адам Куин, така че какво, по дяволите, търсеше в банката?

Флашката е у Адам Куин, каза Лидия на Пол, но думите бяха само в главата ѝ, защото устата ѝ бе залепена с тиксо, тъй като най-накрая беше съумяла да наговори някои неща на похитителя си, които той не искаше да чува.

Клеър те мрази. Тя ми вярва. Никога вече няма да те приеме.

Никога, никога вече няма да се съберем.

Тейлър Суифт. Колко пъти Дий бе пускала тази песен, когато хванеше Хийт Кармайкъл да ѝ изневерява?

Този път ти казвам...^[2]

— Лидия? — Пол стоеше до нея. Тя погледна отново към монитора. Кога се бе преместил? Ей сега беше пред екрана. Казваше нещо, че Клеър е напуснала банката. Как тогава стоеше до нея, след като беше пред компютъра?

Обърна глава, за да го попита. Всичко пред очите ѝ играеше. Чу бионичен звук, като онзи, който Стив Остин издаваше в „Мъж за шест милиона долара“^[3].

Кккк...

Пол не беше там.

Той стоеше пред масичката на колелца. Сменяше старите инструменти с нови. Движенията му бяха бавни и прецизни. *Кккк*, разнесе се бионичният звук, докато се движеше сякаш в стопкадър анимация, като в „Рудолф, червеноносият елен“.

Клеър. Тя ненавиждаше коледната програма с изродски щастливите създания, чиито движения запецваха всяка милисекунда. Джулия ги караше да я гледат всяка година и Клеър се свиваше на топка в скута на Лидия като мъничка, уплашена кукла, а Лидия се смееше заедно с Джулия, защото Клеър беше такова бебе, но тайничко и тя се страхуваше от съществата.

— Ще искаш да се приготвиш за това — каза Пол.

Думите му като че ли бяха важни. Усети как коричката започва да я сърби. Поклати глава. Нямаше да се поддава. Коричката трябваше да остане. Опита се да се концентрира върху ръцете му, върху неестествените движения на пръстите му, когато ги опъваше — първо единия, после втория, третия, четвъртия...

Лидия чу в главата си нова мантра...

Бодлива тел. Кози крак. Верига. Голяма кука. Остър ловен нож.

За момент умът ѝ проби облаците и се проясни.

Бяха близо до края.

[1] „Jimmy Crack Corn“ — известна американска песен, създадена през 40-те години на XIX век. — Б.пр. ↑

[2] Цитати от песента на Тейлър Суифт „We Are Never Ever Getting Back Together“ (2012). — Б.р. ↑

[3] „Мъж за шест милиона долара“ — американски телевизионен сериал за бивш астронавт с бионични импланти, полковник Стив Остин. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Клеър стоеше с гръб към стената в „Офис Шоп“ срещу „Фипс Плаза“. Така можеше да наблюдава и предния, и задния вход. Засега беше единствената клиентка в малкия магазин. Служителят работеше мълчаливо на един от компютрите. Тя държеше бърнърфона в ръка. Хелън пътуваше по I-75 от десет минути.

Пол още не се беше обадил.

Главата ѝ гъмжеше от предположения, кое от кое по-безумни, защо не го бе сторил. Съпругът ѝ беше тръгнал насам. Вече бе убил Лидия. Имаше намерение да убие и нея. Щеше да проследи майка ѝ и да отиде до дома на баба Джини, след което да потърси Дий.

Може би такъв беше планът му открай време, да затрие цялото ѝ семейство. Клеър не бе нищо повече от добре пресметната първа крачка. Да излиза с нея. Да я ухажва. Да се ожени за нея. Да се преструва, че я прави щастлива. Да се преструва, че той е щастлив.

Лъжи връз лъжи връз още лъжи, безкрайни лъжи.

Те бяха като гранати. Пол ги мятеше в стената и Клеър бе чакала безкрайно дълго, докато истината най-сетне експлодира в лицето ѝ.

Снимките бяха като хиляди гранати. Ядреният взрив, запратил я в най-мрачната бездна, която би могла да си представи.

Пол, на петнайсет години, маниакално ухилен пред фотоапарата, застанал до увесеното овързано тяло на сестра ѝ. Бе вдигнал палци по същия начин, както и към Фред Нолан, когато се е изплъзнал от него.

Клеър се вторачи в бърнърфона. Празният екран все така се блещеше насреща ѝ. Помъчи се да се съсредоточи върху не толкова тревожни предположения за мълчанието на Пол. Може би имаше проблем с пренасочването на разговорите. Може би Мейхю беше говорил с някого в телефонната компания, който бе уведомил съпруга ѝ за бърнърфона. Или Адам тайно участваше в играта и се бе обадил на съдружника си да прати своите хора подире ѝ.

Никое от тези предположения не беше по-малко тревожно, защото в крайна сметка всички те водеха към Пол.

Клеър потупа дамската си чанта, за да усети твърдите очертания на револвера на Лидия. Поне едно нещо направи както трябва. Купуването на боеприпаси се оказа доста лесно. Имаше оръжеен магазин по-надолу на улицата, където ѝ продадоха кутия патрони с кух връх и не ѝ зададоха никакви въпроси.

В „Офис Шоп“ предлагаха копирни услуги, принтиране, както и достъп до компютър. Клеър бе прекалено погълната от страха си, за да флиртува със завезения хлапак зад щанда, затова го подкупи с двеста и петдесет долара от парите на Хелън. Обясни му най-общо и мъгляво какво иска — да качи нещо в Ютюб, снимки, не клипове, и то доста, както и няколко екселски файла, но държеше всичко да е както трябва, защото някой щеше да се опита да ги сваля.

Младежът я прекъсна. Не ѝ трябвал Ютюб, а някакъв Дропбокс, и тогава Клеър премести дамската си чанта на рамото и той видя кутията с патрони и оръжието и ѝ каза, че ще струва още сто долара и че ѝ трябва нещо, наречено Тор^[1].

Тор. Спомни си смътно, че беше чела за нелегалния сайт за споделяне в списание „Тайм“. Той бе свързан с тъмната мрежа, което означаваше, че не се рекламира и е непроследим. Може би Пол използваше Тор, за да разпространява филмите си. Вместо да изпраща големи файлове по имейл, би могъл да пуска усложнени уебсайт линкове, дето никой друг няма да успее да намери, освен онези, които знаят точната комбинация от букви и цифри.

Клеър разполагаше с имейл адресите им. Трябваше ли да изпрати на клиентите на Пол неговите екселски файлове и снимките?

— Готово. — Младежът стоеше пред нея, допрял сплетените си ръце до плисираните панталони. — Само пъхнете флашката и извлачете всичко, което искате на страницата и то ще се запази на нея.

Тя прочете името на баджа му.

— Благодаря ти, Кийт.

Хлапакът ѝ се усмихна и се върна зад щанда.

Клеър положи усилие да се заеме със задачата си. Седна на стола пред компютъра, като от време на време хвърляше погледи към предния и задния вход, докато следваше инструкциите на младежа. В магазина беше студено, ала тя се потеше. Ръцете ѝ не трепереха, но усещаше вибрации в тялото си, все едно камертон се удряше в костите ѝ. Извърна се отново към вратите, когато файловете на Пол започнаха

да се качват. JPEG-овете бяха най-отгоре, та с първото кликване да се отвори снимката на Джони Джаксън. Номерът беше да бъдат накарани хората да кликнат.

Клеър отиде в пощенската програма, която Кийт ѝ беше направил. Разполагаше с нов имейл адрес, на който можеше да се зададе да изпраща имейли в точно определено време и на определена дата.

Започна да пише.

Казвам се Клеър Каръл Скот. Джулия Каръл и Лидия Делгадо бяха мои сестри.

Почувства се зле, сякаш вършеше предателство. Лидия беше жива. Трябваше да е.

Натисна бутона за връщане назад и го задържа, докато последното изречение не се изтри.

Постнах доказателство, че конгресмен Джони Джаксън е участвал в порнографски филми.

Взря се в думите. Те не бяха точни, беше нещо повече от обикновено порно. Ставаше въпрос за отвличане, изнасилване и убиване, но се тревожеше, че ако напише всичко това, хората ще се откажат да кликнат върху линка. Щеше да изпрати информацията до всяка новинарска медия и правителствена агенция, която имаше адрес за контакт в уебсайта си. Най-вероятно акаунтите се следяха от млади стажанти, нямащи никаква представа кой е Джони Джаксън, израснали с новите технологии и научени да не кликват върху анонимни линкове, особено пък свързани с Тог.

Клеър отвори нов прозорец на брауъра. Намери имейла на Пенелопи Уорд в страницата на РТО на академията „Уестърли“. Познатата на Лидия, нейната Алисън Хендриксън, приличаше на захаросана ябълка, точно както си я представяше. Имейлът на Комитета за подкрепа на Бранч Уорд беше `intern@WeWantWard.com`. В

сайта се посочваше, че това е Комитет за политическа дейност^[2], което означаваше, че ще търсят всякаква мръсотия, за да хвърлят кал по опонента.

Бърнърфонът иззвъня.

Клеър се отправи към склада и отвори задната врата. Дъждът продължаваше да се сипе. Вятърът се бе усилил и запрати студена струя въздух в малкото помещение. Тя се надяваше заобикалящите я шумове да са достатъчни, за да убедят Пол, че шофира по I-75.

Прие разговора.

— Пол?

— Взе ли ключодържателя?

— Да. Дай ми Лидия.

Съпругът ѝ не каза нищо. Усещаше облекчението му.

— Видя ли какво има на флашката?

— Разбира се, използвах компютъра в банката. — Вложи целия си гняв в този саркастичен отговор. — Искам да говоря с Лидия. Веднага.

Последва обичайната рутина. Чу го как пуска апарата на високоговорител.

— Лидия? — Клеър чакаше. — Лидия?

Разнесе се отчаян стон.

— Не мисля, че ѝ се приказва в момента — каза Пол.

Клеър опря глава в стената. Погледна нагоре, за да не позволи на сълзите си да потекат. Съпругът ѝ наистина беше наранил сестра ѝ. Тя се бе хванала за късчето надежда, че не го е сторил, също както толкова много години беше таила капчица надежда за Джулия. Лицето ѝ гореше от срам.

— Клеър?

— Искам да се срещнем в мола. „Фипс Плаза“. Колко време ти трябва?

— Не съм съгласен — отсече Пол. — Защо не отидем в къщата на Лидия?

Тя престана да се бори със сълзите си.

— Да не си отвлякъл Дий?

— Все още не, но знам, че си ходила там да предупредиш онзи селяндур, приятеля ѝ. Той отведе Дий в риболовна хижа на езерото Бъртън. Не разбра ли вече, че знам всичко?

Не знаеше за оръжието. Не знаеше за „Офис Шоп“.

— Тръгвай за Уоткинвил — нареди Пол. — Ще се срещнем в къщата на родителите ми.

Клеър усети как стомахът ѝ се смъква. Виждаше бе какво правеше съпругът ѝ с пленничките си в къщата на Фулър.

— Чуваш ли ме?

Насили се да отговори:

— Има голям трафик. Вероятно ще са ми нужни два часа.

— Няма да ти отнеме повече от деветдесет минути.

— Знам, че ме следиш чрез телефона ми. Гледай синята точка. Ще дойда когато мога.

— Аз съм на същото разстояние от къщата, както и ти, Клеър. Помисли за Лидия. Наистина ли искаш да се отегча, докато те чакам?

Тя затвори. Погледна към ръката си. Дъждът нахлуваше през вратата. Ръкавът на ризата ѝ беше мокър.

В магазина имаше още двама клиенти. Една жена. Един мъж. И двамата бяха млади. Носеха дънки и суичъри. Никой от тях нямаше слушалка в ухото. Клеър се взря в лицата им. Жената извърна поглед. Мъжът ѝ се усмихна.

Трябваше да се махне от тук. Седна отново пред компютъра. Файловете се бяха качили. Провери линка, за да е сигурна, че работи. Мониторът бе обърнат така, че никой друг в магазина да не го вижда, но усети да я обливат горещи вълни, когато се увери, че снимката на Джони Джаксън е на сървъра.

Може би трябваше да я остави отворена? Може би трябваше да позволи на Кийт да разбере от какво неволно бе станал част?

Вече беше наранила достатъчно хора. Затвори снимката. Нямаше време да се упражнява в красноречие и да лъска стила си. Написа още няколко реда, след което пейстна линка от Тог отдолу. Провери още веднъж кога трябваше да бъдат изпратени имейлите.

След два часа всички с интернет достъп щяха да научат истинската история на Пол Скот и съучастниците му. Щяха да я съзрат в снимките на вуйчо му и баща му, които му бяха предали семейната жажда за кръв. В стотиците имейл адреси, разкриващи истинската самоличност и местоположение на клиентите му. Щяха да я усетят в червата си, гледайки снимка подир снимка на млади момичета, отвличани от семействата им в продължение на повече от четири

десетилетия. Щяха да разберат как Карл Хъкаби и Джони Джаксън се бяха възползвали от отговорните си постове, за да покриват всичко.

Досега.

Клеър извади флашката от компютъра. Провери дали няма копия, които по магически начин да са се озовали на десктопа. Прибра USB драйва в дамската си чанта. Помаха на Кийт и напусна магазина. Небето отново се бе раздрало и изсипваше тонове дъжд върху нея. Докато стигна до форда на Хелън, беше подгизнала цялата.

Включи чистачките. Излезе от паркомястото. Пое по Пийчтрий стрийт и когато се увери, че е в безопасност, се обади на майка си.

Гласът на Хелън звучеше неестествено.

— Да?

— Добре съм. — Също като Пол, и Клеър бе свикнала да лъже с лекота. — Искам да продължиш да караш към Атънс. Аз съм с около двацет минути пред теб, така че намали темпото. Спазвай ограниченията.

— У дома ли се прибирам?

— Не, недей. Паркирай до „Тако Стенд“ в центъра, след това отиди пеша до къщата на госпожа Флин. Остави телефона в колата. Не казвай на никого къде ще ходиш. — Клеър си помисли за имейлите, които щяха да бъдат разпратени. Майка ѝ беше в списъка на получателите, което бе емоционалният еквивалент на намушкване в сърцето. — Пратих ти имейл. Вече ще е пристигнал, когато стигнеш у госпожа Флин. Можеш да го прочетеш, но не кликвай върху линка. Ако не ме чуеш до три часа, искам да отидеш и да го покажеш на твоята приятелка, която работи в „Атланта Джърнъл“ — онази, дето пише книги.

— Тя се пенсионира.

— Навярно обаче все още има контакти. Много е важно, мамо. Трябва да я накараш да отвори линка, само не гледай онова, което е там.

Хелън очевидно беше изплашена, ала не каза нищо друго освен едно „Клеър“.

— Не се доверявай на Хъкълбери. Той те е лъгал за Джулия.

— Знам какво има на касетата. — Майка ѝ млъкна за миг, преди да продължи: — Затова не исках никога да я виждаш, защото аз я гледах.

Клеър не мислеше, че е способна на повече болка.

— Как така?

— Аз бях тази, която откри баща ти. — Хелън пак млъкна за момент. Определено спомените бяха мъчителни. — На стола пред телевизора, който работеше. Дистанционното беше в ръката му. Искях да разбера какво е гледал и...

Отново замълча.

Двете знаеха какво беше последното, което Сам Каръл е видял. Единствено Клеър обаче предполагаше, че именно съпругът ѝ му го бе показал. Тази ли беше последната капка, накарала баща ѝ да отнеме собствения си живот? Или Пол му бе помогнал и в това?

— Беше преди много време и мъжът, който го е извършил, вече е мъртъв — каза Хелън.

Клеър отвори уста да възрази, но майка ѝ щеше да научи всичко, когато получише имейла.

— Помага ли? Това, че знаеш, че е мъртва?

Хелън не ѝ отговори. Беше против смъртното наказание, ала нещо подсказваше на Клеър, че не би се възпротивила някой друг, не правосъдните органи, да убие мъжа, който се е гаврил с дъщеря ѝ.

— Само не ходи при Хъкълбери, става ли? — предупреди я тя. — По-късно ще разбереш защо. Трябва да ми се довериш. Той не е почтен човек.

— Захарче, доверявам ти се цял ден. Та точно сега ли ще се откажа?

Клеър отново помисли за Дий. Хелън беше баба. Заслужаваше да знае. Но бе наясно, че не можеше просто да ѝ съобщи. Майка ѝ щеше да настоява за подробности. Да пожелае да се запознае с Дий, да говори с нея, да я докосне, да я прегърне. Щеше да поиска да разбере защо Клеър я е държала настрана. И тогава щеше да започне да пита за Лидия.

— Скъпа? — изрече Хелън. — Има ли нещо друго?

— Обичам те, мамо.

— И аз те обичам.

Клеър затвори телефона. Хвърли го на седалката до себе си. Хвана волана с две ръце. Погледна часовника на таблото и си позволи да остане така цяла минута, за да се отдаде на скръбта и отчаянието, които не успя да излее на погребението на баща си.

— Добре — каза си. — Добре.

Яростта щеше да ѝ помогне. Да ѝ вдъхне силата да извърши необходимото. Щеше да убие Пол, задето беше показал касетата с Джулия на баща ѝ. Щеше да го убие заради онова, което бе сторил на всички тях.

Дъждът шибаше по предното стъкло и я заслепяваше, но тя продължи да кара, защото единственото ѝ средство срещу Пол беше изненадата. Точно как тази изненада щеше да проработи все още бе загадка за нея. Имаше револвер. Също и патрони с кух връх, които можеха да разкъсат тяло на две.

Помнеше този ден преди цяла вечност, когато бе завела съпруга си на стрелбището. Първото, което управителят каза, беше, че никога не трябва да насочваш оръжие към друг човек, ако не си готов да натиснеш спусъка.

Клеър беше повече от готова. Само не знаеше дали щеше да ѝ се удаде подобна възможност. Съществуваше вероятност да се озове в къщата на Фулър преди Пол. Можеше да паркира колата на майка си между дърветата и да се промъкне до задния вход. Имаше няколко места, на които би могла да се скрие: в една от спалните, в коридора, в гаража.

Освен ако съпругът ѝ вече не беше там. Освен ако не я лъжеше отново и през цялото време не е бил там.

Клеър предполагаше, че има друга къща, но може би тази на Фулър бе единствената, от която Пол се нуждаеше. Обичаше всичко да си остава такова, каквото е. Беше роб на рутината. Използваше една и съща купичка на закуска, една и съща чаша за кафе. Всеки ден щеше да носи все същия стилин черен костюм, ако тя му бе позволила. Той имаше нужда от стабилност. От познати неща.

От таблото се разнесе камбанен звук. Клеър нямаше представа какво означава. Намали. Не можеше двигателят да откаже точно сега. Трескаво затърси светнали предупредителни лампи на таблото, но единствената жълта светлина беше за резервоара, който бе на минимума.

— Не, не, не. — Теслата не се нуждаеше от гориво. Пол пълнеше резервоара на беемвето ѝ всяка събота. Не помнеше откога не бе ходила на бензиностанция за друго освен за диетична кола.

Следеше внимателно знаците на магистралата. Намираше се на четиридесет и пет минути път от Атънс. Премина покрай няколко изхода, докато не съзря табела за „Хес“.

Караше на изпарения, когато отби към бензиностанцията. Дъждът беше намалял, ала небето все още тъмнееше от буреносни облаци, а въздухът бе станал хапещо студен. Извади последните пари от Хелън. Нямаше никаква представа колко галона можеше да поеме фордът. Даде на човека зад щанда четиридесет долара, надявайки се на най-доброто.

Една млада двойка стоеше до очукан седан, когато Клеър се върна обратно при колата. Опита се да не им обръща внимание, докато пълнеше резервоара с гориво. Караха се за пари. Двамата с Пол никога не се бяха разправяли за пари, понеже той винаги имаше. В началото споровете им бяха предимно за това, че правеше прекалено много за нея. Задоволяваше всяка нейна потребност. Приятелите ѝ все повтаряха: Пол се грижи за всичко.

Помпата изщрака.

— Мамка му. — Клеър поля ръката си с бензин. Миризмата беше неприятна. Отвори багажника, съпругът ѝ бе набавил същия комплект за спешни случаи и за автомобила на Хелън. Извади раницата и намери в нея пакет кърпички. Имаше ножица, но тя скъса целофана със зъби. Погледна към разпръснатите неща в багажника, докато търкаше ръката си да я изчисти от бензина.

В ранните години на брака им Пол страдаше от един повтарящ се кошмар. Единствено тогава го бе виждала изплашен.

Не, не изплашен. А ужасен.

Кошмарът не го навестяваше често, може би два-три пъти годишно, но съпругът ѝ се будеше с писъци, ръцете и краката му деряха въздуха, устата му зееше, мъчейки се да поеме въздух, защото сънуваше, че гори жив, по същия начин, по който майка му беше изгоряла при автомобилната катастрофа, отнела живота на двамата му родители.

Тя разгледа съдържанието на багажника.

Сигнални ракети. Книга с меки корици. Водоустойчив кибрит. Четиригалонова туба с бензин.

Пол наистина се беше погрижил за всичко.

Сега бе ред на Клеър да се погрижи за него.

[1] Tor, акроним на The Onion Router — маршрутизираща система, чрез която потребителите могат да комуникират анонимно в интернет пространството. — Б.пр. ↑

[2] Political Action Committee (РАС) — политически комитет, който не е свързан пряко с определена политическа партия, а по-скоро с компании, профсъюзи и други организации. Набира средства за кандидата и се занимава с различни отнасящи се до изборите дейности, като например представяне пред обществеността на конкретни законодателни инициативи. — Б.р. ↑

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Дъждът все още не беше стигнал до Атънс, когато Клеър мина през центъра. Силен вятър фучеше из улиците. Студентите, увити в шалове и палта, бързаха да си купят нещо за обяд между часовете. Повечето тичаха, за да изпреварят прииждащата буря. Всички виждаха мрачния хоризонт: тежките черни облаци, които пълзяха от Атланта.

Клеър бе позвънила на Хелън, за да разбере с колко време разполага. Майка ѝ се намираше близо до Уиндър, на около трийсет минути от тук. Имаше злополука на седемдесет и осми път, която ѝ осигуряваше десетина минути повече. За щастие, Хелън веднага я бе уведомила, така че когато Пол се обадеше, щеше да му обясни защо точката на айфона на Лидия бе спряла да се движи.

Караше по същия път до Уоткинсвил, по който бяха минали със сестра ѝ преди ден. Едва не изпусна отбивката за къщата на Пол. Намали скоростта, понеже не бяха само Джейкъб Мейхю и Харви Фолк, от които трябваше да се опасява. Карл Хъкаби все още беше шериф. Разполагаше със заместници и не се знаеше от коя страна на закона са.

Също така бе запознат отблизо със случващото се в къщата на Фулър.

Клеър съзнаваше, че не бива да оставя колата на видно място. Отклони се от пътя и пое между гъстите редици дървета. Гумите подскачаха и протестираха срещу неравния терен. Страничните огледала се прибраха. Металът изскърца, когато кората на един бор одра боята. Навлезе колкото се може по-навътре в гората, след което се измъкна през прозореца, защото се бе заклешила като в капан. Бръкна вътре, за да вземе револвера.

Усещаше оръжието някак по-тежко. По-смъртоносно.

Остави отворената кутия с патрони на покрива на колата. Вадеше ги един по един и внимателно ги нареждаше в барабана.

— За Джулия — каза, хващайки първия. — За татко. За мама. За Лидия.

Взря се в последния, останал в дланта ѝ. Този ѝ се струваше най-тежък от всички — лъскав месинг с опасен черен връх, който щеше да се пръсне, когато се вреже в меката плът.

— За Пол — прошепна. Гласът ѝ звучеше дрезгав и отчаян.

Последният куршум щеше да е за съпруга ѝ, умрял преди много време, още когато е бил момче и баща му го е завел в хамбара за първи път. Още когато ѝ беше казал, че е имал щастливо детство. Още когато се бе изправил пред мировия съдия и се бе заклел, че ще я обича и почита до края на живота си. Още когато толкова убедително държеше ръката ѝ в уличката и се преструваше, че умира.

Този път нямаше да се преструва.

Клеър щракна барабана на мястото му. Провери оръжието, като насочи дулото право напред и обгърна спусъка с пръст. Пробва да дръпне петлето с палец.

Ето какъв беше планът: да излее бензин около къщата на Фулър — само около спалните, предната веранда и под банята, понеже би могла да се обзаложи, че Пол държи Лидия в гаража, и искаше запалителната течност да е колкото се може по-далеч от сестра ѝ. След това да драсне клечката. Съпругът ѝ щеше да надуши пушека или да чуе пращането на пламъците. И да се ужаси, тъй като огънят бе единственото, от което се страхуваше. Клеър щеше да го чака с вдигнато оръжие и щом изскочеше от къщата, да го застреля пет пъти, по един куршум за всеки от тях.

После щеше да побегне към гаража и да спаси Лидия.

Планът бе рискован и най-вероятно пълна лудост. Беше ѝ съвършено ясно. Също така знаеше, че буквално си играе с огъня, ала не можеше да измисли нищо друго, което да изкара Пол от къщата, и то в такова състояние, та да ѝ осигури достатъчно време да действа.

Знаеше, че трябва да стане бързо, защото не беше сигурна, че ще натисне спусъка, ако му мислеше много-много.

Клеър не беше Пол. Не можеше толкова спокойно да отнеме човешки живот, дори и от него да бе изцедено всичко човешко.

Затъкна оръжието отпред в дънките. Дулото не беше дълго, но барабанът се забиваше в бедрената ѝ кост. Премести го в средата, точно до ципа, така обаче стана по-зле. Най-накрая го сложи отзад на кръста. Бабешките гащи, които майка ѝ бе купила, се увиха около барабана. Дулото опря в цепката на задника ѝ, което не беше особено

приятно, ала никой от джобовете ѝ не бе достатъчно дълбок, а знаеше, че ако Пол видеше оръжието, щеше да бъде прецакана.

Отвори багажника. Дръпна ципа на раницата и потърси фолиевото одеяло. Пакетът бе малък, но когато го разгъна, видя, че е с размерите на голяма пелерина. Водоустойчивият кибрит беше над сигналните ракети, които пък бяха над дебела книга с меки корици.

„Събрани поеми на Пърси Биш Шели“.

Както би казала Хелън, поетите не са единствените непризнати законодатели на света.

Клеър уви принадлежностите си в одеялото. Отвори четирите кутии с вода. Ризата ѝ още бе влажна от бягането под дъжда и все пак се поля цялата. Студената течност сякаш я прониза, ала въпреки това се увери, че е намокрила главата, гърба и всеки сантиметър от ръкавите чак до закопчаните маншети. Изсипа остатъка върху крачолите на дънките.

Взе одеялото и четиригалоновата туба.

Бензинът се плискаше вътре в широкия пластмасов съд, докато го влачеше през гората. Дъждовна мъгла бе уловена като в капан между короните на дърветата. Чу далечния грохот на гръмотевица, който ѝ се стори подходящ за фон предвид онова, което ѝ предстоеше да извърши. Присви очи. Небето ставаше все по-мрачно с всяка изминала минута, но успя да различи светлосиния кадилак, паркиран зад една редица дървета.

Клеър остави тубата и одеялото на земята. Извади револвера. Дръпна петлето. Доближи колата внимателно, в случай че Пол или някой от приятелчетата му беше вътре.

Празна.

Върна петлето на мястото му. Затъкна оръжието в дънките си. Явно свикваше. Този път револверът не ѝ пречеше толкова много.

Допря ръка до капака на колата. Двигателят беше студен. Вероятно Пол се намирал в къщата на Фулър от момента, в който си бе тръгнала от тук.

Защо му беше да ходи някъде другаде? Разполагаше с шериф да го закриля.

Тя вдигна одеялото и тубата с бензин и се отправи към къщата. Храстите бяха гъсти. Обзе я моментна паника, че е сбъркала посоката, но после зърна зеления покрив на сградата. Продължи да върви

приклепнала. Прозорците все още бяха заковани с потъмнелия шперплат. Въпреки това трябваше да бъде предпазлива. В шперплата на прозорците в дневната имаше пролуки, през които се виждаше алеята, и беше напълно възможно да са зейнали и други.

Обраслият заден двор не бе успял да попие бавния кален дъжд. Клеър чу как сухата трева пука под краката ѝ. Люлката изстена, когато силен порив на вятъра шибна празното пространство, където някога се бе намирал Амитивилският хамбар. Стремеше се да стои настрана от мястото. Смачка с крак високата трева, за да положи одеялото и съдържанието му.

Огледа къщата от задната страна. Шперплатът, който двете с Лидия бяха отпращали от кухненската врата, бе подпрян на една от стените. Те го бяха зарязали на земята. Предположи, че Пол го е вдигнал. Вероятно бе подредил и вътре. Или бе оставил приборите пръснати по пода, като един вид аларма, за да разбере, ако някой се опита да влезе.

Клеър се тревожеше повече за изкарването на Пол от къщата, отколкото за проникването в нея.

Наведе се над пластмасовата туба и развъртя капачката на гъвкавия чучур. Започна от лявата страна на малката задна веранда пред кухнята, заливаше с бензин дървената облицовка. Действаше внимателно, за да може течността да пропие и в снадките между дъските. Вдигаше тубата всеки път, в който минеше покрай прозорец, напояваше шперплата, доколкото ѝ бе възможно, като се стараяше да го прави максимално тихо.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, когато стигна до стъпалата на предната веранда, че се уплаши да не я издаде. Не отделяше поглед от гаража. Мъчеше се да не мисли за Пол и за онова, което причиняваше на Лидия. Ролетната врата все още бе заключена с катинар. Подсигурена отвън. Неговата стая за убийства. Сестра ѝ беше пленничка, затворена в неговата стая за убийства.

Клеър се огледа. Крадешком се върна и направи половин обиколка около къщата, за да провери дали е изляла достатъчно бензин под закованите прозорци. Като приключи, изсипа остатък във формата на полумесец край лявата част на сградата, обхващаща предната веранда, спалните и банята. Само кухнята и гаражът бяха оставени сухи.

Първа стъпка: завършена.

Промъкна се отново до одеялото. Коленичи. Потеше се, но ръцете ѝ бяха толкова студени, че почти не усещаше пръстите си. Изрече безмълвно извинение към майка си, библиотекарката, и разкъса „Събрани поеми на Пърси Биш Шели“. Намачка и нави страниците на фитил. Махна чучура от тубата. Напъха хартиения фитил вътре, като остави около петнайсет сантиметра да стърчат навън.

Втора стъпка: пълна готовност.

Беше взела от раницата две сигнални ракети. Държеше ги в ръката си, докато вървеше към къщата. Застана под стаята с шевната машина. Пустият път беше зад гърба ѝ. На бензиностанцията бе прочела инструкциите как да запали ракетите. Също като да драснеш клечка кибрит. Махаш пластмасовата капачка и потъркваш върха в абразивната хартия.

Клеър махна пластмасовата капачка. Погледна към къщата. Сега беше моментът. Все още можеше да спре. И да се върне в колата. Можеше да се обади в седалището на ФБР във Вашингтон. На Департамента за вътрешна сигурност. На тайните служби. На Джорджийското бюро за разследване.

Колко часа щяха да са им необходими, за да стигнат до тук?

Още колко часа Пол щеше да бъде сам със сестра ѝ?

Клеър потърка върха на ракетата. Отскочи назад, защото не очакваше подобна внезапна, мощна струя огън. По краката ѝ заваляха искри. Ракетата изригна като чешма, пусната докрай. Обзе я пристъп на паника от онова, което имаше намерение да направи. Смяташе, че ще разполага с повече време, ала огънят бързо изяждаше секундите. Бензинът пламна. Червеникавооранжеви пламъци облизаха едната страна на къщата. Тя метна ракетата. Сърцето ѝ се бе качило в гърлото. Трябваше да действа бързо. Нещата се случваха сега. Нямаше връщане назад.

Хукна към къщата. Запали и другата ракета и я хвърли под главната спалня. Чу се свистене, вдигна се облак горещ въздух и пламъците плъзнаха по бензинената следа към шперплата на прозореца.

Жегата се усилваше, но Клеър трепереше. Върна се до отправната си точка и уви одеялото около раменете си. Набръчканата материя едва покри горната част на тялото ѝ. Погледна към небето.

Облаците се движеха бързо. Дъждът вече падаше на едри, тежки капки. Не му обръщаше внимание. Наблюдаваше едната страна на къщата, за да се увери, че огънят е лумнал. Бял пушек започна да се издига на спирала във въздуха. Оранжеви пламъци плъпнаха под шперплата.

Трета стъпка: в ход.

Клеър грабна тубата с бензина и се втурна към задната веранда. Спря на три метра, точно срещу стъпалата. Остави я на земята. Извади револвера. Отпусна ръка, държейки оръжието с обърнато надолу дуло.

Зачака.

Вятърът смени посоката си. Пушекът я лъхна в лицето. Цветът му се бе променил от бял на черен. Тя не знаеше какво означава това. Спомни си един телевизионен филм, където разликата в цвета беше важен елемент от интригата, но също така се сети и за статия, в която се казваше, че цветът на пушека зависи от онова, което гори.

Нещо въобще гореше ли? Не виждаше повече пламъци. Само издигания се стълб черен пушек. Чакаше Пол да побегне с писъци навън.

Мина цяла минута. После още една. Стисна револвера по-силно. Едва потисна пристъп на кашлица. Вятърът духна по посока на пътя. Още една минута. И още една. Ушите ѝ бучаха от прииждащата кръв, сърцето ѝ заплашваше да изскочи от гърдите.

Нищо.

— Мамка му — процеди през зъби. Къде се беше дянал огънят? Дъждът не бе достатъчен да намокри тревата, камо ли да изгаси горяща сграда. Дори ракетата продължаваше да пламти.

Клеър не отместваше поглед от задната врата, докато правеше няколко крачки, за да провери какво се случва отстрани на къщата. Пушекът излизаше изпод шперплата като цвете от въгленов прах. Дали огънят не беше в стените? Дървеният материал бе стар и сух. На повече от шейсет години. Беше виждала хиляди чертежи на подобни стени: външната облицовка, тънките дървени плоскости за усилване, дебелия слой изолация между дървените стойки, гипсокартона. Имаше поне петнайсет сантиметра материал между вътрешната и външната стена, предимно дърво, повечето пропито с бензин. Защо огънят все още не бе обхванал цялата къща?

Изолацията.

Пол беше сменил всички прозорци. Вероятно бе махнал стария гипсокартон от стените и бе използвал противопожарна изолационна пяна, защото независимо какво си мислеше Клеър, съпругът ѝ винаги беше с едни шибани гърди пред нея.

— Майка му стара — процеди отново тя.

Сега какво?

Тубата. Вдигна я. Все още имаше малко бензин вътре. Хартията бе попила по-голямата част. Това беше единственият ѝ резервен план: да запали фитила и да хвърли тубата на покрива.

И после какво? Да гледа как няма да пламне и той? Смисълът да предизвика пожар във формата на полумесец бе да накара Пол да хукне да бяга през задния вход. Ако чуеше нещо откъм покрива, можеше да излезе през предната или дори през гаражната врата. Или просто да не обърне внимание на шума и да сметне, че е паднал някой клон, или изобщо да не го долови, зает с онова, което причиняваше на Лидия.

Клеър остави тубата на земята. Отвори телефона. Набра „Информация“ и попита за домашния номер на Бъкминстър Фулър. Натисна бутона, за да осъществи връзката.

Кухненският телефон започна да звъни. Звукът беше като шило за лед в ухото ѝ. Потупваше крака си с дулото на револвера, докато слушаше звъненето. Едно. Две. Три. По същото време вчера седеше на задната веранда като послушно дете и чакаше Пол да ѝ се обажда на всеки двайсет минути, за да ѝ каже дали сестра ѝ е все още жива, или не.

Съпругът ѝ вдигна на петото позвъняване.

— Ало?

— Аз съм. — Говореше тихо. Можеше да го види през счупеното стъкло на вратата на кухнята. Стоеше с гръб към нея. Нямаше пушек в помещението, нито следа от огън. Беше си свалил червения суичър. Плешките му стърчаха под тънката материя.

— Защо се обаждаш на този телефон? — сопна ѝ се той.

— Къде е Лидия?

— Наистина почна да ми писва постоянно да питаш за сестра си. Вятърът пак бе променил посоката си. Пушекът пареше в очите ѝ.

— Гледах необработените филми.

Пол не отвърна нищо. Вдигна очи към тавана. Дали беше помирисал пушека?

— Знам, Пол.

— Какво си мислиш, че знаеш? — Опита се да опъне кабела, за да надникне в коридора.

Някакъв проблясък привлече погледа на Клеър. Един пламък се стрелна като пръст от софита^[1] в банята. Взря се отново в Пол. Телефонът го беше приковал в кухнята.

— Знам, че ти си маскираният.

Съпругът ѝ пак не отвърна нищо.

Тя наблюдаваше как огненият пръст се превръща в ръка. Софитът почерня. Дървото се покри със сажди.

— Знам, че има снимки на Джони Джаксън на флашката. Знам, че си искаш списъка с клиенти, за да продължиш бизнеса си.

— Къде си?

Сърцето ѝ подскочи от вълнение, докато наблюдаваше как огънят пълзи по шперплата на прозореца в банята.

— Клеър?

Пол не говореше по телефона. Стоеше на верандата и гледаше нагоре. Пушекът се виеше над покрива. Не изглеждаше ужасен. А слисан.

— Какво си направила?

Клеър хвърли телефона. Все още държеше револвера с дулото надолу. Той сведе очи към ръката ѝ. Видя, че има оръжие. Сега беше моментът да го вдигне, да го насочи към него, да дръпне петлето. Трябваше да действа бързо. Да застане стабилно. Трябваше да е готова да натисне спусъка, преди кракът му да стъпи във на двора.

Пол слезе по трите стъпала. Помнеше как слизаше по стълбите у дома. Как ѝ се усмихваше сутрин и ѝ казваше колко е красива, целуваше я по бузата, оставяше ѝ бележки в аптечката и ѝ изпращаше забавни съобщения през деня.

— Да не си запалила къщата? — попита. Не можеше да повярва и тайничко бе доволен, звучеше по същия начин, както като му се обади от полицейския участък и му каза, че се нуждае от пари за гаранцията.

— Клеър?

Не можеше да помръдне. Това беше съпругът ѝ. Това беше Пол.

— Откъде го взе? — Той посочи към оръжието. Отново изглеждаше по-скоро изненадан, отколкото притеснен. — Клеър?

Планът. Не биваше да забравя плана. Огънят започваше да се разраства. Революерът бе в ръката ѝ. Трябваше да издърпа петлето. Да насочи оръжието към лицето на Пол. Да натисне спусъка. Да натисне спусъка. Да натисне спусъка.

— Лидия е добре. — Стоеше толкова близо до нея. Можеше да усети неприятната миризма на потта му. Брадата му бе станала още по-голяма. Бе свалил дебелите очила. Виждаше очертанията на тялото му под бялата тениска.

Тя беше целувала това тяло. Беше прокарвала пръсти през космите на гърдите му.

Той се извърна към къщата.

— Май се разпространява бързо.

— Огънят те ужасява.

— Да, когато е достатъчно близо, за да ме изгори. — Пол не изрече очевидното: че се намира навън, че вали, че разполага с акри земя, където би могъл да избяга и да потърси спасение от пламъците. — Слушай, огънят няма да е толкова слаб още дълго. Дай ми флашката и ще си тръгна. Можеш да влезеш вътре и да освободиш Лидия. — Дари я със сладката си, непохватна усмивка, която ѝ казваше, че се е погрижил за всичко. — Ще видиш, че не съм я наранил, Клеър. Спазих си обещанието към теб. Винаги си спазвам обещанията към теб.

Тя имаше чувството, че наблюдава отстрани как вдига ръка, за да го докосне по бузата. Кожата му беше студена. Тениската му бе прекалено тънка. Трябваше му яке.

— Мислех си...

Пол я погледна в очите.

— Какво?

— Мислех си, че аз съм те избрала.

— Разбира се, че си. — Дланите му нежно обгърнаха лицето ѝ. — Избрахме се взаимно.

Клеър го целуна. Наистина го целуна. Той изстена. Дъхът му спря, когато езиците им се докоснаха. Ръцете му затрепераха върху лицето ѝ. Усещаше как бие сърцето му. Бе същото както винаги, а тя вече знаеше, че винаги е било една голяма лъжа.

Дръпна петлето. Натисна спусъка.

Изстрелът отекна наоколо.

Кръв плисна по врата ѝ.

Пол падна на земята. Пищеше. Звукът беше див, плашещ. Той стискаше коляното си или поне онова, което бе останало от него. Патронът с кух връх беше минал през капачката и бе разкъсал глезена. Бели кости, сухожилия и хрущяли висяха като кървави късове от раздран наниз.

— Това беше за мен — каза Клеър. Пъхна револвера отзад в дънките си. Грабна фолиевото одеяло. Тръгна към къщата.

Спря се.

Огънят бе обхванал лявата ѝ част. Пламъците пъплеха към кухненската стена. Искри летяха към тавана. От жегата се пръскаха стъкла. Телефонът се бе стопил. Подът беше черен. Пушекът бе увиснал като бял памук във въздуха. Оранжеви и червени пламъци бяха погълнали дневната и упорито настъпваха към коридора.

Към гаража.

Вече беше прекалено късно. Не можеше да влезе. Истинска лудост бе да се опита да помогне на Лидия. Щеше да умре. Двете щяха да умрат.

Клеър си пое дълбоко въздух и се втурна вътре в къщата.

[1] Софит — в архитектурата така се наричат панелите за покриване на хоризонтални повърхности като надвеси, стрехи, тавани и т.н. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— В гаража съм! — Лидия се помъчи да се освободи от мишите опашки, но без успех, докато ярките червени пламъци облизваха отсрещния край на коридора. — Помогнете ми!

Тя беше чула изстрела. Беше чула някакъв мъж да пищи.

Пол, помисли си. Моля те, боже, нека да е Пол.

— Тук съм! — провикна се. Напъна се да се изтръгне от стола. Бе изгубила всякаква надежда, преди телефонът да позвъни, преди изстрела.

— Помощ! — изкрещя тя.

Дали знаеха за пожара? Дали полицаите слагаха белезници на Пол в този момент, когато би трябвало да побързат да влязат вътре в къщата? Той бе оставил вратата отворена. Лидия можеше да види променящото се естество на огъня. Кротките блещукащи езици се бяха превърнали в нажежени до бяло пламъци, които вече захапваха стените. Килимът се бе свил. Парчета мазилка падаха от тавана. През тесния коридор нахлуваше пушек и жегга. Ръцете ѝ бяха горещи. Коленете ѝ бяха горещи. Лицето ѝ беше горещо.

— Моля ви! — изпищя тя. Огънят се разпространяваше много бързо. Не знаеха ли, че е тук? Не виждаха ли, че пламъците излизат на покрива?

— Тук съм! — извика отново. — В гаража съм!

За пореден път се опита да се изскубне, ала напразно. Не можеше да умре по този начин. Не и след онова, което беше преживяла. Искеше да види Рик още веднъж. Искеше да прегърне Дий. Искеше да каже на Клеър, че наистина ѝ е простила. Искеше да каже на майка си, че я обича, че Пол беше убил Сам, че баща ѝ не се беше самоубил, че бе обичал всички толкова много и...

— Моля ви! — провикна се толкова силно, че се задави. — Помогнете ми!

В дъното на коридора се появи някаква фигура.

— Тук! — задъхваше се Лидия. — Тук съм!

Фигурата се приближаваше още и още.

— Помощ! — проплака тя. — Помогнете ми!

Клеър.

Това беше Клеър.

— Не, не, не! — Лидия се паникьоса. Защо Клеър? Къде беше полицията? Какво бе сторила сестра ѝ?

— Лидия! — Клеър бягаше приведена, старейки се да се промъкне под пушека. Фолиевото одеяло бе метнато над главата ѝ. Огънят настъпваше подире ѝ — оранжеви и червени като нажежени тухли пламъци, които поглъщаха стените и събаряха парчета мазилка от тавана.

Защо Клеър? Къде бяха пожарникарите? Къде бяха полицаите?

Лидия трескаво се взираше във вратата, чакаше още хора да нахлуят. Мъже с тежко огнеустойчиво облекло. С шлемове и кислородни маски. Мъже с брадви.

Нямаше никой друг. Само Клеър. Лудата, импулсивна, глупава Клеър.

— Какво си сторила? — пропищя Лидия. — Клеър!

— Всичко е наред — отвърна ѝ с писък сестра ѝ. — Ще те спася.

— Господи! — Лидия виждаше как огънят сваля боята от стените. Димът изпълваше гаража. — Няма ли други?

Клеър взе ножа от масата. Срязва мишите опашки.

— Върви! — Лидия я избута. — Прикована съм за стената! Трябва да тръгваш!

Сестра ѝ се пресегна зад стола. Щракна нещо. Веригата падна като колан.

За момент Лидия остана прекалено зашеметена, за да помръдне. Беше свободна. След почти двацет и четири часа, най-накрая беше свободна.

Свободна да изгори жива.

— Хайде! — Клеър погледна отворената врата, ала пламъците вече бяха погълнали единствения им път навън, към спасението. Бяха стопили пластмасовите лайстни по стените. Мекият килим се беше набръчкал като език.

— Не! — изкрещя Лидия. — По дяволите, не! — Не можеше да умре по този начин. Не и след като бе преживяла мъченията на Пол. Не и след като си бе помислила, че би могла да се измъкне.

— Помогни ми! — Клеър блъсна ролетната врата. Металът издаде дрънчащ звук, който прониза тъпанчетата на Лидия. Клеър се засили и отново блъсна вратата, но сестра ѝ я сграбчи за ръката.

— Какво си сторила? — изрева тя. — Ще умрем!

Клеър издърпа ръката си. Прибяга до дървените рафтове. Събори видеокасетите на пода. Изтръгна рафтовете от конзолите.

— Клеър! — провикна се Лидия. Сестра ѝ беше окончателно полудяла. — Клеър! Спри!

Клеър грабна козия крак от пода. Стовари го като бейзболна бухалка в стената. Чукът заседна в гипсокартона. Тя го извади и замахна отново.

Гипсокартон.

Лидия гледаше сестра си глуповато, докато се мъчеше да разбие стената. Както всичко останало в гаража, бетонената стена бе само декор за шоуто. Истинските стени бяха от гипсокартон и дървени стойки, отвъд стойките имаше облицовка, а отвъд облицовката се простираше свободата.

Лидия измъкна козия крак от ръцете на Клеър. Всеки мускул на тялото ѝ виеше, когато вдигна петкилограмовия лост над главата си. Напрегна се и заби чука с всичка сила. Замахна отново и отново, докато гипсокартонът не изчезна и твърди парчета пяна не се посипаха като сняг. Тя не се отказваше. Пяната взе да се топи. Металният лост потъваше в нея, сякаш бе масло.

— Давай с ръце! — провикна се Клеър.

Загребаха с шепи димящата пяна. Лидия си изгори пръстите. Пяната се втечняваше и изпускате парливи химикали във въздуха. Започна да кашля. Двете кашляха. Пушекът в гаража ставаше все по-гъст. Лидия едва виждаше какво правят. Огънят настъпваше. Горещината лизна гърба ѝ и тя усети как се изприщва. С неистови движения продължаваше да вади врящата изолация. Това нямаше да проработи. Отнемаше прекалено много време.

— Мърдай! — Лидия се дръпна доколкото ѝ бе възможно и се засили към стената. Почувства как рамото ѝ се вряза в облицовката. Отстъпи назад и се впусна отново, старайки се да улучи пространството между дървените стойки, за да стигне до външната част на стената.

И пак, и пак...

Клеър изкрещя:

— Не се получава!

Но всъщност се получаваше.

Лидия усети как дъските се пропукват под тежестта ѝ. За пореден път отстъпи назад. Дневна светлина се прокрадна през строшеното дърво.

Стовари цялата си тежест върху стената. Тя поддаде. Нещо в рамото ѝ се изметна и изхрущя. Ръката ѝ увисна безполезна до тялото. Вдигна крак, риташе с всяка капка останала ѝ сила, докато пироните на дървените дъски не изхвъркнаха. Пушекът започна да излиза навън. Обърна се, за да потърси Клеър.

— Помогни ми! — Бе нагребала видеокасети с две ръце. Огънят бе толкова близо, че сестра ѝ сякаш флуоресцираше. — Трябва да ги изнесем!

Лидия я сграбчи за яката и я избута към тесния отвор. Тя не можа да се провере през пролуката с касетите. С един удар Лидия ги събори от ръцете ѝ. Отново я бутна. Хлъзгаше се. Обувките ѝ се топяха. Тласна я силно още веднъж. Клеър полетя навън. Сестра ѝ я последва. Двете се строполиха тежко на алеята.

Чистият въздух беше шок за организма на Лидия. Ключицата ѝ се удари в бетона. Имаше чувството, че в гърлото ѝ се заби нож. Завъртя се по гръб. Отвори уста да си поеме въздух.

Видеокасетите заваляха около нея. Тя ги перна настрани. Болеше я толкова много. Всичко я болеше толкова много.

— Побързай! — Клеър стоеше на колене. Пъхаше ръка в отвора и вадеше касети. Единият от ръкавите на ризата ѝ пламна. Тръсна го и продължи. Лидия се опита да стане, но лявата ѝ ръка беше отказала. Болката бе непоносима, ала успя да се изправи с помощта на дясната. Сграбчи Клеър за ризата и се помъчи да я издърпа.

— Не! — Сестра ѝ не преставаше да бърка вътре за още касети. — Трябва да ги извадим. — Събираше ги с две ръце, също както събираше пясък, за да прави замъци на плажа. — Лиди, моля те!

Лидия коленичи до нея. Едва можеше да види на повече от няколко сантиметра пред себе си. Пушекът се точеше през отвора. Жегата ги задушаваше. Усети нещо да пада на главата ѝ. Помисли си, че е искра от пожара, но беше дъжд.

— Има само още няколко! — Клеър упорстваше. — Отдалечи ги от къщата!

Лидия започна да ги хвърля на алеята със здравата си ръка. Бяха толкова много. Очите ѝ пробягваха по датите на етикетите и знаеше, че това са датите на изчезване на жертвите, а тези жертви имаха семейства, които нямаха представа защо и как сестрите им, дъщерите им са били отвлечени.

Клеър падна назад, когато пламъците изригнаха навън. Лицето ѝ беше черно от сажди. Огънят най-накрая бе погълнал гаража. Лидия я сграбчи за яката и я изтегли далеч от къщата. Клеър залитна, опитвайки се да се изправи. Стопените ѝ обувки се свлякоха от краката ѝ. Блъсна се в Лидия. Ударът изпрати доволна порция болка в рамото на сестра ѝ, ала това не беше нищо в сравнение със сухата кашлица, разтърсваща тялото ѝ. Наведе се и повърна черна вода с вкус на пикня и цигарена пепел.

— Лиди... — Клеър я потърка по гърба.

Лидия зина и избълва нова черна струя, която накара стомахът ѝ да се сгърчи. За щастие, нямаше повече. Избърса устата си. Изправи се. Затвори очи, за да се пребори със световъртежа.

— Лидия. Погледни ме.

Сестра ѝ се насили да отвори очи. Клеър стоеше с гръб към гаража. Зад нея бушуваха пламъци, но тя се взираше в Лидия, а не в този ад. Притискаше пръсти до устните си. Изглеждаше покрусена.

Лидия можеше само да гадае каква гледка представлява: раните, белезите, изгарянията от ток.

— Какво ти е сторил? — възкликна тя.

— Добре съм — отвърна сестра ѝ, защото трябваше да бъде добре.

— Какво ти е причинил? — Клеър се тресеше цялата. Сълзите ѝ образуваха бели вадички в саждите по лицето. — Той ми обеща, че не ще те нарани. Обеща ми.

Лидия поклати глава. Не можеше да говори сега. Нямаше значение. Нищо нямаше значение.

— Ще го убия. — Босите крака на Клеър зацапаха ядно, когато тръгна да заобиколи къщата.

Лидия я последва, като се опитваше да държи безполезната си лява ръка неподвижна. При всяка крачка я пронизваше болката в

ключицата. Цялата бе набита с прах. Дъждът бе превърнал саждите по кожата ѝ в мокра, черна пепел.

Клеър беше току пред нея. Затъкнала револвера отзад в дънките си. Лидия разпозна оръжието, но не и лекотата, с която сестра ѝ го извади, дръпна петлото и насочи дулото към мъжа, който лазеше по земята.

Пол се беше отдалечил на пет-шест метра от къщата. Ивица черна кръв показваше откъде бе пропълзял през мократа трева. Дясното му коляно беше кървава каша. Глезенът му бе разкъсан. Долната половина на крака му — извита под неестествен ъгъл. Кости, сухожилия и мускули лъщяха на светлината на все още бушуващите пламъци.

Клеър бе насочила револвера към лицето му.

— Шибан лъжец.

Съпругът ѝ продължи да лази, опирайки се на лакти, за да се отдалечи от пожара.

Клеър го следваше с оръжието.

— Каза, че не си я наранил.

Пол поклати глава, но не спираше да пълзи.

— Обеща ми.

Най-накрая погледна нагоре.

— Обеща — процеди Клеър. Звучеше ядосана, сломена и бясна.

Той съумя да свие рамене.

— Поне не я чуках.

Клеър дръпна спусъка.

Лидия изпищя. Звукът от изстрела беше оглушителен. Куршумът разкъса едната страна на врата на Пол. Ръката му веднага притисна раната. Той падна по гръб. Между пръстите му течеше кръв.

— Господи — изпъшка Лидия. — Господи... — Това бе единственото, което можеше да произнесе.

— Клеър... — Гласът на Пол гъргореше. — Повикай линейка.

Тя насочи револвера към главата му. Взираше се в него без следа от емоции в погледа.

— Лъжливо лайно.

— Не! — Лидия сграбчи ръката на сестра си в мига, когато дръпна спусъка. Куршумът не попадна в целта. Усети отката в китката на Клеър и в своята собствена.

Сестра ѝ се опита да се прицели отново.

— Не. — Лидия отмести ръката ѝ. — Погледни ме.

Клеър нямаше намерение да пуска револвера. Очите ѝ блестяха. Намираше се някъде другаде, където беше мрачно и опасно, и единственият изход от тази бездна бе да убие съпруга си.

— Погледни ме — повтори Лидия. — Той знае къде е Джулия.

Клеър не отделяше очи от него.

— Клеър... — Лидия се стараеше да говори ясно. — Пол знае къде е Джулия.

Сестра ѝ поклати глава.

— Той ми каза — настояваше Лидия. — Каза ми го там, в гаража. Той знае къде е. Наблизо е. Каза ми, че все още я посещава.

Клеър поклати глава.

— Лъже.

— Не лъжа — отвърна Пол. — Знам къде е.

Тя понечи да насочи отново оръжието към главата му, ала Лидия я спря.

— Нека опитам аз, става ли? Разреши ми да пробвам. Моля те. Моля те.

Клеър отпусна ръка.

Лидия следеше сестра си с крайчеца на окото, докато коленичеше. Болката едва ѝ позволяваше да диша. Имаше чувството, че всяко движение забива остър нож в рамото ѝ. Избърса потта от челото си. Надвеси се над Пол.

— Къде е Джулия?

Той не я погледна. Интересуваше се само от Клеър.

— Моля те — умоляваше я. — Обади се за линейка.

Тя поклати глава.

— Кажи ни къде е Джулия и ще се обадим — не се отказваше Лидия.

Пол присви очи. Дъждът замеряше лицето му. Пръскаше го. Изливаше се върху него.

— Обади се за линейка — повтори. — Моля те.

Моля те. Колко пъти Лидия го бе молила в гаража? Колко пъти ѝ се беше изсмивал?

— Клеър...

— Къде е тя? — попита пак Лидия. — Каза, че е близо. В Уоткинсвил ли е? В Атънс ли е?

— Клеър, моля те — настояваше Пол. — Трябва да ми помогнеш. Това е сериозно.

Съпругата му държеше оръжието вяло отпуснато до тялото си. Гледаше към къщата, вираше се в огъня. Устните ѝ стиснати в тънка линия. Очите ѝ като на диво животно. Тя беше на път да се пречупи. Лидия само не знаеше по какъв начин.

Отново се наведе над Пол.

— Каж ми. — Опита се да не допуска и следа от умолителен тон в гласа си. — Каза, че знаеш къде е. Каза, че си я посещавал.

... изгнили кости, дълги кичури мръсна руса коса и онези глупави украшения...

— Клеър? — Пол губеше прекалено много кръв. Кожата му бе станала восъчнобяла. — Клеър, моля те... просто ме погледни.

Лидия не можеше да пилее време. Заби пръсти в разкъсаното му коляно.

Виковете на Пол раздраха въздуха. Нямахше да го пусне. Продължи да натиска, докато ноктите ѝ не застъргаха жива кост.

— Каж ми къде е Джулия.

Той изсъска през зъби.

— Каж ми къде е!

Забели очи. Тялото му започна да се гърчи. Лидия си махна ръката.

Пол зяпна, за да си поеме въздух. От устата му се точеше жлъчка и розова кръв. Притисна лице в земята. Гърдите му не можеха да се напълнят с въздух. Издаде задавен звук. Плачеше.

Не, не плачеше.

Смееше се.

— Не го носиш в себе си. — Кърваво-белите му зъби се показаха между мокрите устни. — Нищо и никаква дебела кучка.

Лидия отново заби пръсти в коляното му. Усещаше как кокалчетата ѝ мачкат парчета натрошена кост. Този път Пол изпищя толкова силно, че гласът му секна. Устата му беше отворена. Гласните му струни не успяваха да произведат никакъв звук.

Сърцето му щеше да се разхлопа. Пикочният му мехур щеше да се изпразни. Червата му щяха да потекат. Душата му щеше да умре.

Лидия знаеше, защото Пол я бе накарал да пици по същия начин в гаража.

Той започна пак да се гърчи. Ръцете му бяха вдървени. Дланта му притисна още по-силно раната на врата. Между пръстите му течеше тъмночервена кръв.

— Имам аптечка в колата — каза Клеър. — Можем да превържем врата му, за да удължим агонията. — Тонът ѝ беше напълно нормален, почти същия като на Пол вътре в гаража. — Или да го изгорим жив. В тубата остана малко бензин.

Лидия знаеше, че сестра ѝ е ужасяващо сериозна. Вече бе стреляла два пъти по съпруга си. Щеше да го екзекутира, ако не я беше спряла. Сега искаше да го измъчва, да го изгори жив.

Какво правеше самата тя? Погледна ръката си. Пръстите ѝ бяха целите изчезнали в онова, което бе останало от коляното на Пол. Чувстваше как всеки негов тремор резонира направо в сърцето ѝ.

В душата ѝ.

Положи усилие да издърпа ръката си. Да му отнеме болката беше едно от най-трудните неща, които някога бе правила. Но независимо какъв ад бе стоварил Пол Скот върху нея и семейството ѝ, нямаше намерение да се превръща в негово копие, нито пък да позволи на сестра си да го стори.

— Къде е тя, Пол? — Лидия се опита да се обърне към частицата човечност, която му бе останала. — Така или иначе, ще умреш. Въпрос на време е. Кажи ни къде е Джулия. Направи едно добро нещо, преди да си заминеш.

От устата му текна струя кръв. Той вдигна очи към Клеър.

— Наистина те обичах.

— Къде е тя? — не преставаше да повтаря Лидия.

Пол не отгестваше поглед от съпругата си.

— Ти си единственото добро нещо, което съм сторил някога.

Клеър бе стиснала здраво побелелите си устни. Потупваше дулото на оръжието в крака си.

— Погледни ме — настоя той. — Моля те, за последен път.

Тя поклати глава. Вторачи се в полето зад къщата.

— Знаеш, че те обичам. Ти беше единствената нормална част от мен.

Клеър отново поклати глава. Плачеше. Дори в този дъжд Лидия можеше да види стичащите се по лицето ѝ сълзи.

— Никога нямаше да те изоставя. — Пол също плачеше. — Обичам те. Уверявам те, Клеър. Обичам те и ще те обичам до сетния си дъх.

Тя най-накрая погледна към съпруга си. Устата ѝ се отвори, ала само за да си поеме въздух. Очите ѝ сновяха напред-назад, сякаш не можеше да разбере какво стои пред нея.

Някогашния Пол ли виждаше в този момент, неуверения студент, който отчаяно копнееше да го обича? Или мъжа, снимал онези филми? Мъжа, дето двайсет и четири години бе пазил мрачната тайна, която не даваше мира на семейството ѝ?

Пол протегна ръка към Клеър.

— Моля те. Умирам. Извикай линейка. Моля те.

За кой ли път тя поклати глава, но Лидия усещаше, че решителността ѝ се пропуква.

Пол също го забеляза.

— Моля те — отрони.

Бавно, неохотно, Клеър коленичи до него. Пусна оръжието на тревата. Положи ръка върху неговата. Помогна му да притисне раната, помогна му да остане жив.

Той се закашля. Плюеше кръв. Стегна хватката си върху разкъсания врат.

— Обичам те. Не искам да го забравяш, винаги ще те обичам.

Клеър възпря един хлип. Погали го по бузата. Отметна косата от очите му. Дари го с тъжна усмивка и изрече:

— Тъп задник. Знам, че си хвърлил Джулия в кладенеца.

Лидия щеше да пропусне шокираното изражение на Пол, ако не се бе вторачила в лицето му. Физиономията му бързо доби доволен вид.

— Господи, винаги си била толкова умна.

— Бях, нали? — Все още беше надвесена над него.

Лидия си помисли, че ще го целуне, но вместо това тя отлепи ръката му от раната. Той се опита да се възпротиви, ала Клеър стискаше здраво дланта му. Блъсна го отново по гръб. Силата му се бе стопила. Не можеше да спре кръвта. Не можеше да спре Клеър. Тя го яхна. Стегна като в менгеме двете му китки. Не отделяше очи от

неговите, изпиваше всяка промяна, която прекосеше лицето му — изумлението, страха, отчаянието. Сърцето му биеше неистово. Всеки удар изкарваше навън нова доза прясна артериална кръв. Клеър не отмести поглед, когато устата му зина или когато дъждът закапа в гърлото му. Не отмести поглед и когато струите кръв се превърнаха в постоянен поток. Когато ръцете му се отпуснаха. Когато мускулите му отказаха. Когато тялото му стихна. Дори когато единственото доказателство, че е още жив, беше тежкото хриптене и розовите мехури между устните му, Клеър не се извърна.

— Виждам те — каза му тя. — Виждам те кой си.

Лидия стоеше онемяла. Не можеше да повярва какво се случва пред очите ѝ. Какво бе позволила да стори сестра ѝ. Никога не ще успееш да се възстановят от това. Нямаше начин Клеър да го превъзмогне.

— Хайде — подкани я тя. Изправи се. Избърса кървавите си ръце в дънките, сякаш тъкмо идваше от градината.

Лидия още не бе в състояние да помръдне. Погледна към Пол. Вече не излизаха мехури. Видя пламъците от къщата да се отразяват в изцъклено черното на ирисите му.

Една капка дъжд уцели очната му ябълка. Той не премига.

— Лиди.

Тя се обърна. Клеър беше в задния двор. Дъждът се бе усилил. Явно сестра ѝ не забелязваше това. Риташе тревата, проправяше си път през избуялата растителност.

— Хайде — провикна се. — Ела да ми помогнеш.

Някак си Лидия успя да се вземе в ръце. Все още беше в шок. Това бе единствената причина болката да не я възпре. Насили се да пристъпи, после пак и пак. Попита Клеър:

— Какво правиш?

— Тук има кладенец! — Сестра ѝ трябваше да повиши глас, за да я чуе през шума от дъжда. Риташе тревата с боси крака и заравняваше широки кръгове. — Според информацията за платените сметки, къщата е черпила вода от градския водопровод. — Тя едва сдържаше вълнението си. Говореше задъхано и с плам като едно време, когато ѝ разправяше за лошите момичета в училище. — Нарисувах картина за Пол. Преди години. От една снимка на задния двор. Показа ми я още в началото на връзката ни и ми рече, че обожавал гледката, понеже това

бил домът на родителите му, в който израснал, а на снимката имаше хамбар, Лиди. Голям, страховит хамбар и точно до него — кладенец с покрив. Отне ми часове да пресъздам цветовете, не, бяха ми нужни дни, седмици. Как можах да забравя шибания кладенец?

Лидия смачка високата трева пред себе си. Искаше ѝ се да повярва на сестра си. Копнееше да ѝ повярва. Можеше ли да е толкова просто? Можеше ли Джулия наистина да е тук?

— Знам, че съм права. — Клеър удряше с крак земята под люлката. — Пол е запазил всичко в къщата, както е било някога. Всичко. Защо ще му е тогава да събаря хамбара, освен за да потули доказателствата? И защо ще покрива кладенеца, ако няма нещо в него? Видя изражението му, когато споменах за кладенеца. Трябва да е тук, Пепър. Джулия трябва да е вътре.

Всички бяха толкова близо, Лидия. Искаш ли да ти кажа колко близо?

Лидия също започна да рита мократа трева. Вятърът отново бе променил посоката си. Не можеше да си представи, че би могла да помирише нещо различно от пушек. Погледна към къщата. Огънят не спираше да вилнее, но може би дъждът щеше да му попречи да плъзне по тревата.

— Лиди! — Клеър се бе привела под люлката. Удряше земята с пета. Някъде отдолу долетя кух звук.

Тя падна на колене. Взе да копае с пръсти. Лидия коленичи до нея. Протегна здравата си ръка, за да напипа какво бе открила сестра ѝ. Дървеният капак беше тежък, около два сантиметра и половина дебел и с диаметър близо метър.

— Това трябва да е! — възкликна Клеър. — Това трябва да е!

Лидия грабеше шепи пръст. Ръката ѝ кървеше. Имаше мехури от огъня и от разтопената пяна. Въпреки това продължи да дълбае.

Клеър бе махнала достатъчно пръст и най-сетне успя да промуши пръстите си под капака. Приклепна като щангист и дръпна толкова силно, че жилите на шията ѝ изпъкнаха.

Нищо.

— По дяволите. — Пробва пак. Ръцете ѝ трепереха от усилието. Лидия се помъчи да ѝ помогне, ала не можеше да накара ръката си да тегли. Дъждът също не им правеше услуга. Всичко ставаше по-тежко заради него.

Пръстите на Клеър се изплъзнаха. Тя падна назад в тревата.

— Мамка му! — изкрещя и отново се надигна.

— Да опитаме да го избутаме. — Лидия запъна крака в капака.

Клеър ѝ помогна, като натисна с долната част на дланите си и напрегна гръб.

Лидия усети, че се хлъзга. Заби здравата си ръка в земята и налегна толкова силно, та имаше чувството, че краката ѝ ще се разпаднат.

Най-накрая съумяха да изместят тежкото дърво с няколко сантиметра.

— По-силно — каза Клеър.

Лидия не знаеше дали може по-силно. Напънаха се пак, този път сестра ѝ застана до нея и също започна да бута с крака. Капакът помръдна с още два сантиметра. После с още няколко. Двете тикаха, пицяха от болка и напрежение, докато дървото не се отмести достатъчно, та краката им да увиснат над отворилата се бездна.

Пръст и камъни се посипаха в зейналата паст. Дъждът закапа върху вода. Двете се взряха в бездънния мрак.

— Проклятие! — Гласът на Клеър се върна като ехо. — Колко ли е дълбок?

— Трябва ни фенерче.

— Има в колата.

Лидия видя как сестра ѝ хукна да бяга с боси крака, свила лакти. Прескочи едно паднало дърво. Толкова целенасочено тичаше, че въобще не се спираше да погледне дирята, която оставяше след себе си.

Пол. Не просто го бе наблюдавала как умира. Тя бе поела смъртта му, както колибри всмуква нектара на цвете.

Може би нямаше значение. Може би да го гледа как умира беше храната, от която Клеър се нуждаеше. Може би Лидия не биваше да се тревожи заради това, което сториха на Пол. Трябваше повече да се тревожи заради онова, което той беше сторил на всички тях.

На баща им. На майка им. На Клеър. На Джулия.

Надзърна в зеещата чернота на кладенеца. Опита се да чуе как дъждът удря водата долу, но капките бяха прекалено много, за да проследи пътя само на една.

Намери едно камъче. Хвърли го. Броеше секундите. На четвъртата то цопна вътре.

Какво разстояние можеше да измине един камък за четири секунди? Тя спусна ръка в мрака. Прокара длан по грубите камъни и се помъчи да не мисли за паяци. Камъните бяха неравни. Хоросанът се ронеше. Ако беше достатъчно внимателна, може би щеше да успее да закрепил крака си във фугите. Наведе се още малко. Размаха ръка напред-назад. Хоросанът бе сух. Пръстите ѝ бръснаха нещо като лоза.

Само дето беше прекалено фино, за да е лоза. Тънко. Метално. Гривна? Огърлица?

Пробва да отскубне верижката от стената. Усети по-голямо съпротивление, като че бе закачена за нещо. Не можеше да протегне другата си ръка и да я издърпа. Погледна през рамо. Клеър беше далеч. Фенерчето бе включено. Сестра ѝ тичаше. Краката ѝ щяха да станат целите в рани от храсталаците в гората. Вероятно заради хапеция студ не чувстваше нищо.

Лидия простена, навеждайки се още повече. Проследи с пръсти верижката. Напипа масивно метално парче, подобно на монета, заседнало между камъните в стената. Не беше кръгло, а по-скоро овално. Обходи с палец гладките му очертания. Внимателно се опита да го измъкне, като леко го поклащаше, докато се отдели от цепнатината. Уви верижката около пръстите си и извади ръка от кладенеца.

Погледна към накита в дланта си. Златният медальон бе във формата на сърце, с гравирано курсивно „Л“. Приличаше на нещо, което някое момче може да ти подари в седми клас, понеже си му позволила да те целуне и то си е помислило, че ходите сериозно.

Лидия не помнеше името на момчето, но знаеше, че Джулия беше откраднала медальона от кутията ѝ с бижута и го бе носила в деня, в който изчезна.

— Това е твоят медальон — каза Клеър.

Сестра ѝ прекара евтината верижка между пръстите си. Навремето смяташе, че е много скъпа. Приятелят ѝ вероятно бе платил пет долара за нея в „Бен Франклин“.

Клеър седна на земята. Изгаси фенерчето. Дишаше тежко, защото беше бягала. Лидия дишаше тежко заради онова, дето щяха да направят. Тънък стълб пушек се виеше към подалото се бледо слънце.

Въздухът бе студен. Влагата от дъха на двете залепваше и се смесваше върху медальона.

Ето го най-сетне този момент. Двайсет и четири години търсене, копнееене, знаене, незнаене, а единственото, което можеха да сторят, беше да седят под дъжда.

— Джулия пееше Бон Джоуви под душа — подхвърли Клеър. — Помниш ли?

Лидия се усмихна.

— „Dead or Alive“^[1].

— Винаги изяждаше всичките пуканки, като ходехме на кино.

— Обожаваше бонбони от женско биле.

— И дакели.

Двете направиха кисели физиономии.

— Харесваше онзи дебелак със зализаната прическа — додаде Клеър. — Как се казваше? Брент Локхарт?

— Локуд — сети се сестра ѝ. — Татко го накара да почне работа в „Мақдоналдс“.

— Миришеше на печено говеждо.

Лидия се засмя, защото Джулия вегетарианката беше потресена.

— Скъса с него седмица по-късно.

— Въпреки това му позволи да стигне до втора база.

Лидия вдигна поглед.

— Тя ли ти каза?

— Шпионирах ги от стълбището.

— Винаги си била голяма напаст.

— Не я изпортих.

— За първи път.

Двете се възряха в медальона. Отзад златото се бе изтъркало.

— Бях искрена по телефона. Прощавам ти.

Клеър избърса дъжда от очите си. Не изглеждаше да е в състояние някога да прости на себе си.

— Изпратих имейл...

— Ще ми разкажеш по-късно.

Имаше далеч по-важни неща, предстоеше им много да наваксват. Лидия искаше Дий да се запознае с лудата си леля. Искаше да чуе как Рик и Хелън обсъждат злото, каквото представляваха електронните

книги. Искаше да прегърне дъщеря си. Искаше да види кучетата и котките си, искаше отново да е с близките си.

— Единственото, което татко желаше, беше да я намери — каза сестра й.

— Време е.

Клеър включи фенерчето. Лъчът проникна до дъното на кладенеца. Тялото почиваше в плитката вода. Кожата се бе свлякла. Костите не се белееха, недокоснати от слънчева светлина.

Медальонът. Дългата руса коса. Сребърните гривни.

Джулия.

[1] Песента „Wanted Dead or Alive“ (1986) на „Бон Джоуви“ — „Търси се жив или мъртъв“. — Б.р. ↑

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Клеър лежеше на леглото на Джулия, бе положила глава върху Господин Бигълс, любимата плюшена играчка на сестра ѝ. Старото рошаво куче едва бе оцеляло през детството им. Постоянно го мажеха с лосион за кожа. Краката му бяха наквасени в „Кул-Ейд“ като отмъщение за откраднатата книга. Част от носа му беше изгорена като възмездие за присвоена шапка. В пристъп на гняв някой бе офъкал козината на главата му до дъно.

Лидия не изглеждаше по-добре. Опърлената ѝ коса бе взела да расте отново, но шест седмици след прежеждието все още беше цялата в синини и подутини. Раните и изгарянията едва бяха започнали да зарастват. Мястото около нараненото око беше червено и подпухнало. Лявата ѝ ръка щеше да е в слинг още две седмици, ала вече бе свикнала да прави почти всичко с една ръка, включително да сгъва дрехите на Джулия.

Бяха в къщата на „Булевард“. Хелън приготвяше обяд в кухнята. Клеър трябваше да помага на Лидия да опакова нещата на сестра им, само че бързо се бе върнала към стария навик да оставя всичко на Лиди.

— Виж колко слаба е била. — Лидия приглади чифт дънки „Джордаш“. Разпери длан върху талията. Палецът и кутрето ѝ бяха на сантиметри от сгъвките. — Едно време ги вземах назаем. — Звучеше удивена. — Мислех, че съм била много дебела, когато почина.

Когато почина.

Вече така се изразяваха — не когато Джулия изчезна или когато Джулия бе отвлечена, защото ДНК анализът потвърди онова, което всички дълбоко в себе си знаеха: Джулия Каръл беше мъртва.

Миналата седмица бяха положили останките ѝ до гроба на баща им. Погребението бе в тесен кръг, само Клеър, Хелън, Лидия и баба Джини, която продължаваше да побърква Лидия, като я уверяваше, че е точно толкова красива, колкото си я спомняше. След церемонията отведеха Джини в дома ѝ и се срещнаха с Рик и Дий в къщата на „Булевард“. Оставаше една седмица до Коледа. Под елхата имаше

подаръци. Седнаха на дългата маса в трапезарията и ядоха пържено пиле, пиха студен чай и си разказваха отдавна забравени истории за споминалите се — как Сам си тананикаше със затворена уста, когато ядеше сладолед, и как Джулия бе забравила нотите на първия си пиано рецитал. Чуха истории и за Дий, нали бяха пропуснали седемнайсет години от живота ѝ, а тя беше толкова интересно, лъчезарно, умно и красиво момиче. Определено си имаше своя Аз, но толкова много приличаше на Джулия, че Клеър чувстваше как сърцето ѝ прескача всеки път, щом я погледнеше.

— Хей, мързеланке. — Лидия изсипа чекмедже, пълно с чорапи, на леглото до нея. — Свърши нещо полезно.

Сестра ѝ започна да подрежда чорапите умишлено бавно, за да изнерви Лидия и да я накара да се заеме със задачата. Джулия обичаше детските модели с розови сърчица, червени устни и различни породи кучета. Някой щеше да им се зарадва. Щяха да дарят дрехите ѝ на приют за бездомни, същият, в който бе помагала като доброволка в онзи ден, когато Джералд Скот беше решил да ѝ отнеме живота.

И Пол, защото снимката в хамбара доказваше, че той също е бил активен участник в убийството на Джулия.

Лидия им бе разказала абсолютно всичко, което младият Скот ѝ призна в гаража. Знаеха за нагласеното самоубийство на баща им. Знаеха за бележниците. За писмата, които Хелън ѝ бе писала и които така и не ѝ бяха предадени. За плановете му за Дий, когато навърши деветнайсет. По някое време Клеър бе спряла да задава въпроси, понеже не искаше да научава отговорите. Нямаше никаква разлика между синьото и червеното хапче.

Ставаше дума само за степени на страдание.

Пол бе жесток психопат. Той беше мъчител. Убиец. Цветните му папки бяха разследвани и се доказа, че е бил сериен изнасилвач. Документацията в мазето насочи ФБР към офшорни сметки със стотици милиони долари, депозирани от клиенти в целия свят. Клеър правилно бе предположила за франчайзинг системата му. Имаше други маскирани мъже в Германия, Франция, Египет, Австралия, Ирландия, Индия, Турция...

От един момент насетне допълнителната информация за мащаба на греховете на съпруга ѝ вече не можеше да я натовари повече.

— Мисля, че това е твое. — Лидия разгъна бяла тениска, на която с черни букви беше написано РЕЛАКС. Яката бе отрязана в стил „Флашданс“.

— Някога я носех с най-невероятните гети в цветовете на дъгата.

— Гетите бяха мои, калпазанке.

Клеър хвана тениската, когато сестра ѝ я замери с нея. Разпъна я и я огледа. Не беше никак лоша. Вероятно все още щеше да ѝ стои добре.

— Мислила ли си какво ще правиш от тук нататък?

Клеър сви рамене. Въпросът бе станал пословичен. Всички искаха да знаят какво смяташе да прави. В момента живееше с Хелън, не на последно място понеже съседите на майка ѝ не бяха толкова словоохотливи пред медиите, колкото всеки друг в Дънуди, който я познаваше или просто я бе виждал някога. Жените от тенис отбора ѝ звучаха съсипани пред камерите, но някак си бяха успели професионално да си оправят косите и грима, преди да се появят в ефир. Дори Алисън Хендриксън се бе присъединила към навалищата, макар че никой още не си беше направил шега за непоносимостта на Клеър към колене.

Освен самата Клеър.

— Учителската работа ми се струва добър вариант — подхвърли Лидия. — Ти обичаш изкуството.

— Уин смята, че ще се оправя. — Тя легна по гръб. Загледа се в плаката на Били Айдъл, залепен на тавана над леглото.

— Въпреки това трябва да си намериш работа.

— Може би. — Авоарите на Пол бяха замразени. Къщата в Дънуди беше под възбрана. Уин Уолас ѝ бе обяснил, че за отделянето на незаконните доходи от легитимните от бизнеса на съпруга ѝ вероятно ще са нужни години и милиони за съдебни такси.

Разбира се, Пол бе съобразил това, когато беше структурирал имуществото си.

Клеър каза на сестра си:

— Застраховките „Живот“ са неотменими, за тях плащаше „Куин + Скот“. Документната следа е чиста. Мога да тегля от там по всяко време.

Лидия се опули насреща ѝ.

— Можеш да теглиш от застраховките на Пол?

— Изглежда ми справедливо. Все пак аз съм тази, която го уби.

— Клеър... — изрече предупредително Лидия, сестра ѝ не биваше да се шегува с това, че наказанието ѝ се е разминало.

Наистина се бе отървала. Не ставаше въпрос да се хвали — тя нямаше да ѝ позволи — но ако Клеър беше научила нещо от пребиваването си в лоното на наказателноправната система, то бе никога да не разговаря с полицията, ако не желае. Беше седяла в стаята за разпити и не бе промълвила и дума, докато Уин Уолас не пристигна в регионалния офис на Джорджийското бюро за разследване и не ѝ помогна да се измъкне съвсем законно от подозрение за палеж и убийство.

Извади голям късмет, тъй като извършването на убийство обикновено означаваше да се озовеш на смъртната скамейка.

В крайна сметка се озова на пътническата седалка в мерцедеса на Уин Уолас.

Пол беше подпалил къщата. Клеър го бе застреляла при самозащита.

Лидия беше единствената свидетелка, ала тя каза на следователите, че е припаднала и няма представа какво точно се е случило.

Дъждът и пожарникарите потушиха тлеещата жаравя, в каквато се бе превърнала къщата на Фулър. Нямаше никакви досадни доказателства, които да отворят пробойни във версията им. Не че някой обръщаше особено внимание на престъпленията на Клеър. Програмираният ѝ имейл с линка от Тог вече бе започнал да обикаля тук и там. „Ред & Блок“ го огласиха първи, после щафетата поеха „Атланта Джърнъл“, блоговете, националните новинарски канали. Напразни се оказаха притесненията ѝ, че никой няма да кликне върху анонимен линк.

Най-много съжаляваше, че бе включила Хъкълбери в списъка с имейли, защото според свидетели, както седял пред компютъра си и четял пратеното от нея, шериф Карл Хъкаби се хванал за сърцето и издъхнал от масивен инфаркт.

Той беше на осемдесет и една години. Живееше в хубава къща, която бе изплатил. Радваше се на деца и внуци. Летата прекарваше, ловейки риба, а зимите — на плажа, и се наслаждаваше на другите си извратени хобита без абсолютно никакви пречки.

По мнението на Клеър, Хъкълбери бе този, който действително беше офейкал безнаказано.

— Хей! — Лидия хвърли един чорап по сестра си, за да привлече вниманието ѝ. — Замисляла ли си се да отидеш на истински психотерапевт?

— Някой „с плакат на Распутин и с брада до коленете“^[1]?

— По-скоро като „Kid Fears“^[2].

Клеър се засмя. Слушаха „Индиго Гърлс“ на една от стотиците касети на Джулия, които тя държеше в кутия за обувки под леглото.

— Ще си помисля — рече на Лидия, понеже знаеше, че програмата „12 стъпки“ бе важна за сестра ѝ. Благодарение на нея сега стоеше тук и сгъваше дрехите на Джулия, а не се беше свила на топка в ъгъла.

Както Клеър бе казала на назначената ѝ от съда психиатърка по време на последния сеанс, именно импулсивният нрав ѝ бе помогнал да стигне до Джулия. Може би някой ден, може би с истински психотерапевт щеше да поработи върху проблемите си с гнева. Бог ѝ беше свидетел, че има над какво да се работи, ала тъкмо сега нямаше намерение да се раздели с онова, което ги бе спасило.

Кой, по дяволите, би го сторил?

— Гледа ли новините? — попита я Лидия.

— Кой по-точно? — отговори с въпрос Клеър, защото емисиите бяха толкова много, че едва смогваше да ги следи.

— На Мейхю и на другия детектив са им отказали да ги пуснат под гаранция.

— Фолк — подхвърли Клеър. Не знаеше защо продължават да държат в ареста Харви Фолк. Определено беше калпаво ченге, но нямаше представа какво се е случвало, също както Адам Куин бе в неведение относно нелегалния бизнес на Пол. Поне това ѝ каза Фред Нолан, след като големите момчета дойдоха от Вашингтон и разпитваха двамата мъже цели три седмици.

Можеше ли да вярва на Фред Нолан? Щеше ли да успее да повярва на друг мъж до края на живота си? Рик беше приятен. Лидия най-сетне го бе помолила да се премести при нея. Той се грижеше за сестра ѝ. Помагаше ѝ да се възстанови.

И все пак.

Колко пъти Клеър беше правила същото за Пол? Не че смяташе Рик за лош човек, но бе смятала и съпруга си за добър.

Поне вече знаеше от коя страна на линията беше Джейкъб Мейхю. Къщата му бе претърсена. Агентите на ФБР откриха линкове в компютрите му към почти всички филми, които Пол бе снимал, както и към много от чуждестранните.

Клеър правилно беше предугадила мащаба на начинанието. Въз основа на тези линкове, на съдържащото се в USB драйва и видеокасетите от гаража ФБР и Интерпол работеха здраво, за да идентифицират стотиците жертви, чиито семейства по целия свят един ден трябваше да намерят своя път към покоя.

Семейства като Килпатрик, О'Мали, Ван Дайк, Дайхман, Абдула, Кападиа. Клеър винаги повтаряше всяко от имената на глас, от всяка история, отразена в медиите, защото знаеше какво е през всичките тези години хората да отварят вестниците и да прескачат името на Джулия Каръл.

Името на Джони Джаксън не беше от онези, които можеха лесно да бъдат прескочени. Участието му в групата за снъф порно все още бе водеща новина във всеки вестник, списание, новинарска емисия, уебсайт. Нолан довери на Клеър, че се работи върху някаква съдебна сделка, та конгресменът да отърве смъртната присъда. Департаментът по правосъдие на САЩ и Интерпол се нуждаеха от Джони Джаксън, за да разкрие подробностите около бизнеса на Пол пред различни съдилища по света, а и той не желаше да бъде вързан на носилка и затворнически доктор да му забие иглата в ръката.

Клеър бе изключително разочарована, че няма да има възможността да седи сред зрителите и да наблюдава всяко едно потреперване, циврене и хленч на конгресмена, докато Великият щат Джорджия^[3] изпълнява смъртната му присъда.

Знаеше какво е да гледаш как един лош човек умира, да чувстваш как паниката му расте с всеки изминал миг, да съзреш безпомощността в очите му. Да съзнаваш, че последните думи, които ще чуе, са изречените от теб: че си прозряла какво представлява, че си наясно с всичко, че си отвратена, че не го обичаш, че никога няма да забравиш. Че никога не ще простиш. Че ще се оправиш сама. Че ще бъдеш щастлива. Че ще оцелееш.

Може би наистина трябваше да се замисли дали да не отиде на психотерапевт по-скоро.

— Господи! — Лидия грабна чорапите от ръцете ѝ и започна да ги сгъва. — Защо си толкова отнесена?

— Фред Нолан ме покани на среща.

— Да не се ебаваш с мен?

Клеър я замери с един чорап.

— Странно е как тоя тип, който изглеждаше, че е фен на снъф порното, се оказа единственият, дето не е вътре.

— Няма да излезеш с него, нали?

Сестра ѝ сви рамене. Нолан беше задник, но тя поне знаеше, че е.

— Господи!

— Господи — изимитира я Клеър.

Хелън почука на отворената врата.

— Да не се карате?

Двете отговориха в един глас:

— Не, мадам.

Тя се усмихна с нежната усмивка, която Клеър помнеше от детството си. Въпреки дебнещите пред вратата им журналисти Хелън Каръл най-накрая бе намерила покой. Вдигна един от чорапите на Джулия от купчината на леглото. На ластика бяха избродирани два целуващи се дакела. Откри и втория. Сложи ги един върху друг. Семейство Каръл не навиваха чорапите и не ги захващаха един за друг. Сгъваха ги по чифтове и ги прибираха в чекмеджето, та да си останат там старателно наредени.

— Мамо, мога ли да те попитам нещо? — обърна се към нея Лидия.

— Разбира се.

Дъщеря ѝ се подвоуми. Бяха разделени твърде дълго. Клеър забеляза, че общуването между двете не беше толкова лесно, колкото едно време.

— Всичко е наред, миличка — окуражи я Хелън. — Каж ми, какво има?

Лидия все още се колебаеше, ала в крайна сметка се осмели:

— Защо си запазила всичко това, щом си знаела, че няма да се върне?

— Доста добър въпрос. — Хелън приглади кувертюрата на леглото, преди да седне на него. Огледа стаята. Люлякови стени. Плакати на рок звезди. Снимки, затъкнати в огледалото над дрешника. Нищо не се беше променило, откакто Джулия бе отишла да учи в колежа, дори и грозната нощна лампа, макар да знаеха, че майка им я мрази.

— Баща ви се чувстваше щастлив, че всичко си е същото — поде Хелън. — Че стаята ѝ ще я чака, ако някога се завърне. — Положи ръка върху глезена на Клеър. — След като научих, че е мъртва, ми харесваше да идвам тук. Тялото ѝ не беше открито. Нямахме гроб, на който да ходя. — Спомни си думите на баба Джини: — Това е мястото, на което мога да оставя мъката си.

Клеър имаше чувството, че в гърлото ѝ е заседнала буца.

— На Джулия щеше да ѝ хареса.

— И аз така мисля.

Лидия седна до майка си. Плачеше. Както и Клеър. И трите плачеха. Сълзите току бликваха, откакто надникнаха в онзи кладенец. Животът им бе кървяща рана. Само времето можеше да заличи белега.

— Намерихме я. Доведохме я у дома — каза Лидия.

Хелън кимна.

— Така е.

— Това беше единственото, което татко искаше.

— Не. — Тя стисна глезена на Клеър. Прибра един кичур зад ухото на Лидия.

Нейното семейство. Всички бяха отново заедно. Дори Сам и Джулия.

— Това — промълви Хелън. — Това искаше баща ви.

[1] Цитат от песента „Closer To Fine“ (1989) на „Индиго Гърлс“ — „По-близо до файнско“. — Б.р. ↑

[2] „Детски страхове“ (1989) — песен на „Индиго Гърлс“. — Б.р. ↑

[3] Алюзия за американския ситком „Щата Джорджия“, излъчван през 2011 г. по Ей Би Си Фемили, спрян поради нисък рейтинг. Първоначалното му заглавие е „Великият щат Джорджия“. — Б.р. ↑

VII

Спомням си първия път, в който не ми позволи да те хвана за ръка. Беше на дванайсет години. Водех те на рождения ден на Джейми Томпсън. Събота. Времето бе топло, макар и ранна есен. Слънцето напичаше гърбовете ни. Ниските токове на новите ти обувки тракаха по тротоара. Носеше жълта лятна рокля с тънки презрамки. Помислих си, че сигурно съм прекалено стар и затова не искаш да ме хванеш за ръка, но по-скоро ти бе станала по-голяма. Много по-голяма. Нямаше ги онези непохватни ръце и върлиности нозе, които събаряха книги и се блъскаха в де що мебел имаше. Вече не се кикотеше възторжено и не пишеше обидено, че не ти даваме да ядеш торта. Златистата ти коса сега бе руса и чуплива. Светлосините ти очи се присвиваха, изпълнени със скептицизъм. Устните ти не се разтягаха толкова бързо в усмивка, когато дръпнеш плитката ти или те погъделичках зад коляното.

Днес нямаше плитки. Чорапите покриваха коленете ти.

Спряхме се на ъгъла и аз инстинктивно посегнах да те хвана.

— Татко — завъртя очи ти. Гласът ти беше на пораснало момиче. Намек за жената, която никога нямаше да видя.

Татко.

Вече не ми казваше „тате“.

Татко.

Знаех си, че всичко е приключило. Занапред нямаше да ме държиш за ръка. Нямаше да сядаш в скута ми. Да обвиваш ръце около кръста ми, когато се прибирах от работа, или да стоиш стъпила върху обувките ми, докато танцувахме в кухнята. Аз щях да бъда твоята банка. Водачът ти до къщата на приятелката ти. Критикът на домашното ти по биология. Подписът върху чека за таксата ти за колежа.

И подписвайки чека на кухненската маса, щях да си спомням как се преструвах, че пия чай от миниатюрните ти чашки, а ти и Господин Бигълс въодушевено ми разказвахте как е минал денят ви.

Господин Бигълс. Горкото плюшено куче бе преживяло дребна шарка, беше наквасено в онази напитка „Кул-Ейд“ и метнато най-безцеремонно на боклука. Беше сплескано под тежестта ти, случайно опърлено от маша за коса и офъкано по неизвестни на най-малката ти сестра причини.

Влизам в твоята стая, сварвам те да приготвяш багажа си за колежа.

— Скъпа, ти ли си изхвърлила Господин Бигълс?

Вдигаш поглед от куфара, напълнен с прекалено тесни тениски, прекалено къси панталонки, грим и кутия с тампони, които двамата решаваме да игнорираме.

Татко.

Същият раздражен тон, с който се обърна към мен в онзи ден на ъгъла, когато отскубна ръката си от моята.

Следващите пъти, в които ме докоснеш, ще е напълно случайно — докато вземаш ключовете за колата или пари, или ме прегръщаш бързо за това, че съм ти позволил да отидеш на концерт, на кино или на среща с момче, което никога няма да харесам.

Ако бе минала деветнайсетте — ако беше оцеляла — щеше ли да се омъжиш за онова момче? Щеше ли да разбиеш сърцето му? Щеше ли да ме дариш с внуци? С правнуци? Коледни сутрини в къщата ти. Неделни вечери. Картички за рождения ден със сърчица по тях. Споделени ваканции. Оплаквания от майка ти. Обич към майка ти. Дундуркане на племенниците ти. Дразнене на сестрите ти. Командване на сестрите ти. Постоянни обаждания. Никакви обаждания. Караници. Сдобрявания. И аз в центъра на всичко това, получавам късни обаждания по телефона за круп и морбили и защо бебето не иска да спре да плаче, и „Какво мислиш, тате?“, и „Защо прави така, тате?“, и „Имам нужда от теб, тате“.

Тате.

Намерих един от лексиконите ти онзи ден. Ти и сестрите ти прекарахте петнайсет години от краткия ти живот в планиране на мечтаната от теб сватба. Роклите и тортата, красиви младоженци и изискани булки. Люк и Лора^[1]. Чарлс и Даяна. Ти и Патрик Суейзи или Джордж Майкъл, или Пол Маккартни (макар че сестрите ти се съгласиха, че е доста стар за теб).

Миналата нощ сънувах сватбата ти — сватбата, която никога няма да имаш.

Кой, смяташ, стоеше в края на пътеката и те чакаше? За жалост, не и целеустременият младеж, с когото се запозна при записването в колежа, или студентът по медицина, който имаше десетгодишен план. Най-вероятно щеше да избереш онзи тромав, нехаен хлапак с рошавата коса, дете гордо декларира, че пълнолетието му се пази в тайна.

Тъй като тази сватба, която никога няма да се случи, е моя фантазия, това момче е гладко избръснато за твоя специален ден, старателно сресано, видимо нервно, докато те чака до свещеника и те гледа така, както винаги съм искал да те гледа един мъж: с нежност, с любов, с благоговение.

Двамата ще си мислим едно и също, Господин Нехайник и аз: *Защо, за бога, избра него?*

Музиката свири. Пристъпваме тържествено. Хората се изправят. Носят се шепоти колко си красива. Колко си грациозна. Двамата сме на няколко крачки от олтара, когато внезапно ми се приисква да те грабна и да хукнем обратно по пътеката. Ще ми се да те подкупя да изчакаш още година. Да поживеете заедно, макар че баба ти Джини ще е възмутена. Можеш да заминеш за Париж и да изучаваш Волтер. Да посетиш Ню Йорк и да отидеш на всяко представление на „Бродуей“. Да се върнеш в стаята си с плакатите по стените, с Господин Бигълс на леглото ти и онази грозна лампа, която намери на една гаражна разпродажба и която майка ти те молеше да вземеш в колежа.

Даже в съня си съм наясно, че ако те тласкам в една посока, ти ще се втурнеш в противоположната. Доказвала си го през целия си кратък живот.

Ето ме и мен, стоя до теб в този твой въображаем сватбен ден, едва сдържам сълзите си и те поверявам на едно бъдеще, което никога няма да имаш. Майка ти е на първия ред и ме чака да се присъединя към нея. Сестрите ти са до свещеника, срещу момчето, и едновременно сияят и са изнервени, гордеят се и плачат от цялата тази романтика, както и от страх от промените, които знаят, че ще настъпят. Двете са шаферки. Носят рокли, извоювани с дълга борба. Толкова са горди и толкова прелестни, и толкова готови да махнат тези тесни премени и убиващи обувки с токчета.

Ти се държиш за мен. Стискаш ръката ми — силно, както го правеше, когато прекосяхме улица, когато гледахме страшен филм, когато просто искаше да ми напомниш, че си до мен и ме обичаш.

Погледна ме. И аз се сепнах. Изведнъж, като по чудо, ти си пораснала и си станала прекрасна жена. Толкова много приличаш на майка си, ала в същото време си ти, единствена. Имаш мисли, които никога няма да узная. Желания, които никога няма да разбера. Приятели, с които никога няма да се запозная. Страсти, които никога няма да споделя. Ти имаш живот. Имаш цял един свят пред себе си.

Усмиваш се и стискаш ръката ми и дори в съня си прозирам истината: независимо какво се е случило с теб, независимо какви ужаси си преживяла, след като те отвлякоха, винаги ще бъдеш моето малко красиво момиче.

[1] Люк Спенсър и Лора Уебър — персонажи от известния американски сериал „Централна болница“, който започва да се излъчва през 1963 г. и продължава до днес. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.